BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

NUMĂRUL 1 ÎN TOPURILE AMERICANE

DANIELLE STEEL

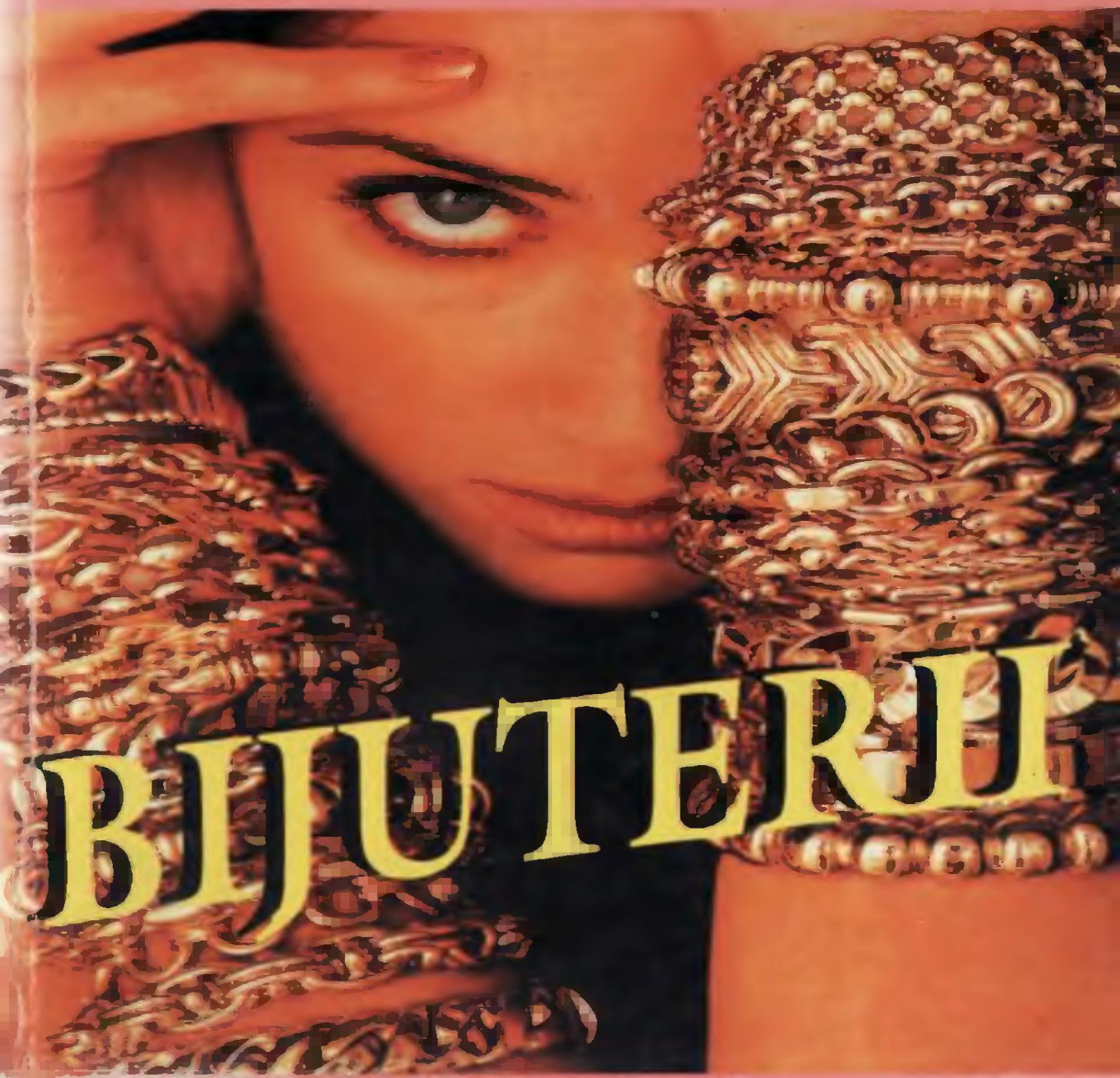

BIJUTERII

Cuprins

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

BIJUTERII

DANIELLE STEEL

JEWELS

1979

V.1.0

Lui Popeye

Într-o viaţă de om există o singură dragoste adevărată, doar una care contează, care creşte, care dăinuie veşnic… toată viaţa… şi în moarte împreună, ca unul singur… dulcea mea dragoste, eşti al meu. Unica şi singura mea dragoste…
pentru totdeauna.

Din toată inimă,
Olive

1

Era atâta linişte în văzduh, sub soarele strălucitor de vară, încât se auzeau păsările şi orice sunet de la câţiva kilometri, în timp ce Sarah se uita împăcată pe fereastră. Domeniul era inteligent proiectat şi perfect îngrijit. Grădinile fuseseră amenajate de Le Nôtre, cel care proiectase şi Versailles-ul, copacii alcătuind o boltă verde deasupra parcului de la Château de la Meuze. Castelul însuşi avea o vechime de patru sute de ani şi Sarah, ducesă de Whitfield, trăia acolo de cincizeci şi doi de ani. Venise împreună cu William, când era încă abia o fetiţă şi zâmbi amintirilor în timp ce urmărea cum se hârjoneau în depărtare cei doi câini ai îngrijitorului. Zâmbetul se lărgi pe chipul ei când se gândi cât de mult se va bucura Max de cei doi tineri câini ciobăneşti.

Îi dădea întotdeauna un sentiment de pace să stea acolo şi să privească domeniul la care trudiseră atât de mult. Îşi amintea lesne disperarea din timpul războiului, foametea nesfârşită, câmpurile despuiate de toate roadele pe care le-ar fi putut da. Fusese atât de greu atunci… atât de diferit… şi, ciudat, nu părea să se fi întâmplat cu atât de multă vreme în urmă… cincizeci de ani… o jumătate de secol. Îşi coborî privirea spre mâinile ei, spre cele două inele cu smaralde perfect pătrate, pe care le purta aproape întotdeauna şi tot o mai surprindea că erau mâini de femeie bătrână. Încă frumoase, graţioase, folositoare, slavă Domnului, dar, fără îndoială, mâinile unei femei de şaptezeci şi cinci de ani. Trăise bine şi mult; prea mult, se gândea uneori… prea mult timp fără William… şi totuşi veşnic mai era ceva de văzut, de făcut, ceva la care să te gândeşti, ceva de plănuit, copiii ei trebuiau încă supravegheaţi.

Era mulţumită de viaţa pe care o dusese şi chiar şi acum nu avea senzaţia că totul se terminase, că se consumase totul. Mereu apărea o cotitură neaşteptată a drumului, un eveniment ce nu putea fi prevăzut şi care-i solicita atenţia. Era ciudat că ei încă aveau nevoie de ea, aveau nevoie de ea mai puţin decât credeau şi totuşi încă mai apelau la ea destul de des, spre a-i da impresia că e importantă pentru ei şi încă folositoare. Şi mai erau şi copiii lor. Zâmbi gândindu-se la ei şi rămase acolo, în picioare, aşteptând să-i vadă când apar. De acolo îi vedea când soseau… le vedea chipurile când zâmbeau, râdeau sau păreau enervaţi după ce coborau din maşini şi, plini de speranţe, îşi ridicau privirile spre ferestrele ei. Parcă ar fi ştiut întotdeauna că ea îi urmăreşte de acolo. Indiferent ce alte treburi ar fi avut în după-amiaza în care urmau să sosească, ea îşi găsea întotdeauna ceva de făcut în salonaşul elegant de la etaj, aşteptându-i. Şi chiar acum, după atâţia ani, când toţi erau mari, simţea acelaşi fior de nerăbdare să le vadă chipurile, să audă povestirile lor, să asculte problemele lor. Îşi făcea griji pentru ei şi îi iubea ca întotdeauna şi, într-un fel, fiecare din ei era o fărâmă din imensa dragoste pe care o împărţise cu William. Ce om minunat fusese el! Depăşise orice închipuire, orice vis! Chiar şi după război, era o forţă demnă de luat în seamă, un om pe care toţi cei care-l cunoscuseră şi-l vor aminti întotdeauna.

Sarah se îndepărtă încet de la fereastră, trecând prin faţa căminului din marmură, unde se aşeza deseori în după amiezile reci de iarnă, stând pe gânduri, scriind bilete sau chiar câte o scrisoare unuia dintre copiii ei. Vorbea frecvent cu ei la telefon, la Paris, Londra, Roma, München, Madrid şi totuşi îi plăcea grozav să scrie.

Stătea în picioare, privind o masă acoperită cu o bucată de brocart vechi, decolorat, un adevărat obiect de artă lucrat de mână pe care-l găsise cu ani în urmă la Veneţia. Atinse uşor fotografiile

înrămate aşezate acolo, luând câte una, la întâmplare ca s-o privească mai bine; şi când se uita la ele, îşi amintea perfect momentul exact când fuseseră făcute… în ziua nunţii, când William râdea de o remarcă făcută de cineva şi ea ridicase privirea spre el, zâmbind sfioasă.

Era atâta fericire în ochii aceia, atâta bucurie, încât crezuse că-i va exploda inima în ziua nunţii. Purta o rochie bej de dantelă şi satin, o pălărie de dantelă bej, foarte şic, cu o mică voaletă, iar în braţe avea un imens buchet de orhidee mici, de culoarea ceaiului.

Se cununaseră în casa părinţilor ei, într-un cerc restrâns din care făceau parte doar cei mai buni prieteni ai părinţilor ei. La petrecerea care a urmat, liniştită şi foarte elegantă, au mai venit aproape o sută de prieteni. Fără domnişoare de onoare, fără cavaleri de onoare, fără un mare ospăţ de nuntă, fără exuberanţă tinerească. Doar sora ei o însoţise, îmbrăcată cu o rochie de satin albastru, frumos drapată, şi cu o pălărie uluitoare, creată special pentru ea de Lily Daché. Mama lor avea o rochie scurtă, verde ca smaraldul. Sarah zâmbi amintindu-şi… rochia mamei ei avea exact culoarea celor două superbe smaralde ale sale. Cât de fericită ar fi fost mama dacă ar fi apucat să le vadă!

Mai erau şi alte fotografii, cu copiii când erau mici… una minunată, a lui Julian cu primul lui căţel… şi Phillip, care părea foarte matur, deşi avea doar opt sau nouă ani când se dusese prima dată la Eton. Una cu Isabelle, pe undeva, prin sudul Franţei, când avea zece ani şi ceva… şi cu amândoi în braţele lui Sarah, imediat după ce se născuseră. William făcuse toate fotografiile, luptându-se cu lacrimile ce-l podideau ori de câte ori o privea pe Sarah cu încă un nou născut în braţe. Şi Elizabeth… ce micuţă părea, lângă Phillip, într-o fotografie atât de îngălbenită că abia se mai distingeau figurile. Dar, ca întotdeauna, lui

Sarah îi dădură lacrimile privind-o, copleşită de amintiri. Viaţa ei fusese bună şi plină, dar nu întotdeauna uşoară.

Se uită mult timp la fotografii, retrăind momentele acelea, gândindu-se la fiecare dintre ei, croindu-şi încet drum printre amintiri, în timp ce încerca să le evite pe cele prea dureroase.
Oftă, îndepărtându-se din nou, şi se duse înapoi să aştepte la uşile-fereastră dinspre terasă.

Era graţioasă, înaltă, avea spatele drept şi îşi ţinea capul cu mândria şi eleganţa unei dansatoare. Avea părul alb ca neaua, deşi odinioară strălucea ca abanosul; ochii ei verzi, imenşi, aveau aceeaşi culoare intensă, închisă, ca smaraldele ei. Dintre copii, Isabelle îi moştenise ochii şi chiar şi ai ei nu erau la fel de închişi la culoare ca ai lui Sarah. Dar niciunul din ei nu avea puterea şi eleganţa ei, niciunul nu avea tăria pe care o avusese ea, dârzenia, forţa de a ţine piept la tot ce-i aşternuse viaţa în cale. Vieţile lor fuseseră mai uşoare decât a ei şi pentru asta era, într-un fel, foarte recunoscătoare. Pe de altă parte, se întreba uneori dacă atenţia ei permanentă nu le luase din vigoare, dacă nu cumva îi răsfăţase prea mult şi de aceea deveniseră mai slabi.

Deşi nu se putea spune că Phillip era slab… sau Julian… sau Xavier… sau chiar Isabelle… Şi totuşi, Sarah avea ceva ce nu avea niciunul din ei, o tărie sufletească pură, care părea să emane din ea când o priveai. Când intra ea într-o încăpere, se simţea puterea aceea şi, cu voia sau fără voia ta, nu puteai să n-o respecţi. Şi William fusese la fel, dar mai expansiv, mai ostentativ în felul în care se bucura de viaţă şi în care îşi manifesta firea lui bună. Sarah fusese întotdeauna mai liniştită, cu excepţia ocaziilor când era cu William. El scotea la iveală tot ce era mai bun în ea. El îi dăduse totul, spunea ea adesea. Tot ceea ce îndrăgea, iubea sau avea cu adevărat nevoie. Zâmbi privind peste gazonul verde, amintindu-şi cum începuse totul.

Parcă se petrecuse doar în urmă cu câteva ceasuri… cu câteva zile. Îi era imposibil să creadă că a doua zi va împlini şaptezeci şi cinci de ani. Copiii şi nepoţii veneau s-o sărbătorească, iar în ziua următoare urmau să vină sute de oameni celebri şi importanţi. Petrecerea i se părea şi acum o prostie, dar copiii insistaseră. Julian organizase totul şi chiar şi Phillip o sunase de şase ori de la Londra ca să se asigure că totul merge bine. Iar Xavier se jurase că oriunde ar fi, în Botswana sau în Brazilia, ori Dumnezeu ştie unde, va zbura cu avionul ca să ajungă la sărbătorirea ei. Acum îi aştepta la fereastră, aproape cu răsuflarea tăiată, simţind un fior de emoţie. Era îmbrăcată cu o rochie Chanel neagră, simplă, mai veche, dar splendid croită, un şirag de perle enorme perfect asortate, pe care-l purta întotdeauna, lăsându-i muţi de admiraţie pe cei ce-l vedeau prima dată. Le primise după război şi dacă le-ar vinde acum ar lua pe ele peste două milioane de dolari. Dar Sarah nu se gândea la asta: ea le purta fiindcă ţinea la ele, fiindcă erau ale ei şi fiindcă William insistase să le păstreze.

— Ducesa de Whitfield se cuvine să poarte asemenea perle, iubita mea, o tachinase el când le probase prima oară, peste un pulover vechi de-al lui pe care îl împrumutase ca să lucreze în grădină. Să fiu al naibii dacă ale mamei nu păreau nişte perle amărâte în comparaţie cu astea, comentase el. Ea râsese şi el o strânsese la piept şi o sărutase. Sarah Whitfield avea lucruri frumoase şi trăise o viaţă frumoasă. Şi era cu adevărat o persoană deosebită.

Când în sfârşit îşi pierdu răbdarea şi dădu să plece de la fereastră, auzi prima maşină la ultima cotitură dinspre alee. Era o limuzină Rolls-Royce neagră, nesfârşită, cu geamuri atât de întunecate încât nu putea să vadă cine e înăuntru. Numai ea ştia, îi ştia perfect pe fiecare. Maşina se opri în faţa intrării principale a castelului, aproape sub

fereastra ei şi când şoferul coborî, grăbindu-se să deschidă portiera, ea clătină din cap amuzată. Fiul ei cel mai mare avea o înfăţişare foarte distinsă, ca întotdeauna, şi foarte, foarte britanică, străduindu-se să nu se vadă cât de hărţuit era de femeia care coborî din maşină imediat după el. Purta o rochie de mătase albă şi pantofi Chanel; părul era tuns scurt, foarte şic, şi în soarele de vară sclipeau diamantele peste tot, pe unde putuse să şi le pună. Zâmbi din nou în sinea ei, întorcând spatele scenei de la fereastră. Era doar începutul unor zile grozave, interesante… Greu de crezut… nu putea să nu se întrebe ce părere ar fi avut William despre toate astea… despre toată agitaţia de la aniversarea ei de şaptezeci şi cinci de ani… Şaptezeci şi cinci de ani… atâţia ani, atât de curând… Parcă trecuseră doar câteva clipe de când începuse totul…

2

Sarah Thompson se născuse la New York în 1916, fiind cea mai mică dintre două fiice şi verişoara mai puţin norocoasă, dar foarte fericită şi respectată de toţi, a fetelor Astor şi Biddle. Sora ei se măritase de fapt cu un Vanderbilt la vârsta de nouăsprezece ani. Iar Sarah se logodise cu Freddie Van Deering exact după doi ani, de ziua Recunoştinţei. Împlinise şi ea nouăsprezece ani, iar lui Jane şi Peter li se născuse primul copil, un băieţel adorabil, cu buclişoare aurii, botezat James.

Logodna lui Sarah cu Freddie nu fusese o surpriză pentru familia ei, întrucât se cunoşteau de ani de zile cu clanul Van Deering; şi, deşi pe Freddie îl cunoşteau mai puţin, deoarece fusese mulţi ani la un internat, toţi îl văzuseră adesea la New York, în perioada când fusese la Princeton. Absolvise universitatea în iunie, în anul în care se logodiseră, şi, după acel eveniment strălucit, era mereu într-o stare de exuberanţă, dar îşi găsise timp s-o curteze pe Sarah. Era un băiat de viaţă, isteţ, care făcea mereu farse amicilor lui şi avea grijă ca toată lumea să se distreze oriunde se duceau şi mai ales o distra pe Sarah. Era rareori serios, ţinându-se tot timpul de şotii. Sarah era impresionată de atenţiile lui şi o amuza exuberanţa lui. Era o persoană cu care te simţeai bine, cu care era plăcut să stai de vorbă, iar râsul şi voioşia lui erau molipsitoare. Toţi îl plăceau pe Freddie şi nimănui, poate cu excepţia tatălui lui Sarah, nu părea să-i pese că Freddie nu avea ambiţia să ajungă în lumea afacerilor. Dar toată lumea ştia de asemenea că dacă n-ar lucra niciodată, ar putea trăi foarte bine din averea familiei. Cu toate acestea, tatăl lui Sarah considera că era important pentru un tânăr să intre în lumea afacerilor, indiferent câtă avere avea sau ce erau părinţii lui. El însuşi deţinea o bancă şi îi vorbi lui Freddie pe îndelete despre

planurile lui, chiar înainte de logodnă. Freddie îl asigură că avea cu adevărat intenţia să-şi facă un rost. De fapt, i se oferise un post important la banca J.P. Morgan din New York şi unul şi mai avantajos la banca New England din Boston. După Anul Nou, avea de gând să accepte unul din ele, ceea ce îi făcu mare plăcere domnului Thompson, care îngădui atunci să se anunţe oficial logodna.

În anul acela, Sarah s-a distrat minunat în vacanţă. Erau mereu invitaţi la petreceri şi seară de seară ieşeau în oraş, se amuzau, se vedeau cu prietenii şi dansau până dimineaţa. Patinau în Central Park, luau parte la dejunuri şi dineuri şi numeroase serate dansante. În perioada aceea, Sarah a observat că Freddie pare să bea cam mult, dar oricât de mult ar fi băut, era întotdeauna spiritual, politicos şi absolut fermecător. Toată lumea din New York îl adoră pe Freddie Van Deering.

Nunta era programată pentru luna iunie şi, încă din primăvară, Sarah era copleşită de cele mai diferite activităţi: să ţină socoteala cadourilor de nuntă, să facă probe cu rochia de mireasă şi să participe la şi mai multe petreceri date de şi mai mulţi prieteni. I se învârtea capul. În perioada aceea aproape că nu apuca să se vadă cu Freddie între patru ochi şi păreau să nu se întâlnească decât la petreceri. În rest el îşi petrecea vremea cu prietenii care îl „pregăteau” pentru marele salt în Viaţa Serioasă a Bărbatului Căsătorit.

Era o perioadă de care Sarah ar fi trebuit să fie bucuroasă dar, după cum i-a mărturisit ea în cele din urmă lui Jane în luna mai, de fapt nu se bucura deloc. Totul era o învălmăşeală, totul părea să scape de sub control şi ea era total epuizată. A sfârşit prin a izbucni în plâns la sfârşitul – unei după-amiezi, după ultima probă cu rochia de mireasă, când sora ei îi întinsese pe tăcute propria batistă de dantelă şi mângâie uşor părul negru şi lung, care-i trecea de umeri.

— Nu mai plânge. Aşa e înainte de nuntă. Ar trebui să fie o perioadă minunată, dar de fapt e foarte dificilă. Se întâmplă atâtea lucruri dintr-odată, n-ai parte de nicio clipă de linişte ca să te gândeşti, să te aşezi pur şi simplu, să fi singură… Şi eu am trecut prin momente grele înainte de nuntă.

— Adevărat? Sarah o privi cu ochii ei verzi, imenşi, pe sora mai mare, care tocmai împlinise douăzeci şi unu de ani şi părea cu mult mai înţeleaptă decât ea. Era o imensă uşurare să afle că mai exista cineva care se simţise la fel de copleşită şi de derutată înainte de nuntă.

Singurul lucru de care nu se îndoia Sarah era dragostea lui Freddie pentru ea sau faptul că era un bărbat bun şi că vor fi fericiţi după nuntă. Dar parcă erau prea multe „distracţii", prea multe petreceri, prea multă zăpăceală. Freddie nu părea să se gândească decât cum să se amuze mai bine. De luni de zile nu mai avuseseră o discuţie serioasă. Şi încă nu-i spusese ce avea de gând cu slujba. Îi repeta mereu că nu avea niciun motiv de îngrijorare. Nu se ostenise să se angajeze la bancă la începutul noului an, pentru că erau prea multe de făcut înainte de nuntă şi o slujbă nouă l-ar fi acaparat nepermis de mult. Edward Thompson începuse să vadă cu ochi răi ideile lui Freddie despre muncă, dar se abţinuse să-i destăinuie ceva fiicei sale. Discutase cu soţia lui, şi Victoria Thompson îl asigurase că după cununie Freddie se va potoli. La urma urmelor absolvise universitatea Princeton.

Sosi şi ziua nunţii, în iunie, şi amplele pregătiri se dovediră la înălţimea ostenelii. A fost o cununie frumoasă la biserica Sf. Thomas din Fifth Avenue, iar petrecerea s-a ţinut la Saint Regis. Au participat patru sute de invitaţi, au avut o muzică minunată toată după-amiaza, mâncăruri delicioase şi paisprezece domnişoare de onoare, adorabile în rochiile lor delicate din organdi de culoarea

piersicii. Sarah purta o rochie superbă, de dantelă albă şi organdi franţuzesc, cu o trenă de trei metri şi un voal alb de dantelă care aparţinuse bunicii ei. Freddie era, de asemenea, extrem de chipeş. A fost o nuntă perfectă din toate punctele de vedere.

Şi o lună de miere aproape perfectă. Freddie închiriase vila de la un prieten şi un mic iaht la Capul Cod şi au stat absolut singuri în primele patru săptămâni după căsătorie. La început, Sarah fusese sfioasă faţă de el, dar Freddie era blând şi bun şi era o plăcere să stai cu el. Se dovedea inteligent în rarele ocazii când se îndura să fie serios. Şi Sarah descoperi că ştia să conducă foarte bine iahtul. Bea mult mai puţin ca înainte şi ea se simţea uşurată să constate acest lucru. Înainte de nuntă începuse s-o îngrijoreze obiceiul lui de a bea. Dar totul era în glumă, o asigura el.

Luna lor de miere a fost atât de frumoasă încât Sarah nu avea niciun chef să se întoarcă acasă în iulie, dar cei care le închiriaseră vila reveneau din Europa. Sarah şi Freddie ştiau că trebuie să se pregătească să se mute în apartamentul lor, pe care-l găsiseră pe Upper East Side, la New York. Pe timpul verii urmau să stea la părinţii ei, în Southampton, în perioada în care decoratorii şi muncitorii aveau să amenajeze apartamentul.

Dar în toamna aceea, de îndată ce s-au întors la New York, după ziua Muncii, Freddie a fost foarte ocupat să-şi caute din nou o slujbă. În realitate, el era întotdeauna prea ocupat ca să mai facă şi altceva decât să se vadă cu prietenii. Şi părea că bea vârtos.

Sarah observase asta în vară, la Southampton, ori de câte ori el se întorcea din oraş.

Apoi, când s-au mutat în apartamentul lor, era imposibil să nu bage de seamă. Spre sfârşitul după-amiezii, venea acasă beat, după ce îşi petrecuse toată ziua cu prietenii. Uneori nu se sfia să apară abia după miezul nopţii. Câteodată, Freddie o scotea şi pe ea în oraş, la petreceri sau

baluri, unde el era întotdeauna sufletul societăţii. Era prietenul tuturor şi toţi ştiau că se vor distra bine acolo unde va veni Freddie Van Deering. Toţi, în afară de Sarah, care, cu mult înainte de Crăciun, începuse să fie tare nefericită. El nu mai pomenea despre o eventuală angajare şi respingea toate tentativele delicate ale soţiei sale de a aborda acest subiect. Părea să nu aibă niciun alt plan decât acela de a se distra şi de a bea.

În ianuarie, Sarah era palidă şi Jane, îngrijorată, o invită la un ceai ca să vadă ce se întâmplă cu ea.

— N-am nimic. Încercă să pară amuzată de îngrijorarea surorii ei, dar după ce s-a servit ceaiul, Sarah deveni şi mai palidă şi nu putu să-l bea.

— Ce-i cu tine, scumpo? Te rog spune-mi! Trebuie să-mi spui! Jane era îngrijorată pentru ea încă de la Crăciun, fiindcă Sarah fusese neobişnuit de tăcută la masa dată de părinţii lor. Freddie îi încântase pe toţi cu un toast rimat pentru întreaga familie, inclusiv servitorii angajaţi la ei de ani de zile şi pentru Jupiter, câinele familiei Thompson, care lătra în replică în timp ce toţi aplaudau reuşita poezie a lui Freddie. Îi amuzase pe toţi şi nimeni nu păruse să observe că era ameţit.

— Nu, zău, n-am nimic, insistă Sarah, după care începu, în sfârşit, să plângă, până ce se pomeni hohotind în braţele surorii ei şi recunoscu cum că lucrurile nu mergeau deloc bine. Era nefericită. Freddie nu stătea niciodată acasă, era plecat tot timpul, rămânea în oraş cu prietenii până dimineaţa şi Sarah recunoscu chiar că uneori bănuia că prietenii puteau fi şi prietene. Încercase să-l convingă să stea mai mult cu ea, dar el nu părea să dorească acest lucru. Şi cu băutura o luase razna de tot. Primul păhărel îl bea zilnic cu mult înainte de prânz, uneori chiar imediat după ce se trezea dimineaţa, şi susţinea faţă de Sarah că nu e nicio problemă. Îi spunea „fetiţa mea ruşinoasă” şi-i ignora amuzat îngrijorarea. Şi, colac peste pupăză, acum aflase că e însărcinată.

— Dar asta-i minunat! exclamă Jane, încântată. Şi eu sunt, adăugă ea, şi Sarah zâmbi printre lacrimi, incapabilă să-i explice surorii ei mai mari cât de nefericită era viaţa ei. Viaţa lui Jane era cu totul altfel.

Era căsătorită cu un bărbat serios, de nădejde, pe care-l interesa căsnicia lor, în timp ce pe Freddie Van Deering evident nu-l preocupa mariajul lor. Era un bărbat fermecător, amuzant, spiritual, dar simţul responsabilităţii îi era la fel de străin ca o altă limbă în afara celei materne. Şi Sarah începea să bănuiască vag că nu se va potoli niciodată. O să se joace veşnic. Tatăl lui Sarah începuse de asemenea să bănuiască acest lucru, dar Jane încă mai era convinsă că totul se va rezolva, mai ales după ce se va naşte copilul. Cele două fete descoperiră că vor naşte în acelaşi timp – de fapt, la câteva zile diferenţă – şi vestea o înveseli puţin pe Sarah înainte de a se întoarce în apartamentul ei pustiu.

Freddie nu era acolo, ca de obicei, şi în noaptea aceea n-a venit deloc acasă. În ziua următoare, la prânz, a apărut spăşit, explicând că jucase bridge până la patru dimineaţa, apoi rămăsese acolo, fiindcă se temea să n-o trezească întorcându-se acasă.

— Asta-i tot ce faci? Pentru prima oară ea se repezi la el după ce el îi explicase situaţia şi se arătă foarte surprins de tonul ei vehement. Ea se stăpânise întotdeauna vizavi de comportarea lui, dar de data asta era limpede că se înfuriase.

— Ce naiba vrei să spui? Părea şocat de întrebare şi o privea nedumerit cu ochii lui albaştri şi nevinovaţi, iar părul său blond îl făcea să semene cu Tom Sawyer.

— Ce anume faci tu noaptea, când rămâi în oraş până spre dimineaţă? În glasul ei răsuna o furie reală, suferinţă şi dezamăgire.

El zâmbi ştrengăreşte, convins că va reuşi întotdeauna s-o amăgească.

— Uneori beau cam peste măsură. Asta-i tot. Mi se pare mai simplu să rămân acolo unde mă aflu atunci când se întâmplă asta decât să vin acasă când tu dormi. Nu vreau să te supăr, Sarah.

— Uite că mă superi! Nu eşti niciodată acasă. Îţi petreci tot timpul în oraş cu prietenii tăi şi vii acasă beat în fiecare noapte. Nu aşa se comportă oamenii căsătoriţi. Sarah clocotea de furie.

— Nu?! Te referi la cumnatul tău sau la oamenii normali, cu ceva mai multă vlagă şi *joie de vivre?* Îmi pare rău, iubito, dar eu nu sunt Peter.

— Nici nu ţi-am cerut vreodată să fi. Dar cine eşti tu? Cu cine m-am căsătorit? Nu te văd niciodată decât la petreceri, apoi o ştergi cu prietenii, ca să jucaţi cărţi, să spuneţi bancuri şi să beţi sau, dacă nu, Dumnezeu ştie pe unde umbli, spuse ea cu tristeţe.

— Ai prefera să stau acasă cu tine? Părea amuzat şi pentru prima oară ea zări o licărire de răutate în ochii lui, dar era de aşteptat, ţinând seama de faptul că-i judeca modul de viaţă. Îl înfricoşa şi-i ameninţa chiar plăcerea de a bea.

— Da, aş prefera să stai acasă cu mine. E un lucru chiar atât de îngrozitor?

— Nu e îngrozitor, doar stupid. Te-ai măritat cu mine pentru că sunt amuzant, nu? Dacă voiai un pisălog cum e cumnată-tău, îmi închipui că îţi puteai găsi unul, dar nu asta ai vrut. Tu m-ai vrut pe mine. Şi acum vrei să mă transformi într-un bărbat ca el. Ei bine, iubito, îţi promit că asta nu se va întâmpla.

— Şi atunci ce se va întâmpla? O să-ţi iei o slujbă? I-ai promis tatei de anul trecut şi nu te-ai ţinut de cuvânt.

— N-am nevoie să muncesc, Sarah. Mă enervezi îngrozitor.

Ar trebui să fi fericită că nu sunt nevoit să mâzgălesc nişte hârtii ca un idiot, la un serviciu plicticos, ca să am ce să-ţi pun pe masă.

— Tata crede că ţi-ar face bine. Şi eu cred acelaşi lucru. Era cel mai curajos lucru pe care i-l spusese vreodată, dar cu o seară înainte stătuse trează ore-n şir, gândindu-se ce să-i spună. Voia ca ei doi să aibă o viaţă mai bună împreună, să aibă un soţ adevărat, înainte de a se naşte copilul.

— Tatăl tău e din altă generaţie… Ochii îi sticleau în timp ce o privea… Iar tu eşti o proastă. Dar când rosti aceste cuvinte, ea îşi dădu seama că trebuia să fi observat din clipa când intrase că era băut. Era abia la amiază, dar el era evident beat şi uitându-se la el i se făcu scârbă.

— Poate ar fi mai bine să discutăm altădată.

— Cred că e o idee minunată.

Apoi plecă, dar se întoarse devreme în seara aceea, iar în dimineaţa următoare făcu efortul de a se trezi la o oră normală şi atunci îşi dădu seama cât de bolnavă era ea. Aveau o femeie care venea zilnic să facă curat în casă, să calce şi să le servească masa. De obicei, lui Sarah îi plăcea să gătească, dar în ultima lună nu mai suportase să intre în bucătărie, deşi Freddie nu stătuse destul de des acasă ca să observe acest lucru.

— S-a întâmplat ceva?! Eşti bolnavă? Trebuie să te vadă un medic! Părea îngrijorat, privind-o pe deasupra ziarului de dimineaţă.

O auzise cum se căznea să vomite după ce se treziseră şi se întreba dacă nu mâncase ceva ce-i făcuse râu.

— Am fost la medic, spuse ea calmă privindu-l drept în ochi, dar el îi întoarse privirea după mult timp, aproape uitând că-i pusese o întrebare.

— Ce-ai spus? A, da… bravo. Şi ce-a spus? Ai gripă? Trebuie să ai grijă, multă lume are gripă acum. Mama lui Tom Parker era să moară din cauza asta săptămâna trecută.

— Nu cred că se moare de ceea ce am eu. Sarah zâmbi calm şi el se întoarse la ziarul lui.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi, în cele din urmă, el o privi din nou, uitând iar despre ce anume

vorbeau.

— Se bârfeşte mult în Anglia despre abdicarea lui Edward al VIII-lea din cauza femeii aceleia, Simpson. Trebuie să fie ceva de capul ei de l-a convins să facă un asemenea gest.

— Mie mi se pare trist, spuse Sarah serioasă. Bietul om a trecut prin atâtea. Cum de-a putut ea să-i distrugă viaţa în felul acesta? Ce fel de existenţă pot avea ei împreună?

— Una foarte palpitantă, poate. El îi zâmbi, spre disperarea ei, căci era mai fermecător ca oricând. Nu mai ştia dacă îl iubeşte sau îl urăşte, într-atât devenise viaţa ei un coşmar. Dar poate că Jane avea dreptate, poate că situaţia se va îmbunătăţi după ce se va naşte copilul.

— Sunt însărcinată, îi spuse aproape în şoaptă şi, o clipă, el păru să n-o audă. Apoi se întoarse spre ea, se ridică, având aerul că speră că ea glumeşte.

— Vorbeşti serios?

Ea încuviinţă dând din cap, incapabilă să mai spună ceva, cu ochii plini de lacrimi. Într-un fel, se simţea uşurată că, în sfârşit, îi spusese. Ştia dinainte de Crăciun, dar nu avusese curajul să-i mărturisească. Îşi dorea ca el să aibă grijă de ea, voia o clipă de fericire împreună şi, de la luna lor de miere de la Capul Cod, în urmă cu şapte luni, nu mai avuseseră parte de aşa ceva.

— Da, vorbesc serios. O privea şi ochii ei îi spuneau că într-adevăr nu glumeşte.

— Nu-i bine. Nu crezi că e prea curând? Am crezut că ţi-ai luat măsuri de precauţie. Părea enervat, – nu încântat, şi ea simţi un hohot de plâns înăbuşind-o, dar se rugă să nu se dea în spectacol în faţa soţului ei.

— Aşa m-am gândit şi eu, încuviinţă Sarah. Ridică privirea înlăcrimată şi el făcu un pas spre ea şi îi ciufuli părul ca unei surioare mai mici.

— Nu-ţi face griji, totul va fi bine. Când trebuie să naşti?

— În august. Sarah se luptă să nu plângă, dar se stăpânea cu greu. Bine măcar că nu era furios, doar enervat. Nici ea nu fusese prea încântată când aflase. Deocamdată, ei doi nu prea aveau multe lucruri în comun. Stăteau atât de puţin timp împreună, era atât de puţină căldură între ei, comunicau atât de puţin. Atunci se va naşte şi copilul lui Peter şi Jane, adăugă ea.

— Ce noroc pe capul lor, spuse el sarcastic, întrebându-se ce va face acum cu ea. Căsnicia se dovedise a fi mai împovărătoare decât se aşteptase. Ea stătea toată ziua acasă, parcă pândind cum să-l prindă în cursă. Şi acum, de când era însărcinată, părea şi mai prăpădită.

— Nici pentru noi nu e un noroc prea mare, nu? Sarah nu-şi putu înăbuşi cele două lacrimi care i se prelinseră încet pe obraji când puse întrebarea.

— Momentul nu e prea potrivit. Dar bănuiesc că nu poţi să calculezi întotdeauna aşa ceva.

Ea clătină de cap şi el ieşi din cameră şi nu-i mai pomeni nimic până ce plecă, după o jumătate de oră. Se întâlnea cu nişte prieteni la dejun şi nu spuse când se va întoarce. Niciodată nu spunea. Ea plânse până ce adormi, iar el se întoarse acasă abia în dimineaţa următoare, la ora opt. Şi când se întoarse, era încă atât de criţă după beţia din noaptea trecută, încât nu reuşi s-ajungă mai departe de canapeaua din living, în drum spre dormitor. Ea îl auzise intrând, dar când a dat de el era deja inconştient.

În luna următoare deveni dureros de evident că vestea pe care i-o dăduse îl tulburase rău. Ideea de căsnicie îl înfricoşa destul, dar ideea de a avea un copil îl îngrozea de-a dreptul. Peter încercă să-i explice lui Sarah, într-o seară, când luau masa împreună, căci nu mai era un secret viaţa ei nefericită cu Freddie. Nu trebuia să mai ştie nimeni altcineva, dar lor li se destăinuise de când îi spusese surorii ei despre sarcină.

— Unii bărbaţi se tem de această responsabilitate. Asta înseamnă că nici ei n-au crescut încă destul. Recunosc că şi pe mine m-a speriat la început. O privi drăgăstos pe Jane, apoi cu seriozitate pe sora ei. Iar Freddie nu e, în general, un bărbat aşezat. Dar poate că, după ce va vedea copilul, îşi va da seama că nu e o ameninţare atât de cumplită pe cât îşi închipuie. Când sunt mici, copiii sunt absolut inofensivi. Dar s-ar putea să ai o perioadă grea înainte de a se naşte.

Peter era mai plin de compasiune, decât era dispus să-i arate; îi spusese adesea soţiei lui că îl socoteşte pe Freddie un mare ticălos. Dar nu voia să-i destăinuie lui Sarah ce gândeşte. Prefera s-o încurajeze în privinţa copilului.

Starea ei sufletească rămase însă la fel de proastă, iar comportarea şi beţiile lui Freddie se înrăutăţiră. Jane se folosea de vicleşuguri ca s-o convingă pe Sarah să iasă din casă. În cele din urmă, reuşi s-o scoată la cumpărături. Porniră spre Bonwit Teller pe Fifth Avenue, când Sarah păli brusc şi se clătină, agăţându-se orbeşte de sora ei.

— Nu te simţi bine? Jane se sperie când se uită la ea.

— Ba da… mă simt bine… Nu ştiu ce s-a întâmplat. Simţise o durere cumplită, dar foarte scurtă.

— Hai să stăm puţin jos. Jane făcu semn cuiva să aducă un scaun şi un pahar cu apă, când Sarah o apucă din nou de mână. Avea broboane de transpiraţie pe frunte şi faţa îi era lividă când îşi ridică privirea spre sora ei.

— Iartă-mă… Jane, nu mă simt bine deloc… Şi aproape în aceeaşi clipă leşină. Ambulanţa sosi la scurt timp după ce fusese chemată şi Sarah a fost scoasă din magazinul Bonwit pe targă. Îşi recăpătase deja cunoştinţa şi Jane alerga îngrozită pe lângă ea. Au lăsat-o s-o însoţească pe Sarah la spital în ambulanţă şi Jane i-a rugat pe cei de la magazin să-i anunţe pe Peter la birou şi pe mama

lor acasă. Amândoi sosiră la spital după numai câteva minute. Peter era îngrijorat mai mult pentru Jane, care se lipi de el plângând, în timp ce mama ei intră s-o vadă pe Sarah. Rămase mult timp în salon şi când ieşi o privi pe fiica ei cea mare cu lacrimi în ochi.

— Şi-a revenit? întrebă îngrijorată Jane.

Mama ei încuviinţă dând din cap şi se aşeză. Fusese întotdeauna o mamă bună pentru amândouă. Era o femeie liniştită, fără pretenţii, cu bun gust, idei sănătoase şi un simţ al valorilor care le folosise mult fetelor, deşi lecţiile ei nu-i prea folosiseră lui Sarah în căsnicia cu Freddie.

— O să-şi revină, spuse Victoria Thompson întinzând ambele mâini pe care i le strânseră Peter şi Jane. A pierdut copilul… dar e foarte tânără. Şi Victoria Thompson pierduse un copil, singurul ei fiu, înainte de a se naşte Sarah şi Jane, dar nu împărtăşise această durere nici uneia din fetele ei. Abia acum îi spusese lui Sarah, în speranţa că o va alina şi o va ajuta. O să aibă alţi copii într-o bună zi, adăugă cu tristeţe Victoria, mai preocupată de cele ce-i destăinuise Sarah despre viaţa ei cu Freddie. Plânsese mult, insistând că numai ea e de vină. Mutase nişte mobilă cu o seară înainte, iar Freddie nu era niciodată acasă ca s-o ajute. Apoi toată povestea ieşi la iveală: cât de puţin timp stătea cu ea, cât de mult bea, cât de nefericită era ea cu el şi cât de nefericit era el însuşi din cauza copilului.

Abia după câteva ore medicii le îngăduiră s-o vadă din nou, dar Peter se întorsese deja la birou, cerându-i lui Jane să-i promită că se va duce acasă la sfârşitul după-amiezii ca să se odihnească şi să se refacă după atâta agitaţie. În fond, era şi ea însărcinată. Şi un avort era prea de-ajuns.

Încercaseră să-l sune pe Freddie, dar ca de obicei nu era acasă şi nimeni nu ştia unde poate fi sau când se va întoarce. Menajera îşi exprimă regretele pentru „accidentul” doamnei Van Deering

şi promise să-l trimită pe domnul Van Deering la spital dacă va suna sau apărea acasă, ceea ce toţi presupuseră, tacit, că era imposibil.

— Numai eu sunt de vină… plângea Sarah când intrară din nou la ea. N-am dorit destul de mult copilaşul… Eram supărată fiindcă Freddie s-a enervat şi acum…

Hohotea bolborosind cuvinte fără şir şi mama ei o luă în braţe, încercând s-o liniştească. Toate trei femeile se puseră pe plâns; până la urmă, a fost necesar să i se administreze lui Sarah un sedativ ca să se calmeze. Urma să stea în spital câteva zile, aşa că Victoria le spuse infirmierelor că va rămâne acolo peste noapte; în cele din urmă o trimise pe Jane acasă cu un taxi, apoi avu o lungă convorbire cu soţul ei la telefonul din hol.

Când Freddie veni acasă în seara aceea, îl găsi pe socrul său aşteptându-l în living, spre surprinderea lui. Din fericire, băuse mai puţin ca de obicei şi era neaşteptat de treaz, ţinând seama de faptul că deja trecuse de miezul nopţii.

Se plictisise toată seara şi, în cele din urma se hotărâse să vină mai devreme acasă.

— Dumnezeule!… Domnule… Ce faceţi aici? Roşi uşor, după care îi adresă zâmbetul lui larg, ştrengăresc. Apoi îşi dădu seama că se întâmplase probabil ceva foarte grav dacă Edward Thompson îl aştepta la ora aceea târzie la ei acasă. Sarah se simte bine?

— Nu. Îşi feri privirea, apoi o întoarse spre Freddie. Ceea ce avea de spus nu se putea spune cu delicateţe. A… pierdut copilul azi-dimineaţă şi este la spitalul Lenix Hill. Mama ei este acolo.

— A pierdut copilul? Se arătă surprins, dar de fapt se simţea uşurat, sperând că nu era atât de beat încât să nu poată ascunde acest sentiment. Îmi pare rău. O spuse de parcă era vorba de soţia altcuiva şi de copilul altuia. Ea se simte bine?

— Cred că va putea să mai aibă şi alţi copii. Ceea ce se pare că nu este însă în regulă este faptul

că soţia mea mi-a spus că lucrurile nu stau tocmai bine între voi doi. Fireşte că nu-mi place să mă amestec în căsniciile fiicelor mele, dar în această împrejurare destul de neobişnuită, când Sarah… este atât de… bolnavă, mi se pare a fi un moment potrivit pentru a discuta cu tine. Soţia mea mi-a spus că Sarah a fost extrem de nervoasă toată după-amiaza şi mi se pare semnificativ faptul că de azi-dimineaţă nimeni n-a reuşit să te găsească. Asta nu poate fi o viaţă prea fericită pentru ea şi nici pentru tine. Ai ceva să ne spui sau te simţi în stare să continui căsnicia cu fiica mea într-o stare de spirit mai apropiată de cea în care ai intrat în această uniune?

— Eu… da… desigur… Doriţi să beţi ceva, domnule Thompson? Se duse repede la locul în care ţineau băuturile şi îşi turnă o porţie bună de whisky cu un strop de apă.

— Prefer să nu beau. Edward Thompson îşi privea scârbit ginerele şi Freddie nu se îndoia că bătrânul aşteaptă un răspuns. Ai vreo problemă care te împiedică să te porţi cum se cuvine, ca un soţ adevărat?

— Eu… păi… Domnule, treaba asta cu copilul a fost cam neaşteptată…

— Înţeleg, Frederick. Aşa se întâmplă de obicei cu copiii. Există vreun motiv serios de neînţelegere cu fiica mea pe care aş putea să-l ştiu şi eu?

— Niciunul. Este o fată minunată. Eu doar… am avut nevoie de o scurtă perioadă de timp ca să mă obişnuiesc cu ideea că sunt căsătorit…

— Şi că trebuie să munceşti, probabil. Îl privi pătrunzător pe Freddie, care bănuia ce va urma.

— Da, da, desigur. Mă gândeam să încep să caut de lucru după ce se va naşte copilul.

— Acum o să ai prilejul s-o faci mai repede, nu-i aşa?

— Desigur, domnule.

Edward Thompson se ridică, întruparea însăşi a respectabilităţii, în timp ce-l privea pe Freddie care

arăta cam răvăşit.

— Sunt sigur că abia aştepţi s-o vizitezi pe Sarah cât mai devreme mâine dimineaţă, Frederick.

— Desigur, domnule. Îl conduse până la uşă, dornic să-l vadă plecat cât mai repede.

— Mă duc s-o iau pe maică-sa de la spital la ora zece. Sunt sigur că vei fi deja acolo.

— Categoric, domnule.

— Foarte bine, Frederick. Se întoarse în uşă, faţă în faţă cu el pentru ultima oară. Ne-am înţeles? Se rostiseră puţine vorbe între ei, dar multe lucruri fuseseră înţelese.

— Cred că da, domnule.

— Mulţumesc, Frederick. Noapte bună. Ne vedem mâine.

Freddie scoase un oftat de uşurare când închise uşa după el şi îşi mai turnă un whisky, apoi se duse la culcare, gândindu-se la cele ce se întâmplaseră cu Sarah şi copilul. Se întrebă cum o fi să pierzi un copil, dar nu voia să-şi pună lui însuşi prea multe întrebări. Ştia foarte puţin despre asemenea lucruri şi nici nu dorea să-şi extindă cunoştinţele. Îi părea rău pentru Sarah şi era convins că fusese probabil un moment îngrozitor pentru ea dar, ciudat, n-avea niciun sentiment pentru copil şi, de altfel, nici pentru Sarah. Îşi imaginase că va fi foarte amuzant să se însoare cu ea, că vor fi mereu petreceri, că va avea întotdeauna cu cine să iasă în oraş. Nu prevăzuse că se va simţi încătuşat, plictisit, oprimat, claustrat. Nu-i plăcea nimic din ceea ce presupunea căsnicia, nici măcar Sarah. Era o fată frumoasă şi pentru altul ar fi fost probabil o soţie perfectă. Ţinea casa în ordine, gătea bine, îşi întreţinea minunat musafirii, era inteligentă şi plăcută şi la început chiar îl mulţumise fizic. Dar acum nu suporta măcar să se gândească la ea. Ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea era să fie căsătorit. Şi tare uşurat se simţea că ea pierduse copilul! Asta ar fi pus capac la toate!

Apăru la spital în dimineaţa următoare, înainte de ora zece, conştiincios, pentru ca domnul Thompson să-l găsească acolo când va sosi s-o ia pe Victoria. Freddie avea o înfăţişare sobră, cu costum şi cravată de culoare închisă; adevărul este că se simţea mahmur. Îi cumpărase flori, dar ea nu prea le-a dat atenţie; zăcea în pat şi se uita pe fereastră. Când el intră în cameră, Sarah o ţinea pe maică-sa de mână şi o clipă i se făcu milă. Femeia întoarse capul, uitându-se la el şi, fără un cuvânt, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Maică-sa ieşi încet din cameră, după ce îi strânse mâna fiicei sale şi-l bătu uşor pe umăr pe Freddie.

— Îmi pare rău, Freddie, şopti ea, dar era mai deşteaptă decât credea el şi, numai privindu-l, îşi dădu seama că nici nu-i păsa. Eşti supărat pe mine? îl întrebă Sarah printre lacrimi. Nu făcu niciun efort să se ridice. Arăta îngrozitor. Părul ei lung şi lucios era încâlcit, faţa albă ca cearşaful şi buzele aproape vinete. Pierduse mult sânge şi era prea slăbită ca să stea în capul oaselor. N-a făcut decât să-şi întoarcă faţa de la el, iar Freddie nu ştiu ce să-i spună.

— Bineînţeles că nu sunt. De ce-aş fi supărat pe tine? Se apropie puţin de ea şi o apucă de bărbie, silind-o să-l privească, dar nu putea suporta suferinţa din ochii soţiei sale. Nu era în stare să-i ţină piept şi ea ştia asta.

— E numai vina mea… Am mutat scrinul ăla nenorocit din dormitor aseară şi… nu ştiu… medicul spune că aşa se întâmplă uneori…

— Ştii… Se mişca de pe un picior pe altul urmărind cum ea îşi încleşta şi îşi descleşta mâinile, dar nu făcu niciun gest de mângâiere. Cred că e mai bine că s-a întâmplat aşa. Eu am douăzeci şi patru de ani, tu ai douăzeci, nu eşti pregătită să ai un copil.

Sarah tăcu mult timp, apoi îl privi de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Te bucuri că l-am pierdut, nu-i aşa? Îl sfredeli cu privirea până ce simţi că o dor ochii, în timp ce se lupta şi cu durerea de cap.

— N-am spus asta.

— Nu era nevoie. Nu-ţi pare rău, nu-i aşa?

— Îmi pare rău pentru tine. Asta era adevărat. Sarah arăta realmente îngrozitor.

— N-ai dorit acest copil.

— Nu, nu l-am dorit. Era sincer cu ea. Simţea că îi datora măcar atât.

— Nici eu nu l-am dorit, dar din cauza ta. Probabil că de aceea l-am pierdut.

El nu ştia ce să spună şi după o clipă intră tatăl ei împreună cu Jane. Doamna Thompson era ocupată cu infirmierele. Sarah urma să mai rămână internată câteva zile, după care avea să locuiască o vreme la părinţii ei. După ce îşi va recăpăta puterile, se va întoarce la Freddie, în apartamentul lor.

— Bineînţeles că eşti binevenit la noi acasă. Victoria îi zâmbi cu bunăvoinţă, dar era foarte decisă să n-o lase pe Sarah să se întoarcă acasă cu el. Voia s-o supravegheze personal; pe de altă parte, era clar că Freddie se simţea uşurat că nu trebuia să aibă grijă de propria-i soţie.

A doua zi îi trimise la spital un buchet de trandafiri roşii şi-i mai făcu o vizită, apoi, în săptămâna cât a stat la părinţii ei, a vizitat-o zilnic.

Nu-i pomeni niciodată de copil. Dar se strădui să facă mereu conversaţie. Se mira că se simte stânjenit în prezenţa ei. Parcă deveniseră peste noapte doi străini. De fapt, asta fuseseră întotdeauna. Numai că acum era mai greu să ascundă acest lucru. Nu împărtăşea deloc suferinţa ei. Se ducea s-o vadă doar pentru că socotea că este de datoria lui. Ştia că tatăl ei l-ar fi omorât dacă n-ar fi făcut acest efort.

Sosea în casa familiei Thompson la ora douăsprezece în fiecare zi, stătea o oră cu Sarah, apoi ieşea în oraş să mănânce cu amicii. Şi nu

făcea greşeala să treacă pe-acolo seara, când era deja în ultimul hal de beat; era destul de deştept să nu se arate aşa în faţa lui Sarah şi a părinţilor ei. Îi părea efectiv rău că Sarah era atât de nefericită de pierderea copilului şi arăta încă oribil. Dar el nu suporta să se gândească la asta, la perspectiva unui alt copil. Toate astea îl determinau doar să bea şi mai mult şi să umble haihui. Când Sarah era pregătită să se întoarcă acasă, Freddie se afla deja în capătul de jos al spiralei, de unde nimeni nu-l mai putea salva. O luase atât de tare razna cu băutura, încât îi îngrijora până şi pe unii dintre vechii lui amici.

Cu toate acestea, se duse conştiincios la familia Thompson ca să-şi ia nevasta acasă, unde îi aştepta menajera lor. Era curat şi ordine, dar Sarah avu dintr-odată sentimentul că ăsta nu era căminul ei. Parcă era al altcuiva şi ea însăşi era o străină.

Şi Freddie era un străin acolo. De când Sarah pierduse copilul, el trecuse pe acasă doar să-şi schimbe hainele. Chefuise în fiecare noapte în oraş, profitând din plin de faptul că nu avea cine să-l vadă. Acum era ciudat şi foarte neplăcut să o ştie din nou acasă.

Petrecu după-amiaza cu ea, apoi îi spuse că trebuie să cineze cu un vechi prieten; avea de discutat cu el despre o slujbă şi era foarte important. Ştia că în acest caz ea nu avea nimic de obiectat. Şi Sarah nu obiectă, deşi o durea că nu rămâne cu ea măcar în prima ei noapte acasă. Dar avu multe obiecţii când îl văzu venind la ora două noaptea. Îl ajutase portarul să ajungă la uşă şi ea se sperie când sună soneria. Omul îl căra în spinare şi Freddie păru că n-o recunoaşte când încercă să-şi concentreze privirea asupra chipului, pe care-l văzu ca prin ceaţă; portarul îl depuse pe un scaun în dormitorul lor. Freddie îi dădu o bancnotă de o sută de dolari şi-i mulţumi peste măsură fiindcă fusese băiat bun şi un mare prieten. Sarah îl urmări îngrozită cum se împleticeşte până la patul pe care

se prăvăli, inconştient. Stătu mult timp să se uite la el, cu lacrimi în ochi, apoi se duse să se culce în camera de oaspeţi. Se îndepărta de el, cu inima strânsă pentru copilaşul pe care-l pierduse şi pentru soţul pe care nu-l avusese niciodată şi pe care nici nu-l va avea vreodată. Înţelesese în cele din urmă că trista ei căsnicie cu Freddie era doar o prefăcătorie, o carapace goală, o sursă de nesfârşite suferinţe şi dezamăgiri. Se gândea la această perspectivă sumbră când se strecură singură în patul din camera de oaspeţi, dar nu mai putea ocoli adevărul. Freddie nu va fi niciodată altceva decât un beţiv şi un fustangiu. Cel mai rău era însă că nu-şi imagina cum va divorţa de el. Nu suporta gândul ruşinii care îi va acoperi pe ea şi pe părinţii ei.

În noaptea aceea, întinsă pe patul din camera de oaspeţi, Sarah se gândi la lungul drum singuratic care o aştepta. O viaţă pustie alături de Freddie.

3

După o săptămână de stat acasă, Sarah era bine, sănătoasă, din nou pe picioare şi lua masa de prânz cu mama şi sora ei. Părea că se simte bine, deşi ambele femei socoteau că era încă prea tăcută.

Într-o după-amiază, luau toate trei dejunul în apartamentul lui Jane şi mama lor încerca să orienteze conversaţia spre Freddie. Era încă foarte îngrijorată de ceea ce îi spusese Sarah când pierduse copilul.

— Freddie e bine, spuse Sarah, întorcând capul.

Ca întotdeauna, nu spuse nimic despre nopţile pe care le petrecea singură sau despre starea în care se întorcea el acasă, dimineaţa. De fapt, nu spunea mare lucru despre el. Îşi acceptase soarta şi era hotărâtă să rămână soţia lui Freddie.

Ar fi fost prea umilitor să divorţeze. Freddie simţi şi el că se petrecuse o schimbare cu soţia lui, un fel de consolare, o acceptare a comportării lui oribile. Parcă atunci când murise copilul ar fi murit şi o părticică din ea. Dar Freddie nu puse nicio întrebare, profitând doar de ceea ce părea a fi bunătatea lui Sarah. Pleca şi venea când avea chef, rareori se ostenea s-o scoată în oraş, nu făcea un secret din faptul că se vedea cu alte femei şi bea din clipa când se trezea până ce cădea în stare de inconştienţă pe patul din dormitorul lui sau pe patul altcuiva.

A fost o perioadă teribil de nefericită pentru Sarah, dar ea părea, hotărâtă s-o accepte. Lunile treceau, dar Sarah îşi păstra suferinţa pentru sine, şi nu rostea o vorbă nimănui. În schimb, îngrijorarea surorii sale sporea de fiecare dată când se întâlneau. Drept urmare, Sarah o evita şi se vedea cu ea tot mai rar. Era parcă amorţită, pustiită şi în ochii ei se citea o suferinţă mută. Slăbise îngrozitor după ce pierduse copilul şi acesta era

încă un motiv de îngrijorare pentru Jane, care intuia că Sarah se străduieşte s-o evite.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Jane în cele din urmă, prin luna mai. Ea era deja în luna a şasea de sarcină şi se vedea foarte rar cu sora ei, pentru că Sarah nu suporta s-o vadă însărcinată.

— Nu se întâmplă nimic. Mă simt foarte bine.

— Nu-mi spune mie asta, Sarah! Parcă ai fi în transă. Ce-ţi face? Ce se petrece? Numai când se uita la ea, pe Jane o apuca disperarea. Pe de altă parte, intuia că prezenţa ei o stânjeneşte pe Sarah şi o evita într-o oarecare măsură. Dar nici nu voia s-o lase pradă gândurilor negre. Începea să se teamă pentru sănătatea ei mintală şi pentru viaţa ei alături de Freddie. Cineva trebuia să pună capăt acestei stări de lucruri.

— Lasă prostiile! Mă simt foarte bine.

— Lucrurile merg mai bine?

— Cred că da. Intenţionat nu dădea detalii şi Jane înţelese situaţia.

Sarah era mai palidă şi mai slabă decât fusese imediat după avort. Avea o stare depresivă profundă şi nimeni nu ştia asta. Ea îi asigura pe toţi că se simte bine şi că Freddie se poartă frumos. Chiar le spusese părinţilor că el căuta o slujbă. Absurdităţi pe care nimeni nu le mai credea, nici măcar Sarah însăşi.

La aniversarea căsătoriei lor, părinţii ei căzură de acord în mod tacit să continue farsa, sărbătorind acel prim an de viaţă în comun printr-o petrecere organizată în casa din Southampton.

Iniţial, Sarah a încercat să-i convingă să renunţe, dar până la urmă şi-a dat seama că era mai simplu să-i lase s-o facă. Freddie îi promisese că va veni. I se păruse chiar o idee minunată. Avea să stea tot weekend-ul la Southampton, aducând şi vreo câţiva prieteni. Desigur, casa era suficient de mare şi doamna Thompson îi spusese că prietenii lui erau bineveniţi oricând. Dar Sarah îl preveni pe Freddie că prietenii lui trebuiau să se comporte

civilizat dacă acceptau invitaţia, ca să n-o pună într-o situaţie jenantă faţă de părinţii ei.

— Ce tâmpenii spui, Sarah, o mustră el. În ultima lună devenise tot mai răutăcios. Ea nu era sigură dacă motivul era băutura sau dacă nu cumva începuse s-o urască de-a binelea. Mă urăşti, nu-i aşa?

— Nu fi ridicol! Pur şi simplu nu vreau ca prietenii tăi să se poarte necuviincios în casa părinţilor mei.

— Ce pedantă eşti, păsărica mea! Sărăcuţa de tine, te temi că nu ştim cum să ne purtăm în casă părinţilor tăi!

Sarah ar fi vrut să-i spună că el nu ştia să se poarte nicăieri, dar se abţinu. Se resemna treptat cu soarta ei, ştiind prea bine că va fi veşnic nefericită cu el. Va mai face probabil un copil, dar presupunea că nici asta nu va mai conta. Nimic nu mai conta. Va trăi aşa an după an până ce, într-o bună zi, va muri şi totul se va termina. Nici nu-i trecea prin cap să divorţeze sau poate doar, uneori, îi încolţea în minte acest gând fugar. Nimeni din familia ei nu divorţase şi nici în visurile ei cele mai îndrăzneţe nu se vedea făcând acest lucru. Ar muri de ruşine şi ea, şi părinţii ei.

— Nu te teme, dragă Sarah, o să fim cuminţi. Numai să nu le arăţi prietenilor mei mutra asta lungă şi melancolică. Eşti în stare să strici cheful tuturor.

De când era măritată cu el şi după ce avortase, îşi pierduse parcă toate culorile, toată vitalitatea şi tinereasca *joie de vivre.* Ca fată, fusese întotdeauna plină de viaţă, veselă şi fericită, dar acum, dintr-odată, parcă era moartă chiar faţă de ea însăşi. Jane comenta mereu acest lucru, însă Peter şi părinţii ei susţineau că n-are rost să-şi facă griji, Sarah o să-şi revină – fiindcă aşa voiau ei să creadă.

Cu două zile înainte de petrecerea organizată de familia Thompson, ducele de Windsor s-a căsătorit cu Wallis – Simpson. Au fost cununaţi la Château

de Cande, în Franţa, asaltaţi de ziarişti şi copleşiţi de atenţia opiniei publice internaţionale, ceea ce lui Sarah i se păru de prost gust şi de-a dreptul dezgustător. Îşi îndreptă din nou gândurile spre petrecerea de aniversare a căsătoriei ei şi uită cu totul de cuplul Windsor.

Peter şi Jane, împreună cu micuţul James, plănuiau să-şi petreacă weekend-ul la Southampton în vederea evenimentului. Casa plină cu flori arăta minunat, şi pe peluză era instalat un cort orientat cu faţa spre ocean. Soţii Thompson făcuseră toate eforturile pentru reuşita petrecerii în cinstea lui Sarah şi a lui Freddie. Vineri seara, tinerii au ieşit împreună cu prietenii lor şi au plecat cu toţii la restaurantul Canoe Place, unde s-au distrat de minune, au stat de vorbă, au dansat şi au râs. S-a dus şi Jane, a cărei sarcină era foarte avansată, şi chiar şi Sarah, care avea impresia că nu mai zâmbise de un secol. Freddie a dansat cu ea şi câteva minute Sarah a crezut chiar că are s-o sărute. În cele din urmă, Peter, Jane, Sarah şi alţi câţiva s-au întors acasă, la familia Thompson, dar Freddie a plecat cu prietenii lui să chefuiască un pic. Sarah redeveni tăcută şi nu rosti o vorbă pe tot drumul până acasă, alături de Jane şi Peter. Sora şi cumnatul ei erau încă foarte bine dispuşi şi păreau să nu observe tăcerea ei.

A doua zi, dimineaţa se arătă frumoasă şi însorită, iar seara, un amurg spectaculos se lăsă peste Long Island Sound; orchestra începu să cânte şi soţii Thompson îşi întâmpinară oaspeţii care veneau să-i sărbătorească pe Sarah şi Freddie. Sarah arăta foarte bine într-o rochie lungă albă, sclipitoare, care i se mula pe corp, dându-i o înfăţişare de tânără zeiţă; părul negru şi-l strânsese în creştet. Umbla prin mulţimea de oaspeţi cu o graţie senină, salutându-şi prietenii şi invitaţii părinţilor ei şi toată lumea comenta că în ultimul an se maturizase şi că era mult mai frumoasă decât fusese la nuntă. Contrasta puternic cu Jane,

rotundă ca o minge şi înduioşător de maternă în rochia de mătase turcoaz care o acoperea cu falduri generoase. Jane însăşi făcea haz de silueta ei diformă.

— Mama spune că puteam să-mi pun cortul pe mine, dar eu am preferat culoarea asta, glumi ea cu un vechi prieten şi Sarah zâmbi când trecu pe lângă ei. Arăta mai bine, mai fericită, aşa. Cum nu fusese de mult, dar Jane era încă îngrijorată în privinţa ei.

— Sarah a slăbit mult.

— A fost… bolnavă la începutul anului. Slăbise şi mai mult după avort şi Jane intuia, deşi Sarah nu voia să recunoască cu niciun chip, că era încă sfâşiată de sentimentul de vinovăţie şi de durerea că pierduse copilul.

— Încă nu aveţi copii? o întrebau mereu oamenii. O, e timpul să începeţi să faceţi copii! Sau să terminăm de făcut copii, îşi spunea Sarah în sinea ei. Ea le zâmbea tuturor dar, după ce trecu o oră, îşi dădu seama că nu-l văzuse pe Freddie de când începuse petrecerea. În urmă cu o oră era la bar cu prietenii lui, apoi le pierduse urma, fiind ocupată să-şi întâmpine oaspeţii, alături de tatăl ei. Îl întrebă în cele din urmă pe majordom, care spuse că domnul Van Deering plecase cu maşina de vreo câteva minute, însoţit de câţiva prieteni, şi că o luase spre Southampton.

— S-au dus probabil să ia ceva de acolo, domnişoară Sarah, spuse omul, privind-o cu blândeţe.

— Mulţumesc, Charles.

Charles era de ani de zile majordomul lor şi rămânea în casă iarna când soţii Thompson se întorceau în oraş. Îl ştia de când era o copilă şi ţinea mult la el.

Începu să se îngrijoreze în privinţa lui Freddie. Probabil că se dusese cu prietenii într-unul din barurile din Hampton Bays ca să dea pe gât câteva pahare, înainte de a se întoarce în atmosfera

elegantă a petrecerii din casa părinţilor ei. Dar se întreba cât de beţi vor fi când se vor întoarce şi dacă între timp le va observa cineva absenţa.

— Unde-i frumosul tău bărbat? întrebă o prietenă în vârstă a mamei ei şi Sarah o asigură că va coborî dintr-un moment într-altul. Urcase să-i aducă un şal, explică ea şi prietena se arătă impresionată de grija lui faţă de Sarah.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Jane în şoaptă, venind spre ea. O urmărea de o jumătate de oră şi o cunoştea prea bine ca să se lase înşelată de zâmbetul pe care-l arbora.

— Nu. De ce?

— Parcă ai ascunde un şarpe în poşetă.

Sarah râse auzind comparaţia. Îi aminti pentru o clipă de copilăria ei şi aproape că o iertă pe Jane că era însărcinată. Îi va fi tare greu s-o vadă peste două luni cu copilaşul, după ce al ei murise şi poate că nu va mai avea altul. Nu mai făcuse dragoste cu Freddie după avort.

— Deci, unde e şarpele? întrebă Jane.

— De fapt, a şters-o. Cele două surori râseră, pentru prima dată după mult timp, de comentariul lui Sarah.

— Nu la asta m-am referit… dar uite că s-a potrivit. Cu cine a plecat?

— Habar n-am. Dar Charles mi-a spus că au plecat acum o jumătate de oră şi că se îndreptau spre oraş.

— Ce vrea să-nsemne asta? Jane era acum îngrijorată. Câtă bătaie de cap îi dădea băiatul ăsta, mai multă chiar decât bănuiau ei, din moment ce nu se putea potoli nici măcar o seară, în casa părinţilor ei.

— Poate că înseamnă bucluc. În orice caz, băutură. Multă băutură. Dacă avem noroc, poate se ţine bine… până mai târziu.

— Mama s-ar bucura foarte mult. Jane zâmbi, apoi se ridicară şi priviră mulţimea de invitaţi. Lumea părea să petreacă, ceea ce era important,

chiar dacă Sarah nu avea deloc aerul că se distrează.

— Tata s-ar bucura şi mai mult. Râseră din nou amândouă şi Sarah trase aer în piept şi o privi direct. Iartă-mă că m-am purtat atât de urât cu tine în ultimele luni. Dar… nu ştiu… mi-e greu să mă gândesc la copilaşul tău… Îi dădură lacrimile şi întoarse capul, iar sora ei o luă pe după umeri.

— Ştiu. Iar eu sunt moartă de îngrijorare pentru tine. Mi-aş dori să pot face ceva ca să fi fericită.

— Mă simt foarte bine.

— Îţi creşte nasul, Pinocchio.

— Lasă prostiile! Sarah îi zâmbi din nou şi curând se întoarse la ceilalţi invitaţi. Când se aşezară la masă, Freddie încă nu venise. Absenţa lui şi a prietenilor lui a fost remarcată de îndată ce musafirii s-au aşezat la locurile lor, dinainte stabilite, la mesele de pe gazon, iar locul de onoare al lui Freddie, în dreapta soacrei lui, era vizibil gol. Dar înainte de a începe comentariile şi înainte ca doamna Thompson să apuce s-o întrebe pe Sarah unde plecase soţul ei, se auzi un claxon frenetic şi Freddie, împreună cu patru prieteni intrară cu maşina lui, un Packard Twelve Phaeton, pe peluză, zbierând, râzând şi fluturând mâinile. Opriră chiar în faţa meselor, sub privirile surprinse ale tuturor şi coborâră din maşina decapotabilă împreună cu trei fete din localitate, una din ele încolăcită toată în jurul lui Freddie. În timp ce se apropiau de cei de la mese, toată lumea înţelese că doamnele nu erau simple fete din localitate, ci femei plătite pentru serviciile lor din seara aceea.

Cei cinci tineri erau beţi turtă şi se vedea că erau foarte încântaţi de gluma pe care o făcuseră. Tinerele femei păreau însă uşor enervate în timp ce-i priveau pe distinşii oaspeţi, evident şocaţi. Fata care era cu Freddie încerca să-l convingă, furioasă, să le ducă înapoi în oraş, dar între timp în jurul lor se stârnise zarva. Un grup de chelneri se străduiau să ducă maşina de acolo, Charles, majordomul, încerca să gonească fetele, iar Freddie şi prietenii lui se împleticeau, prăvălindu-se peste invitaţi şi făcându-se de râs – Freddie cel mai rău dintre toţi. Pur şi simplu nu voia să-i dea drumul fetei pe care o adusese cu el. Fără să-şi dea seama, cu privirea înceţoşată, Sarah se ridică, urmărindu-l cu lacrimi în ochi, amintindu-şi de nunta lor, cu numai un an în urmă, de speranţele pe care le avusese atunci şi coşmarul care urmase. Fata era doar un simbol al grozăviilor din anul care trecuse şi, dintr-odată, totul i se păru ireal; stătea acolo în picioare, privindu-l într-o tăcere

îndurerată. Parcă urmărea un film absolut dezgustător.

Dar lucrul cel mai neplăcut era că avea şi ea un rol în acest film.

— Ce este, păpuşico? strigă el spre ea, peste câteva mese. Vrei să ţi-o prezint pe gagica mea? Râse de mutra pe care o făcu Sarah, dar Victoria Thompson îşi croi repede drum pe gazon spre fiica ei mai mică. Sarah încremenise, şocată, pironită locului. Sheila, continuă el să zbiere, ea e soţia mea… şi aceştia sunt părinţii ei. Făcu un gest măreţ cu mâna, în timp ce toţi îi priveau uluiţi. Dar Edward Thompson trecuse deja la acţiune. Împreună cu doi chelneri îi luă de acolo pe Freddie şi pe fată, cât de repede şi de ferm cu putinţă, iar alţi servitori îi escortară pe ceilalţi tineri, împreună cu „doamnele” lor, până îi scoaseră din grădină.

Freddie fu ceva mai agresiv când socrul lui îl duse într-o cabină de pe plajă.

— Ce s-a întâmplat, domnule Thompson? Petrecerea nu e în cinstea mea?

— Dacă vrei să ştii, nu este. Nici n-ar fi trebuit să aibă loc.
Trebuia să te fi dat afară cu câteva luni în urmă. Dar te asigur, Frederick, că vom rezolva toate astea foarte repede. Vei pleca imediat de aici, îţi vom trimite lucrurile săptămâna viitoare şi luni dimineaţa vei primi veşti de la avocaţii mei. Ai chinuit-o destul pe fiica mea. Te poftesc să nu te mai întorci în apartament. E clar?

Glasul lui Edward Thompson bubui în cabină. Dar Freddie era prea beat ca să se sperie.

— Vai, vai.. Se pare că tăticu’ e cam supărat. Să nu-mi spui că n-ai şi dumneata o puicuţă din când în când. Uite, pe asta o împart cu dumneata. Deschise uşa şi amândoi văzură fata care îl aştepta pe Freddie la uşă.

Edward Thompson începu să tremure când îl înşfăcă pe Freddie de revere şi aproape că-l ridică de la pământ cu forţa pe care i-o dădea furia.

— Dacă mai dau ochii cu tine, lepădătură nenorocită, te omor! Acum, hai, şterge-o şi s-o laşi în pace pe Sarah! urlă el şi „femeia din localitate” se cutremură privindu-i.

— Da, să trăiţi. Freddie făcu o plecăciune de beţiv, îşi oferi braţul prostituatei şi peste cinci minute, împreună cu prietenii şi „doamnele” lor dispărură. Sarah părăsise şi ea petrecerea. Şedea acum cu Jane în dormitorul ei şi plângea, susţinând că tot răul e spre bine, că fusese un coşmar de la bun început, că poate pierduse copilul din vina ei, că ar fi fost posibil ca un copil să-l facă să se schimbe. Unele argumente erau logice, însă mult mai multe absurde, cu toate că vorbea din adâncul inimii, lipindu-se înspăimântată de Jane. Mama lor intră o secundă să vadă cum se simte Sarah, dar trebui să se întoarcă la musafirii ei şi era mulţumită că Jane stăpânea situaţia. Întreaga seară fusese un eşec îngrozitor.

A fost o noapte lungă pentru toţi. Masa s-a servit foarte repede, câţiva curajoşi au dansat şi toţi păreau să fi trecut, politicoşi, cu vederea cele întâmplate. Petrecerea s-a încheiat devreme. La ora zece, toţi invitaţii plecaseră şi Sarah încă mai zăcea în dormitor, plângând.

În dimineaţa următoare, atmosfera era foarte gravă în casa Thompson, când toată familia se adună în salon şi Edward Thompson îi relată lui Sarah cele ce-i spusese lui Freddie în seara precedentă, privind-o cu multă fermitate.

— Tu hotărăşti, Sarah, spuse el cu un aer mâhnit, dar eu aş vrea să divorţezi.

— Tată, nu pot… ar fi îngrozitor pentru toată lumea… Se uită în jur, gândindu-se la ruşinea ce-i va copleşi familia.

— Va fi şi mai rău dacă te vei întoarce la el. Acum înţeleg prin ce-ai trecut. Gândindu-se la asta, tatăl îi era aproape recunoscător că pierduse copilul. O privi cu tristeţe pe fiica lui. Sarah, îl iubeşti?

Ea ezită mult timp, apoi clătină din cap, coborându-şi privirea spre mâinile încleştate în poală şi rosti în şoaptă:

— Nici nu ştiu de ce m-am măritat cu el. Ridică din nou privirea spre el. Atunci credeam că îl iubesc, dar nici măcar nu-l cunoşteam.

— Ai făcut o greşeală enormă. Ai fost amăgită de el, Sarah. Oricui i se poate întâmpla. Acum trebuie să rezolvăm problema ta. Te rog să mă laşi pe mine s-o fac. Edward nu ezită nicio clipă şi ceilalţi încuviinţară din cap.

— Cum ai s-o rezolvi? Sarah se simţea pierdută, de parcă era din nou copil, mereu cu gândul la toţi oamenii care-l văzuseră pe Freddie cum se dăduse în spectacol în seara precedentă. Era aproape incredibil, intolerabil… să aducă nişte prostituate în familia ei… Plânsese toată noaptea, gândindu-se cu groază ce va spune lumea şi cât de umiliţi se simţeau probabil părinţii ei.

— Vreau să laşi totul în seama mea. Apoi îi mai veni o idee. Vrei apartamentul din New York?

Ea se uită la el şi clătină din cap.

— Nu vreau nimic. Vreau doar să mă întorc acasă la tine şi la mama. Când rosti aceste cuvinte, ochii i se umplură de lacrimi şi mama îi puse o mână pe umăr.

— Eşti aici, cu noi, spuse el emoţionat, în timp ce soţia lui îşi ştergea ochii de lacrimi. Peter şi Jane se ţineau strâns de mâini. Incidentul acela neplăcut îi tulburase pe toţi, acum se simţeau însă uşuraţi pentru Sarah.

— Dar ce-o să vă faceţi tu şi mama? îi privi pe amândoi cu tristeţe.

— Ce vrei să spui?

— N-o să vă fie ruşine de lume dacă voi divorţa? Mă simt ca femeia aceea îngrozitoare, Simpson – toată lumea va vorbi despre mine şi despre voi. Sarah începu să plângă şi îşi îngropă faţa în mâini. Era foarte tânără şi şocurile pe care le suferise în ultimele luni o mai afectau încă.

Victoria o luă repede în braţe, încercând s-o aline.

— Ce va spune lumea, Sarah? Că a fost un soţ îngrozitor şi că tu n-ai avut noroc! Cu ce-ai greşit tu? Cu absolut nimic. Trebuie să recunoşti. Tu nu ai greşit cu nimic. Lui Frederick ar trebui să-i fie ruşine, nu ţie. Din nou, restul familiei încuviinţă dând din cap.

— Dar lumea va fi oripilată. Nimeni din familia noastră n-a divorţat.

— Şi ce-i cu asta? Prefer să te ştiu în siguranţă şi fericită, decât să trăieşti un coşmar alături de Freddie Van Deering.

Victoria se simţea şi ea vinovată şi suferea pentru că nu-şi dăduse seama cât de gravă era situaţia fiicei ei. Doar Jane bănuise cât de disperată era sora ei, dar nimeni altcineva nu-i dăduse atenţie. Toţi crezuseră că nefericirea ei se datora avortului.

Sarah era profund îndurerată când Peter şi Jane s-au întors la New York, în aceeaşi după-amiază, ca şi în dimineaţa următoare, când tatăl ei a plecat să discute cu avocaţii. Mama ei se hotărâse să rămână la Southampton cu ea şi Sarah refuza categoric să se întoarcă deocamdată la New York. Voia să rămână acolo, ascunsă pentru totdeauna, şi mai mult decât orice nu voia să-l vadă pe Freddie. Consimţise la divorţul propus de tatăl ei, dar se temea de toate implicaţiile acestuia. Citise în ziare despre divorţuri şi toate păreau complicate, teribil de stânjenitoare şi de neplăcute. Bănuia că Freddie va fi furios pe ea, dar înlemni când o sună luni, spre sfârşitul după-amiezii, după ce vorbise cu avocatul tatălui ei.

— E-n regulă, Sarah. Cred că tot răul e spre bine. E mai bine pentru amândoi. Nu eram pregătiţi.

Nu *eram?* Lui Sarah nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu se socotea vinovat, era pur şi simplu fericit că scăpa de ea şi de responsabilităţile cărora

nici măcar nu se sinchisise să le facă faţă, cum fusese cazul cu copilul lor.

— Nu eşti furios? Sarah era uluită şi jignită.

— Deloc, păpuşică.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Te bucuri?

Din nou tăcere.

— Îţi face plăcere să pui asemenea întrebări, nu, Sarah? Ce contează ce simt eu? Am făcut amândoi o greşeală şi tatăl tău ne ajută s-o reparăm. E un om cumsecade şi cred că e bine ce facem. Îmi pare rău că te-am necăjit… Parcă-i stricase doar un weekend sau o după-amiază. Habar nu avea prin ce trecuse ea în anul precedent. Nimeni n-avea habar. Era doar fericit că scăpa de toate. Reieşea limpede asta din glasul lui.

— Ce-ai de gând să faci acum? Încă nu ştia nici ea ce avea de gând să facă. Situaţia era prea nouă şi derutantă. Nu ştia decât că nu voia să se întoarcă la New York. Nu voia să vadă pe nimeni şi nici să dea vreo explicaţie pentru eşecul căsniciei ei cu Freddie Van Deering.

— Cred că o să stau câteva luni la Palm Springs. Sau poate o să-mi petrec vara în Europa. Freddie chibzui, făcându-şi planuri în timp ce vorbea.

— O să te distrezi. Parcă vorbea cu un străin şi asta o întrista şi mai mult. Nu se cunoscuseră deloc, totul era un joc şi ea pierduse.

Amândoi pierduseră. Numai că lui părea să nu-i pese.

— Ai grijă de tine,spuse el ca şi cum s-ar fi adresat unui vechi prieten sau unui coleg de şcoală pe care nu-l va mai vedea un timp.

— Mulţumesc. Sarah privea încremenită telefonul şi asculta.

— Trebuie să plec, Sarah. Ea încuviinţă tăcută, din cap. Sarah?

— Da… Iartă-mă… Mulţumesc că m-ai sunat. Îţi mulţumesc pentru cumplitul an petrecut împreună, domnule Van Deering… Mulţumesc că

mi-ai zdrobit inima… Ar fi vrut să-l întrebe dacă o iubise vreodată, dar nu îndrăznea şi se gândi că ştia oricum răspunsul. Era clar că n-o iubise. El nu iubea pe nimeni, nici măcar pe el însuşi şi, mai mult ca sigur, n-o iubea pe Sarah.

În luna următoare, apoi în continuare, din august şi până în septembrie, Victoria asistă neputincioasă la suferinţa fiicei sale. Singurul „eveniment" care i-a trezit interesul în iulie a fost dispariţia Ameliei Earhart şi după câteva zile, invazia japonezilor în China. Dar majoritatea timpului nu se putea gândi decât la divorţ şi la sentimentele de ruşine şi de vinovăţie care o copleşeau în legătură cu această despărţire. Un timp, după ce se născu fetiţa lui Jane, starea ei se înrăutăţi, dar făcu un drum cu Victoria la New York ca s-o viziteze pe Jane la spital. Insistă să conducă de una singură înapoi la Southampton chiar în seara respectivă. Fetiţa era tare dulce şi îi dăduseră numele de Marjorie, dar Sarah abia aştepta să fie din nou singură. Acum îşi petrecea aproape tot timpul gândindu-se la trecut şi încercând să înţeleagă ce i se întâmplase. De fapt, era mult mai simplu decât îşi închipuia.

Se căsătorise pur şi simplu cu un bărbat pe care nu-l cunoştea cu adevărat şi el se dovedise a fi un soţ îngrozitor. Asta era toată povestea. Dar ea continua să se învinovăţească şi era convinsă că dacă nu se mai arăta şi trăia izolată, lumea va uita de existenţa ei şi nu-i va pedepsi pe părinţi pentru păcatele fiicei lor. Deci, de dragul lor şi al ei însăşi voia literalmente să dispară.

— Nu poţi face asta tot restul vieţii, Sarah, îi spuse tatăl ei cu asprime după ziua Muncii, când se mutau înapoi la New York, pe timpul iernii.

Procedurile juridice mergeau bine. Freddie plecase în Europa, după cum spusese, dar avocatul lui se ocupa de divorţ şi colabora foarte bine cu familia Thompson. Prima înfăţişare era fixată pentru luna noiembrie şi divorţul urma să se pronunţe exact după un an.

— Trebuie să te întorci la New York, o îndemnă tatăl ei.

Nu voiau s-o lase acolo, ca o rudă săracă de care se ruşinau.

Dar, deşi părea o nebunie, Sarah aşa se considera şi rezistă chiar şi rugăminţilor lui Jane de a se întoarce, când sora ei veni s-o vadă în Long Island, în octombrie, împreună cu fetiţa.

— Nu vreau să mă întorc la New York, Jane. Mă simt foarte bine aici.

— Cu Charles şi trei servitori bătrâni drept companie, să îngheţi la Long Island toată iama? Sarrie, nu fi absurdă! Vino acasă. Ai douăzeci şi unu de ani. Nu poţi renunţa la viaţă. Trebuie s-o iei de la capăt.

— Nu vreau, spuse ea calmă, refuzând să-i dea vreo atenţie lui Marjorie.

— Nu fi nebună! Jane era exasperată de încăpăţânarea surorii ei mai mici.

— Ce ştii tu. Fir-ar sa fie!. Ai un soţ care ie iubeşte şi doi copii. N-ai fost niciodată pentru nimeni o povară, un motiv de stânjeneală sau de ruşine. Eşti soţia, fiica, sora şi mama perfectă. Ce ştii tu despre viaţa mea? Absolut nimic! Se înfuriase cu adevărat dar nu pe Jasie şi ea ştia asta. Era furioasă pe ea, pe soartă şi… pe Freddie. Apoi regretă imediat şi o privi cu tristeţe pe Jane. Iartă-mă, dar vreau să stau singură aici. Nu reuşea să-i explice de ce.

— De ce? Jane nu putea să înţeleagă. Sarah era tânără şi frumoasă şi nu era singura femeie care divorţa, dar se purta de parcă ar fi fost condamnată pentru crimă.

— Nu vreau să văd pe nimeni, nu pricepi?

— Cât timp?

— Poate pentru totdeauna. E bine? E destul? Acum e clar?

Pe Sarah o enerva să răspundă la toate aceste întrebări.

— Sarah Thompson, eşti nebună. Tatăl ei aranjase să-şi reia numele de îndată ce divorţul va fi transcris.

— Am dreptul să fac ce vreau cu viaţa mea. Dacă am chef, pot să mă călugăresc, replică ea, încăpăţânată.

— Mai întâi trebuie să devii catolică. Jane zâmbi, dar Sarah nu găsi nimic amuzant în asta. Familia lor ţinea de biserica episcopală.

Jane începu să creadă că Sarah se ţicnise. Sau poate că o să-i treacă după câtva timp. Toţi sperau asta, dar nu mai părea ceva sigur.

Sarah rămase fermă pe poziţie şi refuză să se întoarcă la New York. Mama ei adunase de mult toate lucrurile din apartamentul din New York şi le pusese în nişte cutii pe care Sarah nu voia nici măcar să le vadă. Se duse la înfăţişarea de divorţ din noiembrie îmbrăcată cu un taior negru şi o figură de înmormântare. Era frumoasă şi speriată şi suportă totul cu stoicism până la sfârşit. Când totul se sfârşi, se întoarse singură cu maşina la Long Island.

Făcea lungi plimbări pe plajă în fiecare zi, chiar şi în zilele mai reci, când vântul îi biciuia faţa până ce avea senzaţia că-i sângerează. Citea enorm şi îi scria scrisori mamei sale, lui Jane şi câtorva prieteni, dar de fapt nu dorea deloc să-i vadă.

Au petrecut cu toţii Crăciunul la Southampton şi Sarah nu a vorbit aproape cu nimeni. A pomenit o singură dată de divorţ faţă de maică-sa, când a auzit la radio o ştire despre ducele şi ducesa de Windsor. Simţea o înrudire nefericită cu Wally Simpson. Dar mama o asigură din nou că nu avea nimic comun cu femeia aceea.

Când sosi primăvara, arăta în sfârşit mai bine, mai sănătoasă, mai odihnită, se mai îngrăşase puţin şi îşi recăpătase privirea vioaie. Dar începuse să spună că vrea să găsească o fermă cu casă în Long Island, undeva mai departe, pe care va încerca s-o ia cu chirie sau chiar s-o cumpere.

— E ridicol, bombăni tatăl ei când îi sugeră acest lucru, înţeleg foarte bine că ai suferit pentru cele întâmplate şi că ai avut nevoie să petreci un timp ca să-ţi revii, dar n-am de gând să te las să te îngropi la Long Island tot restul vieţii, trăind ca o pustnică. Poţi să rămâi aici până la vară, iar în iulie ai să mergi cu noi în Europa. Hotărâse aceasta cu o săptămână înainte şi soţia lui era încântată. Chiar şi Jane o considera o idee minunată, fiind exact ceea ce îi trebuia lui Sarah.

— Nu merg. Îl privi cu încăpăţânare, dar arăta sănătoasă, puternică şi mai frumoasă ca oricând. Era timpul să revină în societate, indiferent dacă ea îşi dădea seama sau nu de asta. Şi dacă nu va reveni de bunăvoie, erau hotărâţi s-o silească.

— Ba o să mergi, îţi spunem noi.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu Freddie, rosti ea cu glas stins.

— A stat toată iarna la Palm Beach.

— De unde ştii? Era curioasă să afle dacă tatăl ei vorbise cu el.

— De la avocatul lui.

— Oricum, nu vreau să merg în Europa.

— Păcat. Pentru că poţi merge cu sau fără acordul tău. În orice caz, vei merge cu noi.

Plecă valvârtej de la masă şi făcu o lungă plimbare pe plajă, dar când se întoarse, tatăl ei o aştepta în faţa casei. I se rupea inima când o vedea suferind pentru viaţa ei din anul precedent, pentru căsnicia ei ratată, pentru copilul pe care-l pierduse, pentru greşelile pe care le făcuse şi pentru cumplita ei dezamăgire. Şi pe ea o surprinse să-l vadă aşteptând-o, când se întoarse de pe plajă prin iarba înaltă de pe dune.

— Te iubesc, Sarah. Era pentru prima dată când tatăl ei îi spunea aceste cuvinte şi o ungea pe suflet ca un balsam de care avea nevoie ca să se vindece. Mama ta şi cu mine te iubim foarte mult. Poate că nu ştim cum să te ajutăm, cum să te facem să uiţi

ce ţi s-a întâmplat, dar vrem să încercăm… te rog, lasă-ne să încercăm.

Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi când îl privi şi el o trase în braţele lui şi o ţinu aşa îndelung, în timp ce ea îi plângea pe umăr.

— Şi eu te iubesc, tati… Şi eu te iubesc… îmi pare tare râu…

— Să nu-ţi mai pară rău de nimic, Sarah… Vreau să fi fericită, să fi aşa cum erai înainte de a se întâmpla toate astea.

— O să încerc. Se desprinse o clipă din braţele lui ca să-l privească şi văzu că şi el plângea. Îmi pare rău că te-am necăjit atât.

— Foarte bine că îţi pare rău! zâmbi printre lacrimi.

Râseră amândoi şi se întoarseră spre casă, braţ la braţ, în timp ce el se ruga în sinea lui să reuşească s-o ducă în Europa.

4

Vaporul *Queen Mary* stătea semeţ în doc, în lăcaşul său de la Cheiul 90 de pe râul Hudson. Pretutindeni erau semne de sărbătoare. Hamalii urcau la bord cufere mari şi frumoase, se aduceau buchete imense de flori şi şampania era împărţită cu generozitate în toate cabinele de clasa întâi.

Familia Thompson sosi în miezul acestei forfote cu bagajele de mână, cuferele fiind trimise mai înainte. Victoria Thompson purta un frumos taior alb McCardell. Pălăria mare de pai se asorta perfect şi părea fericită şi tânără când păşi pe scara vaporului în faţa soţului său. Nu mai fuseseră în Europa de câţiva ani şi abia aştepta să-şi revadă vechii prieteni, mai ales în sudul Franţei şi în Anglia.

Sarah se împotrivise mult timp să-i însoţească, refuzând categoric să plece aproape până în ultimul moment. În cele din urmă Jane a fost cea care a convins-o. A iniţiat o campanie dură împotriva surorii ei mai mici, ţipând la ea, făcând-o cu ou şi cu oţet, acuzând-o de laşitate şi spunându-i că nu divorţul distrusese viaţa părinţilor, ci refuzul ei de a reveni pe linia de plutire, mărturisind că se săturaseră cu toţii de circul ăsta şi că ar face bine să-şi bage repede minţile în cap. Sarah nu ghici motivele ce se ascundeau în spatele acestui atac, dar se înfuriase îngrozitor la auzul spuselor lui Jane şi furia păru s-o restabilească.

— Foarte bine! ţipă ea la Jane, abia stăpânindu-se să nu arunce cu o glastră în ea. O să-i însoţesc în călătoria asta nenorocită dacă e atât de important pentru ei! Dar n-o să-mi dictaţi mie cum să trăiesc! Şi după ce o să mă întorc, o să mă mut definitiv în Long Island şi să nu mai aud tot felul de tâmpenii de la alte persoane care pretind că le

stric viaţa. E viaţa mea şi o s-o trăiesc cum îmi place, fir-ar să fie!

Părul lung şi negru îi flutura în jurul capului ca aripile unui corb şi ochii ei verzi o străfulgerară pe Jane cu o privire furioasă.

— Ce drept aveţi voi să hotărâţi ce e mai bine pentru mine? reluă ea copleşită de un nou val de indignare. Ce ştiţi voi despre viaţa mea?

— Ştiu că o iroseşti! Jane nu se dădu bătută. Anul trecut n-ai făcut altceva decât să te ascunzi aici ca o pustnică de o sută de ani, făcându-le zile amare mamei şi tatei cu mutra ta posacă. Nimănui nu-i face plăcere să te vadă în halul ăsta. Nu ai două sute de ani! Nici n-ai împlinit încă douăzeci şi doi!

— Mulţumesc că mi-ai adus aminte. Şi dacă e atât de penibil să vă uitaţi la mine, o să mă mut şi mai repede după ce mă voi întoarce. Oricum, vreau să am casa mea. I-am spus asta tatei în urmă cu câteva luni.

— Foarte bine, găseşte-ţi un hambar prăvălit în Vermont sau o casă de fermă dărăpănată într-o pustietate din Long Island… Ce pedeapsă vrei să-ţi mai inventezi? Nu vrei să-ţi pui cenuşă în cap şi să te bagi într-un sac? Ce zici? Ţi-a trecut prin cap sau e o chestie prea subtilă pentru tine? Nu! Tu preferi s-o faci lată. Să trăieşti în mizerie, într-o casă cu acoperişul găurit şi fără încălzire, pentru ca mama să fie tot timpul îngrijorată că o să faci pneumonie! Recunosc că e nemaipomenit! Ştii ce, Sarah? Mi se face silă! zbieră Jane la ea, la care Sarah reacţionă ieşind val vârtej din cameră şi trântind uşa atât de tare, încât căzu tencuiala de lângă toc.

— E un copil răsfăţat, asta e! îşi anunţă Jane părinţii după această scenă, încă spumegând de furie. Nu-nţeleg cum de-o mai suportaţi. De ce n-o siliţi să se întoarcă la New York şi să ducă o viaţă normală?

În primăvară, Jane începuse deja să-şi piardă răbdarea cu ea. Suferise destul şi socotea că, de dragul lor, Sarah trebuia să facă un mic efort şi să-şi revină. Fostul ei soţ nu avea asemenea probleme. În luna mai apăruse în *New York Times* un anunţ despre logodna lui cu Emily Astor.

— Ce drăguţ din partea lui! spusese sarcastică Jane la aflarea veştii, dar Sarah nu suflase o vorbă nimănui, deşi familia ştia că o afectase profund vestea. Emily era una dintre cele mai vechi prietene ale ei şi vară îndepărtată.

— Şi cum propui s-o silesc să trăiască „o viaţă normală”? întrebă tatăl ei. Să vând casa? S-o duc înapoi la New York în cămaşă de forţă? S-o leg de capota maşinii? Jane, e o femeie matură şi dincolo de un anumit punct nu mai am nicio putere asupra ei.

— Are noroc că voi o suportaţi. Cred că e timpul să-şi bage minţile în cap.

— Trebuie să ai răbdare, spuse calmă Victoria şi Jane se întorsese la New York în după-amiaza aceea fără să-şi ia rămas-bun de la Sarah. Ea se dusese să facă o lungă plimbare pe plajă, apoi plecase cu vechiul Ford pe care tatăl ei îl ţinea pentru Charles, majordomul lor.

Dar în ciuda hotărârii şi încăpăţânării ei de a rămâne în afara societăţii, cuvintele lui Jane au avut ecou în sufletul lui Sarah. În iunie, consimţi să-i însoţească pe părinţii ei în Europa. Le dădu vestea într-o seară, la masă, încercând s-o strecoare foarte degajată, dar mama ei o privi uluită. Iar tatăl ei bătu din palme când auzi. Tocmai avea de gând să anuleze rezervările făcute pentru vapor, consolându-se cu refuzul ei de a pleca. Ajunsese la concluzia că nu va fi nicio plăcere pentru nimeni, nici pentru ei şi în mod sigur nici pentru Sarah, s-o târască prin Europa ca pe un prizonier rebel. N-a îndrăznit s-o întrebe cum de se hotărâse până la urmă să-i însoţească. Toţi puneau pe seama lui Jane noua atitudine, deşi, bineînţeles că nimeni nu-

i spuse lui Sarah o vorbă. Când Sarah coborî din maşină la Cheiul 90 în după-amiaza aceea, arăta înaltă şi subţire şi foarte gravă, îmbrăcată cu o rochie neagră simplă şi o pălărie neagră foarte sobră, care aparţinuse mamei ei. Era frumoasă dar austeră, cu faţa palidă, cu ochii imenşi şi cu părul negru strâns la spate, fără niciun pic de fard. Lumea o privea, observând cât de frumoasă şi cât de tristă era, ca o văduvă mult prea tânără.

— Nu puteai să te îmbraci cu ceva mai vesel, scumpa mea?

o întrebase mama ei când plecase de acasă, dar Sarah ridicase din umeri. Consimţise să le facă pe plac însoţindu-i, dar nimeni n-o obliga să se distreze sau să pretindă că avea de gând să se distreze.

Înainte de plecare îşi găsise casa ideală, o căsuţă modestă lângă ocean, care necesita multe reparaţii, şi un teren neîngrijit, de zece hectare. Îşi vânduse verigheta ca să dea avansul şi îşi propusese să-l convingă pe tatăl ei să i-o cumpere după ce se vor întoarce. Era convinsă că nu se va recăsători şi voia să aibă casa ei. Căsuţa cu fermă de la Glass Hollow îi convenea de minune.

Drumul până la Cheiul 90 fusese parcurs cu maşina într-o tăcere absolută. Sarah se gândea la călătorie, mirându-se că acceptase să plece. Dar dacă faptul că îi va însoţi le va da senzaţia că ea măcar încercase să facă un gest de bunăvoinţă, poate că tatăl ei se va lăsa înduplecat şi, la întoarcere, o va ajuta să cumpere mica fermă. În acest caz, merita să facă efortul. O atrăgea ideea de a amenaja o casă veche şi abia aştepta să se apuce de treabă.

— Eşti foarte tăcută, draga mea, spusese mama ei, mângâind-o uşor pe braţ când erau în maşină. Erau fericiţi că acceptase să vină cu ei. Toţi erau plini de speranţe, mai ales fiindcă niciunul din ei nu bănuia cât de hotărâtă era să-şi reia viaţa

solitară de îndată ce se va întoarce. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi întristat teribil.

— Mă gândesc la călătorie.

Tatăl ei zâmbi şi începu să sporovăiască încet cu propria-i soţie despre telegramele pe care le trimiseseră prietenilor lor. Îşi făcuseră un program încărcat pentru Cannes, Monaco, Paris, Roma şi, desigur, Londra.

Mama ei încă îi mai vorbea despre câţiva din vechii lor prieteni, pe care Sarah nu-i cunoştea, în timp ce urcau scara vaporului şi mai mulţi oameni întoarseră capul după ele. Sarah o luă înaintea lor, şocându-i cu înfăţişarea ei: pălăria neagră trasă peste un ochi îi dădea un aer misterios, celălalt ochi îi privea de sub o voaletă şi chipul ei era foarte tânăr şi foarte grav. Arăta ca o prinţesă spaniolă. Lumea se întreba cine este persoana asta atât de interesantă. O femeie spuse că era sigură că e o vedetă de cinema şi că, neîndoielnic, o văzuse undeva. Sarah s-ar fi amuzat teribil dacă i-ar fi auzit. Dar ea nu dădea nicio atenţie celor pe lângă care trecea, toaletelor elegante, coafurilor cochete, bijuteriilor etalate cu generozitate, femeilor frumoase şi bărbaţilor chipeşi. N-o preocupa decât să-şi găsească mai repede cabina. Când o găsi, acolo o aşteptau Peter şi Jane, împreună cu Marjorie şi micuţul James, care începu să alerge pe punte prin faţa cabinei. La ora două şi jumătate, devenise deja o adevărată teroare. Marjorie făcuse primii paşi cu câteva zile în urmă şi acum se clătina pe picioruşe prin toată cabina. Sarah a fost fericită să-i vadă, mai ales pe Jane. Îi trecuse supărarea cu câteva săptămâni în urmă şi erau din nou bune prietene, îndeosebi după ce Sarah anunţase că va pleca în călătorie.

Cei doi veniseră cu două sticle de şampanie şi chelnerul le mai aduse una şi le turnă din belşug în pahare, în timp ce sporovăiau cu toţii în cabina lui Sarah. Camera ei era legată de apartamentul părinţilor printr-un living suficient de mare pentru

a adăposti o pianină pe care James o descoperi peste câteva minute şi începu să zdrăngăne la ea cu tot mai mult entuziasm pe măsură ce maică-sa îl ruga să înceteze.

— Crezi că ar trebui să punem un afiş pe uşă ca să anunţăm lumea că James nu vă va însoţi? întrebă Peter cu un zâmbet de îndoială, privindu-l pe micul James.

— Îi dezvoltă aptitudinile muzicale. Bunicul lui zâmbi înţelegător. Şi pe lângă asta, datorită lui ne vom aminti şi peste două luni de această despărţire zgomotoasă.

Jane observă cât de sobru era îmbrăcată sora ei, dar recunoscu în sinea ei că oricum era frumoasă. Dintre ele două, Sarah fusese întotdeauna mai atrăgătoare, moştenind tot ce era mai frumos de la ambii părinţi. Jane era genul de blondă distinsă, cu trăsături mai blânde, mai puţin conturate ca ale mamei sale. Sarah moştenise însă de la tatăl lor genul de frumuseţe de brunet irlandez, ale cărui trăsături arătau mai bine la ea.

— Sper să te distrezi, spuse Jane cu un zâmbet calm, simţindu-se uşurată că Sarah pleca într-adevăr. Toţi îi doreau să-şi facă noi cunoştinţe, să vadă lucruri noi şi apoi să se întoarcă acasă, la vechii ei prieteni. În anul precedent, viaţa ei fusese însingurată, tristă, incredibil de pustie. Sau cel puţin aşa vedea Jane lucrurile. Nu se putea imagina trăind aşa cum trăise Sarah în anul care trecuse. Fireşte, pentru că ea nu-şi putea imagina viaţa fără Peter.

Coborâră de pe vapor când se porni sirena şi fumul începu să iasă pe coş, în timp ce însoţitorii de bord circulau pe punte şi sunau din clopoţel, îndemnând vizitatorii să se întoarcă pe ţărm. Toţi se îmbrăţişau şi se sărutau în grabă, se strigau unii pe alţii, mai dădeau pe gât o ultimă gură de şampanie, mai vărsau câteva lacrimi, apoi, în sfârşit, şi ultimul vizitator coborî pasarela vaporului. Familia Thompson era pe punte şi toţi

trei le făceau cu mâna lui Peter şi Jane, în timp ce James se foia în braţele tatălui său, iar Marjorie îşi agita şi ea mânuţa. Victoria Thompson îi privea cu lacrimi în ochi. Pentru ea era dificil să stea două luni fără să-i vadă, dar era dispusă să facă acest sacrificiu ca s-o ajute pe Sarah să iasă din impas.

— E-n regulă, spuse Edward Thompson cu un zâmbet mulţumit. Din punctul lui de vedere, totul mersese ca pe roate. Ieşeau din port şi porneau în călătorie. Reuşiseră s-o ia pe Sarah cu ei în Europa. Şi acum? Facem o plimbare pe punte? Vizităm magazinele? Abia aştepta să călătorească peste tot şi să-şi vadă vechii prieteni. Şi era fericit că reuşiseră s-o convingă pe Sarah să vadă Europa. Era o perioadă bună. Situaţia politică fusese destul de încordată acolo în ultimul timp. Cine ştie ce se va întâmpla mai târziu. Dacă peste un an sau doi va izbucni un război, aceasta era ultima lor ocazie de a călători în Europa.

— Eu mă apuc de despachetat, spuse Sarah liniştită.

— Dar asta va face cabiniera, îi explică Victoria, dar Sarah nu se sinchisi.

— Prefer să despachetez eu lucrurile, spuse ea deprimată, în ciuda atmosferei sărbătoreşti din jur. Pretutindeni erau baloane, pancarte, confeti.

— Atunci ne întâlnim la dejun în sala de mese.

— Poate aţipesc puţin. Încercă să le zâmbească, dar se gândea cât de dificil va fi să stea tot timpul cu ei în următoarele două luni. Se obişnuise să-şi lingă singură rănile şi deşi cele mai multe păreau că se vindecaseră, încă se mai vedeau cicatricele şi ea prefera să nu şi le arate. Nu-şi putea imagina cum va rezista să fie cu ei zi şi noapte, suportând eforturile lor constante de a o înveseli. Pur şi simplu nu dorea să fie înveselită. Începuse să-i placă viaţa ei solitară, gândurile ei negre şi momentele ei de singurătate. Înainte nu fusese aşa. Cea care devenise acum era opera lui Freddie Van Deering.

— Nu vrei să ieşi puţin la aer? insistă mama ei. S-ar putea să ai rău de mare dacă stai mult timp în cabină.

— Dacă o să-mi fie rău, o să ies să mă plimb. Nu-mi purta de grijă, mamă. Mă simt foarte bine, spuse ea, dar niciunul din părinţii ei nu era prea convins când ea se întorsese în cabină.

— Ce-o să facem cu ea, Edward? Se plimbau pe punte, privindu-şi tovarăşii de călătorie, dar mama ei era mâhnită. Se uita peste întinsul apelor, cu gândul tot la Sarah.

— Te asigur că nu ne va fi uşor. Mă întreb dacă e chiar atât de nefericită pe cât pare sau dacă nu cumva se imaginează un fel de personaj romantic. Tatăl se îndoia că o mai înţelegea pe fiica sa sau chiar că o înţelesese vreodată. Uneori, amândouă fiicele erau un mister pentru el.

— Mă gândesc câteodată că nefericirea a devenit pentru ea obişnuinţă, îi răspunse Victoria. Probabil că la început era cu adevărat deznădăjduită, jignită, dezamăgită şi stânjenită de scandalul provocat de Freddie. Dar în ultimele şase luni am avut impresia că îi place cu adevărat să ducă o asemenea viaţă. Cred că-i convine să fie singură şi să trăiască retrasă. Nu ştiu de ce, dar îi convine. Când era mică era foarte sociabilă şi mult mai neastâmpărată decât Jane. Dar parcă a uitat toate astea şi a devenit o cu totul altă persoană.

— Să facă bine să redevină Sarah cea de dinainte, şi asta cât mai repede. Izolarea asta este o prostie şi încă una foarte nesănătoasă. Era întru totul de acord cu soţia lui. În ultimele luni şi el apreciase că lui Sarah îi plăcea viaţa pe care o ducea. Era mai împăcată cu ea însăşi, părea mai matură, dar cu siguranţă nu avea deloc aerul că ar fi fericită.

Când ei s-au dus la masă, Sarah a rămas în cabina ei şi s-a apucat să-i scrie lui Jane. De mult nu mai mânca la prânz, având obiceiul ca la ora aceea să-şi facă lunga plimbare pe plajă. De aceea

era şi atât de slabă. Dar pentru ea nu era un sacrificiu şi i se făcea foame foarte rar.

Părinţii trecură pe la ea după masă şi o găsiră întinsă pe pat, îmbrăcată tot cu rochia neagră. Îşi scosese doar pantofii.

Ţinea ochii închişi şi nu se mişcă, dar Victoria bănuia că nu doarme cu adevărat. O lăsară singură şi se întoarseră din nou peste o oră. Îşi schimbase hainele, era îmbrăcată cu pantaloni şi un pulover şi citea o carte, aşezată pe un fotoliu comod, uitând de lumea din jurul ei.

— Sarah, nu vii să te plimbi pe punte? Sunt nişte magazine minunate. Victoria Thompson era hotărâtă să insiste.

— Poate mai târziu. Sarah nu-şi desprinse privirea de pe carte şi când auzi uşa închizându-se presupuse că mama ei ieşise din cabină. Ridică privirea oftând şi se sperie când întâlni privirea Victoriei. Ah! Am crezut că ai plecat.

— Mi-am dat seama. Sarah, vreau să ieşi puţin la plimbare cu mine. N-am de gând să mă rog întruna de tine să ieşi din cabină. Dacă te-ai hotărât să ne însoţeşti, încearcă să fi amabilă, fiindcă altminteri o să ne strici tot cheful, mai ales tatălui tău.

Pe Sarah o amuza uneori câtă grijă aveau unul de celălalt, dar acum faptul o enervă.

— De ce? De ce e atât de importantă prezenţa mea în fiecare clipă a zilei? Îmi place să stau singură. De ce-i enervează asta pe toţi?

— Pentru că nu e normal. Nu e sănătos pentru o fată de vârsta ta să fie tot timpul singură. Ai nevoie să fi înconjurată de oameni, să-ţi trăieşti viaţa, cu tot freamătul ei.

— De ce? Cine a hotărât asta pentru mine? Unde stă scris că dacă în curând voi împlini douăzeci şi doi de ani am nevoie de freamătul vieţii? N-am nevoie de niciun freamăt! Am avut parte de freamăt şi nu mai vreau! De ce nu puteţi înţelege asta?

— Eu te înţeleg, scumpo. Dar ceea ce ai trăit tu nu a fost viaţă, ci doar dezamăgire şi o jignire adusă bunului simţ, o răsturnare a valorilor în care tu credeai. A fost o încercare cumplită pentru tine şi nu vrem să mai treci prin aşa ceva. Nimeni nu-ţi doreşte asta. Dar trebuie să ieşi din nou în lume. Trebuie neapărat, fiindcă altminteri te vei veşteji şi vei muri sufleteşte, în sinea ta, acolo unde doare cel mai mult.

— De unde ştii? Pe Sarah o mâhneau vorbele mamei ei.

— Fiindcă citesc toate astea în ochii tăi, spuse Victoria cu înţelepciune. Văd cum acolo, în suflet, cineva moare, în suferinţă, tristeţe şi singurătate. E cineva care strigă după ajutor şi tu nu-i dai drumul să iasă ca să primească ajutorul cerut. Ascultând-o, ochii lui Sarah se umplură de lacrimi şi mama se duse lângă ea şi o îmbrăţişă cu duioşie. Te iubesc foarte mult, Sarah. Te rog, încearcă… te rog, încearcă să ieşi din nou din tine însăţi. Ai încredere în noi… n-o să lăsăm pe nimeni să-ţi facă vreun râu.

— Dar voi ştiţi cum a fost. Sarah începu să scâncească, mai ceva ca un copil, ruşinată de emoţia ei, de incapacitatea de a şi-o stăpâni. A fost cumplit… şi atât de nedrept… Niciodată nu stătea acasă şi când venea, era… Nu mai putea continua. Plângea şi clătina din cap, negăsind cuvintele pentru a-şi exprima sentimentele, iar Victoria îi mângâie părul lung şi mătăsos, ţinând-o în braţe.

— Ştiu, scumpa mea… Ştiu… îmi imaginez cum trebuie să fi fost. Ştiu că a fost îngrozitor. Dar totul s-a terminat. Iar tu nu eşti un om sfârşit. Viaţa ta abia începe. Nu te da bătută înainte de aţi da o nouă şansă. Priveşte în jur, bucură-te de adierea vântului, de parfumul florilor, fi din nou vie! Te rog…

Sarah se lipi de mama ei, ascultând-o şi în cele din urmă îi spuse ce simţea, continuând să plângă.

— Nu mai pot… Mi-e tare frică…

— Sunt aici, cu tine. Şi totuşi nu fuseseră în stare s-o ajute mai înainte – ci abia la sfârşit, când o scăpaseră de el. Dar putuseră să-l facă pe Freddie să se poarte frumos, să vină seara acasă sau să renunţe la iubitele şi prostituatele lui şi nu fuseseră în stare să salveze copilul. Învăţase pe pielea ei că uneori nimeni nu te poate ajuta, nici măcar părinţii tăi.

— Trebuie să mai încerci, iubito. Câte un pas mărunt… Tata şi cu mine vom fi tot timpul lângă tine. Se desprinse de fiica ei şi o privi în ochi. Te iubim foarte, foarte mult, Sarah, şi nu vrem să mai suferi.

Sarah închise ochii şi trase aer în piept.

— O să încerc. Deschise apoi ochii din nou şi o privi pe mama ei. Zău că o să încerc. Apoi, brusc, intră în panică. Şi dacă n-o să reuşesc?

— Ce să reuşeşti? Mama ei zâmbi. N-o să reuşeşti să faci o plimbare cu mine şi cu tata? N-o să poţi lua masa cu noi? N-o să poţi să te vezi cu câţiva din prietenii noştri? Eu cred că da. N-o să-ţi cerem prea mult şi dacă într-adevăr este peste puterile tale, o să ne spui.

Parcă devenise infirmă şi, într-un fel, aşa era. Freddie o mutilase şi ea ştia asta. Problema era acum dacă putea fi vindecată sau ajutată, dacă îşi va reveni. Victoria nu suporta gândul că s-ar putea să nu-şi revină.

— Ei, ce zici, facem o plimbare?

— Arăt îngrozitor. Cred că am ochii umflaţi. Şi întotdeauna mi se înroşeşte nasul când plâng. Râse printre lacrimi, iar mama ei se strâmbă.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o. N-ai deloc nasul roşu.

Sarah ţâşni de pe scaun, se duse la oglindă, se privi şi scoase o exclamaţie de dezgust.

— Ba da! Priveşte, e ca un cartof roşu!

— Ia să văd… Victoria micşoră ochii şi clătină din cap inspectând nasul lui Sarah. Poate că e un cartof, dar tare mititel. Nu cred că va observa

cineva dacă îţi dai cu puţină apă rece pe faţă, te piepteni şi eventual te rujezi puţin. Sarah nu se mai fardase de luni de zile şi nu prea o preocupa înfăţişarea ei, iar până atunci Victoria n-o îndemnase.

— Nu mi-am luat niciun fard. Sarah se arăta în mod voit derutată. Nici nu ştia cu adevărat dacă voia să încerce, dar o înduioşaseră cele spuse de mama ei şi nu voia să fie recalcitrantă cu tot dinadinsul, chiar dacă va fi nevoită să se rujeze.

— Îţi dau rujul meu. Ai noroc că arăţi bine şi nefardată. Eu arăt ca o coală de hârtie dacă nu aplic puţin machiaj.

— Nu-i adevărat, strigă Sarah după mama ei, când aceasta traversă cabina pentru a-i aduce fiicei ei un ruj. Se întoarse peste o clipă şi i-l întinse. Sarah se supuse – îşi stropi faţa cu apă rece şi se pieptănă. Îmbrăcată cu pantaloni şi pulover, cu părul lăsat pe umeri, părea din nou o fetiţă şi Victoria zâmbi când ieşiră din cabină, braţ la braţ, pornind să-l caute pe domnul Thompson.

Îl găsiră pe puntea de promenadă făcând plajă într-un şezlong, în timp ce doi tineri chipeşi jucau „shuffleboard” lângă el. Îşi trăsese intenţionat şezlongul cât mai aproape de ei în clipa când îi zărise, în speranţa că Victoria îşi va face în cele din urmă apariţia cu Sarah. De aceea a fost încântat să le vadă.

— Ce-aţi făcut voi două? Aţi fost la târguieli?

— Încă nu. Victoria părea încântată, iar Sarah zâmbea, nebăgându-i deloc în seamă pe cei doi bărbaţi descoperiţi de tatăl ei. Ne-am gândit să facem mai întâi o plimbare, să bem un ceai cu tine şi pe urmă să dăm iama în magazine ca să-ţi cheltuim toţi banii.

— O să mă arunc peste bord dacă voi două o să mă ruinaţi. Râseră amândouă şi cei doi bărbaţi din apropierea lor o priviră pe Sarah, unul dintre ei cu mult interes. Dar ea se îndepărtă şi porni cu tatăl său pe puntea de promenadă. În timp ce discutau,

Edward Thompson rămase foarte impresionat de cunoştinţele fiicei sale despre politica internaţională. Se pare că în ultimul timp îşi petrecuse o mare parte din timp citind ziare şi articole din reviste, documentându-se asupra situaţiei din Europa. Întotdeauna fusese o fată inteligentă, perseverentă şi acum îl ului cu cunoştinţele ei. Nu era o femeie banală şi era păcat că îşi pierduse atâta timp trăind izolată. Îi vorbi despre războiul civil din Spania, despre anexarea din martie a Austriei de către Hitler şi despre implicaţiile acesteia, cât şi despre comportarea lui Hitler cu ani în urma în Rhineland.

— De unde ştii toate astea? întrebă tatăl, extrem de impresionat. Era minunat să discute cu ea.

— Citesc mult. Îi zâmbi sfioasă. Ştii că nu prea am ce face.

Schimbară o privire plină de căldură. Şi mi se pare fascinant.

Ce crezi că se va întâmpla, tată? Crezi că Hitler va declara război? Pare să se pregătească serios şi eu cred că alianţa dintre Roma şi Berlin ar putea fi periculoasă. Ţinând seama mai ales de ceea ce face Mussolini.

— Sarah… Se opri şi o privi cu atenţie. Mă uluieşti.

— Mulţumesc. Se mai plimbară un timp, analizând pericolul izbucnirii unui război în Europa şi Edward regretă când, o oră mai târziu, îşi încheiară plimbarea. Era o parte din ea pe care el n-o cunoscuse niciodată şi care era clar că se irosise cât timp fusese căsătorită cu Van Deering. Continuară să discute cu însufleţire la ceai, în timp ce domnul Thompson îşi expuse în continuare teoria că Statele Unite nu vor fi niciodată implicate într-un război acolo, susţinând opinia – pe care ambasadorul Kennedy o împărtăşea deja intimilor săi – că Anglia nu era în situaţia de a se angaja într-un război în Europa.

— E păcat că nu ne ducem în Germania, spuse Sarah, surprinzându-l pe tatăl ei. Aş vrea să-mi fac o impresie despre ce se întâmplă acolo, sau poate chiar să discut cu oamenii. Ascultând-o, Edward se bucură foarte mult că nu se duceau acolo. În planurile pe care le făcuseră pentru ea nu intra implicarea lui Sarah în periculoasa politică internaţională. Faptul că o interesa ceea ce se petrecea în lume, că avea multe cunoştinţe şi era bine informată – destul de rar la o femeie – era lăudabil, dar să te duci acolo să testezi terenul echivala cu un pericol pe care nu l-ar fi încuviinţat niciodată.

— Eu cred că e foarte bine să rămânem în Anglia şi Franţa.

Aş spune chiar că n-ar trebui să ne ducem la Roma. Dar vom decide asta când vom ajunge în Europa.

— Unde-i spiritul tău de aventură, tată? îl tachină Sarah, dar el clătină din cap, mult mai înţelept decât ea.

— Sunt prea bătrân pentru asta, draga mea. Iar tu trebuie să te îmbraci cu toalete frumoase şi să mergi la petreceri.

— Ce plicticos! se prefăcu ea dezgustată, şi tatăl ei râse.

— Eşti o fată neobişnuită, domnişoară Sarah.

Nu era de mirare că toată căsnicia ei cu Van Deering fusese un dezastru şi trăia izolată la Long Island. Era mult prea inteligentă pentru el şi majoritatea tinerilor din cercul lui. Şi, pe măsură ce se cunoşteau tot mai bine în această călătorie, tatăl ei ajunse s-o înţeleagă cu adevărat.

În cea de-a treia zi petrecută în larg, Sarah se simţea deja foarte bine în plimbările de pe punte. Era încă rezervată, n-o interesau în mod deosebit tinerii de la bord, dar acum mânca împreună cu părinţii săi în sala de mese şi în ultima seară au cinat la masa comandantului.

— Nu sunteţi logodită, domnişoară Thompson? întrebă comandantul Irving cu o licărire în ochi, în timp ce Victoria îşi ţinea respiraţia în aşteptarea răspunsului ei.

— Nu, nu sunt, spuse Sarah cu răceală şi roşind uşor, iar mâna îi tremură când repuse pe masă paharul cu vin.

— Ce norocoşi sunt tinerii din Europa!

Sarah zâmbi cu modestie, dar simţi cuvintele acelea ca un pumnal în inimă. Nu, nu era logodită, aştepta să se pronunţe divorţul în noiembrie, la un an după prima înfăţişare. Se simţea o femeie terminată. Din fericire, pe vapor nimeni nu ştia asta, ceea ce era într-un fel o binecuvântare care o umplea de recunoştinţă. Şi cu puţin noroc, nici în Europa nu va afla nimeni.

Comandantul o invită la dans şi ea era foarte frumoasă în braţele lui, îmbrăcată cu o rochie de satin albastru pe care mama i-o făcuse înainte de a se cununa cu Freddie. Rochia făcuse parte din trusou şi Sarah simţise un nod în gât când un tânăr pe care nu-l cunoştea o invită la dans, imediat după comandant. Ezită mult timp, apoi consimţi dând din cap politicos.

— De unde sunteţi? Era foarte înalt şi foarte blond şi Sarah îşi dădu seama după accentul lui că este englez.

— Din New York.

— Vă duceţi la Londra? El părea să se distreze minunat şi o urmărea de mult pe Sarah, dar i se păruse prea retrasă şi timidă. Ea nu-i încurajă în niciun fel avansurile, ceea ce-l dezamăgi.

Intenţionat, Sarah se arăta destul de distantă faţă de el. Nu voia să fie curtată de niciun bărbat şi, ciudat, dar tânărul acela îi amintea puţin de Freddie.

— Unde veţi sta?

— La prietenii părinţilor mei, minţi ea, ştiind prea bine că aveau camere rezervate la hotelul „Claridge” şi că vor sta la Londra cel puţin două

săptămâni, dar nu avea niciun chef să se vadă cu el acolo. Şi, spre bucuria ei, dansul se termină repede. El încercă să mai rămână lângă ea, dar Sarah nu-l încurajă şi, după câteva minute, omul înţelese şi se întoarse la masa lui.

— Observ că tânărul lord Winthrop nu este pe placul dumneavoastră, o tachină comandantul. A fost tot timpul bărbatul cel mai căutat de pe vas şi toate tinerele candidate la măritiş păreau hotărâte să nu-l scape din mână. Toate, cu excepţia extrem de reţinutei domnişoare Thompson.

— Deloc, dar pur şi simplu nu-l cunosc, replică Sarah cu răceală.

— Vreţi să fiţi prezentată oficial? se oferi comandantul, dar Sarah zâmbi doar, clătinând din cap în semn de refuz.

— Nu, mulţumesc, domnule comandant.

Dansă apoi cu Edward şi comandantul rămas cu Victoria făcu comentarii cu privire la inteligenţa şi frumuseţea tinerei femei.

— Este o fată deosebită, spuse el, exprimându-şi clar admiraţia. Îi făcuse mare plăcere să stea de vorbă cu ea, ca şi cu tatăl ei în cele cinci zile de călătorie. Şi e atât de frumoasă! Este extrem de bine educată pentru o persoană aşa de tânără. Îmi închipui că nu aveţi probleme cu ea.

— Nu, nu avem. Singura problemă ar fi că este prea bine educată. Victoria zâmbi fără voia ei, dezamăgită de totala indiferenţă a lui Sarah faţă de tânărul lord Winthrop. Nu era un semn bun pentru tinerii pe care-i vor întâlni în Europa. A avut o mare dezamăgire în viaţă, îi destăinui ea, şi mă tem că de aceea s-a închis în ea de câtva timp. Sperăm să-şi revină cât de cât când vom ajunge în Europa.

— Înţeleg, rosti el dând din cap, fiindcă într-adevăr acum înţelegea mai bine. Aşa se explica totala ei lipsă de interes faţă de Phillip Winthrop. Este prea inteligentă, prea cuminte şi nu par s-o intereseze fleacurile. Poate o va atrage un bărbat

mai în vârstă. Comandantului îi plăcea fata şi se pomeni studiind această problemă, apoi îi zâmbi Victoriei. Sunteţi o mamă norocoasă. E o fată frumoasă şi sper să-şi găsească un soţ pe măsură.

Victoria se pomeni deodată întrebându-se dacă nu cumva aşa vedeau toţi lucrurile şi anume că ei se duceau în Europa ca să-i găsească lui Sarah un soţ. Sarah ar leşina dacă ar bănui măcar o clipă aşa ceva. Victoria îi mulţumi comandantului, mai dansă cu el un ultim dans, după care se duse să-şi caute fiica şi soţul.

— Cred că ar trebui să ne culcăm devreme în seara asta. Mâine ne aşteaptă o zi grea.

Urmau să debarce la Cherbourg, de unde plecau cu trenul direct la Paris. Sarah nu fusese niciodată acolo şi aveau un program foarte încărcat: închiriaseră dinainte o maşină cu şofer care îi aştepta la hotel. Aveau camere rezervate la „Ritz” şi după o săptămână urmau să plece la Deauville şi Biarritz, la nişte prieteni, apoi să petreacă o săptămână pe Riviera, la Cannes şi câteva zile la Monte Carlo, la un vechi prieten. După toate acestea, programaseră să plece la Londra.

Vaporul acostă la Cherbourg în dimineaţa următoare, la ora opt, şi familia Thompson se urcă pe feribot într-o dispoziţie excelentă. Edward le citi lista locurilor pe care considera că Sarah trebuia neapărat să le viziteze, printre care şi Luvrul, Tuileries, Versailles, Malmaison, Jeu de Paume, Turnul Eiffel şi, desigur, mormântul lui Napoleon. După ce termină de citit lista, Victoria Thompson ridică din sprâncene.

— N-ai trecut pe listă Casa Chanel… nici Dior, nici Balenciaga sau Schiaparelli. Ai uitat de ele, dragul meu? În anul acela, la Paris se purta mult mov şi lila şi Victoria abia aştepta să facă unele cumpărături pentru ea şi Sarah.

— Am încercat să le trec cu vederea, zâmbi el binevoitor. Dar m-am gândit că n-o să mă lăsaţi voi să uit. Îi făcea plăcere s-o răsfeţe pe soţia lui şi

abia aştepta s-o răsfeţe şi pe Sarah. Dar în acelaşi timp dorea să-i arate fiicei lui cele mai importante monumente culturale, despre care îi vorbise în timpul călătoriei spre Paris.

Camerele lor la „Ritz" erau într-adevăr superbe. De data aceasta, Sarah avea un apartament complet separat, cu vedere spre Place Vendôme. Trebui să recunoască faţă de ea însăşi, în timp ce se instala în camera ei, că era destul de trist să stea acolo singură şi că ar fi fost mai plăcut dacă ar fi venit cu soţul său.

Oftă şi se băgă singură, în patul enorm, învelindu-se cu pledul călduros. Dimineaţa au petrecut câteva ceasuri la Luvru. A fost o zi plină de satisfacţii pentru părinţii ei, ca de altfel tot restul călătoriei. Ea nu se mai împotrivea. Din fericire, la Paris aveau o singură prietenă, o bătrână prietenă a mamei lui Edward, care îi invită la ceai pe rue Jacob. Dar Sarah nu a fost nevoită să evite nicio mondenitate. S-a putut bucura în voie de muzee, catedrale şi magazine, precum şi de timpul petrecut acolo cu părinţii ei.

La Deauville a fost ceva mai obositor, pentru că familia pe care au vizitat-o a insistat ca Sarah să facă cunoştinţă cu fiul lor şi a manevrat tot timpul să-i apropie. Pe el îl interesa foarte mult Sarah, dar ea îl găsea neatrăgător, neinformat şi îngrozitor de plicticos.

Toată vremea s-a străduit să-l evite pe cât posibil. La fel s-a întâmplat şi cu cei doi fraţi care i-au fost băgaţi pe gât la Biarritz şi cu nepotul cu care o îmboldeau la Cannes, ca să nu mai vorbim de cei doi tineri „fermecători" care i-au fost prezentaţi de prietenii lor din Monte Carlo. La sfârşitul şederii lor pe Riviera, Sarah era într-o dispoziţie sufletească îngrozitoare şi abia de mai vorbea cu părinţii ei.

— Ţi-a plăcut pe Riviera, draga mea? o întrebă Victoria, în timp ce-şi făceau bagajele, pregătindu-se să plece în ziua următoare spre Londra.

— Nu, nu mi-a plăcut deloc, răspunse Sarah posacă. Absolut deloc.

— Adevărat? Surprinsă, mama ei o privi nedumerită, pentru că ea personal socotea că se simţiseră minunat. Se plimbaseră cu diverse iahturi, petrecuseră mult timp pe plajă şi participaseră la câteva petreceri extraordinare. Îmi pare foarte rău.

— Mamă, vreau să-ţi spun ceva. Sarah o privi direct în ochi, punând jos bluza albă pe care voia s-o pună în geamantan. Nu am venit în Europa ca să-mi găsesc un alt soţ. Aş dori să-ţi reamintesc că, în orice caz, până în noiembrie sunt încă măritată. După aceea, sper să nu mă mai căsătoresc niciodată. M-am săturat până peste cap de toate cunoştinţele voastre care încearcă să-mi vâre pe gât tot felul de fi idioţi, de nepoţi analfabeţi sau de veri cretini. N-am cunoscut aici niciun bărbat cu care să am ce discuta, nici măcar unul cu care merită să petreci un ceas sau două. Nu vreau un alt bărbat în viaţa mea şi nu vreau să fiu târâtă prin toată Europa şi expusă ca un fel de handicapată care are neapărat nevoie de un soţ. E clar? Mama ei încuviinţă din cap, înlemnită. Şi apropo, toţi oamenii ăştia ştiu că am fost căsătorită?

Victoria scutură din cap.

— Nu cred.

— Ei bine, poate că ar trebui să le spuneţi. Sunt sigură că nu s-ar mai repezi cu atâta entuziasm să mă bombardeze cu odraslele lor imbecile dacă ar afla că sunt o femeie divorţată.

— Dar asta nu-i o crimă, Sarah, răspunse mama ei, calmă, cunoscând prea bine opinia fiicei sale. Pentru Sarah, divorţul era o crimă. Un păcat de neiertat, pe care ea nu şi-l putea trece cu vederea şi socotea că nici ceilalţi nu gândesc altfel.

— Nu e ceva cu care să te mândreşti. Şi majoritatea oamenilor nu-l consideră deloc un avantaj.

— Nu spun asta, dar nici nu e o nenorocire irecuperabilă. Vei întâlni şi oameni care ştiu de divorţ şi pe care asta nu-i deranjează. Şi când va sosi momentul, în cazul oamenilor care nu ştiu, poţi să le-o spui tu dacă simţi nevoia.

— Da, e ca un fel de boală. Oamenii trebuie preveniţi, e o datorie.

— Nicidecum. Numai dacă vrei tu.

— Poate că ar trebui să port un semn. Ca leproşii. Din glasul ei răzbătea furia, amărăciunea şi tristeţea, dar se săturase să i se vâre pe gât tot felul de tineri care n-o interesau deloc şi aproape că-i smulgeau hainele de pe ea. Ştiţi ce-a făcut băiatul ăla din Deauville, la familia Saint Gilles? Mi-a şterpelit hainele în timp ce mă schimbam şi apoi a intrat şi a încercat să-mi tragă prosopul de pe mine. I se părea că e teribil de amuzant.

— Îngrozitor! Victoria era şocată. De ce n-ai spus nimic?

— I-am spus lui. I-am spus că dacă nu-mi dă imediat hainele înapoi, o să mă duc direct la tatăl lui. Bietul de el, s-a speriat atât de tare, încât mi le-a înapoiat pe toate şi s-a rugat de mine să nu spun nimănui. Era chiar înduioşător. Aşa ceva face un puşti de şaisprezece ani, nu un bărbat de douăzeci şi şapte! Toţi cei pe care i-am cunoscut au fost la fel – imaturi, răsfăţaţi, aroganţi, necultivaţi. Nu mai pot suporta. Şi tu şi tata trebuie să înţelegeţi că n-am venit în Europa ca să-mi caut un soţ. Îi reaminti mamei ei acest lucru şi ea încuviinţă din cap, iar Sarah se apucă din nou de împachetat.

În aceeaşi seară, Victoria îi relată soţului ei incidentul, povestindu-i despre tânărul din Deauville.

— Problema este că Sarah este mult mai matură decât toţi aceşti tineri. A suferit mult. Are nevoie de un bărbat mai în vârstă, mai copt la minte. Băieţii ăştia habar n-au cum să se poarte cu ea, şi pentru că ea nu doreşte să se mai implice în vreo

legătură amoroasă, ei o plictisesc. Trebuie să fim foarte atenţi pe cine îi vom prezenta la Londra.

Ideea nu era s-o îndepărteze cu totul de bărbaţi, ci măcar să găsească unul, doi cu care să-i facă plăcere să discute, pentru a-i aminti că viaţa nu înseamnă doar singurătate. Dar prezentările pe care i le făcuseră avuseseră efectul contrar.

S-au întors la Paris, apoi, în dimineaţa următoare au traversat Canalul Mânecii în şapte ore cu trenul „Săgeata de Aur" şi cu feribotul. Au ajuns la hotelul „Claridge" exact la ora cinci.

La recepţie i-a întâmpinat directorul hotelului, care i-a condus în apartamentele lor cu tot respectul şi ceremonialul.

Părinţii ei aveau un dormitor mare, cu vedere peste acoperişuri spre Big Ben şi clădirea Parlamentului. Beneficiau şi de un salon, iar Sarah avea o cameră care arăta ca un budoar, cu pereţi îmbrăcaţi în satin roz şi cu perdele cu trandafiri. Aruncându-şi ochii pe biroul din încăpere, descoperi şase invitaţii, care nu prevesteau nimic bun din punctul ei de vedere. Nu se osteni să le scoată din plicuri, dar Victoria le trecu în revistă spunându-le seara, la masă, în timp ce mâncau în apartamentul lor, că nişte vechi prieteni îi invitau la două dineuri şi la un ceai; o altă invitaţie era pentru un picnic, la ţară, în Leicester, şi o alta la un dejun dat în onoarea lor de familia Kennedy la ambasada din Grosvenor Square. Lui Sarah i se păreau toate îngrozitor de plicticoase.

— Trebuie să merg cu voi? Glasul ei era ca un scâncet care-i aminti mamei ei de vremea când Sarah avea zece ani şi ceva, dar domnul Thompson răspunse foarte ferm.

— Ei, să n-o luăm iar de la capăt! Ştim cu toţii de ce-am venit aici. Am venit ca să ne revedem prietenii şi nu vreau să-i jignim refuzându-le invitaţiile.

— Dar de ce să mă vadă şi pe mine? Sunt prietenii voştri, tată, nu ai mei. Nu-mi vor simţi

lipsa.

— Nici să n-aud! Puse ferm un pumn pe masă. Şi a doua oară nu mai discutăm. Eşti prea mare ca să umbli cu asemenea prostii. Vreau să fi politicoasă, plăcută şi suficient de generoasă ca să faci un efort. Ai înţeles, Sarah Thompson?

Sarah îl privi cu răceală, dar el păru să nu observe şi nici nu-i păsă că fiica lui nu era deloc de acord. O adusese în Europa dintr-un anumit motiv şi nu avea de gând să se lase abătut de la planul lui de a o readuce în mijlocul societăţii. Indiferent cât de mult se împotrivea ea, el ştia din instinct că era exact ceea ce îi trebuia.

— Foarte bine.

Terminară masa în tăcere. A doua zi s-au dus la Muzeul „Victoria and Albert", unde le-a plăcut foarte mult, apoi a urmat un dineu excesiv de elegant, foarte ceremonios şi scorţos. Dar Sarah nu s-a plâns. Rochia ei, pe care i-o cumpărase Victoria înainte de călătorie, era din tafta verde închis, aproape de culoarea ochilor ei, care i se potrivea de minune. Era foarte frumoasă şi deloc încântată când au sosit acolo. Se citea pe faţa ei că era plictisită. Fuseseră invitaţi mai mulţi tineri ca s-o cunoască şi ea a făcut efortul de a sta de vorbă cu ei, dar era evident că nu aveau nimic în comun. Cei mai mulţi dintre ei păreau în primul rând răsfăţaţi şi proşti, opaci faţă de ce se petrecea în lumea din jurul lor.

Sarah tăcu tot drumul spre casă şi părinţii n-au întrebat-o dacă se simţise bine. Cea de-a doua serată oficială a fost aproape la fel, iar la ceai a fost şi mai rău. Acolo au încercat să-i bage pe gât un strănepot despre care şi mama ei a fost nevoită să recunoască după aceea, jenată, că era prostănac şi stângaci, aproape pueril.

— Pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Sarah când se întoarseră în seara aceea la hotelul „Claridge". Ce-i cu oamenii ăştia? De ce-mi fac mie una ca asta? De ce se simt toţi obligaţi să mă

împerecheze cu rudele lor cretine? Ce le-ai spus când i-ai anunţat că venim? îl întrebă Sarah pe tatăl ei, care refuza să se apere. Le-ai spus că sunt disperată, că am nevoie de ajutorul lor? Nu-i venea să creadă că întâlnise astfel de oameni.

— I-am anunţat doar că te luăm şi pe tine. Ei au interpretat asta cum au crezut de cuviinţă. Probabil că încearcă doar să fie ospitalieri, invitând tineri pentru tine. Îmi pare rău că nu-ţi plac rudele sau tinerii lor prieteni.

— Nu le poţi spune că sunt logodită? Sau că am o boală molipsitoare? Spune-le ceva care să-i determine să nu se mai simtă obligaţi să mă împerecheze cu tot felul de bărbaţi! Nu mai pot suporta! Refuz să mai merg la petreceri unde mă simt prost toată seara. Se descurcase foarte bine la petrecere, dar n-o mai ţineau nervii şi era clar că nu-i făcuse plăcere.

— Îmi pare rău, Sarah, spuse calm tatăl ei, dar nu au intenţii rele. Încearcă să nu te enervezi.

— De când am plecat din New York, n-am mai purtat o conversaţie inteligentă în afara celei avute cu tine, spuse ea pe un ton acuzator şi Edward zâmbi. Bine măcar că îi făcea plăcere compania lui în aceeaşi măsură ca şi lui. Era important.

— Dar când te ascundeai la Long Island, cu cine aveai conversaţii inteligente?

— Acolo măcar nu mă aşteptam la aşa ceva. Se simţise liniştită în tăcerea în care trăise.

— Nu te aştepta nici acum la prea mult. Ia lucrurile aşa cum sunt. Vizităm locuri noi, avem ocazia să cunoaştem oameni noi.

— Nici cu femeile nu ai ce discuta.

— Aici nu sunt de acord cu tine, spuse el şi Victoria ridică dintr-o sprânceană. O mângâie pe mână ca o scuză, dar ştia că el glumeşte.

— Pe femeile astea nu le interesează decât bărbaţii, spuse ea, apărându-se. Cred că nici n-au auzit de politică. Şi toate îl cred pe Hitler noul

bucătar al mamei lor. Cum poate fi cineva atât de prost? Tatăl ei izbucni în râs şi clătină din cap.

— De când ai devenit o snoabă pe plan intelectual şi politic?

— De când mi-am ţinut singură companie. De fapt, era foarte plăcut.

— Poate că mult prea plăcut. Este timpul să-ţi aminteşti că lumea e plină de oameni foarte diverşi, inteligenţi, mai puţin inteligenţi, unii de-a dreptul proşti, unii amuzanţi, alţii foarte plicticoşi. Dar aşa este alcătuită lumea. Ai stat prea mult timp singură, Sarah. Mă bucur mai mult ca niciodată că ai venit cu noi.

— Eu nu cred că mă bucur, bombăni ea, dar adevărul era că îi făcuse plăcere să călătorească împreună. Aspectele mondene fuseseră mai puţin agreabile, dar se bucurase în alte privinţe de călătorie şi era fericită cu părinţii ei. Se apropiase din nou de ei şi, în ciuda văicărelilor, părea fericită cum nu mai fusese de mult. Şi, în orice caz, îşi recăpătase simţul umorului.

Bombăni din nou a doua zi fiindcă trebuiau să meargă la ţară, dar tatăl ei insistă spunând că nu avea de ales, că aerul de la ţară îi va face bine şi, cum el cunoştea domeniul unde se duceau o asigură că merita să fie văzut. Sarah oftă când se urcă în maşină alături de ei şi se plânse aproape tot drumul, dar trebui să recunoască totuşi că peisajul era frumos şi vremea neobişnuit de caldă şi însorită pentru Anglia.

Când sosiră, Sarah confirmă fără tragere de inimă că locul era într-adevăr deosebit, aşa cum spusese tatăl ei. Era un castel din secolul al paisprezecelea – cu un teren frumos şi cu ferma iniţială – pe care familia respectivă îl restaurase complet. Cei o sută de oaspeţi pe care îi invitaseră la dejun erau liberi să hoinărească peste tot, chiar şi în lungile saloane aristocrate, unde servitorii aşteptau discreţi să le ofere băuturi sau să-i conducă în numeroasele încăperi mai intime ori în

grădini. Lui Sarah i se păru că nu mai văzuse în viaţa ei un loc mai frumos şi mai interesant şi era atât de fascinată de fermă, încât rămase multă vreme să pună întrebări şi reuşi să se piardă de părinţii ei. Privea acoperişurile din paie şi coceni ale căsuţelor şi colibelor, dominate din depărtare de castel. Era o privelişte extraordinară şi, admirând-o, oftă. Se simţea bine, împăcată şi fascinată de istoria acelor locuri. Oamenii din jur parcă dispăruseră; de fapt, cei mai mulţi chiar plecaseră. Se întorseseră la castel pentru dejun şi pentru o plimbare prin grădini.

— Impresionant, nu? rosti un glas în spatele ei. Se întoarse, surprinsă să vadă un bărbat înalt cu ochi albaştri, chiar în spatele ei. Parcă domina totul cu înălţimea lui, dar avea un zâmbet cald; amândoi păreau frate şi soră. Când vin aici, am sentimentul extraordinar că mă aflu în plină istorie. Am impresia că dacă aş închide o clipă ochii, şi-ar face de îndată apariţia seniorii şi servii lor.

Sarah zâmbi la vorbele lui, pentru că exact acelaşi lucru îl simţise şi ea.

— Tocmai la asta mă gândeam. Nu mă înduram să mă întorc după ce am vizitat ferma. Îmi doream să stau şi să simt exact ceea ce aţi descris adineauri.

— Îmi place aşa cum e. Nu pot să sufăr locurile acelea pe care le-au amenajat şi le-au dichisit, schimbându-le cu totul înfăţişarea ca să pară modeme.

Ea încuviinţă din nou dând din cap, amuzată de ceea ce spunea el şi de felul în care vorbise, iar în ochii lui era o licărire specială în timp ce vorbea cu ea. Părea să-l amuze orice şi era o persoană cu care era plăcut să discuţi.

— Mă numesc William Whitfield şi sunt captiv aici în acest weekend, se prezentă el. Belinda şi George sunt verii mei, deşi sunt cam nebuni. Altfel – oameni cumsecade. Sunteţi americană, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap şi îi întinse mâna, simţindu-se un pic sfioasă, dar nu în mod exagerat.

— Da, sunt americană. Mă numesc Sarah Thompson.

— Încântat de cunoştinţă. Sunteţi din New York? Sau dintr-un oraş mai palpitant, ca Detroit sau San Francisco?

Ea râse când auzi ce numea el „palpitant” şi recunoscu că ghicise din prima încercare.

— Şi faceţi Marele Tur?

— Din nou aţi ghicit. Zâmbi şi el o străpunse cu privirea ochilor lui albaştri, care nu se mai desprindea de chipul ei.

— Să mai ghicesc. Sunteţi cu părinţii?

— Da.

— Groaznic! Şi probabil că vă plictisesc teribil ducându-vă ziua prin muzee şi biserici, iar seara făcându-vă cunoştinţă cu fiii prietenilor lor, dintre care cei mai mulţi spun prostii, iar câţiva aproape că reuşesc să vorbească englezeşte. Am ghicit iarăşi? Era limpede că îi plăcea portretul pe care îl zugrăvea.

Sarah râse sincer, neputând să-l contrazică.

— Probabil că ne-aţi urmărit. Sau va spus cineva tot ce-am făcut noi.

— Nu-mi pot imagina ceva mai rău decât, poate, o lună de miere cu o persoană insuportabilă. Dar când auzi aceste cuvinte, privirea ei se întunecă şi se îndepărtă parcă puţin de el. Bărbatul simţi imediat, în timp ce continua s-o privească.
Iertaţi-mă, a fost de prost gust. Părea foarte deschis şi direct şi se simţea incredibil de bine cu el.

— Nu chiar. Voia să-i spună că ea era prea sensibilă, dar desigur că nu-i spuse nimic. Locuiţi la Londra? Se simţea obligată să schimbe subiectul ca să nu se mai simtă stânjenit, deşi nu părea să-l deranjeze aproape nimic.

— Da, locuiesc la Londra, mărturisi el. Când nu stau în Gloucestershire să repar garduri vechi. Dar nu e ca aici, recunosc. De fapt, n-a fost niciodată şi

eu n-am imaginaţia Belindei şi a lui George. Ei s-au chinuit ani de zile să aducă locul acesta într-o stare bună. Eu m-am chinuit ani de zile pentru ca domeniul meu să nu ajungă o ruină. Şi oricum a ajuns. E un loc îngrozitor, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva. E curent peste tot, e plin de pânze de păianjen şi de zgomote înfricoşătoare. Biata mea mamă încă mai locuieşte acolo. Avea darul de a face să pară amuzant orice spunea şi începură să se îndepărteze încet de fermă în timp ce flecăreau. Cred că ar trebui să ne întoarcem să stăm la masă, deşi probabil că nimeni nu va observa lipsa noastră. Îi atâta lume aici, încât cred că Belinda n-ar observa nici dacă ne-am întoarce la Londra. Dar îmi închipui că părinţii dumneavoastră ar băga de seamă şi s-ar putea să vină după mine cu o puşcă.

Ea râse din nou, gândindu-se că părinţii ei ar folosi mai degrabă o puşcă pentru a-l apropia mai mult de ea.

— Nu cred, spuse ea.

— Nu prea sunt genul de bărbat pe care-l caută părinţii pentru tinerele lor fiice inocente. Mă tem că sunt cam bătrân pentru aşa ceva, dar, în comparaţie cu alţii, sunt destul de sănătos pentru un bărbat vârstnic. O privea cu multă atenţie, uluit de frumuseţea ei şi totuşi intrigat de ceea ce vedea în ochii ei – inteligenţă, tristeţe şi multă prudenţă. Consideraţi că e prea nepoliticos dacă vă întreb ce vârstă aveţi?

Sarah se pomeni că ar fi dorit să-i răspundă „treizeci”, dar se gândi că n-are niciun motiv să-l mintă, aşa că spuse:

— Împlinesc douăzeci şi doi luna viitoare.

El nu rămase atât de impresionat pe cât ar fi dorit ea, îi zâmbi şi o ajută să treacă peste un gard de piatră susţinând-o cu o mână puternică, pe care ea o simţi plăcută într-a ei preţ de o clipă, cât o strânse.

— O copilă. Eu am treizeci şi cinci. Mă tem că părinţii tăi ar fi teribil de dezamăgiţi dacă te-ai

întoarce acasă cu mine, ca o amintire din Europa. O tachina, dar amândoi se simţeau minunat şi Sarah îl plăcea cu adevărat. Ar putea fi un bun prieten şi ei îi plăcea că putea glumi cu el, chiar dacă nu-l cunoştea.

— Îmi place totuşi că nu vorbiţi fără şir, pun pariu că ştiţi să spuneţi cât e ceasul şi vorbiţi chiar englezeşte.

— Recunosc că am prea multe calităţi ca să poată fi enumerate. Unde naiba găsesc oamenii acele rude îngrozitoare pe care le prezintă odraslelor altor oameni? N-am putut înţelege niciodată. Am cunoscut destule femei tinere în viaţa mea, toate înrudite cu oameni aparent normali, dar cei mai mulţi dintre ei ar fi trebuit să fie băgaţi la balamuc până acum, bieţii de ei. Şi toate cunoştinţele mele erau convinse că muream de nerăbdare să le întâlnesc. Nemaipomenit, nu-i aşa?

Sarah abia se putea abţine să nu râdă amintindu-şi de băieţii pe care tocmai îi cunoscuse în Europa. Îi vorbi despre cel din Deauville, despre cei doi din Biarritz… despre băieţii de la Cannes, din Monte Carlo… şi când traversară şanţul pentru a intra în castel erau deja prieteni.

— Ne-or fi lăsat ceva de mâncare? Simt că mor de foame, recunoscu el. Era un bărbat solid, aşa că era uşor de crezut că e flămând.

— Trebuia să fi luat nişte mere de la fermă. Muream de poftă, dar fermierul nu ne-a oferit şi m-am jenat să cer.

— Trebuia să fi spus, o încuraja William. Le-aş fi furat pentru tine.

Găsiră masa plină cu fripturi, pui, legume şi o salată imensă. Îşi luară porţii zdravene pe două farfurii şi William o conduse pe Sarah într-un colţ ferit. Ea nu ezită nicio clipă să-l urmeze. I se părea absolut firesc să rămână singură cu el şi să-i asculte povestirile. În cele din urmă începură să discute politică şi Sarah află fascinată că el abia se

întorsese de la München. Îi spuse că acolo se simţea o certă încordare, deşi nu în aceeaşi măsură ca la Berlin, unde nu mai fusese de un an. Dar întreaga Germanie părea să se pregătească pentru o confruntare majoră.

— Credeţi că se va întâmpla ceva în curând?

— E greu de spus. Dar cred că această confruntare va avea loc, deşi guvernul vostru nu pare a fi de aceeaşi părere.

— Nu văd cum ar fi evitată.

El era uimit să descopere că Sarah cunoştea atât de bine viaţa politică internaţională şi că o interesau lucruri pe care femeile le urmăresc rareori. O întrebă care era cauza şi ea îi spuse că stătuse foarte mult singură în anul precedent având astfel timp să afle lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi aflat.

— Dar de ce vrei să fi singură? O privi adânc în ochi, însă ea îşi feri privirea. Îl interesa tot ce era legat de ea şi îşi dădea seama că avea o suferinţă în suflet pe care era hotărâtă s-o ţină ascunsă.

— Uneori ai nevoie să fi singur. Sarah nu mai dezvoltă ideea şi el nu voi să se amestece în viaţa ei; dar era curios şi ea îi vorbi apoi despre casa cu fermă pe care voia s-o cumpere în Long Island.

— Ambiţios proiect pentru o fată tânără! Ce părere crezi că vor avea părinţii tăi?

— Vor face o criză. Dar nu mai vreau să mă întorc la New York. Până la urmă, vor fi de acord şi, dacă nu, o voi cumpăra singură.

Era o fată hotărâtă şi probabil foarte încăpăţânată. Îl amuza privirea ochilor ei în timp ce vorbea despre aceste lucruri. Nu era o femeie pe care s-o tratezi cu uşurinţă.

— Nu cred că e o idee rea să părăseşti New York-ul, dar nici să trăieşti singură într-o casă cu fermă, la vârsta ta, nu e prea distractiv. N-ar fi mai bine să-ţi petreci acolo doar vara sau weekend-urile?

Sarah scutură din cap cu aceeaşi privire hotărâtă.

— Vreau să stau acolo tot timpul. Vreau s-o restaurez singură.

— Ai mai făcut aşa ceva? Îl amuza teribil. Era o fiinţă încântătoare şi era uimit cât de mult îl atrăgea. Chiar crezi că te vor lăsa să faci asta?

— Vor fi nevoiţi. Împinse bărbia înainte şi el i-o ciupi uşor.

— Îmi închipui că le cam dai bătaie de cap. Nu-i de mirare că te-au adus în Europa ca să-l întâlneşti pe Făt-Frumos. Nu-i condamn deloc. Poate că ar trebui într-adevăr să te măriţi cu unul dintre acei tineri flecari şi drăgălaşi.

Ea păru şocată, apoi îl lovi binişor cu şervetul de masă. El râse, apărându-se şi se pomeni aproape de ea, cu răsuflarea tăiată; o clipă, se gândi s-o sărute. Dar coborându-şi privirea spre chipul ei, văzu atâta tristeţe în ochii fetei că se stăpâni.

— Există un secret în viaţa ta, nu-i aşa? Şi nu e un secret fericit, nu?

Ea ezită mult timp înainte de a-i răspunde. Iar când îi răspunse, o făcu cu precauţie.

— Nu ştiu dacă se poate numi aşa. Dar ochii ei îşi depănau povestea.

— Nu eşti obligată să-mi spui nimic, Sarah. Sunt un străin pentru tine. Dar îmi placi. Eşti o fată extraordinară şi dacă ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor, îmi pare cu adevărat rău.

— Mulţumesc. Zâmbi, arătând foarte înţeleaptă, foarte frumoasă şi mai ispititoare ca oricând.

— Uneori lucrurile care ne rănesc cel mai tare sunt şi cele pe care le uităm cel mai repede. Ne dor foarte brutal un timp, apoi se vindecă şi totul se sfârşeşte.

Dar vedea că rana ei nu se vindecase şi povestea nici măcar nu se sfârşise. Îşi imagina că fusese părăsită de un bărbat sau poate că băiatul pe care îl iubea murise; îşi imagina o poveste siropoasă şi romantică, pe care ea va reuşi desigur s-o uite în

curând. Părinţii ei făcuseră bine că o aduseseră în Europa. Era o fată cu adevărat frumoasă şi inteligentă şi indiferent ce se întâmplase, îşi va reveni repede, mai ales dacă îşi va găsi un bărbat potrivit în Europa… Norocosul de el!

Sporovăiră multă vreme în ungherul lor, până ce, în sfârşit, îşi făcură curaj să se alăture din nou celorlalţi oaspeţi; peste câteva minute se ciocniră chiar cu excentrica lor gazdă, vara lui William, Belinda.

— Doamne Dumnezeule, aici erai! Am spus tuturor că ai plecat acasă. Vai, William, eşti imposibil! Părea foarte amuzată când o zări pe Sarah lângă el. Tocmai voiam să-ţi spun că soţii Thompson sunt convinşi că fiica lor a căzut în şanţul din jurul castelului. N-au mai văzut-o de când au sosit aici. Ce Dumnezeu aţi făcut până acum?

— Am răpit-o. I-am spus povestea vieţii mele. Şi ea s-a revoltat, bineînţeles, şi a cerut să fie redată de îndată familiei. Drept urmare, tocmai v-o aduceam înapoi, cu nesfârşite remuşcări şi umilele mele scuze. Zâmbea cu gura până la urechi şi Sarah zâmbea şi ea, simţindu-se perfect în largul ei alături de el.

— Eşti absolut îngrozitor! Şi mai mult de-atât, tu n-ai avut remuşcări niciodată, de când exişti! Se întoarse spre Sarah cu o privire îngrijorată şi amuzată în acelaşi timp: Ţi-a făcut vreun rău, draga mea? Să chem poliţistul?

— O, da, te rog! o încurajă William. Nu l-am văzut de luni de zile.

— Tu să taci din gură, monstrule! Dar Sarah râdea şi Belinda clătină din cap, prefăcându-se disperată. Să ştii că nu te mai invit niciodată aici! Nu se mai poate! Ai o comportare absolut imposibilă pentru a putea fi invitat alături de oameni cumsecade.

— Aşa spune toată lumea. O privi cu tristeţe pe Sarah, care nu mai fusese atât de fericită de ani de

zile. Să îndrăznesc să mă prezint părinţilor tăi?

— Cred că aşa s-ar cuveni, îl mustră Belinda, fără să-şi dea seama că el dorea din tot sufletul să-i cunoască şi să le ceară permisiunea s-o mai vadă pe Sarah. Habar n-avea cine era sau cu ce se ocupa, dar ştia fără nicio umbră de îndoială că voia să aibă prilejul s-o cunoască mai bine.

— Te conduc la ei, spuse Belinda binevoitoare. Sarah şi William o urmară chicotind, râzând şi şuşotind ca doi copii neastâmpăraţi.

Dar soţii Thompson n-au fost deloc furioşi când au revăzut-o. Bănuiau că era în siguranţă pe undeva, pe domeniu, printre ceilalţi oaspeţi. Şi au fost foarte încântaţi când au văzut-o alături de William. Părea un bărbat plăcut şi inteligent, era chipeş, avea o vârstă acceptabilă şi părea foarte atras de fiica lor.

— Trebuie să-mi cer scuze, explică el. Am zăbovit mai mult la fermă şi pe urmă ne-am oprit să luăm masa. Mă tem că din cauza asta am reţinut-o pe Sarah mai mult decât se cuvenea.

— Să nu credeţi un cuvânt, interveni Belinda. Sunt sigură că a legat-o de un copac pe undeva şi i-a mâncat toată mâncarea în timp ce îi spunea poveşti de groază.

— Minunată idee, replică William cufundat în gânduri şi soţii Thompson râseră şi ei. Sarah, va trebui să încercăm chestia asta data viitoare.

Părea să se simtă uimitor de bine cu ea şi ea părea a fi de asemenea la largul ei, aşa că sporovăiră multă vreme, până ce apăru George; încântat că îl găsise, vărul său insistă să vină cu el la grajduri să-i vadă noul armăsar. William a fost târât într-acolo împotriva voinţei lui şi Belinda continuă discuţia cu ei, ridicând admirativ dintr-o sprinceană spre Sarah.

— N-ar trebui să spun asta, draga mea, dar ai trezit interesul celui mai atrăgător bărbat din Anglia şi poate şi cel mai amabil.

— Am avut o discuţie foarte plăcută. Dar „plăcută” nu era tocmai cuvântul pe care ar fi trebuit să-l folosească, de parcă ar fi vorbit cu sora ei. Era cu adevărat un om extraordinar.

— E prea deştept şi asta nu e în avantajul lui. Nu a fost niciodată căsătorit. E mult prea pretenţios. Belinda le aruncă o privire de avertizare soţilor Thompson, ca şi cum ar fi vrut să-i prevină că William nu era o captură uşoară, dar ei păreau să nu bage de seamă. Este extraordinar de modest. Nici nu ţi-ai da seama că este… Se întoarse spre Sarah din nou. Probabil că nu ţi-a spus nimic… Dar ştii, nu-i aşa, că este ducele de Whitfield? Făcu ochii mari şi Sarah o privi uimită.

— Eu, nu… S-a prezentat William Whitfield şi atât.

— Aşa face. E una dintre calităţile pe care le apreciez cel mai mult la el. Am uitat care e locul lui… al treisprezecelea sau al paisprezecelea la succesiune.

— Succesiunea la tron? întrebă Sarah cu glasul strangulat.

— Da, desigur. Deşi este puţin probabil să ajungă pe tron.
Dar pentru noi este foarte important. Aici ţinem la prostii de-astea. Bănuiesc că are legătură cu tradiţia. Ei, oricum, mă bucur că n-ai păţit nimic. Eram îngrijorată că nu te găseam.

— Iertaţi-mă. Sarah roşi furioasă, copleşită încă de informaţia despre noul ei prieten, William. Apoi, dintr-odată, se întrebă dacă nu cumva făcuse un groaznic *faux pas* cu el. Şi trebuie să mă adresez lui cu… cu un apelativ special… cu titlul lui?

Belinda îi zâmbi. Era foarte tânără şi frumuşică.

— Cu „înălţimea voastră”, dar dacă o faci, cred că ne va împuşca pe amândouă. Să fiu în locul tău, eu n-aş spune nimic dacă nu pomeneşte nimic el însuşi ceva despre chestia asta.

Sarah încuviinţă din cap şi William se întoarse la ele chiar în momentul în care gazda lor se îndepărta.

— Cum era calul? întrebă Sarah cu glas stins, dar încercând să vorbească firesc, în vreme ce părinţii ei se prefăceau că nu-i bagă în seamă.

— Din păcate, nu atât de impresionant ca preţul pe care George l-a plătit pentru el. N-am pomenit un om care să evalueze mai prost caii. Nu m-ar surprinde dacă se va dovedi că bietul animal e sterp. Se uită apoi la ea cu un sentiment de vinovăţie. Iartă-mă, cred că nu trebuia să spun asta.

— Nu face nimic. Îi zâmbi, întrebându-se ce-ar spune dacă i s-ar adresa în clipa aceea cu „înălţimea voastră”. Cred că am auzit şi lucruri mai urâte, adăugă ea.

— Sper că nu, spuse el, apoi râse. A, uitaserăm de gingaşii flecari… Dumnezeu ştie ce prostii spun ei.

Râse şi ea şi schimbară o privire lungă, în timp ce Sarah se îngrozea de ceea ce făcea. El era duce, unul dintre pretendenţii la tron, iar ea se purta de parcă erau vechi prieteni, dar aşa se simţea după ce petrecuse cu el ultimele trei ceasuri şi n-avea chef să se întoarcă la Londra.

— Unde staţi? îl auzi ea întrebându-l pe tatăl ei, în timp ce porniră încet înapoi, spre castel, spre şanţul peste care trecuseră ca să intre.

— La hotelul „Claridge”. Poate veniţi pe la noi. Să bem ceva sau la cină, spuse tatăl ei foarte degajat şi William părea încântat de invitaţie.

— Mi-ar face plăcere. Pot să sun mâine dimineaţă? Adresă întrebarea lui Edward, nu lui Sarah.

— Desigur. Abia aşteptăm să primim veşti de la dumneavoastră, domnule, spuse Edward strângându-i mâna.

Apoi William se întoarse spre Sarah, în timp ce părinţii ei trecură pe lângă ea spre maşina şi

şoferul care îi aştepta.

— M-am distrat minunat astăzi. Nu mă aşteptam deloc. Era să nu vin… Ai fost o splendidă surpriză pentru mine, domnişoară Sarah Thompson.

— Mulţumesc. Ridică privirea spre el şi îi zâmbi. Şi eu m-am distrat minunat. Apoi nu se putu abţine sa nu-i spună ceva despre ceea ce îi destăinuise Belinda. De ce nu mi-aţi spus?

— Despre ce?

— „Înălţimea voastră”. Rosti aceste cuvinte cu un zâmbet sfios şi preţ de o clipă se temu că se va înfuria, dar el râse, după un moment de ezitare.

— Draga de Belinda! apoi întrebă cu blândeţe: Are vreo importanţă?

— Nu, deloc. Ar trebui să aibă vreo importanţă?

— Pentru unii, poate. Din raţiuni greşite. Dar el ştia după conversaţia lor că ea nu făcea parte dintre oamenii aceia.

Apoi o privi cu o expresie serioasă şi în acelaşi timp glumeaţă. Deci acum îmi cunoşti secretul, domnişoară Sarah Thompson… dar ai grijă!

— De ce? Sarah părea derutată în timp ce el se apropie şi mai mult de ea.

— Dacă îmi cunoşti secretul, poate o să te rog şi eu, cândva, să mi-l spui pe al tău.

— Ce vă face să credeţi că am un secret?

— Asta o ştim amândoi, nu-i aşa? rosti el încet şi Sarah încuviinţă dând din cap, cu ochii mari, iar William întinse mâna şi i-o atinse uşor pe a ei. Nu voia s-o sperie. Nu te teme, micuţo… nu te oblig să-mi spui nimic dacă nu vrei cu adevărat. Se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi mergând încet, o conduse la maşină pentru a o reda părinţilor ei. Ea îl privi cu teamă şi respect, iar el rămase lângă maşină şi le făcu semn cu mâna până ce se îndepărtară. În timp ce se întorceau la Londra, Sarah se întreba dacă el îi va suna.

5

În dimineaţa următoare, în timp ce Edward lua micul dejun cu soţia sa în livingul apartamentului de la hotelul „Claridge”, sună telefonul şi vocea unei secretare îl anunţă pe ducele de Whitfield. Urmă o clipă de tăcere, apoi se auzi glasul cald şi amabil al lui William rostind un salut prietenesc.

— Sper că n-am sunat prea devreme, domnule. Dar mă temeam să nu plecaţi în oraş şi să nu vă mai prind.

— Nu e deloc devreme. Edward îi aruncă o privire încântată soţiei sale şi continuă conversaţia încuviinţând mereu din cap. Victoria îl înţelese imediat. Tocmai luam micul dejun, fără Sarah, bineînţeles. Ea nu mănâncă niciodată, nu ştiu cum de reuşeşte.

— O să ne ocupăm şi de asta. William îşi notă să-i spună secretarei să-i trimită flori lui Sarah chiar în dimineaţa aceea. Sunteţi liberi după-amiază? Toţi trei? M-am gândit că doamnelor le-ar face plăcere să vadă Bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei. Unul din privilegiile unui rang nobiliar este şi acela că permite asemenea vizite mai aparte, dacă sunteţi de acord. Cred că le-ar amuza pe Sarah şi pe doamna Thompson să probeze câteva din bijuteriile acelea. Cam aşa ceva…

Părea puţin expansiv şi foarte britanic în dimineaţa aceea.

Dar Edward îl plăcea mult. Era un bărbat adevărat şi se vedea clar că îi purta lui Sarah un interes deosebit.

— Sunt sigur că le-ar face plăcere. Şi eu vă voi fi recunoscător, fiindcă nu vor mai colinda magazinele măcar un ceas, două.

Cei doi bărbaţi râseră, William spuse că va veni să le ia la ora două din faţa hotelului şi Edward îl asigură că îl vor aştepta. Când Sarah îşi făcu

apariţia din camera ei ca să-şi toarne o ceaşcă de ceai, tatăl ei relată aparent degajat, că sunase ducele de Whitfield şi că va trece să le ia la ora două pentru a le duce să vadă Bijuteriile Coroanei din Turnul Londrei.

— M-am gândit că o să vă placă aşa ceva, spuse el, deşi nu era prea convins că pe ea o interesau mai mult bijuteriile decât bărbatul acela; dar privindu-i chipul, află răspunsul.

— A sunat William? Părea şocată, de parcă nu s-ar fi aşteptat să mai primească vreo veste de la el. De fapt, stătuse aproape toată noaptea trează, spunându-şi în sinea ei că n-o va mai căuta niciodată. Astăzi, la ora două? întrebă ea de parcă tatăl ei îi făcuse o propunere îngrozitoare, ceea ce îl surprinse pe Edward Thompson.

— Ai altceva de făcut? Nu-şi putea imagina ce anume, decât eventual o raită la târguieli în magazinele Harrods şi Hardy Amies.

— Nu-i vorba de asta, dar… Se aşează, uitând cu totul de ceaşca de ceai. Nu m-aşteptam să mă sune.

— Nu te-a sunat pe tine, o tachină tatăl ei. M-a sunat pe mine şi m-a invitat în oraş, dar eu sunt foarte bucuros să te iau cu mine.

Ea îi aruncă o privire severă şi traversă încăperea, ducându-se la fereastră. Avea chef să le spună să se ducă fără ea, dar ştia că ar părea ridicol. Ce rost avea să se mai vadă cu el? Ce se putea petrece între ei?

— Ce s-a mai întâmplat? întrebă tatăl ei privind-o atent în timp ce ea stătea la fereastră. Era cu adevărat un copil imposibil dacă avea de gând să respingă şi această ocazie neobişnuită. Era un bărbat minunat şi nu i-ar strica un mic flirt cu el. Edward nu avea absolut nicio obiecţie.

Ea se întoarse încet spre el.

— Nu văd ce rost are, spuse ea cu tristeţe.

— E un bărbat amabil. Te place. Puteţi să fiţi măcar prieteni. E un lucru chiar atât de îngrozitor? În viaţa ta nu mai e loc pentru prietenie?

Sarah se simţi prost când îl auzi vorbind în felul acesta şi încuviinţă dând din cap. Tatăl ei avea dreptate. Era caraghioasă că făcea atâta caz, dar William o tulburase realmente cu o zi în urmă, la castel. Să nu uite ca de data asta să nu mai fie atât de prostuţă şi de impulsivă.

— Ai dreptate. Nu am privit aşa lucrurile. Numai că… e ceva deosebit, fiindcă e duce. Înainte de a afla, era… Nu ştia cum să-i spună, dar tatăl ei înţelese.

— Asta n-ar trebui să aibă vreo importanţă. E pur şi simplu un bărbat amabil. Îmi place.

— Şi mie, spuse ea calmă, în timp ce mama ei îi întinse ceaşca cu ceai şi o îndemnă să mănânce măcar o felie de pâine prăjită înainte de a pleca la cumpărături. Dar nu vreau să mă pun într-o situaţie penibilă.

— Nu cred că se poate întâmpla asta în cele câteva săptămâni cât mai avem de stat aici. Nu crezi?

— Dar sunt în divorţ, spuse ea cu gravitate. Ar putea fi jenant pentru el.

— Numai în cazul în care te-ai căsători cu el, presupunere ce pare cam prematură, nu crezi?

Edward însă era fericit că Sarah se gândea la el ca la un bărbat. I-ar prinde bine o idilă romantică.

Ea zâmbi la vorbele lui, ridică din umeri şi se întoarse în dormitorul ei ca să se îmbrace. Ieşi peste o jumătate de oră, purtând un frumos taior Chanel din mătase roşie pe care i-l cumpărase tatăl ei cu o săptămână în urmă, la Paris. După cum ar fi spus englezii, arăta colosal. Îşi pusese câteva dintre ultimele bijuterii create de Casa Chanel, unele cu perle artificiale, altele cu rubine, plus doi minunaţi butoni pe care-i purtase însăşi Madame Chanel, din email negru cu pietre multicolore încrustate pe el. Desigur nu erau veritabile, dar erau foarte şic şi arătau superb pe Sarah.

Îşi strânsese părul negru într-o lungă *queue de cheval,* legată cu o panglică din satin negru, iar în

urechi îşi prinsese cerceii cu perle primiţi ca dar de nuntă de la părinţii ei.

— Îţi stau foarte bine bijuteriile, draga mea, comentă tatăl când ieşiră din hotel şi ea îi zâmbi. Ar trebui să le porţi mai des.

Sarah nu avea prea multe, doar un şirag de perle de la bunica ei, cerceii cu perle pe care-i purta acum în urechi şi câteva ineluşe. Înapoiase inelul de logodnă şi colierul cu diamante care aparţinuseră bunicii lui Freddie.

— Poate că le voi pune şi după-amiază, glumi ea şi Victoria îl privi cu înţeles pe soţul ei.

Au luat dejunul la ora douăsprezece într-un restaurant, s-au oprit la magazinul Lock din strada St. James, ca să comande o pălărie pentru tatăl ei şi s-au întors exact cu zece minute înainte de ora două la hotel, unde l-au găsit pe William aşteptându-i deja în hol. Se plimba nerăbdător încoace şi-ncolo şi când au intrat tocmai se uita la ceas. I se lumină faţa când o zări pe Sarah.

— Arăţi absolut extraordinar! Radia de fericire. Ar trebui să te îmbraci tot timpul în roşu. Sarah consimţise chiar să-şi dea cu rujul mamei şi părinţii ei tocmai îi spuseseră că e frumoasă când intraseră în hol după ea. Regret că am ajuns mai devreme, se scuză el. Întotdeauna mi se pare mai nepoliticos să ajungi mai devreme decât mai târziu, dar nu voiam să vă pierd.

Sarah îl privi şi zâmbi calmă. Nu-şi dădea seama de ce se simţea întotdeauna bine în prezenţa lui.

— Mă bucur că te văd… Se opri şi în ochi avea o licărire răutăcioasă… Înălţimea voastră… adăugă ea în şoaptă şi făcu cu ochiul.

— Când o să mă mai văd cu Belinda am s-o cotonogesc, iar pe tine, dacă-mi mai spui aşa, o să te strâng de nas. E clar, domnişoară Thompson, sau să vă spun Înălţime…?

— Ar suna frumos, sinceră să fiu. Înălţimea voastră… Bogăţia voastră… Vulgaritatea

voastră… Mă dau în vânt după titluri!

Vorbi cu un puternic accent american, cu privirea aţintită asupra lui, şi el o trase de coada ei lungă de păr brun şi strălucitor care-i atârna pe spate, legată cu panglica de satin negru.

— Eşti imposibilă… Frumoasă, dar imposibilă. Aşa te porţi întotdeauna? întrebă el fericit, în timp ce părinţii ei se interesau la recepţie dacă primiseră vreun mesaj.

— Uneori şi mai rău, spuse ea mândră, ştiind însă foarte bine că uneori era foarte tăcută. De fapt, de doi ani era mai mult tăcută. După căsătoria ei cu Freddie nu prea avusese parte de bucurii în viaţă. Dar acum, dintr-odată, se simţea altfel. William o făcea din nou să râdă. Şi simţea că putea să-i spună mici răutăţi. Şi el avea aceleaşi sentimente şi îi plăcea această joacă.

Soţii Thompson li se alăturară şi William îi conduse afară, la Daimler-ul lui. Îi duse la Tumul Londrei, conducând chiar el, sporovăind prietenos tot timpul şi arătându-le monumentele pe lângă care treceau. Mama lui Sarah insistă ca ea să se aşeze pe scaunul din faţă, iar părinţii ei se instalară pe bancheta din spate. William îi arunca din când în când câte o privire, parcă pentru a se asigura că mai era acolo şi pentru a o admira. Când au ajuns la Tumul Londrei, el le ajută pe Sarah şi pe mama ei să coboare din maşină şi îi oferi mâna domnului Thompson. Îi întinse o carte de vizită unui paznic şi imediat fură introduşi în Turn, deşi nu era program de vizită. Apăru un alt paznic care îi conduse pe scara în spirală până sus, unde se afla tezaurul regal.

— Sunt absolut remarcabile toate aceste obiecte splendide, unele dintre ele foarte preţioase şi foarte vechi, fiecare având o istorie mai fascinantă chiar decât bijuteriile în sine! Întotdeauna mi-a plăcut să le văd.

În copilărie, William fusese fascinat de bijuteriile mamei lui, de felul în care erau făcute,

de povestea lor, de locurile de unde proveneau.

Imediat ce ajunseră în încăperile unde erau expuse bijuteriile, Sarah înţelese de ce i se păreau atât de fascinante.

Erau acolo coroane ce fuseseră purtate de diverşi monarhi timp de şase sute de ani, sceptre şi săbii, obiecte care nu puteau fi văzute decât la o încoronare. Sceptrul cu Cruce era în mod special extrem de impresionant, având încrustat în el un diamant de cinci sute treizeci de carate, cel mai mare dintre „Stelele Africii", oferit în dar regelui Edward al VII-lea de Africa de Sud. William insistă ca Sarah să probeze mai multe diademe şi cel puţin patru coroane, printre care coroanele reginelor Victoria şi Mary Stuart. Sarah se minună cât de grele erau, întrebându-se cum de le puteau ţine pe cap.

— Pe aceasta a purtat-o regele George la încoronare. I-o arătă şi ea îşi dădu seama că el fusese tot timpul acolo şi numai faptul că ştia acest lucru părea deosebit, amintindu-i din nou cine era el. Dar în cea mai mare parte a timpului, vorbind cu el, îi era uşor să uite asta. A fost o încoronare cam tensionată, trebuie să recunosc, după toată povestea cu David.

La început ea se întrebă la cine se referea, apoi îşi aminti că numele de botez al ducelui de Windsor era David.

— Tristă poveste! Se spune că acum e în culmea fericirii şi poate că este, dar l-am văzut la Paris acum câteva luni şi nu părea prea fericit. Ea e o femeie dificilă, cu o întreagă istorie în spate.

Se referea desigur la Wallis Simpson, ducesa de Windsor.

— Mie mi se pare că a fost un gest egoist din partea ei, spuse Sarah încet. Şi foarte nedrept faţă de el. E cu adevărat foarte trist.

Sarah vorbea cu multă emoţie, pentru că în ultimii ani se simţise foarte legată de ea. Dar

stigmatul divorţului părea să cântărească mult mai mult pentru Sarah decât pentru Wallis.

— Nu e de fapt o femeie rea. Dar e şireată. Întotdeauna m-am gândit că ştie ce face. Vărul meu… ducele – de parcă ar fi fost nevoie să explice – i-a dăruit bijuterii în valoare de un milion de dolari înainte de a se căsători. I-a dat ca inel de logodnă Smaraldul Mogul. I-a comandat lui Jacques Cartier să i-l găsească şi el l-a găsit la Bagdad şi l-au montat pentru el sau, mai precis, pentru Wallis. Este cel mai superb obiect pe care l-am văzut în viaţa mea, dar e adevărat că mie mi-au plăcut întotdeauna smaraldele.

Era fascinant să-l audă făcând comentarii despre bijuteriile pe care le văzuseră, ca un ghid surprinzător de prietenos. Nu le relata bârfe. Le-a povestit în schimb despre bijuteriile făcute pentru Alexandru cel Mare, despre colierele dăruite Josephinei de către Napoleon, despre diademele create pentru regina Victoria. Era acolo şi una cu diamante şi turcoaze pe care o purtase regina în tinereţe şi pe care William i-o dădu lui Sarah s-o probeze. Arăta superb pe părul ei negru.

— Ţi-ar sta bine cu aşa ceva, spuse el încet.

— Da, aş putea s-o port la ferma mea. Ea îşi ridică privirea spre el şi îi zâmbi. William se strâmbă.

— Eşti nerespectuoasă. Îţi pui pe cap o diademă pe care a purtat-o în tinereţe regina Victoria şi vorbeşti despre o fermă!

Groaznică fată!

Au stat cu el până târziu după-amiază şi a fost pentru ei o cuprinzătoare lecţie de istorie şi despre obiceiurile, capriciile şi slăbiciunile monarhilor britanici. A fost o experienţă de care niciunul dintre ei n-ar fi putut beneficia fără el, şi soţii Thompson îi mulţumiră cu multă căldură când se întorceau la Daimler-ul lui.

— E amuzant, nu-i aşa? Mi-a plăcut întotdeauna să vin aici. Prima dată m-a adus tata. Îi plăcea să

cumpere bijuterii interesante pentru mama. Mă tem că acum nu le mai poartă.
A devenit cam fragilă şi nu prea mai iese. Arată minunat cu ele, dar ea pretinde că se simte ca o caraghioasă.

— Nu poate fi foarte bătrână, spuse mama lui Sarah în apărarea ei. Victoria Thompson avea doar patruzeci şi şapte de ani. O născuse pe Jane la douăzeci şi trei de ani şi se căsătorise cu Edward al ei la douăzeci şi unu, pierzând primul lor copil după un an.

— Are optzeci şi trei de ani, spuse William mândru. Este absolut superbă şi nu arată nicio zi mai mult peste şaizeci de ani. Dar a făcut o fractură de şold anul trecut şi acum se cam teme să iasă singură. Eu încerc s-o scot în lume ori de câte ori pot, dar nu este întotdeauna uşor.

— Sunteţi cel mai tânăr copil al unei familii mari? Pe Victoria o intrigaseră spusele lui, dar el clătină din cap, afirmând că era singurul copil.

— Părinţii mei erau căsătoriţi de treizeci de ani când m-am născut eu şi pierduseră de mult orice speranţă de a avea copii. Mama spunea mereu că a fost o minune, o binecuvântare de la Dumnezeu, dacă-mi permiteţi să mă exprim atât de pretenţios. Le zâmbi ghiduş. Tata spunea că a fost mai degrabă un dar al diavolului. A murit acum câţiva ani, dar era un bărbat fermecător. V-ar fi plăcut, îi asigură el în timp ce pornea maşina. Mama avea patruzeci şi opt de ani când m-am născut, ceea ce este un lucru uluitor, iar tata şaizeci. Şi a murit la optzeci şi cinci de ani, o vârstă apreciabilă. Recunosc că îmi lipseşte mult. Oricum, bătrâna este o persoană foarte specială. Poate că veţi avea ocazia s-o cunoaşteţi înainte de a părăsi Londra.

O privi pe Sarah, plin de speranţe, dar ea se uita absentă pe geam. Se gândea că se simţea prea bine cu el, totul era prea simplu. Dar, de fapt, nu era simplu deloc. Nu vor putea fi niciodată decât prieteni temporari şi ea trebuia să-şi amintească

asta mereu, mai ales când el o privea într-un anumit fel, când o făcea să râdă sau când îi lua mâna într-a lui. Nu era posibil să existe un altfel de relaţie între ei. Doar prieteni. Ea va divorţa. Iar el era al paisprezecelea în linia de succesiune la tron. Când sosiră la hotel, William o privi în timp ce o ajuta să coboare din maşină şi văzu că era îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva?

Se întreba dacă nu-i spusese ceva jignitor, dar părea să se simtă bine şi se bucurase realmente să probeze bijuteriile în Turn. Era furioasă însă pe ea însăşi, avea impresia că îl amăgea şi socotea că îi datora o explicaţie. El avea dreptul să ştie cine era şi ce fel de om era Sarah, înainte de a continua gesturile generoase faţă de ea.

— Nu, nimic. Mă doare puţin capul.

— Probabil din cauza coroanei grele şi stupide pe care ţi-am pus-o pe cap. Îmi pare îngrozitor de rău, Sarah. Se întristă imediat, ceea ce pe ea o făcu să se simtă şi mai jenată.

— Spui prostii. Sunt doar obosită.

— N-ai mâncat destul la prânz, îi reproşa tatăl ei, care văzuse expresia dezamăgită de pe chipul tânărului şi îi păru rău pentru el.

— Voiam să vă invit pe toţi să luăm masa în oraş.

— Poate alta dată, spuse repede Sarah şi mama ei o privi fără a da glas întrebării care o frământa.

— Poate că ar fi mai bine să stai puţin întinsă, sugeră ea plină de speranţe, iar William urmărea chipul fetei. Ştia că se petrece ceva şi se întreba dacă nu cumva un bărbat era implicat în toată povestea asta. Poate că era logodită cu cineva şi se jena să-i spună. Sau poate că logodnicul ei murise. Spusese ceva despre un an de suferinţă… Dorea să mai afle şi altele despre ea, dar nu voia s-o preseze.

— Atunci poate luăm mâine prânzul împreună? O privi pe Sarah drept în ochi şi ea dădu să

vorbească, apoi se opri o clipă.

— M-am… m-am simţit extraordinar astăzi, îl asigură ea. Părinţii ei îi mulţumiră şi dispărură sus. Cei doi tineri îşi câştigaseră dreptul de a rămâne singuri. Edward şi Victoria simţiseră şi ei că Sarah se frământa din cauza lui.

— Ce crezi că o să-i spună lui William? îşi întrebă Victoria soţul, încruntată, în timp ce urcau la etaj.

— Nici nu prea vreau să ştiu. Dar el o să accepte orice. E un bărbat bun, Victoria. E genul de băiat cu care mi-ar plăcea s-o văd la casa ei.

— Şi mie mi-ar plăcea.

Dar amândoi ştiau că nu exista de fapt nicio speranţă. Lui nu i se va permite niciodată să se căsătorească cu o femeie divorţată şi ei toţi ştiau acest lucru.

Jos, în hol, William o privea pe Sarah şi ea îi răspunse vag la întrebări.

— Vrei să ne plimbăm undeva? Ai chef să te plimbi?

Ea avea chef, bineînţeles, dar ce rost avea să se mai ducă undeva cu el sau chiar să se mai vadă cu el? Dacă se va îndrăgosti de el? Sau el de ea? Ce vor face într-o asemenea situaţie? Dar, pe de altă parte, părea ridicol să se îndrăgostească de un bărbat pe care abia îl cunoscuse şi pe care nu-l va mai vedea niciodată după ce va părăsi Anglia.

— Cred că sunt tare proastă. Sarah zâmbi. N-am mai fost de mult printre oameni… în orice caz, nu printre bărbaţi… şi cred că am uitat cum trebuie să mă port. Iartă-mă, William.

— Nu face nimic. Vrei să stai jos? Ea încuviinţă din cap şi găsiră un loc liniştit, într-un ungher al holului. Ai fost la mănăstire anul trecut? o întrebă el, glumind doar pe jumătate.

— Mai mult sau mai puţin. De fapt, am ameninţat un timp că o să intru la mănăstire. Era, într-un fel, o mănăstire creată de mine. Am stat în casa părinţilor mei, din Long Island. Sarah spuse

asta cu calm, fiindcă el avea dreptul să ştie şi nu-l socotea acum un gest atât de neobişnuit sau de disperat, cum i se păruse atunci. Uneori îi era greu să-şi amintească cât de groaznic se simţise cât timp stătuse acolo.

— Şi ai stat acolo un an fără să vezi pe nimeni?

Sarah făcu semn că da, privindu-l drept în ochi. Încă se întreba dacă e bine să-i spună adevărul sau nu.

— Ai stat foarte mult timp singură. Te-a ajutat cu ceva?

— Nu sunt sigură. Sarah oftă, vorbind foarte deschis. Atunci mi se părea că mă ajută. Dar apoi mi-a fost foarte greu să mă reîntorc în societate. De aceea am venit toţi trei aici.

— Europa e un loc potrivit pentru un început. Îi zâmbi cu blândeţe şi se hotărî să nu-i pună întrebări dificile. Nu voia s-o sperie sau să-i producă suferinţă. Simţea că se îndrăgosteşte de ea şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era s-o piardă. Mă bucur că ai venit aici.

— Şi eu, spuse ea încet. Era adevărat.

— Accepţi să iei masa cu mine diseară?

— Nu ştiu ce să-ţi spun… Cred că mergem la teatru diseară… Dar era o piesă pe care ea nu prea dorea s-o vadă, „Grâul este verde”, de Emlyn Williams. Trebuie să-i întreb pe părinţii mei.

— Atunci poate mâine…

— William… Voia să-i spună ceva important, dar se opri în ultimul moment şi îl privi drept în ochi. De ce vrei să ne vedem mereu?

Chiar dacă lui William întrebarea i se păru prea directă, pe faţa lui nu se citi nimic.

— Cred că eşti o fată deosebită. N-am mai cunoscut alta ca tine.

— Dar eu voi pleca peste câteva săptămâni. Ce rost au toate astea pentru amândoi? Voia de fapt să spună că nu putea exista un viitor pentru ei doi, împreună. Şi ştiind asta, i se părea absurd să continue prietenia dintre ei.

— Problema este că eu te plac… foarte mult… mai bine să ne gândim la plecarea ta doar atunci când va sosi momentul.

Era filosofia după care se conducea în viaţă, să trăiască doar pentru ziua respectivă, să trăiască momentul şi să nu-şi facă griji pentru viitor.

— Şi până atunci ce facem? Ea voia garanţii că nimeni nu va suferi, dar nici măcar William nu-i putea promite aşa ceva, chiar dacă o plăcea atât de mult. Nu cunoştea povestea ei şi nu ştia nici ce le rezerva viitorul.

— De ce nu vrei doar să ne vedem… Iei masa cu mine?

Ea ezită şi ridică privirea, nu pentru că nu voia să meargă cu el, ci tocmai pentru că îşi dorea asta foarte mult.

— Da, merg, rosti ea rar.

— Îţi mulţumesc. O privi calm câteva clipe care părură o veşnicie, apoi se ridică şi cei de la recepţie observară ce frumoşi erau amândoi şi ce pereche minunată alcătuiau. Atunci vin să te iau la ora opt.

— Ne întâlnim jos. Ea îi zâmbi în timp ce el o conduse la lift.

— Prefer să vin să te iau din apartament. Nu vreau să aştepţi singură aici.

Se purta mereu protector, cu grijă şi atent cu ea.

— Bine, spuse ea şi îi zâmbi din nou. El o sărută pe obraz când veni liftul, apoi străbătu cu paşi mari holul, făcându-i semn cu mâna în timp ce Sarah urcă la etaj, încercând să-şi domolească bătăile inimii.

6

Soneria din apartamentul lor sună exact la opt fără cinci minute, dar Sarah nu avea de unde să ştie că William aştepta jos de zece minute. Părinţii ei nu avuseseră nimic de obiectat că nu îi însoţea la teatru, mai ales că era dispusă să iasă în oraş cu William.

Îi deschise uşa îmbrăcată cu o rochie de satin negru,care i se mula pe silueta suplă ca şi cum fusese turnată într-o pojghiţă de gheaţă neagră, cu o bordura de strasuri subţiri.

— Doamne, Sarah! Arăţi superb! Îşi prinsese părul sus, în creştet şi, cu onduleurile şi buclele sale, părea să curgă; făcea impresia că dacă ai fi scos o agrafă, masa aceea de păr negru se va revărsa ca o cascadă pe umerii ei. Eşti extraordinară!

William se dădu un pas înapoi ca s-o admire şi ea râse sfioasă. Era pentru prima dată când se afla cu adevărat singură cu el, după ziua de la ţară, când se cunoscuseră. Dar şi atunci fuseseră mulţi oameni în jurul lor.

— Şi tu eşti foarte chipeş. William îşi pusese unul dintre numeroasele lui smokinguri, cu o frumoasă vestă neagră care aparţinuseră tatălui său; peste vestă trecea un lanţ îngust de ceas, cu diamante, primit în dar de unchiul lui de la ţarul Nicolae al Rusiei. În timp ce conducea maşina către restaurant, el îi spuse povestea acestei bijuterii. Se pare că lanţul fusese cusut în tivul rochiei unei Mari Ducese pentru a putea fi scos din Rusia.

— Eşti înrudit cu toată lumea! se minună ea, intrigată de poveste. Sugera o întreagă pleiadă de regi şi ţari, imagine fascinantă a monarhiei.

— Da, sunt rudă cu toţi, spuse el amuzat. Şi te asigur, draga mea, că unii dintre ei sunt absolut îngrozitori.

Conducea el însuşi maşina în seara aceea, pentru că voia să fie singur cu ea, fără să fie nevoit să suporte prezenţa unui şofer. Alesese un restaurant liniştit, unde era aşteptat. Maitre d'hôtel îi conduse la o masă retrasă din fundul localului şi i se adresă de mai multe ori cu „Înălţimea voastră", făcându-le plecăciuni amândurora când se îndepărtă ca să-i lase singuri. A apărut imediat şampania. Meniul fusese comandat de William o dată cu rezervările. Au mâncat mai întâi icre negre pe felii subţiri de pâine prăjită şi cu feliuţe de lămâie, apoi somon cu un sos rafinat, urmat de fazan, salată verde, brânză, sufleu Grand Mamier şi prăjiturele franţuzeşti cu unt.

— Doamne, nu mai pot să mă mişc, se plânse ea zâmbindu-i.

Fusese o masă minunată şi o seară superbă. El îi vorbise despre părinţii lui, mărturisind cât de mult însemnau pentru el şi cât de distrusă fusese mama lui cu câţiva ani în urmă constatând că el nu manifesta niciun interes faţă de căsătorie.

— Mă tem că sunt o mare dezamăgire pentru ea, spuse el fără să se căiască. Dar refuz să mă căsătoresc cu o femeie mai mult sau mai puţin potrivită numai ca să fac pe placul rudelor sau ca să am copii. Faptul că părinţii mei m-au avut atât de târziu m-a făcut probabil să cred ca pot face ce vreau multă vreme, sperând să compensez ulterior.

— Este posibil. Ai dreptate să te fereşti o de asemenea greşeală.

Dar când rosti aceste vorbe, el văzu pe chipul ei aceeaşi tristeţe misterioasă.

— Dar tu, Sarah? Te presează ai tăi să te căsătoreşti?

Ea îi povestise deja despre Peter şi Jane şi despre copilaşii lor.

— În ultimul timp m-au mai lăsat în pace. Părinţii mei sunt foarte înţelegători… Cu greşelile ei… cu nenorocirile ei…
cu ruşinea ei…

Spuse toate astea. El îi luă mâna şi-o strânse tare cu degetele lui puternice.

— De ce nu vrei să-mi spui de ce ai suferit atât?

Era greu pentru amândoi să-şi amintească mereu că abia se cunoscuseră de două zile. Li se părea că se cunoşteau dintotdeauna.

— Ce te face să crezi că am suferit? Încerca să-l păcălească, dar el nu se lăsă păcălit şi nu-i dădu drumul mâinii pe care o ţinea ferm, dar cu blândeţe.

— Îmi dau seama că ascunzi ceva de mine. Nu ştiu exact ce. Dar pândeşte acolo, ca o fantomă, mereu în umbră, gata să scoată capul. Este ceva atât de îngrozitor încât nu poţi împărţi povara cu mine?

Sarah nu ştia ce să răspundă, nu îndrăznea să-i spună adevărul şi ochii i se umplură de lacrimi când el îi puse această întrebare.

— Iartă-mă… îşi eliberă mâna dintr-a lui ca să-şi tamponeze ochii cu şervetul. Chelnerul se îndepărtă discret. Este… este ceva atât de urât… O să-ţi schimbi părerea despre mine. Nu m-am mai văzut cu nimeni de când… s-a întâmplat.

— Doamne, ce anume s-a întâmplat? Ai omorât un om? Ai ucis o rudă, un prieten? Chiar dacă s-a întâmplat aşa ceva, a fost probabil un accident. Sarah, nu trebuie să te învinovăţeşti. Îi luă ambele mâini într-ale lui şi le ţinu strâns ca să o asigure de protecţia lui. Iartă-mă, nu vreau să mă amestec, dar mă doare să te văd suferind.

— Cum se poate aşa ceva? Zâmbi neîncrezătoare printre lacrimi. Nici nu mă cunoşti.

Adevărat, şi totuşi amândoi ştiau că el o cunoaşte. Se cunoşteau după două zile mai bine decât se cunosc alţii într-o viaţă.

— Am făcut un lucru îngrozitor, recunoscu ea, strângându-i tare mâinile şi el nici nu se clinti, nu şovăi, nu şi le retrase.

— Nu pot să cred. Poate tu îţi imaginezi că a fost ceva îngrozitor. Dar sunt sigur că nimeni nu

este de acord cu tine.

— Te înşeli, spuse ea gânditoare, apoi oftă şi îl privi din nou, şi îşi retrase mâinile. M-am căsătorit acum doi ani. Am făcut o greşeală imensă şi am încercat să-i ţin piept. Am încercat totul. Eram hotărâtă să rămân cu el, să mor alături de el dacă ar fi trebuit.

William nu părea afectat de această informaţie, despre care ea credea că îl va zgudui profund.

— Şi mai eşti căsătorită cu acest om? întrebă el calm, oferindu-şi încă mâinile dacă ea ar fi vrut să le ia într-ale ei, dar ea refuză. Nu putea în momentul acela. După ce va auzi toată povestea, n-o s-o mai vrea. Dar era datoare să-i spună tot.

— Suntem despărţiţi de peste un an. În noiembrie se va pronunţa divorţul. Rosti aceste cuvinte ca pe o condamnare pentru crimă.

— Îmi pare rău, spuse el pe un ton serios. Îmi pare rău pentru tine, Sarah. Îmi imaginez ce greu trebuie să fi fost, cât de nefericită ai fost în anul care a trecut. Se întreba dacă soţul ei o părăsise pentru altă femeie sau ce altceva se petrecuse între ei. L-ai iubit foarte mult? întrebă el şovăielnic, nedorind să se amestece în sufletul ei, dar dornic să afle. Trebuia să ştie dacă suferinţa ei era cauzată de dorul după acel bărbat sau doar de regrete, dar ea îi răspunse clătinând din cap în semn că nu.

— Dacă e să fiu sinceră cu tine, nu cred că l-am iubit vreodată. Îl cunoşteam de când mă ştiu şi mi s-a părut atunci un pas bun. Îmi plăcea, dar nu-l cunoşteam cu adevărat. Şi din momentul când ne-am întors din voiajul de nuntă, totul s-a destrămat şi mi-am dat seama ce greşeală făcuserăm. Nu voia să facă nimic; doar să iasă în oraş zi şi noapte ca să se distreze cu prietenii lui, să umble după alte femei şi să bea.

Durerea din glasul ei îi spunea lui William foarte mult. Ea nu-i pomeni de copilul pe care-l pierduse, nici despre prostituatele pe care le adusese la aniversarea căsătoriei în casa părinţilor

ei. Dar el citi în ochii ei că suferise mai mult decât destăinuise. Sarah îşi feri privirea şi William îi mângâie din nou mâinile, aşteptând până ce ea se uită din nou la el. Ochii ei erau plini de amintiri şi întrebări.

— Îmi pare rău, Sarah, rosti calm William. Trebuie că este un mare prost.

Sarah zâmbi sfioasă şi oftă din nou, simţindu-se uşurată, dar nu mântuită. Ştia că se va simţi veşnic vinovată pentru că divorţase, dar dacă şi-ar fi continuat viaţa alături de el ar fi fost distrusă, era sigură de asta.

— Acesta este groaznicul păcat pe care îl ascundeai de mine? Ea încuviinţă din cap şi el zâmbi. Cum poţi fi atât de prostuţă? Nu e sfârşitul lumii. Au mai divorţat şi alţii. Ai fi preferat să rămâi cu el şi să te chinui în continuare?

— Nu, dar mă simt teribil de vinovată faţă de părinţii mei. E foarte jenant pentru ei. Nimeni din familia noastră n-a divorţat vreodată. Şi ei au fost foarte înţelegători faţă de toată situaţia. Ştiu că le este ruşine într-o oarecare măsură, dar nu mi-au reproşat niciodată nimic.

Glasul ei se stinse în timp ce el o privea.

— La început s-au împotrivit? întrebă el direct.

— Nu, deloc. Sarah clătină din cap. De fapt, chiar m-au încurajat.

Se gândi la întrunirea de familie din Southampton, în dimineaţa de după catastrofala petrecere pentru aniversarea căsătoriei lor.

— De fapt, tata a făcut totul. Au fost amândoi minunaţi, dar trebuie să fi fost un calvar pentru ei să se confrunte cu prietenii lor din New York.

— Au spus ei asta?

— Nu. Au fost prea buni ca să-mi facă reproşuri.

— Şi tu te-ai confruntat din nou cu prietenii lor şi cu ai tăi şi ai fost pedepsită pentru crima ta?

Ea clătină din cap şi zâmbi când îl auzi cum înfăţişa lucrurile.

— Nu. Sarah râse, recâştigându-şi parcă tinereţea şi îşi simţi inima uşoară cum nu şi-o mai simţise de ani de zile. M-am ascuns la Long Island.

— Ce fată prostuţă! Sunt absolut sigur că dacă ai fi avut curajul să te întorci la New York, ai fi descoperit că toată lumea te-ar fi aplaudat pentru că l-ai părăsit pe nemernicul acela.

— Nu ştiu… Sarah oftă din nou. Nu m-am mai văzut cu nimeni… până acum… până ce tu…

— Ce norocos am fost, domnişoară Sarah Thompson! Şi ce fată fără minte! Nu-mi vine să cred că ai jelit un an întreg un bărbat pe care tu crezi că nici nu l-ai iubit. Sarah, zău aşa… părea enervat şi amuzat în acelaşi timp – cum de-ai putut?

— Divorţul nu e un lucru neînsemnat pentru mine, se apără ea. Mă gândeam tot timpul cu groază că lumea va crede că eram ca femeia aceea oribilă care s-a căsătorit cu vărul tău.

— Ce? William era înmărmurit. Adică să sfârşeşti ca Wallis Simpson? Cu bijuterii în valoare de cinci milioane de dolari, o casă în Franţa şi un soţ care, oricât de prostănac o fi, o adoră? Dumnezeule, ce soartă înfiorătoare! Sper să n-ai parte de ea, Sarah!

Era limpede că o tachina, dar nu cu totul, şi amândoi izbucniră în râs.

— Eu vorbesc serios, îl mustră ea, dar încă mai râdea.

— Şi eu vorbesc serios. Chiar crezi că a sfârşit-o prost?

— Nu. Dar uite ce părere au oamenii despre ea! Eu nu vreau să fiu la fel.

Spuse aceasta şi redeveni serioasă.

— Tu nu poţi fi ca ea, gâsculiţo. Ea a silit un rege să renunţe la tron. Tu eşti o femeie cinstită care a făcut o greşeală teribilă, s-a căsătorit cu un dobitoc şi şi-a corectat greşeala. Ce bărbat sau chiar ce femeie ţi-ar putea reproşa ceva? Sunt

convins că cineva îţi va reproşa într-o bună zi, un prost care n-are altă ocupaţie decât să acuze oamenii. Ei bine, să-i ia naiba pe ăştia! Să fiu în locul tău, puţin mi-ar păsa de divorţ. Când ai să te întorci la New York, va trebui să strigi vestea de pe acoperişuri. Dacă aş fi în locul tău, mie mi-ar fi ruşine că m-am căsătorit cu el.

Ea zâmbi când auzi cum privea el lucrurile, dar spera că, într-un fel, avea dreptate şi se simţea mai bine decât se simţise vreodată în ultimul an. Poate că el avea dreptate, poate că nu va fi chiar atât de îngrozitor pe cât se temuse ea.

Apoi, dintr-odată, începu să râdă.

— Dacă mă ajuţi să trec peste toate astea, cum o să mă mai pot eu întoarce la viaţa mea de pustnică într-o casă de fermă?

Îi mai turnă şampanie în pahar, în timp ce ea îi zâmbea, şi o privi îndelung.

— Va trebui să mai discutăm despre asta cândva. Nu sunt convins că proiectul tău mi se mai pare la fel de atrăgător ca atunci când mi-ai pomenit de el prima oară.

— De ce?

— Pentru că te foloseşti de el ca de o evadare din societate.

Mai bine ai intra la o mănăstire. Îşi rostogoli privirea în timp ce sorbi din nou din şampanie. Ce irosire revoltătoare! Doamne, mă înfurii numai când mă gândesc!

— Din cauza casei de la fermă sau a mănăstirii? glumi ea.

William îi făcuse un cadou nepreţuit. Era prima persoană căreia îi vorbise despre divorţ şi el nu fusese nici şocat, nici îngrozit, nici măcar indignat. Pentru ea, era primul pas spre libertate.

— Ambele posibilităţi mă înfurie. Hai să nu mai discutăm despre asta. Vreau să te duc la dans.

— Pare o idee minunată. De fapt, Sarah nu mai dansase de peste un an şi ideea i se păru brusc extrem de atrăgătoare. Dacă mai ştiu să dansez.

— O să-ţi reamintesc eu cum se face, se oferi el semnând cecul.

După câteva minute se aflau în drum spre „Cafe de Paris”. Apariţia lui alături de ea stârni mare vâlvă şi toţi se repezeau din toate direcţiile ca să-l servească. „Da, Înălţimea voastră”, „Desigur, Înălţimea voastră”, „Bună seara, Înălţimea voastră”. William începu să se plictisească de toate astea, dar Sarah se amuza de mutra lui.

— Nu cred că este chiar atât de înfiorător. Încearcă să fi amabil, îl îndemnă în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

— N-ai idee cât de obositor este câteodată. Probabil că îţi face plăcere la nouăzeci de ani, dar la vârsta mea mi se pare penibil. De fapt, dacă stau să mă gândesc, şi tata spunea la optzeci şi cinci de ani ai lui că îl plictiseşte.

— Asta-i viaţa. Începură să danseze pe ritmul melodiei „That Old Feeling”, foarte la modă cu începere din iarna precedentă. La început, ea se simţea stângace, dar după scurt timp se mişcau în jurul ringului de parcă ar fi dansat împreună de ani de zile şi Sarah descoperi că el se pricepea foarte bine la tango şi rumba.

— Dansezi foarte bine, o complimentă William. Eşti sigură că ai stat într-adevăr ascunsă un an? Sau ai luat cumva lecţii de dans la Long Island?

— Ce spiritual eşti, William! Tocmai te-am călcat pe picior.

— Aiurea! Era doar un deget de la picior. E din ce în ce mai bine.

Au râs, au sporovăit şi au dansat până la două noaptea şi în timp ce el conducea maşina spre hotelul „Claridge”, Sarah căscă şi îi zâmbi somnoroasă, apoi îşi rezemă capul de umărul lui.

— M-am distrat atât de bine în seara asta! Zău că da, William. Îţi mulţumesc.

— Pentru mine a fost îngrozitor, spuse el părând convingător, dar numai pentru o clipă. Habar n-aveam că o să ies în lume cu o femeie decăzută. Eu

credeam că eşti o tânără cumsecade din New York şi când colo, peste ce-am dat? Peste o marfă folosită. Dumnezeule, ce lovitură! Clătină din cap mâhnit, în timp ce ea îl bătea în glumă cu poşeta.

— Marfă folosită! Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Era parţial indignată, parţial amuzată, dar amândoi izbucniră în râs.

— Bine, dacă preferi, „o bătrână divorţată”. În orice caz, nu ceea ce îmi închipuiserăm eu… Continuă să clatine din cap, zâmbindu-i din când în când răutăcios şi dintr-odată ea începu să se îngrijoreze că statutul ei ar putea să-l facă s-o considere o pradă uşoară şi că se putea folosi de ea fără jenă în cele câteva săptămâni cât mai rămânea la Londra. Gândul îi dădu fiori de gheaţă şi se depărtă de el. Gestul ei fusese atât de brusc încât el simţi imediat că se întâmplase ceva şi o privi derutat în clipa în care intrau pe Brook Street.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am un junghi în spate.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, insistă ea, dar William tot n-o crezu.

— Nu te cred. Ţi-a trecut prin minte ceva care te-a tulburat.

— Cum poţi spune aşa ceva? Sarah era uimită cât de bine o cunoştea el, după atât de puţin timp. Nu e deloc adevărat.

— Bravo! Am spus asta pentru că îţi faci mai mult griji decât toate persoanele pe care le-am cunoscut până acum şi toate grijile tale sunt absurde. Dacă ţi-ai petrece mai mult timp gândindu-te la lucrurile bune care ţi se întâmplă acum şi mai puţin la cele rele care s-ar putea întâmplă mai târziu şi care poate că nu se vor întâmplă niciodată, ai trăi mai mult şi ai fi mai fericită.

Îi vorbi aproape ca un tată şi ea clătină din cap.

— Vă mulţumesc, Înălţimea voastră.

— Nu aveţi pentru ce, domnişoară Thompson.

Ajunseseră deja la hotel şi el coborî repede din maşină ca să-i deschidă portiera şi s-o ajute; între timp ea se întreba care va fi următorul lui gest, dacă va încerca să urce cu ea. Se hotărâse deja de mult că nu-i va permite.

— Crezi că părinţii tăi ne vor mai lăsa să ieşim azi în oraş?
întrebă el respectuos. Poate mâine seară, dacă îi explic tatălui tău că trebuie să mai exersezi tangoul.

Sarah îl privi aproape drăgăstos. Era dotat cu mult mai mult bun simţ decât crezuse ea şi în seara aceea avansaseră foarte mult în relaţia lor. Dacă nu altceva, era convinsă că în orice caz vor rămâne buni prieteni pentru totdeauna, spera Sarah.

— S-ar putea să ne lase. Vrei să vii cu noi la Westminster Abbey mâine dimineaţă?

— Nu vreau, zâmbi el sincer, dar o să vin, cu cea mai mare plăcere. Voia s-o vadă pe ea, nu catedrala. Dar merita din plin să mai vadă o dată catedrala ca să fie cu ea. Şi poate că în weekend, am putea face o plimbare cu maşina la ţară.

— Mi-ar face plăcere.

Sarah zâmbi iar el o privi, îşi apropie buzele de ale ei şi o sărută uşor. Braţele lui o cuprinseră cu o forţă nebănuită şi o ţinu strâns lângă el, dar nu atât de strâns ca ea să se simtă ameninţată în vreun fel sau măcar speriată. Şi când se desprinse de ea în cele din urmă, amândoi aveau răsuflarea tăiată.

— Mă gândesc, şopti el, că s-ar putea ca amândoi să fim prea bătrâni pentru asta… dar îmi place.

William aprecia sentimentul ce părea să se nască şi promisiunea a ceea ce ar putea urma.

O duse apoi la lift, tânjind s-o sărute din nou, dar se gândi că nu e bine. Ar fi atras atenţia funcţionarilor de la recepţie.

— Ne vedem mâine dimineaţă, îi şopti el şi ea încuviinţă dând din cap. William se aplecă uşor, iar Sarah îşi întoarse privirea spre el, întrebându-se ce

avea el să-i spună. Inima i se opri în loc când auzi cuvintele. Erau aproape o şoaptă şi veneau atât de curând… Dar el nu le putu opri.

— Te iubesc, Sarah.

Voia să-i spună că şi ea îl iubeşte, dar el se dăduse deja înapoi şi uşile liftului se închiseră repede, despărţindu-i.

7

În ziua următoare s-au dus la Westminster Abbey, aşa cum plănuiseră, şi soţii Thompson îşi dădură seama că între cei doi tineri se petrecuse deja ceva. Sarah părea mai îmblânzită, iar William o privea altfel, parcă mai posesiv. Victoria Thompson îi şopti îngrijorată soţului ei, îndepărtându-se puţin:

— Crezi că s-a întâmplat ceva rău? întrebă ea neliniştită cu glas scăzut. Sarah pare tulburată astăzi.

— Habar n-am, răspunse tatăl ei calm.

William se întoarse să le arate un mic detaliu de arhitectură. Aşa cum făcuse şi în Turn, îi încântă cu amănunte despre capetele încoronate, cu detalii despre diverşi monarhi. Le vorbi despre încoronarea ce avusese loc în anul precedent şi făcu câteva comentarii favorabile despre vărul lui, Bertie. „Bertie" era acum rege, în ciuda obiecţiunilor lui. Nu fusese niciodată pregătit pentru acest rol, aşa că se îngrozise când fratele lui, David, abdicase sub denumirea de regele Edward.

Se plimbară apoi printre morminte şi Victoria observă din nou că fiica ei era neobişnuit de tăcută. Soţii Thompson se întoarseră în catedrală, lăsându-i singuri pe cei doi tineri.

În timp ce se îndepărtau, i-au văzut pe Sarah şi William adânciţi într-o discuţie ce părea foarte serioasă.

— Eşti supărată, nu-i aşa? William părea speriat şi îngrijorat când îi luă mâinile într-ale sale. Nu trebuia să-ţi spun ce ţi-am spus, nu-i aşa? Nu mai avusese niciodată asemenea sentimente faţă de nimeni, sentimente atât de puternice, copleşitoare, şi încă atât de repede. Se simţea ca un adolescent, îndrăgostit până peste cap şi nu se putea opri să spună întruna: Iartă-mă, Sarah… Te iubesc… Ştiu

că pare o nebunie şi socoteşti probabil că mi-am pierdut minţile. Dar te iubesc. Iubesc tot ceea ce eşti, tot ceea ce gândeşti şi doreşti… Privirea lui deveni cu adevărat îngrijorată. Şi nu vreau să te pierd.

Ea îşi întoarse spre el privirea îndurerată şi din felul în care se uita la el era limpede că şi ea îl iubea; dar era la fel de limpede că nu voia să-l iubească.

— Cum poţi spune aşa ceva? Că mă vei pierde… Nu pot fi a ta niciodată. Sunt o femeie divorţată. Iar tu eşti pretendent la tron. Între noi nu va putea exista decât ce este acum… prietenie… sau un flirt trecător.

El se clătină o clipă pe călcâie şi pe chipul lui se ivi umbra unui zâmbet.

— Fată dragă, dacă tu consideri trecător ceea ce este între noi, aş dori foarte mult să-mi explici ce consideri tu serios. În viaţa mea n-am fost mai serios cu cineva şi abia ne-am cunoscut. Asta nu este, în concepţia mea, „un flirt trecător”.

— Bine, bine. Sarah zâmbi fără să vrea şi era mai frumoasă ca oricând. Ştii tu la ce mă refer. Asta nu poate duce nicăieri. Ce rost are să ne chinuim? Trebuie să fim doar prieteni. Eu mă voi întoarce curând acasă, iar tu ai viaţa ta aici.

— Dar tu? La ce fel de viaţă te întorci? Părea extrem de tulburat de spusele ei. La meschina ta casă de fermă, unde îţi vei petrece zilele ca o femeie bătrână? Nu fi absurdă!

— William, sunt o femeie divorţată! Sau voi fi. Ai făcut o prostie că ai mers chiar şi până în acest punct, spuse ea, evident îndurerată.

— Vreau să ştii că nu-mi pasă câtuşi de puţin de divorţul tău, replică el înfierbântat. Pentru mine nu înseamnă absolut nimic sau la fel de puţin ca succesiunea la tron care te obsedează atât pe tine. Asta este problema, nu-i aşa? Te compari din nou cu proasta aia care s-a măritat cu David.

Se referea desigur la ducesa de Windsor şi amândoi ştiau asta. William avea dreptate. Sarah se compara din nou cu ea, fiind extrem de tenace când îi intra o idee în cap.

— Este vorba de tradiţie şi de responsabilitate. Nu poţi întoarce spatele la toate astea. Nu le poţi ignora, nu te poţi preface că nu există şi nici eu nu pot. E ca şi cum ai conduce maşina cu viteză maximă pe un drum şi te-ai preface că nu există zidul de cărămidă care îţi blochează trecerea. El este acolo, William, chiar dacă tu vrei sau nu să-l vezi, el este acolo şi mai curând sau mai târziu amândoi vom avea foarte mult de suferit dacă nu ne oprim la timp.

Sarah nu mai voia să facă pe nimeni să sufere. Nici pe el, nici pe ea. Nu voia să se îndrăgostească până peste cap de el şi apoi să-l piardă pentru că nu putea fi a lui. Pur şi simplu nu avea rost, chiar dacă se gândea că ea îl iubea deja sau că el o iubea.

— Atunci ce propui? O privi trist, căci nu-i plăcea deloc ce spunea. Să ne oprim acum? Să nu ne mai vedem? Dumnezeule, eu nu vreau asta decât dacă tu poţi să mă priveşti în ochi şi să-mi spui că nu ai aceleaşi sentimente, că nu mă iubeşti.

O trase de mâini şi o privi în ochi până ce ea nu-l mai putu înfrunta.

— Nu pot spune asta, şopti ea încet, apoi îşi ridică din nou privirea spre el. Dar poate că ar trebui să fim doar prieteni. Este tot ce se poate întâmpla între noi, William. Prefer să te am prieten pentru totdeauna decât să te pierd. Dar dacă persistăm în ceea ce se petrece acum şi ne avântăm cu capul înainte în ceva nebunesc şi periculos, mai curând sau mai târziu toţi cei pe care îi cunoşti şi îi iubeşti îţi vor întoarce spatele, iar pentru mine va fi un dezastru.

— Câtă încredere ai în familia mea! Mama e pe jumătate franţuzoaică şi întotdeauna a considerat o prostie povestea asta cu succesiunea la tron. Locul

al paisprezecelea în această succesiune nu e mare scofală, draga mea. Pot să renunţ oricând fără niciun regret. Şi nimeni altcineva nu va regreta.

— Nu te-aş lăsa eu să renunţi.

— Ah, te rog, Sarah… Pentru numele lui Dumnezeu! Sunt un bărbat matur şi trebuie să mă crezi că ştiu ce fac. Iar deocamdată temerile tale sunt de-a dreptul premature şi absurde. Încercă să-i prezinte lucrurile într-o lumină favorabilă, dar amândoi ştiau că ea are dreptate. El ar fi renunţat la pretenţiile la tron într-o clipă, de dragul ei, dacă ar fi fost convins că ea se va căsători cu el, dar lui îi era teamă să-i ceară mâna. Miza era prea mare pentru el şi îi era frică să rişte atât de curând. Nu ceruse mâna nici unei femei până atunci şi ştia deja că o iubea mult pe Sarah. Doamne Dumnezeule, este uluitor! o tachină el în timp ce se întorceau în catedrală să-i caute pe părinţii ei. Jumătate din tinerele englezoaice ar face o crimă ca să ajungă ducese şi tu nici nu vrei să vorbeşti cu mine, de parcă rangul ar fi o boală de care ţi-e teamă să nu te molipseşti. Izbucni în râs, amintindu-şi cât de căutat fusese şi cât de bună şi îndărătnică era fata asta. Te iubesc, să ştii. Te iubesc cu adevărat, Sarah Thompson. O, trase ferm în braţele lui, să vadă toată lumea, şi o sărută în mijlocul splendorilor din catedrala Westminster.

— William…

Sarah încercă să protesteze, apoi renunţă, cu răsuflarea tăiată, copleşită de forţa şi magnetismul lui. Când William se desprinse în cele din urmă, ea ridică privirea spre el şi uită pentru o clipă de toate reticenţele.

— Şi eu te iubesc… dar tot cred că suntem nebuni amândoi.

— Suntem. Îi zâmbi fericit, o luă cu braţul de după umeri şi o conduse înapoi, spre intrarea principală a catedralei, ca să-şi găsească părinţii. Dar s-ar putea să fie o nebunie din care să nu ne

revenim niciodată, şopti el încet şi Sarah nu-i răspunse.

— Unde-aţi fost până acum? Edward se prefăcu îngrijorat, dar de fapt nu era. Citea în ochii lor că erau mai apropiaţi ca oricând şi că totul mergea bine.

— Am stat de vorbă… ne-am plimbat… Fiica dumneavoastră este o companie foarte plăcută.

— O să discut cu ea mai târziu. Edward le zâmbi, apoi cei doi bărbaţi porniră împreună într-o scurtă plimbare, vorbind despre banca lui Edward şi despre modul în care vedea America eventualitatea unui război. Iar William îi povesti despre recenta lui călătorie la München.

Au luat dejunul împreună la „Old Cheshire Cheese" din Wine Office Court şi au mâncat plăcintă cu carne de porumbel. După aceea, William a trebuit să-i părăsească.

— Îmi pare rău, dar am promis avocaţilor mei că voi petrece după-amiaza cu ei. Trebuie neapărat să fac asta din când în când. Îşi ceru scuze că trebuie să plece şi o întrebă pe Sarah dacă doreşte să meargă din nou cu el în seara aceea, să cineze şi să danseze. Ea ezită şi William păru foarte abătut. Doar prieteni… încă o dată, minţi el şi Sarah râse. Nu era atât de proastă ca să-l creadă.

— Eşti imposibil.

— Poate. Dar trebuie să mai exersezi serios tangoul. Amândoi izbucniră în râs, amintindu-şi de câte ori făcuse ea paşi greşiţi în braţele lui. Să vedem diseară cum stai.

— De acord. Sarah consimţi cam fără voia ei, întrebându-se dacă va reuşi să-i reziste la nesfârşit. Era un bărbat deosebit şi nu se ataşase niciodată atât de mult de nimeni, în mod sigur nu de Freddie Van Deering. Pe atunci el păruse exact ceea ce-i trebuia, dar ea era tânără şi neştiutoare. Într-un fel, acum făcea o greşeală, dar niciodată nu iubise atât de mult un bărbat şi niciodată nu simţise că poate

cunoaşte atât de bine un bărbat, aşa cum îl cunoştea deja pe el.

— E un tânăr fermecător, comentă Victoria când Edward le lăsă din nou singure la magazinul Hardy Amies.

Sarah n-o contrazise. Dar nu voia să-i distrugă viaţa, şi nici pe a ei, avântându-se necugetat într-o legătură amoroasă care nu avea niciun viitor. În ciuda dorinţei lui William, nu era dispusă să se pripească, şi asta chiar de dragul lui. După amiază, însă, când mama ei îi cumpără o superbă rochie de satin alb care-i punea în evidenţă părul negru, pielea sidefie şi ochii verzi, uită de toate ezitările.

În seara aceea, William n-o mai slăbi din ochi. Arăta minunat.

— Doamne Dumnezeule, pari absolut periculoasă cu rochia asta, Sarah! Cred că n-ar trebui să mă laşi să te scot în oraş. Zău că părinţii tăi au mult prea multă încredere în mine.

— Le-am spus să nu aibă, dar se pare că i-ai cucerit de-a binelea, îl tachină ea.

De data asta venise cu un Bentley cu şofer.

— Arăţi absolut superb, draga mea. Avea dreptate: Sarah arăta chiar ca o prinţesă.

— Mulţumesc, spuse ea şi zâmbi fericită.

S-au simţit bine împreună, s-au distrat şi ea s-a hotărât să se relaxeze. William era o companie plăcută, lui Sarah i-au plăcut prietenii lui pe care i-au întâlnit şi toţi au fost fermecători cu ea. Au dansat toată noaptea până când, în cele din urmă, se mişca la fel de bine la rumbă ca la tango. Era minunat s-o priveşti pe ringul de dans, cu rochia aceea superbă, alături de William.

O duse acasă tot la ora două. Seara trecuse foarte repede, de parcă stătuseră doar câteva clipe împreună. Ea părea mai relaxată în prezenţa lui, iar el se simţea la largul lui cu ea. În seara aceea nu pomeniră nimic despre grijile ei sau despre sentimentele lui. A fost o seară plăcută şi când au

ajuns la hotel, Sarah înţelese că nu i-ar plăcea să-l lase să urce la ea.

— Ce monument mai vizitaţi mâine, draga mea?

Zâmbi auzindu-l cum formulează întrebarea.

— Niciunul. Mâine ne-am programat zi de odihnă la hotel. Tata are nişte afaceri şi dejunează cu un vechi prieten, iar mama şi cu mine nu vom avea absolut nimic de făcut.

— Pare foarte atrăgător. William o privi cu seriozitate. Aş putea să te conving să faci un program cu mine? De pildă, o mică plimbare cu maşina la ţară, ca să luăm puţin aer?

Ea ezită, apoi încuviinţă. Deşi se străduia mereu să fie precaută, ştia că nu-i poate rezista. Şi aproape că se hotărâse să nici nu mai încerce cât timp mai rămâneau la Londra.

El veni s-o ia în ziua următoare înainte de dejun, cu o maşină Bugatti comandă specială cu care nu-l mai văzuse. Au pornit spre Gloucestershire şi pe drum el îi semnală toate locurile interesante, amuzând-o în acelaşi timp în fel şi chip.

— Dar unde anume mergem?

— La unul dintre cele mai vechi domenii din Anglia. William vorbea foarte serios şi Sarah asculta. Clădirea principală datează din secolul al paisprezecelea şi e cam sumbră, din păcate, dar mai sunt pe domeniu şi alte case, ceva mai moderne. Cea mai mare dintre ele a fost construită de Sir Christopher Wren în secolul al optsprezecelea şi este într-adevăr foarte frumoasă. Proprietatea are grajduri imense, o fermă şi o cochetă cabană de vânătoare. Cred că o să-ţi placă. Totul părea minunat şi Sarah se întoarse spre el, întrebându-l:

— Pare foarte ispititor, William. Dar cine locuieşte acolo?

El ezită o clipă, apoi zâmbi strengăreşte.

— Eu. De fapt, îmi petrec foarte puţin timp acolo, dar mama locuieşte tot timpul. În clădirea principală. Eu prefer cabana de vânătoare, fiindcă

e mai trainică. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere să dejunezi cu ea, dacă ai puţin timp liber.

— William! Mă duci să dejunez cu mama ta şi nu m-ai prevenit!

Sarah era îngrozită. I se făcu brusc frică de această iniţiativă.

— E o persoană foarte drăguţă, te asigur, replică el cu aerul cel mai nevinovat. Sunt convins că o să-ţi placă.

— Dar ce Dumnezeu o să creadă despre mine? Ce-o să zică de faptul că venim la ora mesei? Îi era din nou teamă de William, de sentimentele lor descătuşate şi de posibilele urmări.

— I-am spus că mori de foame. De fapt, am sunat-o ieri şi am anunţat-o că vrei s-o cunoşti înainte de a pleca.

— De ce? Sarah îi aruncă o privire acuzatoare.

— Cum de ce? răspunse el, surprins. Pentru că eşti prietena mea şi te plac.

— Asta-i tot ce i-ai spus? se repezi Sarah. Aştepta un răspuns.

— Nu, de fapt i-am spus că ne vom căsători sâmbătă şi că ar fi plăcut s-o cunoască pe următoarea ducesă de Whitfield înainte de cununie.

— William, potoleşte-te! Eu vorbesc serios! Nu vreau să creadă că umblu după tine sau că o să-ţi distrug viaţa.

— A, nicio problemă. I-am vorbit şi despre asta. I-am spus că vei veni la dejun, dar că refuzi să primeşti titlul nobiliar.

— William! strigă ea, izbucnind în râs. Ce-mi faci?

— Încă nimic, iubito, dar tare aş vrea!

— Eşti imposibil! Trebuia să-mi spui că venim aici. Nici măcar nu port o rochie! Se îmbrăcase cu pantaloni şi o bluză de mătase, o ţinută care în anumite cercuri era considerată cam îndrăzneaţă. Sarah era convinsă că ducesa văduvă de Whitfield nu va fi de acord cu ţinuta ei.

— I-am spus că eşti americană şi asta explică totul.

O tachina pretinzând că o linişteşte, observând însă că ea suporta foarte bine glumele lui. Fusese cam îngrijorat că va fi şi mai tulburată aflând ce-i propune. În realitate se comportase minunat.

— I-ai spus şi că sunt în divorţ, dacă tot i-ai spus atâtea despre mine?

— Am uitat, fir-ar să fie! zâmbi mânzeşte. Dar să nu uiţi să-i spui asta la masă. O să vrea să afle tot. Îi zâmbi, mai îndrăgostit ca oricând şi cu desăvârşire nepăsător faţă de temerile şi obiecţiile ei.

— Eşti cu adevărat dezgustător, îl acuză ea.

— Îţi mulţumesc, iubirea mea. Veşnic la dispoziţia ta, replică el zâmbind.

După puţin timp ajunseră la intrarea principală a domeniului şi Sarah fu foarte impresionată. Domeniul era înconjurat de ziduri înalte de piatră, care păreau a fi acolo de pe vremea normanzilor. Clădirile arătau foarte vechi şi copacii foarte bătrâni, totul fiind extrem de îngrijit. Construcţia principală arăta mai mult a fortăreaţă decât a casă, dar când trecură pe lângă cabana de vânătoare unde stătea William cu prietenii lui, Sarah a remarcat că era absolut încântătoare. Era mai mare decât casa lor din Long Island. Iar casa în care locuia mama lui era arătoasă şi plină de minunate obiecte de artă franţuzeşti şi englezeşti. Sarah a fost foarte emoţionată când a făcut cunoştinţă cu micuţa, fragila, dar încă frumoasa ducesă de Whitfield.

— Sunt fericită să vă cunosc, Înălţimea voastră, rosti Sarah tulburată, neştiind dacă se cuvenea să facă o plecăciune sau să-i strângă mâna, dar bătrâna îi luă cu grijă mâna într-a ei şi i-o ţinu câtva timp.

— Şi eu mă bucur să te cunosc, draga mea. William mi-a spus că eşti o fată minunată şi acum văd că are dreptate. Te rog, poftește.

O luă înainte, sprijinindu-se într-un baston. Dar mergea destul de vioi. Bastonul aparţinuse reginei Victoria şi îi fusese dăruit recent de Bertie, ca o atenţie, când venise s-o viziteze.

O conduse pe Sarah prin cele trei saloane de la parter, apoi ieşiră toţi în grădină. Era o zi caldă şi însorită, într-o vară care fusese neobişnuit de călduroasă pentru Anglia.

— Mai stai pe aici, draga mea? întrebă mama lui cu un glas plăcut, dar Sarah clătină din cap cu regret.

— Plecăm în Italia săptămâna viitoare. Ne vom întoarce în Anglia pentru câteva zile, la sfârşitul lui august, înainte de a ne îmbarca, apoi plecăm definitiv. Tata trebuie să fie înapoi la New York la începutul lui septembrie.

— William mi-a spus că tatăl tău este bancher. Şi tatăl meu a fost bancher. Ţi-a spus William că tatăl lui era preşedintele Camerei Lorzilor? Era un om minunat… William seamănă foarte mult cu el.

Ridică mândră privirea spre fiul ei. William îi zâmbi şi o luă pe după umeri cu o afecţiune sinceră.

— Mamă, nu-i frumos să te lauzi, o tachină el. Era evident că bătrâna doamnă avea o mare admiraţie pentru fiul ei. Fusese bucuria vieţii ei din clipa în care se născuse. El era ultima răsplată a unei căsnicii lungi şi fericite.

— Nu mă laud. M-am gândit însă că Sarah ar dori să ştie câte ceva despre tatăl tău. Poate că într-o bună zi vei călca pe urmele lui.

— Nu prea cred, mamă. E mult prea mare bătaie de cap. O să-mi ocup locul în Camera Lorzilor, dar nu cred că o voi conduce vreodată.

— Poate că o să ai tu însuţi o surpriză într-o bună zi.

Bătrâna zâmbi din nou spre Sarah, apoi intrară în casă să dejuneze. Era o femeie fermecătoare, uimitor de vioaie pentru vârsta ei şi se vedea bine că îşi adoră fiul. Dar nu părea să-l copleşească, să

se plângă că nu e suficient de atent cu ea sau că nu-l vede destul de des. Părea foarte mulţumită să-l lase să-şi trăiască viaţa şi îi făcea multă plăcere să primească mereu veşti de la el. Îi povesti lui Sarah despre câteva escapade amuzante din tinereţea lui şi cât de bun student fusese la Eton. După Eton urmase Cambridge-ul, unde se specializase în istorie, politică şi economie.

— Şi acum nu fac altceva decât să mă duc la petreceri şi să dansez tango. Extraordinar cât de folositoare este educaţia!

Dar Sarah ştia deja că el mai avea şi alte activităţi. Îşi administra domeniile, ferma lui foarte profitabilă, şi era activ în Camera Lorzilor; călătorea, citea mult şi îl fascina şi politica. Era un bărbat interesant şi Sarah detesta că este nevoită să recunoască faţă de ea însăşi că îi plăcea totul la el. O plăcea şi pe mama lui. Iar bătrâna părea fermecată de Sarah.

Toţi trei au făcut o lungă plimbare prin grădini în după amiaza aceea şi Annabelle Whitfield i-a povestit lui Sarah despre copilăria ei din Cornwall, ca şi despre vizitele ei la bunicii din partea mamei, în Franţa, despre verile petrecute la Deauville.

— Uneori îmi lipsesc toate acestea, mărturisi ea zâmbind nostalgic către cei doi tineri.

— Am fost chiar acolo în iulie. E minunat. Sarah îi întoarse zâmbetul.

— Mă bucur să aud asta. Eu n-am mai fost acolo de cincizeci de ani. Îi zâmbi fiului ei. De îndată ce a apărut William pe lume, am rămas acasă. Voiam să fiu cu el în fiecare clipă, să mă învârt în jurul lui, să mă minunez de fiecare cuvinţel sau sunet pe care-l scotea. Mai că era să mor când bietul băiat a plecat la Eton. Am încercat să-l conving pe George să-l ţin aici cu mine şi să-i angajez un profesor particular. Dar el a insistat şi cred că a făcut bine. Ar fi fost prea plicticos pentru el acasă, cu bătrâna lui mamă. Îl privi cu tandreţe şi William o sărută pe obraz.

— Nu m-am plictisit niciodată acasă, cu tine, mamă, şi tu ştii asta prea bine. Te-am adorat şi te mai ador încă.

— Prostuţule! zâmbi, oricând fericită să audă asemenea declaraţii din partea lui.

Au plecat de la Whitfield spre sfârşitul după-amiezii şi ducesa a invitat-o pe Sarah să mai vină s-o vadă înainte de a părăsi Anglia.

— Poate mai vii după călătoria în Italia, draga mea. M-ar bucura să mai am veşti de la tine când te vei întoarce la Londra.

— Mi-ar face plăcere să vin să vă văd. Sarah îi zâmbi. Se simţise extraordinar de bine şi pe drumul de înapoiere spre Londra vorbiră mult despre vizita lor. E o femeie minunată. Sarah îi zâmbi lui William, gândindu-se la cele spuse de mama lui. Fusese ospitalieră şi caldă şi părea s-o intereseze Sarah cu adevărat.

— Nu-i aşa că e minunată? N-are nici urmă de răutate. N-am văzut-o niciodată supărându-se pe cineva, poate doar cu excepţia mea. William râse când îşi aminti. N-am văzut-o niciodată neatentă cu oamenii sau vorbind cu cineva şi clocotind de furie. Şi îl adora pur şi simplu pe tata. Şi el, la rândul lui, o adora pe ea. Păcat că nu l-ai cunoscut şi pe el, dar mă bucur imens că ai avut timp să vii s-o cunoşti pe mama.

Privirea din ochii lui îi spunea mai multe, dar Sarah se prefăcu că nu observă. Nu îndrăznea să-şi permită să se simtă mai apropiată de el decât o făcuse deja.

— Mă bucur că m-ai dus, spuse încet Sarah.

— Şi ea s-a bucurat. Te-a plăcut cu adevărat. Îi aruncă o privire, impresionat că ea era atât de speriată.

— Crezi că m-ar mai fi plăcut dacă ar fi aflat că sunt divorţată? întrebă Sarah mâhnită, în timp ce William răsucea cu dibăcie volanul maşinii Bugatti, luând o curbă strânsă.

— Nu cred că ar deranja-o, să ştii, spuse el sincer.

— În orice caz, mă bucur că te-ai hotărât să nu încerci.

Sarah îi zâmbi din nou, răsuflând uşurată. Dar el nu putu rezista tentaţiei de a o tachina.

— Am crezut că o să-i spui la masă.

— Am uitat. O să-i spun data viitoare, îţi promit, glumi Sarah la rândul ei.

— Superb! O să fie încântată să te asculte.

Au râs şi s-au bucurat că sunt împreună pe tot drumul spre casă. O lăsă cu părere de rău la hotel. În seara aceea, Sarah lua masa cu părinţii ei şi prietenii lor. Dar William insistă să se vadă cu ea în ziua următoare, la prima oră.

— Nu mai ai şi alte ocupaţii? îl tachină ea din nou când el îi făcu invitaţia în faţa hotelului „Claridge", arătând amândoi ca doi tineri îndrăgostiţi foarte fericiţi, în bătaia vântului.

— Săptămâna asta n-am nimic de făcut. Vreau să petrec fiecare clipă cu tine, pe cât este posibil, până ce plecaţi la Roma. Dacă nu ai nimic împotrivă, bineînţeles.

Ea se gândi că ar trebui să obiecteze, de dragul lui, dar de fapt nu voia. O atrăgea prea mult şi o ţinea prea tare în mrejele lui.

— Atunci ne întâlnim mâine dimineaţă în Hyde Park? apoi mergem să vizităm Galeria Naţională, după care ne ducem cu maşina până la Richmond, să ne plimbăm în Grădina Botanică Kew. Mâncăm la hotelul „Berkley". Făcuse tot programul şi ea râse. Nu-i păsa unde se duc, ci doar să fie cu el. Se obişnuise să fie mereu împreună şi, în ciuda temerilor ei că împingeau lucrurile prea departe, se pomeni copleşită de dorinţa de a-l avea în preajmă. Era greu să-i reziste, dar oricum se vor despărţi în curând. Şi apoi ea va trebui să-şi impună să-l uite. Nu putea fi nimic rău dacă avea parte de puţină fericire timp de câteva zile. De ce nu, după atâta amar de vreme cât stătuse singură în anul

precedent şi după anul plin de suferinţe dinaintea lui.

Cât au mai stat la Londra, William i-a însoţit aproape pretutindeni. A mai avut câte o întâlnire de afaceri ce nu putea fi amânată, dar aproape tot timpul era la dispoziţia lor. În ultima zi petrecută în oraş, a luat dejunul cu Edward la clubul „White" al cărui membru era William.

— V-aţi simţit bine? îl întrebă Sarah pe tatăl ei când se întoarse.

— William a fost foarte amabil. Şi e un club minunat. Dar nu atmosfera clubului sau mâncarea îl încântaseră cel mai mult la dejun, ci ceea ce îi spusese William. Ne-a invitat pe toţi la masă diseară şi apoi vrea să te ducă la dans. Îmi închipui că, după toate astea, în Italia o să te plictiseşti fără el, spuse tatăl ei cu un glas serios, nerăbdător să-i audă răspunsul.

— M-am obişnuit cu asta, spuse ea fermă. M-am simţit bine, a fost teribil de drăguţ cu mine, dar nu poate continua la infinit.

Îşi îmbrăţişă tatăl şi părăsi încăperea. În seara aceea au luat masa cu toţii la „Savoy Grill". William a fost, ca de obicei, o companie fermecătoare şi Sarah era şi ea într-o dispoziţie excelentă. După cină, i-au lăsat pe părinţii ei la hotel şi au plecat să danseze la „Four Hundred Club".

Dar ea dansa foarte tăcută, în ciuda eforturilor lui de a o înveseli. Se vedea însă că Sarah era foarte tristă şi în cele din urmă s-au întors la masa lor şi s-au ţinut de mână, stând de vorbă liniştiţi până târziu în noapte.

— Îţi va fi la fel de greu săptămâna viitoare cum îmi va fi mie? o întrebă el şi Sarah încuviinţă din cap. Nu ştiu ce am să mă fac fără tine, Sarah.

Se mirau singuri că se apropiaseră atât de mult într-un răstimp extrem de scurt. William încă mai încerca să înţeleagă. Până la ea, nu mai cunoscuse şi nu mai iubise o altă femeie atât de profund.

— O să-ţi găseşti altceva de făcut. Sarah zâmbi vitează. Poate că o să te angajezi ca ghid la British Museum sau la Turnul Londrei.

— Bună idee! glumi el, apoi o luă pe după umeri şi o ţinu strâns lângă el. O să-mi lipseşti îngrozitor în următoarele trei săptămâni, apoi o să stai prea puţin la Londra. Nicio săptămână.

Gândul acesta îl întrista peste măsură. Ea dădu din cap fără să scoată o vorbă. Îşi dorea multe: să se fi cunoscut cu ani în urmă, să fi fost englezoaică, să nu fi existat niciodată un Freddie. Dar nimic nu se putea schimba şi trebuia să-şi facă totuşi curaj să plece. Îi era tare greu, îi era greu să-şi imagineze că nu-l va mai vedea zi de zi, că nu va mai râde şi nu va mai glumi cu el, că n-o va mai duce în locuri noi, să-i întâlnească pe prietenii lui şi nici măcar să vadă Bijuteriile Coroanei în Turnul Londrei sau s-o viziteze pe mama lui la Whitfield ori pur şi simplu să stea într-un loc liniştit şi să discute.

— Poate că vei veni o dată la New York, spuse ea într-o doară, ştiind că nu era deloc probabil. Şi chiar dacă ar veni, vizita lui ar fi prea scurtă.

— S-ar putea! îi dădea o mică rază de speranţă. Dacă nu dăm de bucluc în Europa. Din cauza „conducătorului suprem” din Germania, s-ar putea ca în curând călătoria cu transatlanticul să devină dificilă. Nu se ştie niciodată. Era convins că în cele din urmă va izbucni războiul şi Edward Thompson era şi el de aceeaşi părere. Poate că ar trebui să-mi propun să vin înainte de a se întâmpla chestia asta.

Dar Sarah ştia că vizita lui William la New York era un vis îndepărtat care probabil nu se va înfăptui niciodată. Sosise vremea să-şi ia rămas-bun, Sarah ştia acest lucru. Chiar dacă îl va revedea după ce se va întoarce din Italia, până atunci lucrurile se vor schimba între ei. Trebuiau să se îndepărteze unul de celălalt şi să-şi reia fiecare propria viaţă.

Au dansat un ultim tango, acordându-se, dar nici măcar asta n-o făcu pe Sarah să zâmbească. Apoi mai dansară. Un „ultim dans”, „obraz lângă obraz”, amândoi cufundaţi în gânduri şi după ce se întoarseră la masa lor, el o sărută îndelung.

— Te iubesc mult, fetiţa mea dulce. Nu suport gândul să te părăsesc. Amândoi se comportaseră admirabil în cele două săptămâni şi niciodată nu se pusese problema că lucrurile ar fi putut decurge altfel. Ce mă voi face tot restul vieţii mele fără tine?

— Fi fericit… trăieşte o viaţă frumoasă… căsătoreşte-te… fă zece copii… Sarah glumea doar pe jumătate. O să-mi scrii? întrebă ea într-o doară.

— Imediat. Îţi promit. Poate că părinţilor tăi nu le va plăcea Italia şi se vor întoarce mai curând la Londra, spuse el plin de speranţe.

— Mă îndoiesc. Şi el se îndoia în aceeaşi măsură.

— Din ceea ce-mi spune toată lumea, înţeleg că Mussolini e la fel de rău ca Hitler.

— Nu cred că ne aşteaptă pe noi, replică Sarah zâmbind. De fapt, nici nu cred că o să-l vedem cât timp vom sta acolo.

Glumea din nou cu el, dar nu ştia ce să mai spună. Tot ce aveau ei doi să-şi spună era prea dureros.

S-au întors cu maşina la hotel în tăcere şi în seara aceea a condus el. Nu voia ca şoferul să-i tulbure ultimele clipe de intimitate cu Sarah. Au stat mult timp în maşină, vorbind liniştiţi despre ce făcuseră, despre ceea ce ar vrea să facă, despre ce ar fi putut face şi despre ce vor face după ce ea se va întoarce la Londra înainte de a se îmbarca pentru America.

— Voi petrece fiecare clipă cu tine înainte de a te îmbarca, îţi promit solemn.

Ea zâmbi, ridicând privirea spre el. Era atât de aristocratic şi de chipeş! Ducele de Whitfield. Poate că într-o bună zi le va povesti nepoţilor ei că îl iubise cu mulţi ani în urmă. Dar îşi dădea seama

mai clar ca oricând că nu-l putea priva de dreptul de succesiune la tron.

— O să-ţi scriu din Italia, îi promise ea, neştiind încă ce va putea să-i scrie. Va trebui să se limiteze la scrisori convenţionale. Nu-şi putea îngădui să-i spună tot ce simţea. Era ferm hotărâtă să nu-l încurajeze să facă vreo nebunie.

— Dacă reuşesc să obţin legătura, o să te sun. Apoi o îmbrăţişă şi o ţinu strâns lipită de el. Scumpa mea… cât de mult te iubesc!

Ea închise ochii şi lacrimile i se prelinseră încet pe obraji în timp ce se sărutau.

— Şi eu te iubesc.. Spuse ea când buzele lor se despărţiră pentru o clipă. Îi zări lacrimile din ochi şi îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Trebuie să fim cuminţi. Nu avem încotro. Tu ai nişte responsabilităţi în viaţă, William. Nu le poţi trece cu vederea.

— Ba da, replică el încet. Şi dacă am avea de ales?

Nu se apropiase niciodată atât de mult de o promisiune de viitor.

— Nu avem de ales. Sarah îi puse un deget pe buze, apoi îl sărută. Să nu faci asta, William. N-o să te las.

— De ce nu?

— Pentru că te iubesc, spuse ea cu fermitate.

— Atunci de ce să nu ne luăm ceea ce ne dorim şi să vorbim despre viitor?

— Nu există viitor pentru noi, William, conchise ea cu tristeţe.

O ajută să coboare din maşină, străbătură încet holul hotelului, ţinându-se de mână. Ea era îmbrăcată din nou cu rochia de satin alb şi arăta neobişnuit de frumoasă. William o privea de parcă voia să-şi întipărească în minte fiecare detaliu, ca să nu uite nimic după plecarea ei.

— Ne vedem curând. William o sărută din nou, în văzul funcţionarilor de la recepţie. Nu uita cât

de mult te iubesc, spuse el încet şi o sărută încă o dată, în timp ce şi ea îi spuse că îl iubeşte.

Era pentru ea un chin să se urce în lift, despărţindu-se de el. Uşile se închiseră şi Sarah simţi că i se sfâşia inima.

El rămase multă vreme în hol, cu privirea pironită asupra liftului, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi, îndreptându-se spre Daimler-ul lui, trist, dar hotărât. Sarah era încăpăţânată, chiar dacă îşi închipuia că făcea ce trebuie pentru el, dar William Whitfield era şi mai încăpăţânat.

8

Călătoria cu trenul spre Roma i se păru interminabilă lui Sarah. Era tăcută şi palidă şi părinţii ei vorbeau între ei în şoaptă şi rareori cu ea. Ştiau amândoi cât de nefericită era şi cât de puţin o interesa conversaţia. William o sunase chiar înainte de a pleca la gara Victoria. Convorbirea fusese scurtă, dar pe obraji i se prelingeau lacrimi când îşi luă poşeta şi ieşi din cameră. Indiferent cât de mult ţineau unul la celălalt, ea ştia că acela era începutul despărţirii lor definitive. Ştia mai bine decât oricine că situaţia era deznădăjduită şi că făcuse o prostie să se îndrăgostească de William. Acum va trebui să plătească pentru asta, să sufere un timp şi să se silească să-l uite până la urmă. Nu era sigură dacă voia să-l mai vadă când se vor întoarce la Londra înainte de a se îmbarca pentru America. S-ar putea să fie mult prea dureros să-l revadă.

Privea pe fereastră în timp ce mergeau cu trenul, impunându-şi să se gândească la cei de-acasă – Peter şi Jane, micul James şi Marjorie şi chiar la Freddie. Dar oricât s-ar fi străduit să-şi abată gândurile în altă parte, se pomenea întorcându-se mereu la William… sau la mama lui… la prietenii lui… la după-amiaza pe care o petrecuseră la Whitfield… la sărutările lor… la nopţile când dansaseră.

— Nu te simţi bine, draga mea? o întrebă mama ei, îngrijorată, în momentul în care plecau să ia dejunul în vagonul restaurant.

Sarah susţinuse că nu-i e foame şi însoţitorul de vagon urma să-i aducă o farfurie cu fructe şi o ceaşcă de ceai, pentru că nu dorea altceva. Mama ei bănuia că nu va mânca nici măcar atât.

— Mă simt bine, mamă, te asigur.

Dar Victoria ştia că nu-i adevărat şi îi spuse lui Edward la masă că o îngrijorează s-o vadă pe

Sarah suferind din nou. Trecuse prin multe cu Freddie şi nu merita să aibă din nou inima zdrobită. Poate că n-ar fi trebuit să încurajeze mica ei idilă cu ducele.

— Poate că e important să afle acum exact ce sentimente are faţă de el, replică Edward calm.

— De ce? Victoria părea nedumerită. Ce importanţă are asta?

— Nu poţi şti niciodată ce surprize îţi rezervă viaţa, nu-i aşa?

Victoria se întrebă dacă nu cumva William îi spusese lui ceva, dar nu mai întrebă nimic, trăgând concluzia că era puţin probabil. S-au întors în compartiment după masă şi au găsit-o pe Sarah citind. Era o carte de Graham Greene, „Brighton Rock" care tocmai apăruse, şi William i-o dăruise ca să aibă de citit în lunga călătorie cu trenul. Dar Sarah nu se putea concentra asupra ei, nu putea ţine minte niciun nume. De fapt, habar n-avea ce citea şi, în cele din urmă, puse cartea deoparte.

Au trecut prin Dover, Calais şi Paris, unde au schimbat trenul. Mult după miezul nopţii, Sarah stătea trează în întuneric, ascultând zgomotul roţilor de tren care huruiau acum pe şinele din nordul Italiei. Şi la fiecare sunet, la fiecare , kilometru, la fiecare învârtitură a roţilor nu se putea gândi decât la William şi la clipele petrecute împreună. Era mult mai rău decât tot ce simţise după ce terminase cu Freddie; deosebirea era că pe William îl iubea cu adevărat şi ştia că şi el o iubeşte la fel de mult. Numai că preţul pentru un viitor comun ar fi mult prea mare pentru el şi Sarah refuza să-l lase să plătească.

Se trezi obosită şi palidă, după numai câteva ore de somn agitat, în timp ce pătrundeau în Stazione di Termini, cu vedere spre Piazza dei Cinquecento.

Hotelul „Excelsior" trimisese o maşină să-i întâmpine la gară şi Sarah se îndreptă spre şofer cu gândurile aiurea. Ţinea în mână o mică trusă de machiaj şi poşeta, iar pe cap purta o pălărie mare

care o proteja de soarele Romei, dar nu observa nimic în jurul ei. În drum spre hotel, şoferul le indică diverse obiective turistice. Băile lui Diocletian şi Palazzo Barberini, apoi, când se apropiară de hotel, grădinile Borghese. Dar, de fapt, ei îi părea rău că veniseră şi se îngrozea că va trebui să viziteze cu părinţii ei, timp de trei săptămâni, tot felul de monumente la Roma, Florenţa şi Veneţia. Era atât de îndurerată după despărţirea de William!

Când au ajuns la hotel, Sarah răsuflă uşurată că putea sta un timp singură în camera ei. Se întinse pe pat cu ochii închişi. Dar în clipa aceea, se gândi din nou la William. Parcă era obsedată. Se sculă, îşi dădu cu apă rece pe faţă, se pieptănă, apoi făcu o baie, care îi făcu foarte bine după lunga călătorie cu trenul, se îmbrăcă din nou cu o rochie răcoroasă de bumbac şi peste o oră se duse să-şi caute părinţii. Se îmbăiaseră şi se schimbaseră şi ei, şi acum păreau înviorați, în ciuda zăpuşelii de august de la Roma.

Tatăl ei plănuise o vizită la Colosseum în după-amiaza aceea. Soarele strălucea puternic în timp ce ei studiau fiecare detaliu. Era spre sfârşitul după-amiezii când s-au întors la hotel şi Sarah şi mama ei se simţeau vlăguite de căldură. Edward le propuse să se oprească să bea ceva înainte de a urca în camerele lor, dar nici băuturile răcoritoare nu le înviorară. Sarah bău două limonade şi simţea că are o sută de ani când părăsi masa şi se întoarse în camera ei. Îi lăsă stând de vorbă la un pahar cu vin şi o porni încet spre hol, ţinând în mână pălăria de pai cu boruri mari pe care o purta de dimineaţă; se simţea buimacă, deşi acum nu se gândea la nimic, ceea ce era o mare uşurare pentru ea.

— *Signorina* Thompson? o întrebă discret un funcţionar când trecu prin faţa recepţiei.

— Da. Era cu gândurile aiurea când privi spre el, întrebându-se de ce o strigase.

— Aveţi un mesaj. Îi întinse un plic cu un scris ferm, cunoscut, şi ea se uită la el mirându-se cum de ajunsese atât de repede. Îl deschise chiar acolo şi citi doar atât: „Te voi iubi întotdeauna, William”. Zâmbi şi împături încet hârtia, apoi o puse înapoi în plic, dându-şi seama că o expediase probabil înainte de a părăsi ea Londra. Când începu să urce scara spre etajul al doilea, inima îi era plină de el. Îi treceau prin minte numai imagini cu el, când cineva trecu pe lângă ea şi o atinse.

— Scuzaţi-mă, murmură ea fără să ridice privirea, apoi, deodată, cineva o luă pe sus, ţinând-o în braţe. El era acolo, la Roma, în hotel, şi o săruta de parcă n-avea de gând să-i dea drumul niciodată. Nu-i venea să creadă.

— Ce… eu… tu… William, unde eşti?… Adică… Dumnezeule, ce faci? I se tăiase răsuflarea, stupefiată de gestul lui. Dar era şi foarte, foarte fericită, iar el era în al nouălea cer.

— Dacă vrei să ştii, prostuţo, am venit să petrec trei săptămâni în Italia cu tine. Ai trecut chiar pe lângă mine în hol.

Îl măgulise s-o vadă atât de disperată. Exact aşa se simţise şi el când o părăsise la hotelul „Claridge” din Londra. După aceea îi trebuise mai puţin de o oră ca să se hotărască să renunţe la orice precauţie şi să se ducă după ea la Roma. Acum, când o vedea, era şi mai bucuros că luase această hotărâre.

— Mă tem că am o veste proastă pentru tine, draga mea. Avea un aer serios când îi atinse uşor obrazul şi pentru o clipă Sarah se gândi îngrijorată la mama lui.

— Ce veste?

— Nu cred că pot trăi fără tine. Pe faţa lui se ivi un zâmbet larg şi ea îi întoarse zâmbetul.

Erau încă pe scară şi oamenii îi priveau cu plăcere. Doi tineri îndrăgostiţi, frumoşi amândoi – îţi încălzeau sufletul.

— N-ar trebui să încercăm măcar să ne împotrivim? întrebă Sarah timid, dar nu insistă, prea fericită că venise, ca să-l descurajeze în momentul acela.

— N-am mai putut să suport. Am să sufăr destul după ce ai să pleci la New York. Să ne bucurăm măcar luna asta. O luă în braţe şi o sărută din nou, tocmai când părinţii ei începură să urce scara; se opriră uluiţi să-i privească. La început nu şi-au dat seama cine era. O vedeau pe fiica lor în braţele unui bărbat, dar Edward îl recunoscu imediat şi zâmbi bucuros. Urcară încet scara şi după o clipă erau toţi patru împreună. Sarah se înroşise de fericire şi încă ţinea mâna lui William când părinţii ei îi ajunseră din urmă.

— Văd că aţi venit să ne fiţi ghid în Italia, îi spuse Edward amuzat. Foarte amabil, Înălţimea voastră. Vă mulţumesc mult că aţi venit.

— Am simţit că e de datoria mea, replică William, părând fericit şi puţin timid.

— Ne bucurăm mult să vă vedem. Vorbise în numele tuturor, inclusiv al lui Sarah. Evident, şi ea radia de fericire. Popasul nostru la Roma va fi astfel mult mai plăcut. Mă tem că Sarah nu prea s-a omorât după Colosseum.

Sarah râse, fiindcă în realitate detestase fiecare clipă petrecută fără William.

— Mâine o să mă străduiesc să fiu altfel, tată.

— Sunt convins că vei fi altfel, spuse el, apoi se întoarse spre William: Înălţimea voastră, sper că v-aţi rezervat o cameră.

Se împrieteniseră şi bătrânul Thompson îl aprecia.

— Da, domnule, am chiar un apartament întreg. Foarte cochet. Secretarul meu l-a rezervat şi Dumnezeu ştie ce le-o fi spus la hotel. Judecând după toate pregătirile, probabil că mă socotesc cel puţin al doilea în ordinea pretendenţilor la tron.

Toţi patru izbucniră în râs şi continuară să urce, discutând veseli despre locul unde vor lua cina. În

timp ce urcau, William îi strânse uşor mâna lui Sarah, gândindu-se la viitor.

9

La Roma, timpul a zburat foarte repede – au văzut catedrale, muzee, Colina Palatină şi au făcut chiar şi câteva vizite la diverşi prieteni de-ai lui William, care aveau nişte vile superbe. S-au dus la plajă în Ostia şi au cinat în restaurante elegante, dând câte o raită şi prin câteva *trattoria.* La sfârşitul săptămânii au plecat la Florenţa, având cam acelaşi program. În sfârşit, în cea de-a treia săptămână s-au dus la Veneţia. William şi Sarah erau din ce în ce mai apropiaţi şi mai îndrăgostiţi ca oricând. Păreau să gândească şi să se mişte ca o singură fiinţă. Pentru oamenii care-i priveau şi nu ştiau cine sunt, ar fi fost greu să-şi închipuie că nu sunt căsătoriţi.

— M-am distrat atât de bine, spuse Sarah când şedeau pe marginea piscinei de la Royal Danieli, la sfârşitul unei după amiezi. Îmi place Veneţia, spuse ea. Toată călătoria fusese ca o lună de miere, doar că erau şi părinţii ei acolo, dar ea şi William n-au făcut nimic ce nu s-ar fi cuvenit, ceea ce nu a fost deloc uşor pentru niciunul dintre ei. Dar îşi promiseseră de la început să fie cuminţi.

— Te iubesc la disperare, spuse el fericit, lăsându-se încălzit de razele soarelui. Nu mai fusese atât de fericit în viaţa lui şi acum ştia precis că nu o va părăsi niciodată. Cred că n-ar trebui să te întorci la New York cu părinţii tăi, spuse el pe jumătate glumind, dar deschise un ochi ca să-i surprindă reacţia.

— Şi ce propui să fac? Să mă instalez la mama ta, la Whitfield?

— E o idee minunată. Dar, sincer să fiu, aş prefera să stai cu mine la Londra, în casa mea.

Ea zâmbi. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, dar era un vis despre care ştia că nu se va realiza niciodată.

— Aş vrea să fie posibil, William, spuse ea încet, în timp ce el se întoarse pe burtă şi se propti în coate ca să discute mai bine cu ea.

— Şi de ce crezi că nu e posibil? Aminteşte-mi.

Ea avea o lungă listă de obiecţii pe care el le respingea întotdeauna cu dispreţ, între care prima era divorţul ei şi cea de a doua dreptul lui la succesiunea la tron.

— Ştii prea bine de ce. Dar el nu voia să ştie. În cele din urmă, Sarah îl sărută şi îl îndemnă să fie recunoscător pentru ceea ce aveau. E mai mult decât au parte unii oameni într-o viaţă întreagă.

Sarah ajunsese să fie infinit de recunoscătoare pentru că îl cunoscuse şi pentru fiecare clipă petrecută împreună. Ştia prea bine cât de preţioase erau acele clipe şi cât de puţin probabil era ca ele să se repete cât timp va mai trăi.

William se aşeză lângă ea şi priviră împreună bărcile şi gondolele din depărtare, fleşele catedralei San Marco care se înălţau spre cer.

— Sarah… William îi luă mâna într-a lui. Eu nu glumesc cu asemenea lucruri.

— Ştiu.

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze, spunându-i ceva ce nu-i spusese niciodată deschis până atunci:

— Vreau să mă căsătoresc cu tine.

O sărută din nou, într-un fel care îi dădu de înţeles că vorbeşte serios, dar în cele din urmă ea se desprinse de el şi clătină din cap mâhnită.

— Ştii că nu se poate, şopti ea în timp ce William o săruta.

— Ba se poate. Nu am de gând să accept să ne stea în cale locul meu în succesiunea la tron sau divorţul tău. Este de-a dreptul absurd. Nimănui, absolut nimănui nu-i pasă în Anglia de ceea ce fac eu. Singura persoană la care ţin este mama şi ea te adoră. I-am spus înainte ca tu s-o cunoşti că vreau să mă căsătoresc cu tine şi, după ce te-a cunoscut, mi-a mărturisit că i se pare o idee excelentă. Este cu totul în favoarea căsătoriei noastre.

— I-ai spus înainte de a mă duce la dejun la Whitfield? Sarah părea îngrozită şi el îi zâmbi şiret.

— M-am gândit că ar trebui să ştie cât de importantă eşti pentru mine. Nu i-am spus niciodată aşa ceva despre nicio femeie şi ea s-a declarat recunoscătoare că a trăit îndeajuns pentru a apuca să mă vadă îndrăgostit de o fată atât de drăguţă.

— Dacă aş fi ştiut asta când m-ai dus acolo, aş fi coborât din maşină şi m-aş fi întors la Londra. Cum de-ai putut să-i faci una ca asta? Ştie de divorţ?

— Acum ştie, răspunse el grav. I-am spus după aceea. Am avut o discuţie foarte serioasă înainte de a pleca tu din Londra şi este întru totul de acord cu mine. Mi-a spus că o singură dată în viaţă te întâlneşti cu asemenea sentimente. Şi în ceea ce mă priveşte, asta este absolut sigur. Am aproape treizeci şi şase de ani şi pentru nicio altă femeie n-am simţit altceva decât, poate, din când în când, dorinţă şi, foarte adesea, plictiseală.

Ea râse şi clătină din cap mirată, gândindu-se cât de imprevizibilă e viaţa, cât de minunată şi de uluitoare.

— Şi dacă devii un paria din cauza mea? Sarah simţea că are o responsabilitate faţă de el, dar era extrem de uşurată de reacţia mamei lui.

— Atunci vom veni aici şi vom trăi la Veneţia. Ar fi chiar foarte plăcut. El nu părea impresionat de obiecţiile ei. Nu-l nelinişteau defel.

— William, tatăl tău a fost preşedintele Camerei Lorzilor. Gândeşte-te ce ruşine vei atrage asupra familiei şi strămoşilor tăi.

— Nu fi absurdă. Oricum nu-mi vor lua locul ce mi se cuvine în Cameră. Fată dragă, eu nu pot să fiu rege. Şi te asigur acum că nu există, slavă Domnului, nici cea mai mică şansă în acest sens. Nici nu-mi pot imagina ce. Altceva ar putea să-mi displacă, mai mult. Dacă aş fi crezut altfel, aş fi

renunţat eu de bunăvoie cu mulţi ani în urmă. Locul al paisprezecelea în succesiunea la tron este doar o chestiune de prestigiu, draga mea, şi te asigur că este doar atât. De nimic altceva nu m-aş lipsi mai bucuros. Dar ea tot nu voia ca dragostea lor să-l coste pe William ceva ce ar putea fi foarte important pentru el sau familia lui.

— Nu te va deranja când oamenii vor şuşoti că soţia ta a mai fost căsătorită?

— Sincer să fiu, nu. Puţin îmi pasă. Dar în acelaşi timp mă întreb cum să ştie oamenii asta dacă nu le spui tu. Tu nu eşti, slavă Domnului, Wallie Simpson, deşi pari să-ţi imaginezi cu totul altceva. Ţi-am răspuns la toate obiecţiile tale ridicole, iubirea mea?

— Eu… tu… Se poticnea, nu-şi găsea cuvintele, străduindu-se din răsputeri să asculte glasul raţiunii, dar îl iubea într-adevăr. Te iubesc atât de mult… Îl sărută cu patimă şi el o ţinu strâns, un secol parcă, apoi se îndepărtă puţin de ea, de data asta ca s-o ameninţe.

— Nu-ţi dau drumul până nu accepţi să fi următoarea ducesă de Whitfield, şopti el. Şi dacă nu accepţi, voi spune tuturor celor care sunt acum la piscină că eşti cu adevărat Wallie Simpson… Mă scuzaţi, ducesa de Windsor.

Titlul ei îi stătea încă în gât şi era foarte bucuros că nu-i acordaseră dreptul să beneficieze de apelativul „Înălţimea voastră regească”, ceea ce îl înfuriase pe David.

— Accepţi? şopti el pătimaş, sărutând-o… Sarah, accepţi?

N-a fost însă nevoie s-o întrebe încă o dată, pentru că ea încuviinţă dând din cap, cu ochii plini de lacrimi.

El o sărută cu şi mai multă pasiune ca înainte. Îi dădu drumul după mult timp şi zâmbi când se desprinse de ea şi se înfăşură repede într-un prosop când se ridică.

— Deci am stabilit, spuse el calm, întinzându-i mâna. Când facem nunta?

Sarah era împietrită când îl auzea vorbind astfel. Nu-i venea să creadă că se căsătoreau cu adevărat. Cum de era posibil? Cum de îndrăzneau? Ce va zice regele? Dar părinţii ei? Dar Jane? Şi toţi prietenii lor…

— Vorbeşti într-adevăr serios, nu? Ea îl privi, încă uluită de tot ce i se întâmpla, dar nespus de fericită.

— Mă tem că da, draga mea. Te-ai angajat pentru o viaţă întreagă. O viaţă întreagă de dragoste. Nu-ţi cer decât să fixezi data nunţii.

Ochii lui se întunecară o clipă când ea îl privi şi coborî uşor vocea când, în sfârşit, răspunse:

— Divorţul meu se pronunţă pe nouăsprezece noiembrie. Deci, oricând, după această dată.

— Pe douăzeci eşti liberă? întrebă el aproape serios. Ea izbucni în râs, ameţită de vorbele lui.

— Cred că va fi de ziua Recunoştinţei.

— Foarte bine. Ce se mănâncă la voi în ziua asta? Curcan?

Vom servi curcan la nuntă.

Ea se gândi la pregătirile ce urmau să se facă, la munca mamei ei imediat după ziua Recunoştinţei şi zâmbi sfioasă.

— N-ar fi mai bine pe întâi decembrie? În felul acesta am putea sărbători ziua Recunoştinţei cu familia mea şi tu vei avea răgaz să cunoşti oamenii înainte de nuntă. Dar amândoi ştiau că va fi o petrecere restrânsă. După dezastrul de la aniversarea primei ei căsătorii, Sarah nu mai avea chef de mari petreceri.

— Întâi decembrie a rămas. El o trase din nou aproape şi se îmbrăţişară în decorul superb al Veneţiei. Deci, domnişoară Thompson, consider că suntem logodiţi. Când îi anunţăm pe părinţii tăi? Arăta ca un şcolar fericit când ea răspunse zâmbind ameţită:

— Diseară, la masă, îţi convine?

— Excelent.

O lăsă în camera ei, sună la recepţie şi-i trimise o telegramă mamei lui, la Whitfield. „Cel mai fericit moment din viaţa mea. Voiam să-l împărtăşesc imediat cu tine. Sarah şi cu mine ne vom căsători la New York pe întâi decembrie. Sper să poţi, suporta călătoria. Dumnezeu să ne ajute. Cu dragoste, William."

În seara aceea, la restaurantul hotelului, el comandă cea mai scumpă şampanie; a fost servită înainte de masă, deşi ei preferau şampania la desert.

— Am început-o bine în seara asta, comentă Edward în timp ce sorbea din şampanie. Era un soi foarte rafinat.

— Sarah şi cu mine dorim să vă spunem ceva, rosti William calm, dar părea mai fericit decât îl văzuse Sarah vreodată. Cu îngăduinţa dumneavoastră şi, sperăm, cu binecuvântarea dumneavoastră, am dori să ne căsătorim la New York, în decembrie.

Victoria Thompson făcu ochii mari, privind-o încântată şi uimită pe fiica ei. Preţ de o clipă, între cei doi bărbaţi se stabili o înţelegere pe care niciuna din femei n-o percepu. William vorbise cu el înainte de a părăsi Londra. Şi Edward îi spusese că dacă Sarah dorea această căsătorie, el însuşi le va da bucuros binecuvântarea. Acum era cu adevărat fericit să audă că se hotărâseră.

— Aveţi binecuvântarea noastră, bineînţeles, îl asigură oficial Edward în timp ce Victoria încuviinţă dând din cap. Când aţi luat această hotărâre?

— După amiază, la piscină, răspunse Sarah.

— Excelent sport înotul, comentă glumeţ tatăl ei şi toţi izbucniră în râs. Suntem foarte fericiţi pentru voi. Dumnezeule! În sfârşit, îşi dăduse seama… Sarah va fi ducesă! Părea încântat şi impresionat, dar mai ales îi plăcea mult William, genul de om care era el.

— Îmi cer desigur scuze pentru asta, dar o să încerc să compensez cu altceva. Aş dori să o întâlniţi pe mama după ce ne întoarcem. Sper că va fi în putere pentru a veni la nuntă la New York.

William se îndoia, dar, desigur, aveau s-o invite şi să încerce s-o convingă să vină. Dar el ştia că era o călătorie foarte lungă pentru o femeie de vârsta ei.

Atunci interveni în conversaţie Victoria, dorind să ştie ce fel de nuntă voiau să facă, data pe care o stabiliseră, locul unde se va ţine petrecerea de nuntă, unde vor pleca în luna de miere, toate detaliile care le scot mamelor păr alb atunci când copiii lor se cunună. Sarah îi explică repede că se hotărâseră pentru data de întâi decembrie, dar că William va veni la New York de ziua Recunoştinţei.

— Sau mai curând, adăugă el. Când aţi plecat la Roma, eu n-am mai suportat să stau nicio zi fără ea. Nu sunt deloc sigur că o să rezist după ce ea va pleca la New York.

— Vei fi oricând binevenit, îl asigură tatăl ei şi toţi patru petrecură o seară minunată, sărbătorind logodna lui William şi Sarah.

Soţii Thompson îi lăsară în cele din urmă singuri şi tânăra pereche rămase mult timp pe terasă, dansând în acordurile romantice ale orchestrei şi vorbind despre planurile lor în lumina discretă a razelor de lună. Lui Sarah tot nu-i venea să creadă că toate astea i se întâmplau ei. Era ca un vis – atât de diferit de coşmarul pe care-l trăise cu Freddie! William îi reda încrederea în viaţă. Îi dăruia dragoste şi fericire, mai mult decât visase ea vreodată.

— Vreau să te fac întotdeauna fericită, îi spuse încet William, pe când se ţineau de mână în întuneric şi sorbeau şampanie. Vreau să fiu mereu alături de tine când ai nevoie de mine. Aşa au fost părinţii mei. Nu s-au despărţit niciodată şi rareori s-au supărat unul pe celălalt. Apoi zâmbi. Sper să

nu aşteptăm la fel de mult cât au aşteptat ei pentru a avea copii. Eu sunt aproape un om bătrân.

În curând împlinea treizeci şi şase de ani, iar Sarah împlinise douăzeci şi doi când era cu el la Florenţa.

— Tu nu vei fi niciodată bătrân. Te iubesc tare mult, şopti ea şi se sărutară din nou. Sarah simţi valuri tot mai puternice de patimă şi dorinţă, care erau şi mai greu de stăpânit acum, când ştia că peste puţin timp nu vor mai fi nevoiţi să le ţină piept. Mi-aş dori să putem fugi câteva zile, spuse ea îndrăzneaţă, iar el zâmbi şi dinţii lui albi străluciră în întuneric. Avea un zâmbet minunat. Într-adevăr, lui Sarah îi plăcea totul la el.

— Am vrut să-ţi propun asta de câteva ori, dar nu m-a lăsat conştiinţa. Iar părinţii tăi m-au ajutat să rămân corect măcar cât timp am fost în străinătate. Dar nu pot garanta cum am să mă port când ne vom întoarce la Londra.

Ea râse de tonul lui dezamăgit şi dădu din cap.

— Ştiu. Cred că pentru doi oameni în toată firea, am fost extrem de cuminţi.

— Te rog să nu te mai bazezi pe asta în viitor. Cuminţenia mea, cum îi spui tu, nu este un semn de indiferenţă, dă-mi voie să te asigur, ci doar de bună creştere şi stăpânire de sine. Ea râse văzându-l cât de îndurerat era, iar el o sărută apăsat pe gură ca să fie cât mai convingător. Cred că ar trebui să petrecem o lună de miere prelungită undeva, foarte departe… Poate în Tahiti… Pe o plajă pustie, doar noi doi şi câţiva băştinaşi leneşi.

— Sună minunat. Dar ea ştia că el glumeşte. În seara aceea vorbiră despre Franţa, care-i atrăgea pe amândoi, chiar şi în decembrie. Pe ea n-o deranja vremea urâtă de acolo. De fapt, se gândi ea, va fi foarte intim şi plăcut.

El abordă acum un subiect despre care nu mai discutaseră până atunci, dar ea adusese vorba:

— Nu vreau să crezi că voi profita vreodată de faptul că eşti divorţată. Vreau ca totul să fie ca şi

cum n-ai fi fost căsătorită niciodată. N-aş fi profitat de tine dacă n-ai fi fost măritată şi n-am profitat nici acum. Sper să mă înţelegeţi.

Ea înţelegea şi îi era recunoscătoare. Lucrurile s-ar fi complicat şi mai mult dacă ar fi avut cu el o scurtă legătură care s-ar fi terminat când ea ar fi părăsit Europa pentru a se întoarce la New York. Acum nu aveau nimic de regretat şi li se aşternea în faţă o viaţă întreagă de bucurii împărtăşite şi ea abia aştepta să se vadă căsătorită cu el.

Stătură de vorbă până noaptea târziu şi când o conduse până în camera ei, lui William i-a fost mai greu ca niciodată să se despartă de ea. Dar după o vreme se siliră să se oprească din sărutat, iar el o urmări cu regret cum închide după ea uşa apartamentului.

S-au bucurat cu toţii de ultimele zile petrecute împreună la Veneţia, după care au plecat victorioşi cu trenul spre Londra. La hotelul „Claridge" îi aştepta o telegramă de la Peter şi Jane, care o felicitau pe Sarah pentru logodnă, iar William primise deja una de la mama lui, la Veneţia, în care-i spunea cam acelaşi lucru. Deşi îi scrisese că îi va fi cu neputinţă să vină la New York pentru a fi cu el la nuntă, va fi cu tot sufletul alături de ei, îi asigura ea.

Următoarele zile au fost pentru ei extrem de agitate. Se vedeau cu prietenii, făceau planuri, dădeau anunţuri. William şi Edward au scris un anunţ oficial care a apărut în *Times,* provocând dezamăgirea tinerelor debutante în societate şi a văduvelor din Londra care-l pândeau pe William de cincisprezece ani. Acum pânda se sfârşea pentru totdeauna. Prietenii lui s-au bucurat mult pentru el şi secretarul lui nu mai făcea faţă la atâtea apeluri telefonice, telegrame şi scrisori, care se adunau pe măsură ce oamenii aflau de logodna lui.

Toţi voiau să dea petreceri în cinstea lor şi, desigur, toţi doreau s-o cunoască pe Sarah; aşa că el trebui să explice că ea e americană, că va pleca

la New York peste câteva zile şi că vor trebui să aştepte să o cunoască după nuntă.

Reuşi de asemenea să obţină o lungă audienţă la vărul său, Bertie, regele George al VI-lea, înainte de plecarea lui Sarah şi îi spuse că vrea să renunţe la dreptul său de succesiune la tron. Regele era prost dispus, mai ales după ceea ce făcuse fratele lui, dar gestul lui William era desigur mai puţin dramatic şi el consimţi, deşi cu oarecare părere de rău din punctul de vedere al tradiţiei şi din cauza profundei afecţiuni care-i unea. William îl întrebă dacă putea să i-o prezinte pe Sarah înainte de a pleca şi regele spuse că ar fi încântat s-o cunoască. Îmbrăcat cu pantalonii de protocol, cu haina de dimineaţă şi pălărie eden, William o duse pe Sarah în după-amiaza următoare la Palatul Buckingham, pentru o audienţă personală. Sarah era îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, nefardată şi cu perle la gât şi în urechi. Era frumoasă şi demnă. Făcu o plecăciune adâncă în faţa Maiestăţii sale şi încercă să uite că William îi spunea Bertie când vorbea despre el, deşi acum şi el i se adresa cu „Maiestatea voastră”. Prezentarea ei în faţa regelui a fost extrem de ceremonioasă. Abia după câteva minute, regele păru să se relaxeze şi avu cu ea o discuţie plăcută despre planurile şi nunta lor şi îi spuse că speră să-i vadă la Balmoral după ce se vor întoarce. Regelui îi plăcea să stea acolo, fiindcă era mai puţin protocolar şi Sarah a fost impresionată şi măgulită de această invitaţie.

— Vă veţi întoarce probabil să vă stabiliţi în Anglia, spuse el încruntându-se îngrijorat.

— Desigur, Maiestate. Atunci el păru să răsufle uşurat şi-i sărută mâna lui Sarah înainte de a pleca.

— Vei fi o mireasă frumoasă… şi o minunată soţie şi vei fi binecuvântată cu mulţi copii.

Ochii lui Sarah se umplură de lacrimi la auzul spuselor lui, şi îi făcu din nou o plecăciune adâncă în timp ce regele îi strângea mâna lui William.

William îi zâmbi deschis, foarte mândru de ea, când rămaseră singuri în încăpere, după plecarea regelui. Era foarte fericit. Era o uşurare pentru el să ştie că primiseră binecuvântarea regelui pentru căsătorie, deşi el renunţase la dreptul de succesiune la tron.

— Vei fi o ducesă frumoasă, îi şopti, apoi coborî şi mai mult glasul: De fapt, ai fi şi o regină dată naibii!

Izbucniră amândoi într-un râs puţin nervos, după care un şambelan i-a condus până la ieşirea din palat. Sarah era foarte surescitată. Evident, trecuse printr-o situaţie cu totul neobişnuită. Încercă să-i explice mai târziu lui Jane într-o scrisoare, pentru ca nu cumva să uite şi ei însăşi i se păru absurd şi teribil de pretenţios ceea ce povestea… „şi apoi regele George mi-a sărutat mâna, părând şi el cam emoţionat, şi a spus…” Era cu adevărat imposibil de crezut. Nici ea nu era prea sigură că putea să creadă aşa ceva.

Au aranjat din nou o vizită la Whitfield, pentru ca părinţii ei s-o cunoască pe mama lui William. Ducesa văduvă a oferit în cinstea lor un frumos dineu. L-a aşezat pe tatăl lui Sarah în dreapta ei şi toată seara a lăudat-o pe frumoasa fată cu care urma să se căsătorească William.

— Ştiţi, spuse ea cu nostalgie, nu m-am aşteptat niciodată să am copii după o anumită cotitură în viaţa mea… apoi a venit pe lume William şi a fost pentru mine cea mai mare binecuvântare. Nu m-a dezamăgit nicio clipă. A rămas pentru mine aceeaşi binecuvântare toată viaţa lui. Şi acum, a găsit-o pe Sarah şi sunt de două ori binecuvântată.

Era atât de înduioşător ceea ce spunea, încât lui Edward îi dădură lacrimile. La sfârşitul serii, toţi se simţeau deja ca nişte vechi prieteni. Domnul Thompson încercă s-o convingă să vină la New York cu fiul ei, dar ducesa susţinu că e prea bătrână şi fragilă ca să suporte o atât de lungă şi obositoare călătorie pe mare.

— N-am mai fost la Londra de patru ani. Mă tem că New York-ul va fi prea mult pentru mine. Şi ar fi pentru voi o mare bătaie de cap să fiţi nevoiţi să-mi purtaţi de grijă când veţi avea atâtea de făcut. O să-i aştept să-i văd când se vor întoarce aici. Am de gând să fac câteva amenajări la casa lui William. Mă tem că fiul meu nu are habar de ce vor avea nevoie sau ce ar putea s-o facă pe Sarah să se simtă bine şi să fie fericită. Vreau să fac câteva modificări în mica lui casă rustică, să devină mai confortabilă pentru ea. Şi cred că ar trebui să aibă şi un teren de tenis, nu? Am auzit că e ultima modă şi bietul William nu prea ţine pasul…

Întorcându-se la hotel, Edward se minuna de fericirea fiicei sale alături de un soţ pe care-l iubea atât şi care era limpede că o adoră. Ca să nu mai vorbim de soacră, care ţinea atât de mult la fericirea şi confortul ei!

— Mulţumesc lui Dumnezeu, îi spuse el soţiei sale în noaptea aceea, în timp ce se dezbrăcau.

— E o fată foarte norocoasă, încuviinţă Victoria. Dar se simţea şi ea norocoasă şi îl sărută cu tandreţe pe soţul ei, amintindu-şi de propria lor nuntă şi lună de miere şi cât de fericiţi fuseseră întotdeauna. Era fericită să ştie că Sarah va cunoaşte şi ea aceleaşi bucurii. Se chinuise atât de mult cu Freddie şi biata copilă n-ar fi meritat aşa ceva. Dar soarta o răsplătise acum cu vârf şi îndesat. William era o adevărată minune şi o binecuvântare pentru o viaţă întreagă.

În ultima zi la Londra, Sarah era un pachet de nervi. Avea o mie de lucruri de făcut, iar William voia să cerceteze foarte atentă casa lui din Londra. O cumpărase când avea optsprezece ani şi constituia o locuinţă foarte comodă pentru un celibatar, dar nu şi-o putea închipui pe Sarah fericită acolo pentru multă vreme. Iar acum voia să ştie dacă ea dorea să caute ceva mai mare sau dacă

voia să aştepte până când se vor întoarce din luna lor de miere în Franţa, după Crăciun.

— Iubitule, o ador! exclamă ea după ce examină camerele bine concepute şi extrem de curate. Nu era mare, dar în general nu era mai mică decât apartamentul în care stătuse cu Freddie. Cred că e perfect. În orice caz, pentru moment merge.

Nu-şi închipuia că vor avea nevoie de mai multe camere până când nu vor avea copii. Jos se aflau un living mare şi luminos, o bibliotecă mică plină ochi cu cărţi vechi, frumos legate, pe care William le adusese cu mulţi ani în urmă de la Whitfield, o bucătărie confortabilă, o sufragerie îngrijită şi destul de mare pentru orice serată pe care ar fi organizat-o; sus exista un dormitor mare, foarte arătos şi într-un fel bărbătesc. Erau două băi, una pe care o folosea el şi cealaltă pentru oaspeţii de jos. În ceea ce o privea pe Sarah, totul era perfect.

— Dar camere debara nu sunt?

William încerca să se gândească la tot, lucru foarte nou pentru el, dar mai mult decât orice voia ca ea să fie fericită.

— O să-ţi ofer jumătate din a mea. Pot să-mi mut multe din lucruri la Whitfield.

Se acomoda uimitor de bine pentru un bărbat care trăise întotdeauna singur şi care nu fusese niciodată însurat.

— Nu o să-mi aduc haine.

— Am o idee mai bună. O să stăm dezbrăcaţi. Nu mai avea astâmpăr, acum când ştia că în curând avea să fie soţia lui.

Oricum, ei îi plăcea casa lui şi îi spuse încă o dată că nu trebuia să caute alta.

— Pe tine te poate mulţumi omul foarte uşor.

— Stai, îi spuse ea răutăcioasă. Poate că după ce ne căsătorim o să mă transform într-o scorpie.

— Dacă faci asta, o să te bat şi aşa o să se rezolve totul.

— Asta sună cam excentric. Ridică din sprânceană, iar el râse.

Greu se mai putea stăpâni să nu-i scoată hainele de pe ea şi să nu facă dragoste zile întregi. Bine că pleca cu vaporul a doua zi dimineaţă.

În noaptea aceea au luat masa singuri, iar William o duse fără tragere de inimă înapoi la hotel. În ultima lor noapte împreună ar fi dus-o cu mai multă plăcere acasă la el, dar era hotărât să se poarte ca un om de onoare, oricât l-ar fi costat. Şi l-a costat scump cât timp au stat în faţa hotelului.

— Ştii, nu-i uşor, se plânse el, cu prostia asta de respectabilitate. S-ar putea să apar la New York săptămâna viitoare şi să trebuiască să te răpesc undeva. A aştepta până în decembrie începe să devină un chin inuman.

— Este şi nu este, cugetă ea, dar amândoi se gândiră că ar trebui să aştepte, cu toate că nu mai era sigură de ceea ce o dată li se păruse amândurora atât de important. Şi, ciudat – pe cât de trist era pentru că o făcea să-şi reamintească – părea mai raţională în legătură cu sarcina pe care o pierduse. Dacă nu s-ar fi întâmplat, ar fi avut acum copilul lui Freddie sau poate ar mai fi fost încă măritată cu el. Dar acum era liberă să înceapă o viaţă nouă, de la capăt, şi credea cu tot sufletul că ea şi cu William vor avea mulţi, mulţi copii. Era vorba de cinci sau şase, ori cel puţin patru, iar proiectul îl mulţumi. Orice în legătură cu viaţa lui alături de ea îl interesa şi abia mai puteau să aştepte când o conduse pe scări şi se opriră în faţa apartamentului ei.

— Vrei să intri un minut? îi propuse ea, iar el dădu din cap în semn că da. Părinţii ei se duseseră de mult la culcare şi voia să fie cu ea fiecare minuţel pe care puteau să-l împartă înainte de despărţire.

O urmă înăuntru şi ea îşi lăsă mantoul şi geanta de seară pe un scaun şi îi oferi un brandy pe care el îl refuză. Toată seara aşteptase să-i dea ceva.

— Vino şi aşază-te lângă mine, Miss Sarah.

— O să fi cuminte? întrebă ea şi zâmbi şăgalnic.

— Dacă te uiţi aşa la mine, nu o să fiu şi foarte probabil că oricum nu o să fiu, dar vino să stai puţin. Se poate avea încredere în mine un minut, dacă nu şi mai mult.

Se aşezară pe canapea şi William căută ceva în buzunarul hainei.

— Închide ochii, îi spuse zâmbind.

— Ce-ai de gând să-mi faci? Râdea, dar totuşi închise ochii.

— Să-ţi pictez o mustaţă, gâsculiţă… Ce crezi că o să-ţi fac?

Înainte ca ea să răspundă, o sărută, îi luă mâna stângă într-a lui şi îi strecură pe deget un inel. Simţi furnicăturile metalului rece când alunecă pe deget şi după ce el o sărută, se uită emoţionată la mâna ei şi tresări la vederea inelului. Chiar şi în lumina slabă din cameră se putea vedea piatra foarte scumpă, cu o tăietură veche, pe care Sarah o aprecia mai mult decât pe cele moderne. Era un diamant perfect rotund, de douăzeci de carate şi fără cusur.

— L-a făcut tatăl meu pentru mama la Garrard, când s-au logodit. E o piatră foarte, foarte fină şi veche. Ea a vrut să fie a ta.

— E inelul de logodnă al mamei tale? Îl privi cu ochii plini de lacrimi.

— Da. Ea vrea să fie al tău. Am vorbit mult despre asta şi aveam de gând să-ţi cumpăr unul nou, dar ea a ţinut să-l ai pe ăsta. Oricum nu-l mai poate purta de când are artrită.

— Oh, William… Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată; îşi scoase mâna dintr-a lui şi o întinse în lumina palidă. Era un inel de logodnă absolut fabulos şi Sarah nu mai fusese niciodată în viaţă atât de fericită.

— Asta doar ca să-ţi aduci aminte cui aparţii când te vei îmbarca mâine pe nenorocitul ăla de vapor şi te vei duce atât de departe încât nu suport nici să mă gândesc. O să te sun în fiecare oră la New York până ajung eu acolo.

— De ce nu vii mai devreme? Se uita la inel când spuse asta, iar el zâmbi. Era mulţumit că-i plăcea şi ştia că şi mama lui va fi mulţumită. Fusese un gest foarte generos din partea ei.

— De fapt, s-ar putea să vin. Mă gândeam să vin în octombrie, dar am al naibii de multe lucruri de făcut aici. O să trebuiască să văd ce se întâmplă cu ferma. Mai erau nişte probleme de care trebuia să se ocupe şi, înainte de a pleca din Londra, trebuia să apară şi la Camera Lorzilor. Oricum, fără îndoială că voi fi acolo pe la întâi noiembrie. Sunt sigur că atunci vei fi aproape înnebunită cu pregătirile de nuntă. O să stau în calea tuturor, dar nici că-mi pasă. Nu pot să aştept mai mult fără să te văd.

O sărută apoi cu patimă şi amândoi aproape că uitară de sine acolo, pe canapea, William îşi trecu degetele lungi şi înfiorate de-a lungul trupului ei minunat.

— Oh, Sarah… Doamne…

Sarah îi simţi bătăile inimii, dar dorea să aştepte până la nuntă. Voia să fie ca prima dată, ca şi când n-ar fi existat altă căsnicie, niciun alt Freddie. Dacă William ar fi fost primul bărbat din viaţa ei, Sarah ar fi aşteptat; ar fi vrut şi acum, numai că existau momente, ca acesta, când aproape că uita totul. Depărtă picioarele, invitându-l, iar el se apropie năvalnic; dar William făcu un efort şi se desprinse de ea, se ridică mormăind cu regret. Şi el voia să aştepte din respect pentru ea şi pentru căsnicia lor.

— Poate că-i mai bine că pleci, spuse el cu voce răguşită, plimbându-se prin cameră ca să se liniştească; iar ea stătea în picioare, ciufulită şi pătimaşă, dar perfect de acord. Apoi, deodată, izbucni în râs. Amândoi arătau ca nişte copii încinşi de prea multă joacă.

— Suntem groaznici, nu?

— Nu chiar, râse el. De-abia mai pot să aştept.

— Nici eu nu prea mai pot, recunoscu ea.

Apoi el îi puse o întrebare pe care ştia că nu ar fi trebuit s-o pună.

— A fost aşa, vreodată… Cu el? Când îi pusese întrebarea, vocea lui era profundă şi senzuală, dar de mult timp voia să ştie asta. Ea îi spusese că nu-l iubise pe Freddie, dar pe el îl preocupa şi celălalt aspect.

Sarah clătină din cap încet, cu tristeţe.

— Nu, niciodată. Era un act fără sentiment, fără vreo semnificaţie… Dragul meu, el nu m-a iubit niciodată şi acum ştiu că nici eu nu l-am iubit nicicând. În viaţa mea nu a existat o iubire ca a noastră… N-am iubit, n-am trăit, n-am existat înainte de a mă descoperi tu. Şi de acum înainte, până ce vei muri, tu vei fi singura mea dragoste.

De data aceasta, când o sărută, în ochii lui erau lacrimi.

William găsi puterea să se stăpânească şi se simţi mai fericit decât fusese vreodată în toată viaţa lui. Ea rămase trează aproape toată noaptea, gândindu-se la el şi admirându-şi în întuneric inelul de logodnă. În dimineaţa următoare o sună pe ducesa de Whitfield ca să-i spună cât de mult însemna pentru ea inelul acela, cât de recunoscătoare îi era pentru el şi cât de mult îl iubea pe William.

— Este singurul lucru care contează, draga mea. Dar nu-i aşa că bijuteriile sunt un lucru minunat? Îţi doresc o călătorie sigură… şi o nuntă frumoasă.

Sarah îi mulţumi şi termină de împachetat, iar William se întâlni cu ei o oră mai târziu, în hol. Ea purta un taior Chanel de jerse alb, creat special pentru ea la Paris de Coco Chanel, splendidul inel de logodnă strălucea pe mâna ei şi William aproape că o sufocă cu sărutările. Nu uitase patima pe care i-o trezise când se întinseseră pe canapea în noaptea precedentă. Şi-ar fi dorit să-i însoţească la bordul vaporului *Queen Mary.*

— Îmi închipui că tatăl tău se bucură că nu vă însoţesc.

— Cred că este foarte impresionat de purtarea ta exemplară.

— N-o să mai fie mult timp aşa, oftă William încet. Cred că am ajuns aproape de limită.

Ea zâmbi şi se ţinură de mână, urcând cu toţii în Bentley-ul lui. Se oferise să-i ducă la Southampton, bagajul fiind trimis înainte. Dar cele două ceasuri de drum au trecut mult prea repede. Sarah văzu din nou silueta familiară a vaporului *Queen Mary,* amintindu-şi cât de diferite fuseseră lucrurile când se îmbarcaseră la New York, cu numai două luni în urmă.

— Nu poţi şti niciodată ce surprize îţi rezervă viaţa.

Edward, binevoitor, se oferi să-i arate lui William vaporul. Dar pe William îl interesa mai mult să stea pe lângă Sarah şi refuză politicos invitaţia. Îi conduse însă în cabinele lor, apoi ieşiră toţi pe punte. Rămase acolo, cu un braţ pe după umerii ei, trist, până ce sună ultima sirenă şi fumul începu să iasă pe coşul vaporului. Dintr-odată îl îngrozi presimţirea sumbră că vor fi angrenaţi într-o catastrofă. Un văr de-al lui fusese pe *Titanic* cu douăzeci şi şase de ani în urmă şi nu putea suporta gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Sarah.

— Mă rog la Dumnezeu… ai grijă de tine… n-aş putea trăi fără tine… Se agăţă de ea ca de o plută de salvare în ultimele clipe.

— N-o să păţesc nimic, îţi promit. Dar vino la New York cât mai curând posibil.

— Voi veni. Poate chiar marţea viitoare, spuse el trist. Ea zâmbi şi lacrimile îi ţâşniră din ochi când el o sărută din nou.

— O să-mi lipseşti la fel de mult. William se lipi de ea şi în cele din urmă un ofiţer se apropie respectuos de ei.

— Înălţimea voastră, îmi cer scuze că vă deranjez, dar mă tem că… vom ridica ancora foarte curând. Trebuie să coborâţi pe ţărm.

— Ai dreptate. Scuză-mă. Te rog, ai grijă de soţia mea şi de familia ei. Adică de viitoare mea soţie… William o străfulgeră cu privirea şi diamantul mare şi rotund de pe mâna ei stângă sclipi puternic în razele soarelui de septembrie.

— Desigur, domnule. Ofiţerul părea impresionat şi îşi notă în minte să menţioneze acest lucru comandantului. Viitoarea, ducesă de Whitfield va călători cu ei până la New York şi va fi tratată desigur cu cea mai mare solicitudine şi politeţe.

— Ai grijă, iubito. O mai sărută o ultimă dată, îi strânse mâna viitorului socru, o sărută cu căldură pe Victoria şi o îmbrăţişă, apoi coborî. Sarah plângea în ciuda voinţei ei şi chiar şi Victoria îşi tampona ochii cu batista, alcătuind amândouă o imagine patetică. William le făcu semn cu mâna de pe ţărm până ce nu l-au mai văzut şi Sarah rămase pe punte două ore după ridicarea ancorei, de parcă s-ar fi căznit să-l mai vadă încă.

— Hai, coboară, Sarah, îi spuse cu blândeţe mama ei. Nu mai există niciun motiv de tristeţe, ci doar de veselie pentru nunta ce va urma.

Când coborî, găsi o telegramă de la William şi un buchet de trandafiri atât de mare că abia încăpuse pe uşa cabinei. „Nu mai pot să aştept nicio clipă. Te iubesc, William”, scria pe cartonaş şi mama ei zâmbi privind din nou frumosul inel de logodnă. Era uluitor ceea ce li se întâmplase în numai două luni, se gândea ea. Aproape că nu-i venea să creadă.

— Eşti o fată foarte norocoasă, Sarah Thompson, spuse mama ei şi Sarah nu putea decât să fie de acord cu ea. Rostea în minte noul ei nume, ca să vadă cum i se potriveşte… Sarah Whitfield… Îi plăcea cum suna… avea o rezonanţă plăcută… Ducesa de Whitfield, şopti ea, pătrunsă de măreţia titlului, apoi râse de ea însăşi şi se duse să miroasă imensul buchet de trandafiri.

De data asta, traversarea Oceanului cu vaporul *Queen Mary* păru extrem de lentă. Tot ce-şi dorea

era să ajungă acasă şi să înceapă să facă planuri pentru nuntă. Toţi o răsfăţau pe vapor de când aflaseră că era viitoarea ducesă de Whitfield. Au fost invitaţi de mai multe ori în cabina comandantului şi de data asta se simţi obligată să fie mai îndatoritoare. Acum avea o responsabilitate faţă de William, trebuia să fie mai sociabilă, iar părinţii ei erau încântaţi s-o vadă atât de schimbată. William făcuse minuni cu fiica lor.

Când au ajuns la New York, Peter şi Jane îi aşteptau, dar acum nu mai veniseră cu copiii. Jane nu-şi încăpea în pene de când aflase vestea şi chicotea încântată, minunându-se de frumuseţea inelului lui Sarah. În maşină, i-au arătat fotografii cu William, iar Peter şi Edward nu se mai săturau discutând despre veştile din Europa.

De fapt, exact la o săptămână după întoarcerea lor, emisiunile de radio au fost întrerupte pentru a se difuza discursul lui Hitler la congresul naziştilor din Nürnberg. A fost un discurs oribil, înfricoşător, şi ameninţările lui la adresa Cehoslovaciei erau clare pentru toţi cei care le-au auzit. A declarat că Germania nu va mai tolera oprimarea sudeţilor germani de către cehi şi a dezvăluit faptul că aproape trei sute de mii de germani lucrau pentru întărirea graniţei germane de-a lungul Liniei Siegfried. Pericolele erau evidente, dar rămânea întrebarea ce va face Hitler într-adevăr şi cum va reacţiona lumea. Veninul, furia şi ura ce răzbăteau din discursul lui îi cutremuraseră pe americanii care ascultau transmisiunile radio; pentru prima dată, pericolul războiului în Europa părea real. Era evident, că în orice caz, cehii vor fi înghiţiţi de germani. Şi nimeni dintre cei ce ascultau nu considera aceasta o veste bună.

În săptămâna următoare, toată lumea nu vorbea decât despre situaţia de pe vechiul continent. Ziarele au anunţat că armatele din Europa erau mobilizate, flotele erau gata de acţiune şi Europa aştepta următoarea mişcare a lui Hitler.

Pe douăzeci şi unu septembrie, la opt şi un sfert, ora New York-ului, evenimentele de la Praga au atins apogeul. Miniştrii francezi şi britanici au anunţat că nu vor mobiliza armatele pentru a-i sprijini pe cehi, fiindcă riscau să stârnească furia lui Hitler. Ei nu-i ofereau Cehoslovaciei altă soluţie decât capitularea, lăsând poporul pe mâna forţelor naziste ale lui Adolf Hitler. La ora 11 – ora New York-ului, ora 17 – ora Pragăi, guvernul ajunse la concluzia că nu există alternativă. Praga capitulă în faţa forţelor germane, în timp ce susţinătorii ei din lumea întreagă plângeau la aflarea veştii.

La New York ploua de parcă Dumnezeu plângea pentru cehi, cum plângea şi Sarah ascultând radioul. Transmisia ajunsese la New York pe o cale ciudată; din cauza tulburărilor „atmosferice” din Atlantic şi pentru a ocoli obstacolul, transmisia pornise de la Praga la Cape Town, apoi la Buenos Aires şi de acolo la New York. Abia atunci a putut fi bine auzită. Dar la prânz nu mai era nimic de auzit. În Cehoslovacia era ora 18 şi pentru ei bătălia se terminase. Sarah închise aparatul de radio, ca toţi ceilalţi, şi nu mai auzi anunţul de la ora unu care prevenea populaţia că o furtună care se abătuse asupra Atlanticului ar putea afecta Long Island. Vântul se înteţise deja şi Sarah se înţelesese cu mama ei să plece la Southampton pentru a începe pregătirile de nuntă. Avea în minte o mie de planuri şi de idei şi casa din Long Island era un loc liniştit, unde se putea gândi la ele.

— Doar n-o să ieşi pe vremea asta cumplită, îi răspunse mama ei.

Adevărul era însă că pe Sarah n-o deranja. Îi plăcea plaja pe ploaie. Avea în ea ceva liniştitor şi paşnic. Dar ştia că mama ei era îngrijorată când ea conducea maşina pe vreme rea, aşa că rămase în oraş s-o ajute. Edward îl sunase deja pe proprietarul fermei căreia Sarah îi plătise avansul şi îi explicase că fiica lui se va căsători şi se va

stabili în Anglia. Omul fusese extrem de amabil şi-i restituise banii, deşi tatăl ei încă o mai mustra pentru o asemenea prostie, asigurând-o că n-ar fi lăsat-o niciodată să trăiască singură într-o casă dărăpănată din Long Island.

Ea luase banii înapoi, scuzându-se şi îi depusese la bancă.

Era mia de dolari pe care o obţinuse vânzând verigheta de la Freddie, un obiect inutil, căruia nu-i dusese lipsa niciodată.

Dar Sarah nu se gândea la fermă în după amiaza aceea, nici măcar la nuntă, în timp ce la New York ploaia se înteţea.

Se gândea la Praga şi la cumplita situaţie de acolo, când auzi deodată o zdrăngăneală teribilă dinspre ferestrele dormitorului ei. Era ora două după-amiază şi când se uită spre fereastră văzu că se întunecase ca în miez de noapte. Copacii din faţa clădirii se încovoiau sub rafalele de vânt şi se gândi că nu mai văzuse o asemenea furtună puternică la New York. Tocmai atunci tatăl ei se întoarse acasă mai devreme.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă îngrijorată Victoria.

— Ai văzut ce furtună e afară? o întrebă el. Abia am putut să ies din maşină şi să intru în clădire. A trebuit să mă ţin de stâlpi şi doi bărbaţi de pe stradă m-au ajutat. Se întoarse spre fiica lui încruntat de îngrijorare. Ai ascultat ştirile? Ştia cât de informată era Sarah şi că asculta adesea buletinul de ştiri de după-amiază, când era acasă singură cu Victoria.

— Numai ştirile despre Cehoslovacia. Îi spuse ultimele ştiri şi el clătină din cap.

— Asta nu-i o furtună obişnuită, spuse el pe un ton rău prevestitor; apoi se duse în dormitor să se schimbe. Se întoarse agitat după numai cinci minute.

— Ce vrei să faci? întrebă Victoria nervoasă. Avea obiceiul să se apuce de treburi care îi

depăşeau competenţa, nepotrivite pentru vârsta lui, de parcă ar fi vrut să dovedească tuturor că totuşi mai era în stare să le facă, chiar dacă nu le mai făcuse niciodată. Era un bărbat puternic şi capabil, dar, evident, nu mai era tânăr.

— Vreau să mă duc cu maşina până la Southampton, să mă asigur că totul e în regulă acolo. L-am sunat pe Charles acum o oră şi n-a răspuns la telefon.

Sarah privi în ochii tatălui său o secundă, apoi rosti ferm:

— Vin cu tine.

— Nu, nu vii, o contrazise el şi Victoria se înfurie pe amândoi.

— Sunteţi amândoi ridicoli. E o furtună ca toate celelalte şi chiar dacă s-a întâmplat ceva acolo, niciunul din voi nu poate face ceva. Un bătrân şi o fată nu pot lupta împotriva forţelor dezlănţuite ale naturii.

Dar cei doi nu împărtăşeau opinia ei. În timp ce tatăl ei îşi punea paltonul, Sarah reveni îmbrăcată cu nişte haine mai vechi pe care le purtase în anul de singurătate petrecut la Long Island. Îşi pusese cizme grele de cauciuc, pantaloni kaki, un pulover pescăresc şi o scurtă.

— Vin cu tine, anunţă ea din nou şi el ezită, apoi ridică din umeri. Era prea îngrijorat ca să o mai contrazică.

— Oi fi eu bătrân şi cu vederea slabă, dar nebun nu sunt.

Ea râse şi-i aminti că e un şofer foarte bun. Dar după aceea vorbiră foarte puţin. Vântul era atât de puternic, încât le era aproape imposibil să menţină maşina pe şosea şi nu o dată rafalele împinseră Buick-ul greu cu vreo patru metri într-o parte.

— Te simţi bine? îl întrebă ea o dată sau de două ori şi el doar dădu din cap grav, cu buzele strânse şi mijind ochii ca să vadă prin ploaia torenţială.

Încă mai rulau pe şoseaua Sunrise când amândoi zăriră o masă mare de ceaţă care se rostogolea

deasupra mării şi se aşternea de-a lungul coastei. Abia la scurt timp după aceea îşi dădură seama că nu era ceaţă, ci un val uriaş. Un zid de apă de doisprezece metri înălţime se izbea neîncetat de ţărmul de est şi, în timp ce ei priveau îngroziţi, în fălcile lui dispăreau case; un alt val de apă, de peste o jumătate de metru, se revărsă, rostogolindu-se pe şosea în jurul maşinii lor.

După patru ore de drum prin ploaia nemiloasă, au ajuns la Southampton. Acum, apropiindu-se de domeniul pe care-l iubeau atât de mult, amândoi tăceau; deodată, Sarah îşi dădu seama că peisajul se schimbase radical. Dispăruseră case pe care le ştia de mic copil, ca şi întregi domenii şi aproape toată zona Westhampton părea să fi fost ştearsă de pe suprafaţa pământului. Iar câteva din acele case fuseseră imense. Abia mai târziu aveau să afle că J.P. Morgan, prietenul de o viaţă al lui Edward, pierduse tot ce se afla pe domeniul lui de la Glen Clive. Dar deocamdată nu se vedea decât nemărginita pustiire din jur. Peste tot erau copaci smulşi din rădăcini, case transformate în ruine, din cele care mai rămăseseră. În unele cazuri, porţiuni întregi de pământ şi zeci de case construite pe ele cu sute de ani în urmă, dispăruseră. Pretutindeni erau maşini răsturnate şi Sarah aprecie dibăcia cu care condusese tatăl ei ca să poată ajunge acolo. De fapt, uitându-se în jurul lor în timp ce continuau să meargă, Westhampton părea să fi dispărut efectiv de pe coasta de la Long Island. Au aflat mai târziu că cincizeci şi trei din cele o sută şaptezeci şi nouă de case de acolo dispăruseră cu totul, ca şi terenul pe care erau ridicate. Iar dintre cele rămase, multe erau prea avariate ca să mai poată fi locuite.

Sarah simţi că i se taie picioarele când se apropiară încet de Southampton. Au ajuns la casa lor ca să constate că porţile dispăruseră. Fuseseră smulse din pământ o dată cu stâlpii de susţinere, şi ei prefăcuţi în moloz şi azvârliţi la câteva sute de

metri. Părea o cale ferată de jucărie, dar tragedia era că stricăciunea era reală şi pierderile mult prea mari pentru a putea fi calculate.

Toţi copacii lor frumoşi fuseseră doborâţi, dar casa se mai înălţa încă în depărtare. Din locul unde se aflau, părea neatinsă. Dar când trecură pe lângă căsuţa îngrijitorului, văzură că abia se mai ţinea în picioare şi tot conţinutul ei era risipit pe pământ, de parcă ar fi fost gunoi.

Tatăl ei parcă vechiul Buick cât mai aproape de casă. Şase copaci uriaşi căzuseră pe drum, împiedicându-l să avanseze. Coborâră din maşină şi merseră prin ploaia torenţială, prin vântul puternic care le biciuia obrajii. Sarah încercă să-şi întoarcă faţa din calea vântului, dar era practic inutil. Au înconjurat casa şi au descoperit că întreaga faţadă dinspre est, care dădea spre plajă, fusese smulsă laolaltă cu acoperişul. Se vedea încă înăuntru o parte din conţinut, patul părinţilor ei şi al ei, pianul din salon. Dar întreaga faţadă a clădirii fusese smulsă de zidul imens de apă care se prăvălise peste ea.

Lacrimile i se amestecau cu ploaia, dar când se întoarse spre tatăl ei, văzu că şi el plângea. Îi era dragă această casă pe care o construise cu ani în urmă, plănuind fiecare detaliu. Mama ei proiectase casa când fetele erau mici; aleseseră împreună fiecare copac, fiecare grindă şi tot ce se afla în ea. Iar copacii uriaşi fuseseră acolo cu sute de ani înainte de a veni ei şi acum dispăruseră pentru totdeauna. Totul părea imposibil de crezut sau de înţeles. Casa aceea fusese bucuria copilăriei şi refugiul ei timp de un an de zile, iar acum era atât de grav deteriorată! Uitându-se la chipul tatălui ei îşi dădu seama că el se temea că va fi şi mai rău.

— O, tati… Sarah oftă şi se lipi de el, amândoi împinşi laolaltă de vânt, de parcă pluteau pe valuri. Era o privelişte dincolo de orice închipuire. Edward o trase lângă el şi strigă peste vuietul

vântului că vrea să se întoarcă la căsuţa de la poartă.

— Trebuie să-l caut pe Charles.

Era un om bun şi în anul cât stătuse ascunsă acolo, Charles avusese grijă de ea ca un tată.

Dar nu era în căsuţă şi peste tot, pe iarba din jur, erau împrăştiate bunurile lui, hainele, alimentele, mobila sfărâmată, chiar şi aparatul de radio se afla la câţiva metri de casă. Dar Charles nu era de găsit şi Edward era serios îngrijorat pentru el. S-au întors atunci la clădirea principală şi acolo Sarah şi-a dat seama că micuţa cabină de pe plajă, hangarul de bărci şi copacii din jurul lor dispăruseră. Copacii zăceau pe limba îngustă de nisip care în ziua precedentă, la prânz, încă mai fusese o plajă albă, lată. Şi pe când privea deznădăjduită copacii, Sarah îl văzu. Avea în mâini nişte frânghii, de parcă ar fi încercat să lege ceva, şi purta vechea lui scurtă galbenă. Fusese doborât de un copac care înainte se înălţa pe peluza din faţă şi care zburase cel puţin vreo două sute de metri ca să-l omoare. Nisipul ar fi trebuit să-i amortizeze căderea, dar copacul era uriaş, încât i-a frânt probabil gâtul sau spinarea când l-a doborât. Sarah plângea încet, alergând spre Charles. Îngenunche lângă el şi curăţă nisipul de pe faţa plină de vânătăi. Atunci o văzu Edward. Împreună l-au cărat la adăpostul din partea opusă a casei şi l-au pus încet pe jos, în ceea ce fusese înainte bucătăria. Lucrase pentru familia Thompson timp de patruzeci de ani şi se cunoscuseră şi se plăcuseră din tinereţe. Era cu zece ani mai mare decât Edward, căruia nu-i venea să creadă că murise. Era ca un prieten din copilărie, devotat până la capăt, ucis în furtuna despre care nimeni nu-i prevenise, căci toate privirile erau îndreptate spre Praga şi toţi uitaseră de Long Island. Era cea mai puternică furtună ce se abătuse vreodată asupra Coastei de Est. Dispăruseră oraşe întregi şi acum se îndrepta cu aceeaşi forţă spre Connecticut,

Massachusetts şi New Hampshire, răpind şapte sute de vieţi, vătămând aproape două mii şi distrugând tot ce întâlnea în cale înainte de a se domoli.

Casa din Southampton nu era distrusă integral, mai putea fi reparată, dar moartea lui Charles îi afecta pe toţi membrii familiei Thompson. Peter şi Jane, precum şi Victoria au asistat la înmormântare şi timp de o săptămână soţii Thompson şi Sarah au stat în casa de acolo, încercând să evalueze pagubele şi să pună puţină ordine pe domeniu. Doar două încăperi mai puteau fi folosite, căldură nu exista, nici curent electric. Foloseau lumânări şi mâncau la singurul restaurant care mai funcţiona încă în Southampton. Reparaţiile casei aveau să dureze probabil luni, poate chiar ani şi Sarah era tristă că îi părăsea pe părinţi tocmai când se întâmplase această tragedie.

Sarah reuşi să obţină o convorbire telefonică cu William din micul restaurant unde mâncau, temându-se că a aflat poate de furtună din ziare şi era îngrijorat. Vestea despre catastrofa din Long Island ajunsese chiar şi în Europa.

— Dumnezeule, eşti teafără? se auzi vocea lui William la telefon.

— Da, sunt bine, spuse ea, uşurată să-i audă vocea calmă şi puternică. Dar am pierdut aproape cu totul casa. Părinţii mei se vor chinui ani de zile s-o reconstruiască, ne-a rămas însă terenul. Cei mai mulţi oameni au pierdut totul.

Îi povesti despre moartea lui Charles şi el îşi exprimă regretul.

— Voi fi foarte fericit când te voi vedea din nou aici. Era să mor de îngrijorare când am aflat de furtuna asta blestemată. Mi-am imaginat că s-ar putea să plecaţi acolo în weekend.

— Era să ne ducem, recunoscu ea.

— Slavă Domnului că n-aţi fost. Te rog, spune-le părinţilor tăi că îmi pare foarte rău şi că voi veni cât de curând posibil, iubito. Îţi promit.

— Te iubesc! strigă ea prin zgomotul turbulenţei de pe cablu.

— Şi eu te iubesc! Ai grijă să nu păţeşti ceva înainte de a ajunge eu acolo!

Curând după aceea s-au întors în oraş şi, la opt zile după furtună, a fost semnat Tratatul de la München, dând Europei iluzia că nu mai exista nicio ameninţare din partea lui Hitler.

Când se întoarse la Londra, Neville Chamberlain vorbi despre o „pace onorabilă”. Dar William îi scrise lui Sarah că el tot nu avea încredere în ticălosul de la Berlin.

William plănuia să vină la începutul lui noiembrie şi Sarah era ocupată cu pregătirile pentru nuntă; între timp părinţii ei încercau să organizeze atât nunta cât şi reparaţiile ample ale casei din Long Island.

William sosi cu toată pompa pe patru noiembrie, cu vasul *Aquitania.* Sarah îl aştepta pe chei împreună cu părinţii, cumnatul, sora ei şi copiii lor. În ziua următoare, soţii Thompson au dat o mare petrecere în cinstea lui şi parcă toate cunoştinţele din New York doreau să le trimită invitaţii la petreceri. Era o nesfârşită vânzoleală mondenă.

Şase zile mai târziu luau micul dejun în sufragerie, când Sarah se încruntă şi ridică privirea spre el pe deasupra ziarului de dimineaţă.

— Ce înseamnă toate astea? Ea îl privi acuzator şi el nu avea nicio expresie pe chip. Abia sosise de la hotel şi nu citise ziarul.

— Ce vrei să spui? Se uită pe ziar peste umărul ei şi se încruntă când citi articolele despre *Kristallnacht,* încercând să evalueze implicaţiile. Pare o treabă foarte urâtă.

— Dar de ce? De ce au făcut asta? Naziştii spărseseră geamurile tuturor prăvăliilor şi caselor evreilor, prădaseră, uciseseră şi distruseseră sinagogi, terorizând în general oamenii. Mai scria că aproximativ treizeci de mii de evrei fuseseră

duşi în lagăre de concentrare. Dumnezeule! William, cum pot face aşa ceva?

— Naziştilor nu le plac evreii. Nu e un secret pentru nimeni.

— Dar chiar aşa? Chiar aşa? întrebă ea cu lacrimi în ochi.

În cele din urmă îi întinse ziarul ca să citească şi el. Când tatăl lui Sarah veni la micul dejun, îi povestiră şi lui totul şi discutară apoi mai bine de o oră despre pericolele care ameninţau încă Europa, după care Edward, privindu-i, se gândi la ceva.

— Vreau să-mi promiteţi amândoi că dacă acolo va izbucni războiul, vă veţi întoarce în Statele Unite şi veţi sta aici până ce se va termina.

— Pentru mine nu vă pot promite, răspunse William direct, dar vă asigur că o voi trimite pe Sarah.

— Ba n-ai să faci aşa ceva. Părea pentru prima oară furioasă pe logodnicul ei. Nu poţi dispune de viaţa mea ca de o valiză şi nici nu mă poţi expedia acasă ca pe o scrisoare.

William zâmbi.

— Iartă-mă, Sarah. N-am vrut să fiu nerespectuos. Dar cred că tatăl tău are dreptate. Dacă se va întâmpla ceva acolo, cred că tu ar trebui să te întorci acasă. Îmi amintesc încă de ultimul război, când eram copil, şi nu era deloc plăcut să trăieşti cu ameninţarea unei invazii.

— Şi unde ai să te duci?

— Probabil că va trebui să reintru în serviciul activ. Nu cred că se cuvine ca toţi lorzii să dispară într-o lungă vacanţă în străinătate..

— Nu eşti prea bătrân pentru serviciul militar? Sarah era dintr-odată sincer îngrijorată.

— Nu chiar. Iubito, va trebui să mă înrolez.

Toţi trei sperau din toată inima să nu izbucnească războiul, dar, când au terminat micul dejun, niciunul nu era prea optimist.

În săptămâna următoare, Sarah s-a dus la tribunal cu tatăl ei şi a primit actele finale. I s-a

înmânat declaraţia de divorţ şi, în ciuda viitorului minunat care se aşternea în faţa ei, se simţea copleşită de un val de umilinţă. Fusese o proastă că se căsătorise cu Freddie. Omul se dovedise un adevărat parazit. Era încă logodit cu Emily Astor de la Crăciun şi locuia la Palm Beach. Lui Sarah nu-i mai păsa acum, dar îi părea rău că se măritase cu el.

Mai aveau doar două săptămâni până la nuntă şi William nu dorea altceva decât să fie în preajma ei. Ieşeau mereu în oraş şi a fost pentru ei o uşurare să se aşeze la o masă liniştită în familie de ziua Recunoştinţei, în apartamentul din New York. Era pentru William o experienţă nouă, plăcută şi i se părea emoţionant să se afle în mijlocul lor.

— Sper să facem asta în fiecare an, îi spuse el lui Sarah după masă, pe când şedeau în living şi sora ei cânta la pian.

Copiii fuseseră duşi deja sus, la culcare, şi atmosfera era liniştită şi plăcută. Peter şi William păreau să se înţeleagă foarte bine. Cât despre Jane, ea era foarte impresionată de William. Anunţase literalmente toate cunoştinţele ei că Sarah va fi ducesă. Dar nu asta o impresiona pe Sarah la William, ci blândeţea, umorul, mintea lui ascuţită, bunătatea lui. Destul de ciudat, dar titlul nu părea să aibă mare importanţă pentru ea.

Ultima săptămână a fost extrem de obositoare pentru Sarah. Avea de pus la punct o mulţime de detalii în legătură cu nunta şi trebuia să împacheteze tot felul de mărunţişuri. Cuferele cu îmbrăcăminte fuseseră deja expediate. Voia să mai vadă câţiva prieteni, dar adevărul e că acum era pregătită de plecare. Ziua de dinaintea nunţii şi-o petrecu alături de el. Au făcut o lungă plimbare în Sutton Place, lângă East River.

— Eşti tristă că pleci, draga mea? El ţinea mult la familia ei şi îşi închipuia că va fi greu să-i părăsească, dar răspunsul ei îl surprinse.

— Nu chiar. Într-un fel, am părăsit toate astea anul trecut, ba chiar mai înainte. În fundul sufletului, nu aveam intenţia să mă mai întorc aici după ce m-aş fi instalat în Long Island.

— Ştiu, spuse zâmbind. Casa ta de la fermă…

Dar acum şi aceea dispăruse. Toate construcţiile şi pământul fuseseră acoperite de ape în timpul furtunii care se abătuse asupra regiunii Long Island în septembrie. Ar fi pierdut totul dacă s-ar fi aflat acolo, poate chiar viaţa, aşa cum şi-o pierduse Charles. Iar William era foarte bucuros că nu se întâmplase asta.

Sarah ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Acum sunt îngrijorată pentru viaţa noastră.

Voia o viaţă întreagă cu el, voia să-l cunoască mai bine, să-i cunoască sufletul, felul de trai, prietenii, să afle ce-i place şi ce nu… voia să-i cunoască trupul. Voia să aibă copii cu el, să aibă un cămin cu el, să fie a lui, să fie mereu alături de el ca să-l ajute.

— Şi eu sunt îngrijorat pentru viaţa noastră, mărturisi el. Am aşteptat mult, nu crezi? Fuseseră mereu în jurul lor o mulţime de oameni care nu-i lăsau singuri! Dar acum toate astea vor lua sfârşit. Mâine, la aceeaşi oră, vor fi soţ şi soţie, ducele şi ducesa de Whitfield. Au stat şi au privit o clipă râul, apoi o trase lângă el şi spuse pe un ton serios: Fie ca viaţă noastră să fie veşnic lină… şi când nu va fi, să fim curajoşi pentru fiecare din noi şi pentru amândoi. Se întoarse s-o privească şi cu o dragoste nemărginită, care conta pentru ea mai mult decât orice titlu nobiliar, adăugă: Fie să nu te dezamăgesc niciodată.

— Nici eu pe tine, şopti ea. Priveau amândoi râul ce curgea la picioarele lor.

10

Erau nouăzeci şi trei de prieteni în după-amiaza aceea în casa părinţilor ei. Sarah coborî scara la braţul tatălui ei, frumoasă şi demnă. Peste părul lung şi negru, strâns într-un coc gros, purta o frumoasă pălărie din satin şi dantelă bej, cu o mică voaletă care îi adăuga o notă de mister. Rochia era de asemenea din satin şi dantelă bej şi pe braţ ţinea un buchet de mici orhidee bej. Pantofii, din satin asortat, o făceau să pară mai înaltă şi elegantă alături de duce, în sufrageria plină cu flori. Sufrageria fusese transformată pentru această ocazie într-un fel de capelă. Jane era îmbrăcată în organdi de mătase bleumarin, iar Victoria cu un taior de satin verde aprins, creat pentru ea de Elsa Schiaparelli la Paris. Oaspeţii făceau parte dintre cele mai distinse persoane din New York şi, desigur, niciun membru al familiei Van Deering nu era de faţă.

După ceremonia la care William îşi sărută discret mireasa şi ea îi zâmbi fericită, ştiind că viaţa ei se schimba din momentul acela pentru totdeauna, oaspeţii s-au aşezat la mai multe mese în salon, iar sufrageria a devenit sală de bal. A fost o seară perfectă pentru toţi, o seară discretă şi frumoasă şi toţi spuneau că e o nuntă splendidă, mai ales datorită mirelui şi miresei. Au dansat până la sfârşit, apoi Sarah a încheiat cu un ultim dans cu Edward, în timp ce William dansa cu Victoria, făcând aprecieri asupra minunatei organizări.

— Îţi mulţumesc, tati, pentru tot, îi şopti Sarah tatălui său în timp ce dansau pe melodia „The Way You Look Tonight”. Totul a fost perfect.

Întotdeauna fuseseră buni şi înţelegători cu ea şi dacă ei n-ar fi insistat s-o ducă în Europa vara precedentă, nu l-ar fi cunoscut pe William. Încercă să-i spună toate astea în timpul unui singur dans, dar glasul ei era înecat de lacrimi şi el se temea că

va plânge şi el, ceea ce n-ar fi fost de dorit, de faţă cu atâta lume.

— Lasă, Sarah. O strânse tare o clipă, apoi zâmbi, gândindu-se cât de mult o iubea. Te iubim amândoi. Să vii să ne vezi când poţi şi te vom vizita şi noi.

— Aţi face bine să mă vizitaţi! Sarah strâmbă din nas delicat şi dansară în continuare. Tatăl îşi strânsese fata în braţe pentru ultima oară. Pentru o clipă, ea era din nou copilul de odinioară.

Apoi William interveni cu blândeţe şi coborându-şi privirea spre ea văzu nu copilul, ci femeia.

— Sunteţi gata să plecaţi, Înălţimea voastră? întrebă el politicos şi ea chicoti.

— Chiar aşa mi se vor adresa oamenii toată viaţa?

— Mă tem că da, iubito… Ţi-am spus… este uneori o povară cumplită. Vorbea doar pe jumătate în glumă. Înălţimea sa, ducesa de Whitfield… Recunosc că ţi se potriveşte.

Sarah avea într-adevăr un aer foarte aristocratic. Purta magnificii cercei cu diamante în formă de pară pe care-i primise ca dar de nuntă de la el, împreună cu un colier de diamante asortat.

Şi-au luat apoi repede rămas-bun, iar ea a aruncat buchetul de pe scară. Şi-a sărutat părinţii şi le-a mulţumit, ştiind că-i va revedea, a doua zi, la vapor, când urmau să se îmbarce. Îi sărută pe Peter şi Jane şi fugi până la bucătărie ca să le mulţumească servitorilor pentru ultima oară. Apoi, deodată, sub ploaia de boabe de orez şi de flori, au dispărut într-un Bentley închiriat, pentru a-şi petrece noaptea la hotelul „Waldorf-Astoria”. La plecare, Sarah avu o clipă lacrimi în ochi. Din momentul acela, viaţa ei va fi altfel. Totul era altfel de data asta. Îi iubea pe William din ce în ce mai mult, dar vor trăi foarte departe, în Anglia. Şi, o clipă, la gândul că îi părăsea pe toţi, simţi deja dorul de casă. În maşină a rămas tăcută pe tot

drumul spre hotel, copleşită de propriile sentimente.

— Sărmana mea iubită! El îi citea parcă tot timpul gândurile. Te smulg de lângă aceşti oameni care te iubesc. Dar şi eu te iubesc, îţi jur. Şi îţi mai promit că voi face întotdeauna tot ce îmi va sta în putinţă ca să te fac fericită, oriunde ne vom afla.

O strânse tare în braţe şi ea se simţi în siguranţă, şoptindu-i:

— Şi eu voi face la fel.

Tot restul drumului până la hotel au stat strâns îmbrăţişaţi, simţindu-se obosiţi şi cu sufletele împăcate. Fusese o zi minunată, dar şi extenuantă.

Când sosiră la „Waldorf-Astoria", pe Park Avenue, directorul hotelului îi aştepta. Le făcu plecăciuni şi îi asigura de umilul său devotament. Pe Sarah o amuza toată povestea. I se părea de-a dreptul ridicol şi când ajunseră în imensul lor apartament din turn, izbucni în râs şi îşi regăsi curajul.

— Să-ţi fie ruşine, o mustră William, mai mult în glumă. Trebuie să iei în serios asemenea lucruri. Sărmanul om ţi-ar fi sărutat şi picioarele dacă l-ai fi lăsat. Şi probabil că trebuia să-l laşi, glumi William. El era obişnuit cu asemenea spectacole, dar ştia că pentru ea nu era acelaşi lucru.

— Era atât de caraghios, nu puteam să fiu serioasă.

— Trebuie să te obişnuieşti, iubita mea. Acesta este doar începutul. Va continua foarte mult timp. Mult timp după ce noi vom dispărea, mă tem.

Era un început din multe puncte de vedere şi William se gândise la toate pentru ca totul să decurgă bine în noua lui viaţă. Bagajele ei fuseseră aduse de dimineaţă, cămaşa de noapte din dantelă albă şi halatul fuseseră aşezate pe pat, împreună cu papucii de dantelă albă. Comandase şampanie şi sticla îi aştepta deja în cameră. Curând după ce sosiră, în timp ce sporovăiau despre nuntă şi sorbeau şampanie în micul salonaş, doi chelneri au

adus cina de la miezul nopţii. William comandase icre negre şi somon afumat, ouă jumări, în caz ca ea n-ar fi mâncat de emoţie până atunci, ceea ce se şi întâmplase. Nici acum nu voia să recunoască cum că, de fapt, murea de foame. Pe masă se afla şi un tort de nuntă mititel, bineînţeles cu mici figurine de marţipan întruchipând mirele şi mireasa, o atenţie din partea directorului hotelului şi a cofetarului şef.

— Tu chiar te gândeşti la toate! exclamă ea, arătând ca un copil înalt şi graţios când bătu din palme, privind tortul şi icrele negre. Chelnerii dispărură imediat. William mai înaintă un pas şi o sărută.

— M-am gândit că poate ţi-e foame.

— Mă cunoşti mult prea bine. Râse şi se repezi la icrele negre, iar el i se alătură. La miezul nopţii încă mai stăteau de vorbă, deşi terminaseră cina. Păreau să deţină o sursă nesecată de preocupări comune şi subiecte fascinante de discutat, mai ales în noaptea aceea. Dar el avea şi altele în minte şi în cele din urmă căscă şi se întinse, încercând o aluzie discretă.

— Te plictisesc? Ea păru brusc îngrijorată, făcându-l să râdă. În anumite privinţe era încă foarte tânără şi lui îi plăcea asta.

— Nu, iubirea mea, dar bătrânul acesta este mort de oboseală. Aş putea să te conving să continui această fascinantă conversaţie mâine dimineaţa?

Discutaseră despre literatura rusă în comparaţie cu muzica rusă, un subiect care nu era tocmai presant în noaptea aceea specială.

— Iartă-mă. Şi ea era obosită, dar era atât de fericită că e cu el, încât n-o deranja dacă stăteau de vorbă toată noaptea. Era foarte tânără. În anumite privinţe, la douăzeci şi doi de ani era aproape un copil.

Apartamentul avea două băi şi după câteva minute el dispăru în cea care-i era rezervată. Sarah

se duse în cealaltă, fredonând o melodie, ţinând în mâini cămaşa de noapte din dantelă, papucii şi mica trusă de machiaj.

Trecu destulă vreme până ce Sarah reapăru. El o aştepta discret, cu luminile stinse, în aşternut. Dar când ea îşi făcu apariţia, în lumina slabă dinspre baie văzu că arăta superbă în cămaşa de noapte din dantelă.

Ea se apropie de pat şovăind, în vârful picioarelor, cu părul negru revărsat ispititor peste un umăr şi, chiar de la distanţă, el îi simţi mireasma îmbătătoare a parfumului. Sarah folosea dintotdeauna Chanel 5 şi acest miros îi amintea de ea oriunde îl simţea. Stătu liniştit o clipă în lumina discretă din încăpere, urmărind-o. Era ca o căprioară care ezita, apoi veni încet spre el.

— William… şopti ea încetişor. Ai adormit?

La care el, privind-o înfometat, izbucni în râs. Aştepta clipa asta de cinci luni şi ea îşi închipuia că el adormise în noaptea nunţii încă înainte ca ea să urce în pat! Era minunată şi în seara aceea o iubea mai mult ca oricând.

— Nu, nu dorm, iubita mea, şopti el zâmbind în întuneric.

Nici gând să fie adormit când întinse mâna spre ea cu blândeţe şi o trase spre el. Sarah se aşeză pe pat; puţin speriată acum, când nu mai exista nicio barieră între ei. El îi intuia sentimentele şi era extrem de blând şi de răbdător, sărutând-o drăgăstos. Voia să-l dorească şi ea aşa cum o dorea el. Voia ca totul să fie simplu, perfect şi aşa cum se cuvine. Dar a fost de-ajuns o clipă pentru ca flacăra pasiunii să se aprindă în el şi, în timp ce mâinile lui alunecau spre locuri unde nu pătrunseseră niciodată, Sarah simţi cum se trezeşte în ea o patimă pe care n-o cunoscuse până atunci. Ceea ce ştiuse ea despre dragoste se rezuma la scurte momente aproape lipsite de tandreţe sau de sentiment. Dar William era mai altfel decât orice

bărbat pe care-l cunoscuse şi, desigur, Freddie Van Deering era departe de el.

William jinduia după ea, frământându-i pătimaş sânii, apoi îşi plimbă mâinile în jos, spre şoldurile ei înguste, până în locul unde se uneau picioarele. Degetele lui erau blânde şi îndemânatice şi ea gemu când îi scoase cămaşa de noapte peste cap şi i-o aruncă undeva, pe podea. Apoi se rostogoli peste ea şi o pătrunse atât de reţinut pe cât era în stare. Dar n-a trebuit să se reţină multă vreme. A fost surprins şi încântat să descopere în ea o parteneră dornică şi energică. Şi încercând să-şi satisfacă dorinţa care-i chinuise atâta timp pe amândoi, au făcut dragoste până în zori, până ce amândoi au rămas întinşi, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, satisfăcuţi şi epuizaţi.

— Dumnezeule! Dacă aş fi avut idee măcar că va fi aşa, te-aş fi pus pe jos şi te-aş fi atacat chiar în acea primă după-amiază la George şi Belinda.

Sarah îl privi şi zâmbi somnoroasă. Era fericită că îl satisfăcuse, iar el făcuse multe gesturi la care ea nici nu visase vreodată.

— Nu ştiam că ar putea fi aşa, spuse ea încetişor.

— Nici eu, rosti el zâmbind şi se rostogoli ş-o privească.

Era parcă şi mai frumoasă după ce o posedase.

— Eşti o femeie deosebită, spuse el şi Sarah roşi uşor la aceste cuvinte. Câteva minute mai târziu, se cufundară amândoi în somn, strâns înlănţuiţi, ca doi copii fericiţi.

Se treziră peste două ore, când sună telefonul, la ora opt.

Îi suna de la recepţie ca să-i trezească. Trebuiau să fie la bordul vasului la ora zece dimineaţa.

— Of, Doamne, oftă el bâjbâind după comutator şi telefon în acelaşi timp, apoi mulţumi politicos pentru apel. Nu-şi dădea seama dacă ceea ce simţea era efectul dragostei lor sau al şampaniei, dar parcă îl storsese cineva, de ultima picătură de

vlagă. Acum înţeleg cum trebuie să se fi simţit Samson după ce a întâlnit-o pe Dalila. Trase de o lungă şuviţă de păr negru încolăcită neglijent peste sânul ei tare şi se aplecă să-i sărute sfârcul. Mirat, simţi că-l cuprinde din nou patima. Cred că am murit şi am ajuns în paradis.

Au mai făcut dragoste înainte de a se da jos din pat, apoi s-au îmbrăcat repede. N-au mai avut timp să mănânce; au dat doar pe gât câte o ceaşcă de ceai înainte de a pleca. Au râs şi au glumit în timp ce îşi închideau geamantanele şi s-au grăbit spre limuzina care-i aştepta, iar Sarah se străduia să fie cât mai demnă, aşa cum îi şedea bine unei ducese.

— Habar n-aveam că ducesele fac asemenea lucruri, îi şopti ea lui William în maşină, după ce ridicaseră paravanul de sticlă dinspre şofer.

— Nu fac. Eşti o femeie absolut deosebită, draga mea, crede-mă.

Dar William arăta de parcă descoperise diamantul Hope în pantoful lui când se urcară la bordul vaporului *Normandie,* la cheiul 88 de pe strada West 50. Se simţea un pic neloial pentru că se îmbarca pe un vas francez, dar vasele franceze erau mult mai plăcute şi auzise că *Normandie* asigura o traversare minunată.

Au fost întâmpinaţi ca persoane regale şi instalaţi în apartamentul *Deauville,* pe Puntea Soarelui. Celălalt apartament regal, *Trouville,* era ocupat de maharajahul din Karpurthala, care-l mai folosise de câteva ori în călătoriile lui.

William se arătă încântat când se uită de jur-împrejurul cabinei.

— Regret că trebuie s-o spun, dar Linia Maritimă Franceză l-a întrecut cu mult pe bietul *Cunard* în privinţa confortului.

Nu mai văzuse un asemenea lux pe un vapor de când călătorea în jurul lumii. Era un vas superb şi din ceea ce văzuseră la îmbarcare, promitea o traversare cu adevărat extraordinară.

În cabina lor erau răspândite sticle de şampanie, flori şi coşuri cu fructe. Sarah observă că unul din buchetele cele mai frumoase era de la părinţii ei, iar un altul de la Peter şi Jane. După o clipă sosiră şi ei. Jane o întrebă ceva în şoaptă pe sora ei şi amândouă chicotiră ca nişte puştoaice. În sfârşit – înainte de a porni, Sarah şi William le-au mulţumit încă o dată soţilor Thompson pentru faimoasa nuntă.

— Ne-am distrat minunat, îl asigură William din nou pe Edward. A fost perfect în toate privinţele!

— Cred că aţi fost amândoi extenuaţi.

— Într-adevăr. William încercă să pară evaziv şi spera că reuşise. Am băut puţină şampanie când am ajuns la hotel şi pe urmă am căzut laţi. Dar în timp ce vorbea, Sarah îi prinse privirea şi William spera că nu roşise. O ciupi discret de fund trecând pe lângă ea, când tocmai Victoria îi spunea lui Sarah ce bine-i şade noua rochie. O cumpăraseră de la Bonwit Teller pentru trusoul ei. Era o rochie de caşmir alb, cu o cută superbă pe un şold şi peste ea purta o haină nouă de vizon, primită cadou de la părinţii ei. Îi spuseseră că îi va prinde bine în timpul lungilor ierni englezeşti. Mantoul, împreună cu pălăria nostimă, împodobită cu două pene negre imense, ataşate la spate, alcătuiau o ţinută foarte elegantă.

— Arăţi superb, draga mea, spuse mama ei şi, o fracţiune de secundă, Jane simţi un fior de invidie faţă de sora ei, pentru viaţa strălucitoare care o aştepta, alături de un bărbat extraordinar ca William. Jane îşi iubea soţul din toată inima, dar nu se putea spune, desigur, despre viaţa lor că ar fi palpitantă. Biata Sarah suferise însă atât de mult! Era într-adevăr greu de crezut că trista poveste s-a terminat atât de bine. Acum, evident, începea o alta şi Jane spera ca Sarah să fie fericită în Anglia, cu ducele. Era greu să-ţi închipui altceva când el era atât de bun şi de chipeş. Jane oftă uitându-se la ei cum se ţineau de mână, fericiţi.

— Înălţimea voastră… Primul ofiţer al navei veni la uşa cabinei lor pentru a anunţa discret că toţi oaspeţii trebuiau să coboare pe ţărm în următoarele minute. Anunţul aduse lacrimi în ochii Victoriei şi ai lui Jane. Sarah se străduia să nu plângă în timp ce le săruta. Îi sărută apoi pe Edward şi pe copilaşii lui Jane. Îi îmbrăţişă pe toţi, apoi îl strânse în braţe pentru ultima oară pe tatăl ei.

— Te rog, scrie-mi… nu uita… Vom ajunge la Londra imediat după Crăciun. Urmau să petreacă singuri vacanţa de Crăciun în Europa. Mama lui William insistase, spunând că avea de făcut atâtea la Whitfield încât nici nu le va simţi lipsa. Iar pe William îl atrăgea perspectiva de a petrece Crăciunul la Paris numai cu Sarah.

Sarah îşi puse din nou haina de blană şi ieşiră toţi pe punte, unde o sărutară din nou şi îi strânseră mâna lui William, apoi Edward îşi conduse micul trib pe scara vaporului, spre ţărm. Avea şi el lacrimi în ochi şi când privirea lui se întâlni cu privirea fiicei sale, care se afla încă pe punte, lacrimile începură să i se prelingă nestăpânite pe obraji. Nici nu încercă să le ascundă.

— Vă iubesc, rosti gura ei în timp ce flutura o mână, ţinându-l pe William cu cealaltă. Le făcu bezele tuturor în timp ce ieşeau din port într-o ploaie de confeti şi panglici. Undeva, pe o altă punte, o orchestră interpreta „La Marseillaise”. Urmărind cum se îndepărtau, Sarah ştia că nu va uita niciodată cât de mult însemnaseră pentru ea în clipa aceea.

William o ţinu strâns de mână până ce uriaşul vapor începu să pătrundă încet pe râul Hudson, apoi nu-i mai desluşiră pe cei de pe chei. Lacrimile şiroiau pe obrajii ei şi un hohot de plâns o înăbuşea când el o trase la piept.

— Linişteşte-te, iubito, sunt aici, cu tine… Ne vom întoarce în curând la ei, îţi promit. Şi William vorbea serios.

— Iartă-mă… nu vreau să par nerecunoscătoare… Dar îi iubesc atât de mult… Te iubesc şi pe tine…

Se petrecuseră atâtea în ultimele zile, încât emoţia o mai copleşea încă. William o conduse înapoi în cabina lor şi-i mai oferi şampanie, dar ea mărturisi cu un zâmbet ostenit că ar prefera o ceaşcă de cafea.

El sună stewardul şi comandă cafea pentru ea, ceai de iasomie pentru el şi pâine prăjită cu scorţişoară ca mic dejun.

Au stat de vorbă ronţăind şi bând şi, treptat, Sarah îşi reveni. Lui îi plăcea totuşi că despărţirea de cei dragi o afectase atât de mult şi că îşi exprimă deschis sentimentele.

— Ce-ai vrea să facem astăzi? întrebă el răsfoind meniurile şi pliantele în care erau prezentate jocurile şi distracţiile oferite pe imensul transatlantic. Vrei să înotăm în piscină înainte de dejun? Sau să jucăm „shuffleboard”? După ceai, putem merge la cinema. Ia să vedem ce film rulează… „Soţia brutarului”, după Marcel Pagnol, dacă nu l-ai văzut deja. Ea îl văzuse şi îi plăcuse şi celălalt film după Pagnol, „Recolta”, la care fusese cu un an în urmă, dar n-avea chef să vadă filme. Era mult mai plăcut să stea cu el şi se apropie de William ca să se uite şi ea în pliante împreună cu el. Era uimit cât de multe facilităţi oferea pasagerilor compania franceză. Mâna lui William se strecură încet spre sânii ei şi, deodată, începu s-o sărute şi ea nu mai ştiu de ea până ce se pomeni în pat. Toate distracţiile au fost date uitării. Când şi-au venit în fire, era ora dejunului şi ea râse cu un glas răguşit, ronţăind o ultimă felie de pâine prăjită cu scorţişoară rămasă pe farfurioara de lângă pat.

— Bănuiesc că n-o să fim prea sportivi în călătoria asta…

— Cred că nu prea vom ieşi din cabină. Şi parcă pentru a-i dovedi asta, Sarah îl stârni din nou şi el o avu mai repede decât se aşteptase ea.

S-au dus apoi la baie şi au făcut din nou dragoste, iar când s-au încumetat să iasă din cabină era spre sfârşitul după amiezii şi amândoi păreau jenaţi că stătuseră închişi atâtea ore.

— O să avem o reputaţie oribilă pe vasul ăsta, îi şopti William. E mai bine că am ales o companie maritimă franceză.

— Crezi că ei ştiu asta? Sarah părea cam neliniştită. La urma urmelor, este luna noastră de miere.

— Of, Doamne, e adevărat! Cum de-am putut să uit? Cred că mi-am lăsat portofelul pe birou. Te deranjează dacă mă întorc să-l iau?

— Nicidecum, încuviinţă ea politicoasă, fără să înţeleagă însă pentru ce avea nevoie de el. Dar pentru că părea destul de insistent, îl însoţi până la cabină şi intră după el. Închise uşa şi, deîndată, o înşfăcă.

— William! strigă ea. El râdea însă şi ea începu să chicotească. Eşti obsedat sexual!

— Nu sunt deloc… Te asigur că, în mod normal, sunt un bărbat respectabil. Tu eşti de vină! spuse el, acoperindu-i cu sărutări gâtul, braţele, sânii, coapsele şi alte locuri mai ispititoare.

— De ce sunt eu de vină? Ce-am făcut? Dar ea savura fiece clipă. Se prăbuşiră pe podeaua salonului şi începură să facă din nou dragoste.

— Eşti mult prea ispititoare, rosti el închizând ochii şi pătrunzând-o.

— Şi tu eşti la fel, murmură ea, apoi scoase un ţipăt de plăcere.

După o vreme, s-au ridicat şi s-au dus în dormitor, lăsându-şi hainele împrăştiate în urma lor. Nu s-au ostenit să se ducă nici la cină şi când stewardul a sunat la telefon, oferindu-se să le aducă masa în cameră, William a refuzat, pretinzând cu glas trist că aveau amândoi rău de mare. Stewardul a insistat, oferindu-le biscuiţi şi supă, dar William a respins şi această variantă, spunând că amândoi vor să doarmă. După ce

închise telefonul, micuţul francez îi zâmbi mânzeşte cameristei.

— *Mal de mer?* se minună ea ca o cunoscătoare ce era, punând la îndoială răul lor de mare, dar micul steward îi făcu cu ochiul. Se uitase la ei şi ştia despre ce era vorba.

— *Mon oeil! Lune de miel.* Luna de miere, explică el şi fata râse când el o ciupi de fund.

William şi Sarah apărură pe punte a doua zi dimineaţă, părând sănătoşi şi odihniţi, iar William părea incapabil să nu-i zâmbească întruna. Sarah râdea de el în timp ce se plimbau pe punte, după care se instalară pe două şezlonguri.

— Să ştii că oamenii o să-şi dea seama ce năzbâtii am făcut dacă zâmbeşti tot timpul.

— Nu mă pot stăpâni. N-am fost în viaţa mea atât de fericit. Când ne putem întoarce în cabină? Îţi jur că a devenit ca un drog.

— O să chem comandantul dacă te mai atingi de mine. Când o să ajungem la Paris, n-o să mai pot să merg.

— O să te duc în braţe. Zâmbi şi se aplecă s-o sărute din nou.

Sarah nu părea însă nemulţumită de ceea ce se întâmplase. Îi plăcea şi ei şi îl iubea. Dar în ziua aceea au făcut un efort să investigheze vaporul şi au reuşit să nu se întoarcă în pat decât după ceai. Apoi şi-au îngăduit o mică recompensă şi s-au străduit să se îmbrace iar ca să ajungă la cină.

Lui Sarah îi plăcea să intre în sufrageria de pe *Normandie.* Era somptuoasă ca în basme, cu tavane înalte cât trei punţi şi sala însăşi era ceva mai lungă decât Sala Oglinzilor de la Versailles şi la fel de impresionantă. Tavanul era aurit şi pe pereţi păreau să curgă coloane de lumini. Catifelate, înalte de şase metri. Coborâră scara nesfârşită acoperită cu covor albastru. William purta cravată albă, ca toţi ceilalţi bărbaţi.

— Faptul că astă-seară mâncăm în sala de mese înseamnă că luna noastră de miere s-a încheiat? îi

şopti ea.

— M-am temut şi eu puţin, mărturisi el, devorând acum un sufleu. Cred că trebuie să ne întoarcem în cabină de îndată ce terminăm masa.

Sarah chicoti, dar s-au oprit totuşi în Marele Salon de deasupra sălii de mese, unde au dansat puţin, apoi au făcut o ultimă plimbare pe punte şi s-au sărutat sub cerul plin de stele. S-au întors, în sfârşit, în cabină.

A fost o lună de miere perfectă şi s-au distrat minunat, înotând în piscină, plimbându-se pe punte, dansând şi mâncând delicatese şi, bineînţeles, făcând dragoste. Parcă erau suspendaţi între două lumi, cea veche şi cea nouă. Au încercat să se ferească de oameni, deşi majoritatea celor de la clasa întâi ştiau cine sunt şi se amuzau când treceau pe lângă ei: „Ducele şi ducesa de Whitfield…”. „Windsor?”, întrebase o văduvă bogată. „E mult mai tânără decât îmi imaginam… şi arată mult mai bine..

Sarah nu reuşise să-şi înăbuşe un zâmbet şi William o ciupise discret. După aceea îi spunea mereu Wallis.

— Dacă-mi mai spui aşa, o să-ţi spun David!

Sarah nu-i cunoscuse încă, dar William îi spusese că probabil vor trebui să le facă o vizită la Paris.

— S-ar putea să-ţi placă mai mult decât te aştepţi. Nu e exact genul meu, dar e fermecătoare. Şi el este mai fericit decât a fost vreodată. Susţine că acum poate dormi. Presupun că ştii motivul. William zâmbi insinuant. Şi el dormea foarte bine între orgiile cu soţia lui.

În ultima seară au cinat la masa comandantului şi au asistat la spectacolul de gală. Participaseră şi la balul mascat cu o seară înainte, îmbrăcaţi ca maharajah şi maharani, în costume împrumutate de pe vas şi cu bijuteriile pe care şi le adusese Sarah. Rolurile li se potriveau perfect. William era foarte chipeş şi Sarah extrem de exotică. Dar experienţa

ei, cu mult machiaj şi pântecele dezgolit, avusese ca rezultat o întoarcere rapidă în cabină. Băieţii care serveau pe vapor făceau acum pariu cât timp puteau ei rezista să nu se întoarcă în pat. Până în momentul acela recordul fusese de patru ore.

— Poate că ar trebui să rămânem pe vapor, sugeră Sarah, întinsă pe pat în ultima lor noapte pe vas, aţipind din când în când, după ce făcuseră dragoste la întoarcerea de la dineul oferit de comandant. Nu sunt sigură că vreau să merg la Paris.

William rezervase un apartament la „Ritz" şi urmau să stea acolo o lună, răstimp în care aveau să facă tururi cu maşina pentru a vizita castelele din apropierea Parisului. Voiau să se ducă la Bordeaux, pe valea Loarei, la Tours, în faubourg-ul St. Honoré şi, adăugase ea cu un zâmbet insinuant… la Chanel, la Dior, la Maimbocher… şi la Balenciaga.

— Eşti o fată rea, o acuză William când se urcă din nou în pat lângă ea, întrebându-se deodată dacă nu cumva după ce făcuseră mereu dragoste în ultima săptămână, ea rămăsese însărcinată. Ar fi vrut s-o întrebe, dar încă se jena. Abia mai târziu în aceeaşi noapte, îşi luă inima în dinţi:

— N-ai… rămas niciodată însărcinată, nu-i aşa, în prima căsătorie…? Era foarte curios şi n-o mai întrebase până atunci. Dar răspunsul ei îl surprinse.

— Ba da, dacă vrei neapărat să ştii. O spuse foarte încet şi nu se uită la el.

— Ce s-a întâmplat? Era clar că nu avea un copil şi el se întrebă de ce. Spera că nu avortase, fiindcă asta ar fi însemnat o traumă pentru şi ea şi poate, chiar, că nu mai putea avea copii. Nu mai discutase cu ea asemenea lucruri înainte de căsătorie.

— L-am pierdut, răspunse ea calmă şi înţelese că amintirea acelei pierderi mai era încă dureroasă, deşi acum ştia că tot răul fusese spre bine.

— Ştii de ce? S-a întâmplat ceva? apoi îşi dădu seama ce întrebare prostească îi pusese. Cu o căsnicie ca aceea pe care o avusese ea, orice s-ar fi putut întâmpla. Nu-mi mai spune nimic. Nu se va repeta.

O sărută cu duioşie şi, puţin mai târziu, ea se cufundă în somn, visând copilaşi şi pe William.

A doua zi dimineaţă au coborât de pe vapor la Le Hâvre şi au luat trenul spre Paris. Au râs şi au pălăvrăgit tot drumul şi, de cum au ajuns, s-au dus direct la hotel, apoi au ieşit să târguiască.

— Aha! am descoperit că îţi mai place ceva în afară de a face dragoste. Sarah, sunt profund dezamăgit. Dar se distraseră de minune colindând casele Hermes, Chanel şi Boucheron, ca şi câteva mici bijuterii. El îi cumpără o minunată brăţară cu safire, cu încheietoare cu diamante, un colier şi cercei cu rubine – cu adevărat superbe. I-a mai dăruit şi o imensă broşă cu rubine, în formă de trandafir, de la Van Cleef.

— Vai, William… mă simt atât de vinovată! Ştia că el cheltuise o avere pe bijuterii, dar lui nu părea să-i pese. Bijuteriile pe care i le cumpărase erau extraordinare şi ei îi plăceau tare mult.

— Nu fi prostuţă! Vorbea de parcă era ceva obişnuit. Promite-mi numai că vom sta din nou în cameră două zile la rând. Asta e taxa pe care o cer de fiecare dată când mergem după cumpărături.

— Nu-ţi place să faci cumpărături? Ea păru o clipă dezamăgită, căci el fusese tare drăguţ în vara precedentă.

— Îmi place, dar prefer să fac dragoste cu soţia mea.

— A, asta era! Sarah râse şi-i satisfăcu dorinţa în clipa când se întoarseră în camera lor de la „Ritz”.

După aceea, se duceau adesea la cumpărături. William i-a cumpărat toalete de la Jean Patou, o superbă haină de leopard de la Dior şi un imens şirag de perle de la Mouboussin, pe care după

aceea îl purta tot timpul. Au reuşit să se ducă şi la Luvru şi în cea de-a două săptămână petrecută la Paris, au luat ceaiul cu ducele şi ducesa de Windsor. Sarah a fost nevoită să recunoască în cele din urmă că William avea dreptate. Deşi fusese înclinată să-i displacă ducesa, descoperi că era o femeie extrem de atrăgătoare. Şi el era un bărbat drăguţ. Timid, precaut, rezervat, dar foarte bun când ajungeai să-l cunoşti. Şi foarte spiritual în prezenţa celor pe care-i cunoştea bine. La început, întâlnirea fusese stânjenitoare şi, spre disperarea lui Sarah, Wallis încercase să facă o comparaţie nefericită între ele. Dar William descurajă repede o asemenea comparaţie şi Sarah se simţi uşor stingherită de răceala ducesei. Nu era vorba de sentimentele lui pentru ea; el îl respecta şi ţinea mult la vărul lui.

— Ce ruşine că s-a căsătorit cu ea, spuse el pe drumul de întoarcere la hotel. Când te gândeşti că dacă nu intervenea femeia asta, el putea fi încă regele Angliei.

— Am senzaţia că nu i-a plăcut niciodată să fie rege. Dar poate că mă înşel.

— Nu te înşeli. Nu-i plăcea. Nu i se potrivea. Oricum, era datoria lui. Recunosc însă că Bertie se descurcă excelent ca rege. Şi e un băiat foarte bun. Dar o urăşte de moarte pe femeia asta.

— Acum înţeleg de ce oamenii sunt prinşi cu totul în mrejele ei. Are talentul de a-i învârti pe degete cum vrea ea.

— Este o femeie foarte îngăduitoare. Ai văzut ce bijuterii i-a dăruit el? Brăţara aceea cu diamante şi safire trebuie să-l fi costat o avere. I-a făcut-o Van Cleef când s-au căsătorit. Şi are o garnitură completă – colier, cercei, broşă şi două inele.

— Mie mi-a plăcut mai mult brăţara pe care o purta pe cealaltă mână, rosti Sarah încet. Lănţucul cu diamante cu cruciuliţe.

Era o bijuterie mai discretă şi William îşi propuse să-i dăruiască şi ei una la fel, mai târziu.

Le mai arătase o minunată brăţară de la Cartier, pe care abia o primise, făcută toată din flori şi frunze din safire, rubine şi smaralde. Ea o botezase „salata de fructe”.

— În orice caz, ne-am făcut datoria, draga mea. Ar fi fost o impoliteţe să nu trecem pe la ei. Acum pot să-i spun mamei că i-am vizitat. Ea a ţinut întotdeauna la David şi am crezut că o să moară când el a renunţat la tron.

— Şi totuşi, a spus că gestul tău de a renunţa la succesiunea la tron n-a deranjat-o, replică Sarah, tristă, simţindu-se încă vinovată pentru că plătise un preţ atât de greu. Ştia că acest gând o va urmări toată viaţa, dar pe William nu părea să-l preocupe deloc.

— Nu e acelaşi lucru, spuse William cu blândeţe. El avea tronul, iubito. Eu nu l-aş fi obţinut niciodată. Mama are sentimente foarte puternice în această privinţă, dar nu e ridicolă, nu se putea aştepta ca eu s-ajung rege.

— Probabil că nu.

Au coborât din maşină la câteva intersecţii distanţă de hotel şi au continuat drumul pe jos, discutând din nou despre ducele şi ducesa de Windsor. Îi invitaseră să mai treacă pe la ei. Dar William le explicase că vor începe a doua zi dimineaţa călătoria cu maşina.

Plănuiseră deja să viziteze valea Loarei şi el voia să se oprească pe drum ca să vadă Chartres, unde nu fusese niciodată.

Când au plecat a doua zi dimineaţă, cu un mic Renault închiriat, pe care-l conducea el, erau amândoi foarte bine dispuşi. Îşi luaseră cu ei un coş cu merinde pentru picnic, în caz că nu vor găsi pe drum un restaurant şi după o oră de mers de la Paris, peisajul era minunat, rural şi încă verde pe ici pe colo. Văzură cai, vaci şi ferme şi, după încă o oră, oi care treceau drumul, o capră care se opri să se uite la ei în timp ce mâncau pe un câmp de lângă şosea. Îşi luaseră cu ei pături şi haine groase,

dar nu era frig şi vremea era surprinzător de însorită. Se aşteptaseră să plouă, dar până în momentul acela vremea fusese perfectă.

Aveau rezervate camere la mici hoteluri de pe parcurs şi îşi programaseră să lipsească din Paris opt sau zece zile. În cea de-a treia zi însă, când se aflau încă la numai o sută cincizeci de kilometri de Paris, la Montbazon, le-a plăcut atât de mult hanul în care stăteau, încât nu le mai venea să plece.

Proprietarul hanului le-a indicat mai multe locuri de vizitat şi ei s-au dus să vadă bisericuţa, o minunată fermă veche şi două magazine colosale cu obiecte de artă. Iar restaurantul local era cel mai bun la care mâncaseră vreodată.

— Îmi place aici, spuse Sarah fericită, devorând totul din farfurie. Mânca mult mai bine de când fuseseră la Paris. Nu mai era atât de slabă şi îi şedea bine mai plinuţă. Uneori, William se îngrijora că slăbiciunea ar fi putut fi semn de boală.

— Mâine trebuie totuşi să o luăm din loc.

Au plecat amândoi cu părere de rău şi peste o oră, spre enervarea lui William, au avut o pană. Un ţăran i-a ajutat s-o pornească din nou şi le-a mai dat benzină să aibă pe drum. După o jumătate de ceas s-au oprit pentru dejun lângă o străveche poartă de piatră, cu un grilaj de fier ornamentat, care stătea deschisă, ducând spre un drum vechi năpădit de bălării.

— Parcă e o poartă spre paradis, glumi ea.

— Sau spre infern. Depinde ce merităm, spuse el şi îi întoarse zâmbetul. Dar îşi cunoştea deja soarta. Era în paradis de când se cununase cu Sarah.

— Vrei să mergem să explorăm? Sarah era tânără şi aventuroasă şi lui îi plăcea această trăsătură a ei.

— Cred că am putea. Dar daca ne împuşcă vreun proprietar furios?

— Nu te teme, te apăr eu. Şi apoi – pare un loc părăsit de ani de zile, îl încurajă ea.

— Toată ţara pare aşa, gâsculiţo. Aici nu e Anglia.

— Of, snobule! îi aruncă ea şi porniră pe cărarea ce se întindea dincolo de porţi. Se hotărâră să lase maşina lângă şosea, ca să nu atragă atenţia.

Mult timp păru să nu fie altceva decât un vechi drum de ţară, până ce în sfârşit ajunseră la o alee lungă străjuită de copaci uriaşi şi năpădită de tufe. Dacă ar fi fost mai îngrijită, ar fi semănat chiar cu intrarea de la Whitfield sau cu domeniul din Southampton.

— E frumos aici. Se auzeau păsările cântând în copaci şi ea fredona în timp ce hoinăreau prin iarba înaltă, printre tufişuri.

— Nu cred că e mare lucru de văzut, spuse William în cele din urmă, când erau aproape de capătul şirului dublu de copaci înalţi, dar de îndată ce rostise aceste vorbe, zări în depărtare o imensă clădire de piatră. Dumnezeule, ce-i asta? Semăna cu Versailles-ul, numai că atunci când s-au apropiat au observat ca avea mare nevoie de reparaţii. Toată clădirea era dărăpănată şi pustie şi câteva anexe păreau chiar gata să se prăbuşească. La poalele dealului se afla o căsuţă care aparţinuse probabil, cu ani în urmă, îngrijitorului domeniului, dar acum abia se mai ţinea în picioare.

În dreapta erau nişte grajduri, precum şi nişte şoproane imense pentru căruţe. Mai erau acolo două trăsuri foarte vechi, pe ale căror tăblii se mai putea vedea coroana familiei.

— Ce loc uimitor, spuse el, bucuros că Sarah insistase să-l
exploreze.

— Ce crezi că este? Se uită fascinată în jurul ei, la trăsuri, la pripoane, la uneltele potcovarului.

— Este un castel vechi, iar acelea erau grajdurile. Locul ăsta arată de parcă ar fi fost părăsit de două sute de ani.

— Poate că aşa şi e. Poate că e vreo stafie pe aici! spuse ea surescitată.

Apoi el începu să scoată nişte sunete ca de stafie şi se prefăcu că sare spre ea când se întoarseră înapoi şi se porniră pe deal către ceea ce părea a fi un castel din poveşti sau din vis. Evident, nu era la fel de vechi ca Whitfield sau castelul lui Belinda şi al lui George, unde se văzuseră ei prima dată. William aprecie că acesta avea cu siguranţă cam două sute cincizeci sau trei sute de ani. Când s-au apropiat, au constatat că avea o arhitectură foarte fină. Se vedea că existase şi un parc, grădini, poate chiar şi un labirint care acum era aproape în întregime năpădit de ierburi. Privită din faţă, intrarea era cu adevărat princiară. William încercă uşile şi ferestrele, dar toate erau încuiate. O privire aruncată prin obloane dezvălui însă o stucatură minunată, coloane cioplite delicat şi tavane înalte. Era greu să vezi mai mult, indiscutabil însă era un loc neverosimil. A te afla acolo era ca şi cum ai făcut un pas uriaş înapoi în timp, până pe vremea lui Ludovic al XIV-lea, al XV-lea sau al XVI-lea. În orice moment te aşteptai să apară de după colţ o trăsură în galop, plină cu oameni cu peruci şi cu pantaloni bufanţi care să-i întrebe ce căutau în locurile acelea.

— Cui crezi că i-a aparţinut? întrebă ea, uluită de ceea ce vedea.

— Localnicii ar trebui să ştie. Nu poate fi un mare secret. E un loc formidabil.

— Crezi că îl mai stăpâneşte cineva? Arată de parcă ar fi fost abandonat cu mulţi ani în urmă, dar tot trebuie să fie al cuiva.

— Da, trebuie. Însă cu siguranţă nu cuiva care îl vrea sau care îşi poate permite să-l întreţină. Se află într-o stare jalnică, chiar şi treptele de marmură din faţă sunt sparte în ultimul hal. Totul arată de parcă ar fi fost părăsit de mii de ani.

Dar ochii lui Sarah se luminară când se uită în jurul ei.

— Nu ţi-ar plăcea să iei un loc ca ăsta, să dărâmi tot şi să-l refaci cum era o dată… ştii, adică să-l faci la loc exact cum era înainte?

Era încântată de o asemenea idee, la care William afişă o expresie îngrozită.

— Îţi dai cumva seama de câtă muncă ar fi nevoie? Îţi poţi imagina numai… fără să punem la socoteală preţul. Ar trebui o armată de muncitori şi întreaga bancă a Angliei ca să pună pe picioare locul ăsta.

— Dar gândeşte-te cât de frumos ar fi în cele din urmă. Chiar ar merita.

— Pentru cine? râse, uitându-se la ea amuzat. Niciodată de când se cunoscuseră nu o văzuse mai emoţionată ca acum. Cum poţi să fi atât de entuziasmată de un loc ca ăsta? Este un dezastru general.

Adevărul este că-l interesa şi pe el. Dar volumul imens de muncă ce trebuia investit era mai mult decât descurajator.

— O să întrebăm de el când ne întoarcem la drum. Sunt sigur că ni se va spune că aici au fost omorâţi zece oameni şi că e un loc îngrozitor.

Tot drumul înapoi spre maşină o tachină în legătură cu ideile ei, dar Sarah nu-l asculta. Socotea că este cel mai frumos loc pe care îl văzuse vreodată şi dacă ar fi putut, l-ar fi cumpărat deîndată, iar William o crezu că ar face-o chiar.

După ce castelul nu se mai zări, întâlniră un fermier bătrân chiar lângă drumul principal. William îl întrebă în franceză despre castelul dărăpănat de la care veneau, la care ţăranul spuse că este mult de povestit. Sarah făcu eforturi să înţeleagă limba şi reuşi destul de bine. Dar după aceea William o lămuri cu toate micile detalii. Locul pe care îl văzuseră se numea Le Château de la Meuze şi fusese părăsit de vreo optzeci de ani, de prin 1860. Înainte fusese locuit de aceeaşi familie timp de peste două sute de ani, dar ultimul dintre ei murise fără să lase vreun moştenitor. Apoi

a trecut prin mâinile unor generaţii de veri şi rude îndepărtate, însă bătrânul nu mai ştia cui îi aparţine acum. Spuse că, atunci când el era copil, mai locuia acolo o bătrână, incapabilă să aibă grijă de locul acela, contesa de Meuze, verişoară a regilor Franţei. A murit însă înainte ca el însuşi să devină adolescent, iar de atunci locul a fost închis.

— Ce trist! Mă întreb de ce nimeni nu a încercat vreodată să-l restaureze.

— Probabil că ar necesita prea multe cheltuieli, răspunse el. Francezii au cam avut parte de vremuri grele. Iar locuri ca acesta nu sunt uşor de întreţinut după ce le-ai refăcut.

William ştia mult prea bine câţi bani şi câte eforturi îl costase să pună Whitfield pe picioare, iar pentru lucrările de aici ar fi fost necesari mult mai mulţi bani.

— Cred că e o ruşine. Arăta tristă când se gândea la casa aceea veche, la ceea ce ar putea să fie sau la ceea ce fusese o dată. I-ar fi plăcut să-şi suflece mânecile şi să-l ajute pe William, s-o renoveze.

S-au urcat în maşină, şi el a privit-o curios.

— Vorbeşti serios, Sarah? Chiar îţi place locul ăsta? Chiar ţi-ar plăcea să faci un lucru ca ăsta?

— Aş adora. Ochii ei străluceau.

— E al naibii de multă muncă. Şi chiar nu merită dacă nu faci tu însuţi ceva. Trebuie să dai cu ciocanul, să cari, să munceşti şi să transpiri alături de cei care te ajută să o faci. Ştii, i-am văzut pe George şi pe Belinda când şi-au renovat castelul şi nici n-ai idee cât au trebuit să muncească.

Dar el ştia cât de mult îşi iubeau locul şi cât de drag le devenise după ce lucraseră la el.

— Da, dar locul acela e mult mai complicat decât ăsta şi mult mai vechi, explică Sarah, dorind să facă un gest magic, după care Château de la Meuze să între în posesia ei.

— Nici asta n-ar fi uşor, spuse William cu înţelepciune. Absolut totul trebuie renovat, chiar şi

căsuţa îngrijitorului, şoproanele şi grajdurile.

— Nu-mi pasă, spuse ea încăpăţânată. Mi-ar plăcea la nebunie să fac una ca asta, dacă m-ai ajuta şi tu, încheie ea, ridicând privirea spre el.

— Mă gândeam că n-aş mai fi în stare să-mi asum un asemenea proiect. Mi-au trebuit cincisprezece ani ca să refac domeniul Whitfield, dar ştiu eu? Aşa cum îl prezinţi tu, pare tentant.

Îi zâmbi, simţindu-se din nou norocos şi fericit, aşa cum se simţea tot timpul de când se cunoscuseră.

— Ar putea fi atât de minunat…

Ochii ei străluceau şi el zâmbi. Era ca un aluat în mâinile ei şi ar fi făcut orice ar fi dorit ea.

— Dar de ce în Franţa? De ce nu în Anglia? Ea încerca să fie politicoasă, dar adevărul este că se îndrăgostise de locul acela şi totuşi nu voia să insiste prea mult. Poate că era mult prea costisitor sau poate că va necesita prea multă muncă.

— Mi-ar plăcea să trăiesc aici. Dar poate găsim ceva asemănător în Anglia.

Părea însă ceva lipsit de sens. Avea deja domeniul Whitfield şi, datorită lui, arăta excelent, după reparaţii. Aici era altfel. Putea deveni un loc care să fie numai al lor, pe care l-ar putea amenaja cu propriile lor mâini, un loc pe care-l puteau crea şi reconstrui muncind cot la cot. Sarah nu manifestase niciodată un asemenea entuziasm, iar el ştia că totul era o nebunie. Ultimul lucru de care avea el nevoie era un castel dărăpănat în Franţa. Pe drumul de întoarcere, Sarah alungă năstruşnicele proiecte, fără să-i iasă din minte singuraticul castel pe care îl îndrăgise.

Nu avea nevoie, se gândea ea, decât de dragostea unor oameni. Parcă avea un suflet propriu, era ca un copil rătăcit sau un bătrân foarte trist. În sfârşit, orice ar fi fost, nu era dat să fie al ei, Sarah ştia asta şi după ce se întoarseră la Paris nu mai pomeni de el. Nu voia ca William să se

simtă presat, iar pe de altă parte, era conştientă de absurditatea propriului sentiment.

Era deja săptămâna Crăciunului şi Parisul arăta splendid. Au fost o dată la cină la familia Windsor, în casa lor din Boulevard Suchet, care fusese decorată de Boudin. Restul timpului l-au petrecut singuri, bucurându-se de primul Crăciun împreună. William a sunat-o pe mama lui de mai multe ori, ca să se asigure că nu se simte prea singură. Ea făcea însă vizite la domeniile din vecinătate, lua masa cu diverse rude şi în Ajunul Crăciunului a fost invitată la Sandringham, la masa tradiţională de Crăciun a familiei regale. Bertie trimisese anume pentru ea o maşină, doi valeţi şi o doamnă de companie.

Sarah îşi sună părinţii la New York, ştiind că Peter şi Jane vor fi acolo de Crăciun, şi o clipă i se făcu dor de acasă. Dar William era atât de bun cu ea şi se simţea atât de fericită cu el! În ziua de Crăciun, el îi făcu cadou un superb inel cu safire şi smaralde de la Van Cleef, într-o montură de diamante, şi o frumoasă brăţară Cartier, din diamante, smaralde, safire şi rubine, toate alcătuind un model floral. Sarah văzuse una asemănătoare pe braţul ducesei de Windsor şi o admirase foarte mult. Era o piesă deosebită şi când William i-a dat-o, a rămas mută de uimire.

— Iubitule, mă răsfeţi îngrozitor! Era surprinsă şi încântată de toate cadourile lui. Îi dăruise poşete şi eşarfe, cărţi de la anticarii de pe malurile Senei, pe care ştia că şi le doreşte, şi mici fleacuri care o făceau să râdă, ca de pildă o păpuşă aidoma cu cea pe care o avusese ea în copilărie. William o cunoştea foarte bine şi era nespus de generos şi de atent.

La rândul ei, Sarah i-a dăruit o tabacheră de aur cu email albastru strălucitor, lucrată de Carl Fabergé, cu o inscripţie de la ţarina Alexandra către ţar din 1916, şi un minunat costum de călărie de la Hermes pe care el îl admirase, precum şi un

nou ceas foarte elegant de la Cartier. Pe capacul din spate, Sarah comandase să se graveze: „Primul Crăciun, Prima Iubire, din toată inima, Sarah”. William a fost înduioşat până la lacrimi când a citit aceste cuvinte. Apoi a dus-o din nou în pat şi a făcut iarăşi dragoste cu ea. Au petrecut aşa aproape toată ziua de Crăciun, fericiţi că nu se întorseseră la Londra, unde ar fi fost siliţi să asiste la tot felul de ceremonii fastuoase şi să participe la nesfârşite tradiţii.

Când s-au trezit spre sfârşitul după-amiezii, el îi zâmbi. O sărută pe ceafă şi îi spuse din nou cât de mult o iubeşte.

— Mai am ceva pentru tine, îi mărturisi el. Dar nu era sigur că o să-i facă plăcere sau o să se necăjească. Era cea mai mare nebunie pe care o făcuse în viaţa lui, cel mai teribil moment de scrânteală şi, totuşi, presimţea că ei o să-i placă într-adevăr. Şi dacă îi va plăcea, merita tot efortul. Scoase o cutiuţă dintr-un sertar. Era învelită în hârtie aurie şi legată cu o panglică subţire tot aurie.

— Ce-i asta? întrebă Sarah, curioasă ca un copil, în timp ce lui îi tremura inima de emoţie.

— Deschide-o.

Sarah ridică, cu grijă, capacul, întrebându-se dacă nu cumva era încă o bijuterie. Oricum era un obiect mic. Dar după ce desfăcu ambalajul. Găsi înăuntru o altă cutiuţă şi mai mică, iar în ea era o căsuţă de lemn făcută dintr-o cutie de chibrituri. Nu bănuia ce ar putea fi şi îl privi pe William întrebătoare.

— Ce este, iubitule?

— Deschide-o, spuse el, cu un glas sugrumat şi temător.

Sarah deschise cutia de chibrituri şi înăuntru găsi un bileţel pe care scria doar atât: *„Le Château de la Meuze.* Crăciun fericit, 1938. De la William, cu toată dragostea”.

Sarah îl privi uluită şi, citind cele scrise, înţelese deodată întreaga semnificaţie. Scoase un strigăt de

uimire, nevenindu-i să creadă că el făcuse un gest atât de minunat şi nebunesc totodată. Niciodată, dar absolut niciodată nu-şi dorise ceva cu atâta ardoare.

— L-ai cumpărat? întrebă ea minunându-se, apoi îşi azvârli braţele în jurul gâtului lui şi se trânti goală pe genunchii lui, emoţionată. L-ai cumpărat?

— Este al tău. Nu sunt sigur dacă suntem nebuni sau foarte inteligenţi. Dacă nu-l vrei, putem vinde pământul, iar castelul îl putem lăsa în paragină sau putem uita de el.

Nu-l costase prea mult. Avusese însă multă bătaie de cap ca să găsească modalitatea de abordare. Suma pe care o plătise fusese însă înduioşător de mică. Îl costase mai mult renovarea cabanei lui de vânătoare din Anglia decât cumpărarea castelului de la Meuze, cu tot pământul şi anexele lui.

Sarah era atât de emoţionată, că nu mai ştia pe ce lume se află, iar el era fericit de bucuria ei. Fusese mult mai complicat decât prevăzuse. Erau patru moştenitori, dintre care doi trăiau în Franţa, unul la New York şi altul într-un loc uitat din Anglia. Dar îl ajutaseră avocaţii lui, iar tatăl lui Sarah luase legătura cu femeia din New York prin bancă. Erau veri îndepărtaţi ai contesei care murise cu optzeci de ani în urmă, aşa cum spusese fermierul. De fapt, oamenii de la care cumpărase el castelul erau la câteva generaţii distanţă de ea, dar nimeni nu ştiuse ce să facă până la urmă cu proprietatea aceea şi nici cum s-o împartă, aşa că o lăsaseră de izbelişte, până ce Sarah a găsit-o. Şi s-a îndrăgostit de ea..

Sarah îl privi îngrijorată.

— Te-a costat o avere?

S-ar fi simţit teribil de vinovată dacă ar fi fost aşa, deşi în fundul sufletului ştia că merită. Adevărul este că el cumpărase proprietatea pe mai nimic. Toţi cei patru moştenitori simţiseră o mare

uşurare că scăpaseră de ea şi niciunul din ei nu fusese prea lacom.

— Averea va veni după ce vom încerca să o restaurăm.

— Îţi promit că o să fac totul cu mâinile mele, totul! Când putem să ne întoarcem ca să începem munca? Sărea în sus de bucurie, iar el ofta, frământat de sentimente contradictorii, încântat şi în acelaşi timp îngrijorat.

— Mai întâi trebuie să ne întoarcem în Anglia. Am de aranjat câteva treburi acolo. Nu ştiu când se va putea… poate în februarie… sau martie…

— Nu se poate mai devreme? Era o fetiţă fericită în dimineaţa de Crăciun şi el zâmbi.

— Vom încerca… Era extrem de bucuros că îi făcuse o mare plăcere. Începu să fie şi el nerăbdător şi se gândi că va fi poate amuzant să muncească alături de ea, dacă munca nu-i va omorî pe amândoi. Sunt fericit că îţi place cadoul meu. Am trăit câteva clipe de groază gândindu-mă că poate ai uitat de castel şi nu-l mai vrei. Şi vreau să-ţi spun că tatăl tău mă crede de-a dreptul nebun. O să-ţi arăt o dată telegramele. Zicea că pare o nebunie la fel de mare ca ideea ta cu ferma pe care voiai s-o cumperi în Long Island. Mi-a mărturisit că e convins că amândoi suntem nebuni şi că, evident, ne potrivim perfect.

Ea chicoti, gândindu-se din nou la casă, apoi îl privi pe William cu o licărire ştrengărească în ochi, pe care el o observă imediat.

— Şi eu am ceva pentru tine… Cred că… Nu voiam să-ţi spun nimic înainte de a ne întoarce în Anglia şi de a fi sigură… dar cred că s-ar putea… poate că vom avea un copilaş…

Era stânjenită şi bucuroasă în acelaşi timp. William o privi surprins şi uluit.

— Atât de curând? Sarah, vorbeşti serios? Nu-i venea să creadă.

— Cred că vorbesc foarte serios. Probabil că s-a întâmplat chiar în noaptea nunţii. Voi fi mai sigură

peste câteva săptămâni. Dar ea recunoscuse deja primele semne. De data asta le recunoscuse ea, singură.

— Sarah, iubita mea, eşti cu adevărat uluitoare!

Într-o singură noapte căpătaseră o familie şi un castel în Franţa, cu deosebirea că micuţul abia fusese conceput, în timp ce castelul fusese lăsat în paragină de aproape un secol.

Cu toate astea, amândoi erau fericiţi.

Au mai stat la Paris, unde s-au plimbat de-a lungul Senei, au făcut dragoste şi au mâncat în mici bistrouri liniştite, până după Anul Nou, apoi s-au întors la Londra pentru a juca rolurile de duce şi ducesă de Whitfield.

11

De îndată ce s-au întors la Londra, William a insistat ca Sarah să se ducă la medicul lui din Harley Street. Acesta confirmă ceea ce ea bănuia de câteva săptămâni. Era deja însărcinată în cinci săptămâni şi medicul îi spuse că va naşte la sfârşitul lui august sau la începutul lui septembrie. O sfătui să fie precaută în primele luni, mai ales din cauza avortului pe care-l suferise. Dar el constată că Sarah era într-o stare de sănătate excelentă şi îl felicită pe William pentru moştenitor, când acesta veni s-o ia. Viitorul tată era evident foarte încântat de el însuşi şi de ea. Amândoi i-au dat vestea mamei lui când s-au dus la Whitfield, în weekend-ul următor.

— Dragii mei copii, e minunat! exclamă ea fericită, de parcă făcuseră ceva ce nu mai reuşise nimeni de când Maria îi dăduse naştere lui Iisus. Aş vrea să vă amintesc că vouă v-au trebuit doar treizeci de zile pentru a înfăptui ceea ce tatăl tău şi cu mine am reuşit în treizeci de ani. Sunteţi vrednici de a fi felicitaţi pentru iuţeala şi norocul vostru! Ce copii isteţi sunteţi voi! Închină un pahar în cinstea lor şi ei râseră. Nu-şi mai găsea locul de bucurie şi îi spuse din nou lui Sarah că naşterea lui William fusese cel mai fericit moment din viaţa ei şi acesta dăinuise de-a lungul anilor. Dar, ca şi medicul, o sfătui pe Sarah să nu facă prostii şi să nu se obosească, pentru că asta ar putea avea urmări asupra stării copilului sau a ei însăşi.

— Dar mă simt foarte bine.

Într-adevăr, era într-o formă excelentă şi medicul îi spusese că pot face dragoste „rezonabil”, sugerându-le să evite excesele, să nu încerce să doboare recordurile olimpice, sfaturi pe care Sarah i le transmise lui William.

Dar lui îi era foarte frică să facă dragoste ca nu cumva să-i dăuneze ei sau copilului.

— Îţi spun precis că nu se întâmplă nimic. Aşa a spus medicul.

— De unde ştie el?

— E medic, îl asigură ea din nou.

— Poate că nu e un medic bun. Ar fi bine să te mai consulte şi un alt medic.

— William, a fost medicul mamei tale înainte de a te naşte tu!

— Tocmai de aceea. E prea bătrân. Ne ducem la altul mai tânăr.

William merse până într-acolo încât îi găsi un specialist şi ea, ca să-i facă pe plac, se duse şi la el. Omul îi spuse exact ceea ce-i spusese bătrânul lord Allthrope, lucru care o bucură nespus pe Sarah. Era deja în două luni şi nu avusese până atunci nicio problemă.

— Eu vreau să ştiu când ne întoarcem în Franţa, spuse ea, după ce trecu o lună de când se aflau la Londra. Murea de nerăbdare să înceapă lucrările la noua lor casă.

— Vorbeşti serios? William părea îngrozit. Vrei să pleci acum? Nu vrei să aştepţi până se naşte copilul?

— Bineînţeles că nu. De ce să aşteptăm atâtea luni, când am putea începe lucrul de-acum? Iubitule, nu sunt bolnavă, sunt însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu. Dar dacă se întâmplă ceva? Părea nebun de îngrijorare şi îşi dorea ca Sarah să nu fie atât de hotărâtă.

Dar chiar şi bătrânul lord Allthrope căzu de acord că nu avea niciun rost să stea acasă, iar atâta vreme cât Sarah nu se va obosi prea tare şi nu va căra obiecte grele, proiectul din Franţa i se părea foarte bun.

— Îi face foarte bine să aibă o ocupaţie, îl asigură el, apoi le sugeră să aştepte până în martie, pentru ca ea să aibă deja trei luni de sarcină când vor pleca.

Era singurul compromis pe care Sarah a fost dispusă să-l facă. Va aştepta până în martie ca să se întoarcă în Franţa, dar nicio clipă mai mult. Murea de nerăbdare să se apuce de treabă.

William se străduia să tărăgăneze cât mai mult proiectele de la Whitlield, iar mama lui îl îndemna întruna să-i spună lui Sarah să nu se obosească.

— Mamă, încerc, dar nu vrea să mă asculte, spuse el în cele din urmă, într-un moment de disperare.

— E şi ea tot un copil. Nu-şi dă seama că trebuie să aibă mare grijă. Doar nu vrea să piardă sarcina!

Sarah învăţase însă de mult această lecţie. Şi era mult mai prudentă decât credea William: aţipea în timpul zilei, se plimba şi se odihnea când era obosită. Nu avea de gând să piardă acest copil. Dar nici nu avea de gând să stea fără să facă nimic. Îl pisă atâta pe William, până ce el se hotărî să meargă în Franţa, fiindcă n-o mai putea amăgi. Era la mijlocul lunii martie şi Sarah îl ameninţa că va pleca fără el.

Au plecat spre Paris cu iahtul regal, când lordul Mountbaten se ducea să-l viziteze pe ducele de Windsor; el consimţi să ia la bord şi tânăra pereche, ca o favoare. „Dickie”, cum îi spuneau William şi contemporanii lui, era un bărbat foarte chipeş şi Sarah îl amuză în timpul traversării Canalului Mânecii, povestindu-i despre castel şi despre lucrările pe care aveau de gând să le facă acolo.

— William, bătrâne, se pare că programul tău de lucru e stabilit!

El socotea însă că le va face bine la amândoi. Se iubeau foarte mult şi abia aşteptau să ducă la capăt proiectul.

William comandase la „Ritz” să li se închirieze o maşină şi reuşiră să găsească un mic hotel, la două ore şi jumătate de Paris, în apropiere de castelul lor în ruine. Au închiriat ultimul etaj al

hotelului, plănuind să locuiască acolo până ce castelul va deveni cât de cât locuibil, ceea ce amândoi ştiau că va dura mult.

— S-ar putea să dureze ani de zile, mormăi William când îl revăzură.

Următoarele două săptămâni şi le petrecu adunând lucrători. În cele din urmă, angajase o echipă destul de numeroasă şi începură să înlăture scândurile şi obloanele pentru a vedea interiorul. Pe măsură ce lucrau apăreau tot felul de surprize, unele dintre ele plăcute, altele dimpotrivă. Living-ul principal era o încăpere splendidă şi până la urmă găsiră şi trei saloane, cu superbe *boiseries* şi o stucatură de pe care se cojea stratul subţire de aur. Mai descoperiră cămine de marmură şi pardosele minunate. Dar în câteva locuri lemnul fusese distrus fie de mucegai, rezultatul multor ani de umezeală, fie de gâzele şi rozătoarele care se strecuraseră printre scânduri şi stricaseră pe ici pe colo frumoasele ornamente.

Tot la parter se afla o imensă şi frumoasă sufragerie, apoi o serie de saloane mai mici, o extraordinară bibliotecă cu lambriuri de mahon, o sală seniorială, demnă de orice castel englezesc, şi o bucătărie veche, care îi amintea lui Sarah de unele muzee pe care le vizitase cu părinţii în anul precedent. În bucătărie se aflau ustensilele pe care se vedea că nu le mai folosise nimeni de două sute de ani şi Sarah le adună cu grijă, în intenţia de a le păstra. Cu aceeaşi grijă, au pus de asemenea la adăpost cele două trăsuri pe care le-au găsit în hambar.

William se aventură cu prudenţă la etaj, după investigarea iniţială de la nivelul parterului. Refuză însă categoric s-o lase pe Sarah să-l însoţească, de teamă să nu se prăbuşească podeaua. Spre surprinderea lui, aceasta se dovedi foarte solidă şi până la urmă o chemă pe Sarah sus să vadă ce găsise. Erau pe puţin o duzină de încăperi însorite, cu superbe *boiseries* şi ferestre

frumos modelate şi un minunat salon cu un cămin de marmură, care dădea deasupra intrării principale, spre ceea ce fuseseră odinioară parcul şi grădinile castelului. Acesta a fost momentul în care Sarah, plimbându-se dintr-o încăpere într-alta, şi-a dat seama că nu existau băi. N-au cum să existe, râse ea în sinea ei. Pe vremea aceea se spălau în hârdaie aduse în camerele de toaletă şi în loc de closete foloseau oala de noapte.

Era multă treabă de făcut, dar era din ce în ce mai evident că merita. Acum şi William era fascinat. Făcea schiţe pentru lucrători, întocmea programe de muncă şi îşi petrecea fiecare zi din zori şi până seara dând directive, explicând în timp ce Sarah lucra lângă el, cizelând lemnul vechi, restaurând pardoselile, curăţind *boiserie*-iile, reparând pojghiţa de aur şi lustruind alama şi bronzul până ce străluceau; în cele din urmă, îşi petrecea mai toată ziua vopsind. În timp ce ei lucrau la clădirea principală, William desemnase o echipă de tineri să repare casa îngrijitorului, pentru a se putea muta acolo, ca să fie tot timpul pe şantierul uriaşului lor proiect.

Casa îngrijitorului era mică. Avea un living relativ mic, un dormitor şi mai mic alături şi o bucătărie mare şi intimă, iar la etaj, două dormitoare însorite, ceva mai mari. Dar era desigur foarte potrivită pentru ei şi puteau instala probabil şi o servitoare jos, în caz că Sarah ar avea nevoie. Aveau un dormitor al lor şi chiar unul pentru copilul ce se va naşte.

Copilaşul mişca acum în pântecele mamei şi, de fiecare dată când îl simţea, Sarah zâmbea, convinsă că va fi băiat şi că va semăna leit cu William. Îi destăinuia acest lucru din când în când şi el repeta mereu că nu-l va deranja dacă va fi fată, fiindcă oricum dorea să aibă mai mulţi copii.

— Şi noi n-avem grijă că trebuie să asigurăm un urmaş la tron, o tachina el, deşi mai era în joc titlul lui nobiliar şi moştenirea domeniului Whitfield.

În perioada aceea însă, principala preocupare nu era nici domeniul Whitfield şi nici măcar castelul din Franţa. În martie, Hitler îşi ridicase capul monstruos şi „înghiţise" Cehoslovacia, pretinzând că, în fapt, aceasta nu mai exista ca stat de sine stătător. Într-adevăr, se făcuse stăpân peste zece milioane de persoane care nu erau germani. Nici nu terminase bine „treaba" în Cehoslovacia, că îşi îndreptă privirile spre Polonia şi începu s-o ameninţe cu vechi probleme conflictuale în Danzig şi în diferite alte zone.

La o săptămână, se încheie Războiul Civil din Spania, care secerase peste un milion de vieţi şi transformase în ruine prospera Spanie.

Dar în aprilie a fost şi mai rău. Imitându-l pe prietenul său german, Mussolini invadă Albania şi guvernele britanic şi francez începură să protesteze şi îşi oferiră ajutorul Greciei şi României dacă acestea socoteau că este necesar. Oferiseră acelaşi ajutor şi Poloniei, cu câteva săptămâni în urmă, promiţând de data asta să fie alături de ea dacă Hitler va atenta la teritoriile ei.

În mai, Mussolini şi Hitler semnaseră deja alianţa, fiecare promiţând celuilalt să-l sprijine în război. Discuţii similare între Franţa, Anglia şi Rusia s-au încheiat şi au reînceput, fără a duce la vreun rezultat. Era o primăvară deprimantă pentru politica internaţională şi soţii Whitfield erau profund îngrijoraţi, dar în acelaşi timp continuau lucrările de amploare de la Château de la Meuze, iar sarcina lui Sarah înainta. Era acum în luna a şasea şi, deşi William nu i-o spunea, i se părea uriaşă. Dar amândoi erau înalţi şi era de aşteptat ca şi odrasla lor să fie mare. El îl simţea mişcându-se, noaptea, când se întindeau în pat şi uneori, când se lipea de ea, simţea cum copilaşul îl înghionteşte cu picioruşele.

— Nu te doare? întrebă el. Era fascinat de viaţa pe care o simţea înăuntrul ei, de sarcina ei tot mai mare, de copilaşul care se va naşte în curând, rod

al dragostei lor împărtăşite. Era un miracol care nu contenea să-l copleşească. Mai făcea dragoste cu ea din când în când, dar se temea tot mai mult să nu-i dăuneze în vreun fel, iar pe ea părea s-o atragă acum mai puţin actul sexual. Muncea din greu la castel şi amândoi erau extenuaţi când se duceau seara la culcare. Dimineaţa, la ora şase, soseau muncitorii şi începeau să ciocănească şi să facă zgomot.

La sfârşitul lui iunie au reuşit să se mute în casa îngrijitorului, renunţând la camerele de la hotel, ceea ce le făcu o mare plăcere. Locuiau acum pe propriul lor domeniu şi terenurile începeau să arate civilizat. William adusese o armată de grădinari de la Paris ca să taie potecile, să aranjeze copacii şi să sădească flori, transformând jungla într-o grădină. Lucrările în parc au durat mai mult, dar în august începeau să se întrevadă speranţe şi era uimitor cât de mult progresaseră cu casa. William începea să creadă că se vor muta la sfârşitul lunii, tocmai la timp, pentru naşterea copilului. Lucra cel mai mult la apartamentul lor, pentru ca Sarah să se simtă bine acolo şi să poată continua munca în restul casei după ce se vor instala. Vor fi necesari ani de zile pentru finisarea detaliilor, se gândea el, dar realizaseră deja extraordinar de mult într-un răstimp foarte scurt.

De fapt, George şi Belinda trecuseră pe la ei în iulie şi fuseseră foarte impresionaţi de ceea ce reuşiseră să facă William şi Sarah până la acea dată. Au venit de asemenea în vizită Jane şi Peter, şi pentru cele două surori fusese o vizită mult prea scurtă. Jane îl plăcea enorm pe William şi era fericită că Sarah va avea un copil. Promise să vină din nou după ce se va naşte, ca să-l vadă, deşi şi ea aştepta un alt copil şi ştia că va mai trece mult timp până să se poată întoarce în Europa. Doriseră să vină şi părinţii lui Sarah, dar tatăl ei nu se simţise bine în ultimul timp. Jane o asigură însă că nu era nimic grav. La Southampton se lucra serios

la renovare. Mama ei era însă foarte hotărâtă să vină în vizită la toamnă, după ce se va naşte copilul.

După plecarea lui Peter şi Jane, Sarah se simţi singură câteva zile şi se cufundă în munca la casă pentru a se mai îmbărbăta. Muncea din greu ca să-şi termine camera ei şi mai ales frumoasa încăpere alăturată pe care o rezervase copilului.

— Cum merge treaba aici? strigă William într-o după amiază, când îi aduse o franzelă, nişte brânză şi o ceaşcă aburindă de cafea.

Fusese foarte amabil şi săritor cu familia ei, cum era, de fapt, cu toată lumea, dar mai ales cu ea. Acum mai mult ca oricând, Sarah îl iubea cu o dragoste nemărginită.

— Începe să meargă, spuse ea mândră. Poleise cu grijă o parte din *boiserie* şi acum arăta mai bine decât cea pe care o admiraseră la Versailles.

— Te pricepi. William îi admira opera cu un zâmbet cald. Să ştii că te-aş angaja, spuse el şi se aplecă s-o sărute. Te simţi bine?

— Foarte bine. O durea îngrozitor spatele, dar nu i-ar fi spus lui pentru nimic în lume. Îi făcea plăcere tot ce lucra acolo zilnic şi nu va mai fi însărcinată multă vreme, se gândea ea. Doar încă trei sau patru săptămâni. Găsiseră un spital mic şi curat în Chaumont, unde va putea naşte copilul. Era acolo un medic foarte atent şi Sarah se ducea la consultaţie la fiecare câteva săptămâni. El îi spunea că sarcina mergea bine, dar o avertiză că s-ar putea ca pruncul să fie foarte mare.

— Ce înseamnă asta? întrebase ea, străduindu-se să vorbească degajat. În ultimul timp începuse să se teamă de naştere, dar nu voia să-l sperie şi pe William cu temerile ei care i se păreau absurde.

— Ar putea însemna o cezariană, mărturisi medicul. Este poate cam neplăcut, dar uneori e mai sigur şi pentru mamă şi pentru copil, în cazul în care omuleţul este prea mare, cum ar putea fi în cazul dumneavoastră.

— Dacă îmi faceţi cezariană, voi putea să mai am copii după aceea?

Medicul ezită, apoi clătină din cap, simţind că trebuie să-i spună adevărul.

— Nu, nu veţi mai avea voie.

— Atunci nu vreau operaţie.

— În cazul acesta, faceţi multe plimbări, multă mişcare, exerciţii, înotaţi dacă aveţi un râu în apropierea casei. Toate acestea vă vor ajuta la nevoie, *Madame la Duchesse.*

Medicul se înclina întotdeauna politicos când pleca ea şi deşi lui Sarah nu-i plăcea că o ameninţa cu o cezariană, pe el îl plăcea. Nu-i spusese lui William despre opinia medicului cum că bebeluşul ar putea fi foarte mare sau despre posibilitatea unei cezariene la naştere. Era sigură de un lucru, şi anume că dorea mai mulţi copii. Şi avea de gând să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a nu pune în pericol sarcinile viitoare.

Sarah mai avea încă o săptămână sau două până să nască în momentul în care Germania şi Rusia au semnat un pact de neagresiune, lăsând doar Franţa şi Anglia ca potenţiali aliaţi, de vreme ce Hitler semnase deja un pact cu Mussolini, iar Spania era efectiv distrusă şi nu putea ajuta pe nimeni.

— Începe să fie grav, nu-i aşa? îl întrebă Sarah pe William într-o noapte, cu voce calmă. Abia se mutaseră în camera lor din castel şi, deşi mai erau multe detalii de pus la punct, ea se gândea că nu văzuse niciodată ceva mai frumos, sentiment pe care-l avea şi William când o privea.

— Nu e bine. Probabil că mă voi întoarce la un moment dat în Anglia, să văd ce părere au cei din Downing Street Ten. Dar nu voia s-o îngrijoreze. Poate că ne vom întoarce amândoi pentru câteva zile, după ce se va naşte copilul. Oricum voiau să i-l arate mamei lui, aşa că Sarah nu făcu nicio obiecţie.

— E greu de crezut că noi vom intra în război… adică Anglia. Sarah începea să se considere una

de-a lor, deşi îşi păstrase cetăţenia americană când se căsătorise cu William; el nu vedea niciun motiv pentru care ea şi-ar fi schimbat-o. Sarah nu dorea decât ca lumea să se liniştească îndeajuns pentru ca ea să poată aduce copilul pe lume fără grijă. Nu voia să se simtă apăsată de grija războiului, dorea doar un cămin liniştit pentru copilul lor.

— N-ai să pleci dacă se întâmplă ceva, nu-i aşa, William? Îl privi cuprinsă brusc de panică, trecând în revistă toate pericolele posibile.

— Nu voi pleca înainte de a se naşte copilul, îţi promit.

— Dar după aceea? făcu ochii mari de spaimă.

— Numai dacă va fi război. Nu-ţi mai face griji pentru asta. În momentul ăsta nu e sănătos pentru tine. Nu voi pleca nicăieri, decât la spital cu tine, aşa că nu mai fi prostuţă.

Sarah avea vagi dureri când se urcă în noaptea aceea în pat, în noua lor cameră, dar până dimineaţă îi trecură şi se simţi mai bine. Era o prostie să-şi facă griji din cauza războiului. Ea trebuia să se preocupe numai de copil, îşi spuse a doua zi dimineaţă, când se trezi.

Dar pe întâi septembrie, în timp ce ciocănea podeaua micilor încăperi de deasupra dormitoarelor lor, cele care într-o bună zi aveau să devină minunate dormitoare pentru copii, auzi pe cineva ţipând ceva neinteligibil, apoi auzi la parter paşi alergând şi se gândi că o fi păţit careva ceva. Coborî în bucătăria principală ca să dea o mână de ajutor. Dar acolo toţi ascultau radioul.

Germania atacase Polonia cu trupe de infanterie şi cu aviaţia. William stătea şi el acolo şi asculta radio împreună cu toţi bărbaţii de pe şantier. După aceea, toţi începură să discute dacă Franţa va încerca sau nu să elibereze Polonia. Câţiva erau de părere că ar trebui, dar multora nu le păsa. Aveau necazurile lor acasă, cu familiile lor, cu problemele lor, dar alţii considerau că Hitler trebuie oprit

înainte de a fi prea târziu pentru toţi. Sarah stătea acolo, îngrozită şi se uita la William şi la ceilalţi.

— Ce înseamnă asta?

— Nu e bine deloc, spuse William, sincer. Aşteptăm şi vom vedea.

Terminaseră acoperişul casei, ferestrele erau puse la locul lor, pardoselile refăcute, băile fuseseră instalate, dar mai rămăseseră nenumărate detalii. Cu toate acestea, cea mai mare parte a lucrărilor era gata, casa ei era aranjată şi ocrotită de urgia naturii şi a lumii, gata pentru a primi copilaşul lor. Dar lumea nu mai era un loc sigur şi situaţia nu putea fi lesne schimbată.

— Te rog să nu te mai gândeşti la asta, o îndemnă el.

William observase în ultimele două zile că ea dormea mai mult şi bănuia că i se apropia termenul. De aceea voia s-o ferească de grijă şi teamă acum, când trebuia să nască. Era foarte posibil ca Hitler să nu se oprească în Polonia. Mai curând sau mai târziu, Anglia va trebui să intervină şi să-l oprească. William ştia asta, dar nu-i spuse nimic lui Sarah.

În seara aceea au mâncat în tăcere. Ca întotdeauna, gândurile lui Sarah se îndreptau spre chestiuni serioase, dar William se străduia s-o sustragă. N-o lăsă să vorbească despre ultimele ştiri, obligând-o să se gândească la ceva plăcut, încercă să-i abată gândurile de la evenimentele din lume, vorbindu-i despre casă, dar nu era uşor.

— Spune-mi ce vrei să faci cu sufrageria. Vrei să restaurezi lambriurile originare sau să foloseşti o parte din *boiserie*-iile pe care le-am găsit în grajduri?

— Nu ştiu. Părea neatentă, dar făcu un efort să se concentreze asupra întrebării. Tu ce părere ai?

— Cred că *la boiserie* e mai veselă. Lambriurile din bibliotecă sunt suficiente.

— Aşa mi se pare şi mie. Sarah se juca cu mâncarea în farfurie şi el îşi dădea seama că nu-i e

foame. Se întreba dacă nu cumva se simte rău, dar nu voia s-o piseze. Arăta obosită în seara aceea şi îngrijorată. Toţi erau îngrijoraţi.

— Cum rămâne cu bucătăria? Dăduseră la iveală toate cărămizile, vechi de patru sute de ani, şi lui William îi plăcea. E frumos aşa cum e acum, dar poate că tu vrei ceva puţin mai stilat.

— Nici nu mă interesează. Sarah îl privi deodată deprimată. Simt că-mi vine rău de câte ori mă gândesc la sărmanii oameni din Polonia.

— Nu trebuie să te gândeşti acum la asta, Sarah, spuse el cu blândeţe.

— De ce?

— Pentru că nu e bine pentru tine şi nici pentru copil, spuse el hotărât, dar ea începu să plângă când se ridică de la masă, plimbându-se apoi agitată prin bucătărie. Totul părea s-o tulbure mai mult acum, când se apropia termenul.

— Dar ce fac femeile din Polonia care sunt însărcinate ca mine? Ele nu pot schimba subiectul.

— E un gând îngrozitor, recunoscu el, dar acum, în clipa asta, nici noi nu putem schimba nimic.

— De ce, fir-ar să fie? De ce le face aşa ceva dementul ăla?
se revoltă ea, apoi se aşeză din nou, gâfâind şi evident îndurerată.

— Sarah, potoleşte-te! Nu te enerva. O sili să se ducă sus şi insistă să se întindă în pat, dar ea încă mai plângea. Nu poţi duce pe umerii tăi toată povara lumii.

— Nu sunt umerii mei, nu e lumea, e fiul tău. Zâmbi printre lacrimi, gândindu-se din nou cât de mult îl iubea pe William. Era întotdeauna atât de bun cu ea, mereu neobosit. Renovase castelul muncind fără încetare numai pentru că îi plăcea ei. Dar ajunsese să-i placă şi lui şi, ştiind asta, Sarah se înduioşă.

— Crezi că acest mic monstru se va hotărî să iasă la lumină? întrebă ea cu un glas obosit, în timp ce el o freca pe spate.

William trebuia să se ducă jos, să strângă masa, dar nu voia s-o lase singură până ce nu se relaxa şi pentru el era evident că încă nu se relaxase şi că pesemne va mai dura.

— O să iasă el la lumină până la urmă. Deocamdată respectă programul. Ce dată a spus lordul Allthrope? Întâi septembrie? Adică astăzi, deci va întârzia doar începând de mâine.

— E atât de mare! Sarah era îngrijorată, neştiind cum o să iasă copilul. În ultimele săptămâni se făcuse şi mai uriaşă. Şi îşi mai amintea că medicul local spusese că bebeluşul era prea mare.

— O să iasă el. Când va fi gata. William se aplecă asupra ei şi îi sărută drăgăstos buzele. Acum odihneşte-te puţin. O să-ţi aduc o ceaşcă de ceai. Dar când se întoarse cu ceea ce francezii numesc o „infuzie de mentă", ea dormea profund, îmbrăcată, şi el n-o mai deranjă. Sarah a dormit lângă el, aşa cum era, până dimineaţa şi s-a speriat când s-a trezit, simţind o durere puternică; mai avusese însă astfel de dureri, care apăreau şi dispăreau până la urmă. De fapt, se simţea mai puternică decât se simţise vreodată şi avea o listă lungă de amenajări pe care voia să le termine în camera copiilor înainte de a naşte. Trebălui acolo toată ziua, uitând de griji, şi refuză chiar să coboare la masă când a fost chemată. William a trebuit să-i ducă dejunul sus şi s-o certe că munceşte prea mult, dar ea întoarse faţa spre el şi râse. Arăta mai bine şi mai fericită decât fusese în ultimele săptămâni şi el zâmbi, luându-i-se parcă o povară de pe suflet.

— Tot e bine că ştim măcar că nu voi pierde copilul. Sarah îşi mângâie burta imensă şi bebeluşul dădu tare cu picioruşele, în timp ce ea muşcă dintr-o *baguette* şi apoi dintr-un măr, după care se întoarse la muncă. Hăinuţele şi scutecele copilului erau deja aranjate în sertare. La sfârşitul zilei era gata cu tot ce îşi propusese să facă şi camera copilului arăta minunat. Totul era în

dantelă albă, cu panglici de satin alb. Pusese acolo un leagăn de nuiele, în stil vechi, un frumos dulăpior, o comodă care aparţinea casei, curăţată acum şi înălbită chiar de ea, iar pardoseala era galbenă ca mierea şi acoperită cu un covoraş Aubusson. Încăperea era plină de dragoste şi căldură şi singurul lucru care lipsea era copilaşul.

Sarah coborî în bucătărie la ora cinei şi puse în farfurii macaroane, friptură rece de pui şi salată, pentru amândoi. Încălzi puţină supă, luă pâinea şi îşi strigă soţul care era sus. William îi turnă un pahar cu vin, dar ea îl refuză. Nu mai putea să bea nimic, fiindcă îi dădea arsuri.

— Ai făcut o treabă bună. William fusese sus să vadă cum arăta camera şi îl impresionase energia de care dădea ea dovadă. Nu mai fusese de săptămâni întregi atât de vioaie.

După masă, ea îi propuse să facă o plimbare în grădină.

— Nu crezi că ar trebui să te odihneşti? William părea cam îngrijorat, considerând că Sarah exagerează. Chiar dacă avea doar douăzeci şi trei de ani, urma să treacă printr-o mare încercare, despre care el auzise că nu e deloc uşoară şi ţinea neapărat ca ea să se odihnească.

— De ce să mă odihnesc? Copilul nu se va naşte probabil decât peste câteva săptămâni. Am început să mă obişnuiesc să fiu veşnic în starea asta.

— Aşa se pare, după cum te porţi. Te simţi bine? El o privi cu atenţie, dar văzu că Sarah arată realmente bine. Ochii îi erau strălucitori şi limpezi, obrajii îmbujoraţi şi îl tachina întruna.

— Zău că mă simt bine, William.

În seara aceea, conversaţia lor se învârti în jurul familiei: părinţii ei, Jane, mama lui. Vorbiră şi despre casa din Long Island. Edward şi Victoria făcuseră şi ei lucrări de amploare acolo şi tatăl ei spusese că totul va reveni la normal abia în vara următoare. Reparaţiile le luaseră mult pentru că furtuna făcuse pagube mari. Firește, îi simţea lipsa

lui Charles, deşi aveau un nou îngrijitor, un japonez, împreună cu soţia lui.

Sarah părea foarte nostalgică pe când se plimbau prin grădină. Începuseră să apară ici şi colo mici tufe şi toată grădina părea plină de speranţe şi de promisiuni, ca şi ea.

Se întoarseră în casă în cele din urma şi ea păru mulţumită să se poată întinde ca să se odihnească. Citi un timp o carte, apoi se ridică, se întinse şi se duse să privească pe fereastră lumina lunii. Noua lor casă era frumoasă şi îi plăcea totul acolo. Era visul vieţii ei.

— Îţi mulţumesc pentru toate astea, rosti ea cu duioşie din locul în care stătea şi el o privi din pat, impresionat cât de dulce era. Arăta atât de tânără şi de imensă! Apoi, când porni spre pat, se uită de jur-împrejur pe podea, apoi spre tavanul de deasupra lor. Of, curge rău undeva! Probabil că s-a spart o ţeavă. Nu vedea nimic deasupra sau pe perete, dar pe podea era o baltă în toată regula.

William se ridică încruntat şi privi şi el spre tavan.

— Nu văd nimic. Eşti sigură? Dar ea arătă spre pardoseală, el privi în jurul ei, apoi din nou în spatele ei. Înţelese înaintea ei. Iubito, tu eşti cea care ai ţevi sparte, spuse el zâmbind cu blândeţe, neştiind prea bine cum s-o ajute.

— Poftim? Sarah se simţi foarte jignită, în timp ce el aduse un teanc de prosoape din baia pe care o amenajase în camera alăturată şi dintr-odată în ochii ei se ivi un licăr de înţelegere. Nu-i trecuse prin cap. I se rupsese apa.

— Crezi că asta e? Se uită în jurul ei în timp ce el aduna apa cu prosoapele şi Sarah îşi dădu seama că îşi udase cămaşa de noapte. El avea dreptate. Pierduse apa.

— Mă duc să-l sun pe doctor, spuse el şi se sculă.

— Nu cred că e nevoie. El spunea că poate dura o zi întreagă până ce se va întâmpla ceva.

— Eu o să fiu mai liniştit dacă-l sun. Dar se nelinişti de-a binelea după ce sună la spitalul din Chaumont. Profesorul Vincour, cum îi spuneau medicii din Franţa, plecase împreună cu trei colegi la Varşovia. Se duseseră să-şi ofere serviciile acolo pentru a-i ajuta pe polonezi; în plus, în noaptea aceea izbucnise şi un incendiu cam mare în satul alăturat. Toate infirmierele erau acolo şi nu rămăsese niciun medic. Duceau mare lipsă de personal medical şi ultimul lucru de care aveau nevoie acum era să se ocupe de o naştere banală, chiar dacă era vorba de *Madame la Duchesse.* De data asta, nimeni-nimeni n-a fost impresionat de titlul lui nobiliar. „Nu-i nicio problemă să naşti un copil”, i-au spus ei. I-au sugerat să cheme o femeie de la o fermă din apropiere sau pe cineva de la hotel, fiindcă ei nu puteau să-l ajute.

Când urcă, William nici nu ştia ce să-i spună lui Sarah. Lui însuşi i se făcuse aproape rău. Îşi dădu seama că trebuia s-o fi dus înapoi la Londra sau măcar la Paris. Dar era deja prea târziu. Ajutase o dată o căţea să fete, dar bineînţeles că habar nu avea cum se nasc copiii şi nici Sarah nu era mai documentată. Ea era chiar mai neştiutoare decât el. Doar despre avort ştia câte ceva, deşi atunci îi făcuseră anestezie generală. Nici măcar nu avea nimic contra durerilor sau ceva care să ajute copilul, dacă se iveau probleme. Brusc, îşi aminti ce spusese ea, că uneori dura o zi întreagă până ce se declanşau durerile. O s-o ducă la Paris cu maşina. Erau doar la două ore şi jumătate distanţă. Era soluţia ideală, conchise el în timp ce alerga sus, spre dormitorul lor. Şi atunci îi văzu faţa când intră în cameră şi se pierdu cu firea. Contracţiile începuseră brusc, cu o violenţă extraordinară.

— Sarah! Alergă spre pat, unde ea se zbătea de parcă nu mai avea aer, zvârcolindu-se de durerile care o cuprinseseră. Doctorul nu e aici. Te simţi în stare să te duc cu maşina la Paris? Dar ea îl privi îngrozită auzindu-l.

— Nu pot… Nu ştiu ce s-a întâmplat… Nu pot să mă mişc… Vin mereu… şi sunt îngrozitoare…

— Mă întorc imediat, spuse William, mângâind-o pe braţ. Dădu buzna jos, hotărându-se să se sfătuiască măcar cu o femeie. Sună la hotel şi întrebă dacă-l putea ajuta cineva, dar fata care îi răspunse era fiica proprietarului, avea doar şaptesprezece ani şi era foarte sfioasă, deci William înţelese că nu-i putea fi de niciun ajutor. Fata îi spuse că toată lumea, inclusiv părinţii ei, plecaseră la locul incendiului.

— Bine, dacă se întoarce cineva, oricine, orice femeie care ne-ar putea ajuta, trimite-o la castel. Soţia mea naşte. Închise telefonul şi alergă înapoi la Sarah, care zăcea pe patul lor, scăldată în sudoare, respirând cu greutate şi gemând din când în când.

— Fi liniştită, iubito. Vom face asta împreună.

William se duse să se spele pe mâini şi se întoarse cu un alt teanc de prosoape cu care o înconjură. Îi puse pe frunte o compresă rece şi ea încercă să-i mulţumească, dar durerile erau atât de mari încât nu putea să vorbească. Fără motiv, el se uită la ceas şi văzu că era aproape miezul nopţii.

— Deci în noaptea asta vom avea un bebeluş. Încercă să pară vesel în timp ce o ţinea de mână şi ea se zvârcolea de durere sub privirile lui. Habar nu avea cum s-o ajute şi ea îl implora să facă totuşi ceva când o sfâşiau junghiurile acelea cumplite. Încearcă să rezişti. Încearcă să te gândeşti că durerile îl vor aduce pe copilaşul nostru.

— Este groaznic… William… William… Fă-le să înceteze… Fă ceva! plângea ea şi el stătea neputincios acolo, dorind s-o ajute, dar neştiind cum. Nu credea că ar fi putut s-o ajute cineva şi ea nu mai putea suporta durerile. Avortul fusese îngrozitor, dar acum era cu mult mai rău. Ah, Dumnezeule!…

Ah, William… Ah!… Simt că iese!

William se simţi uşurat că se întâmpla atât de repede, căci dacă năştea foarte curând, ea va supravieţui naşterii. Se rugă să se petreacă totul cât mai repede.

— Pot să mă uit? întrebă el şovăielnic.

Ea încuviinţă din cap şi îşi desfăcu şi mai mult picioarele, parcă pentru a face loc copilului. Când se uită, William văzu capul, mai exact o părticică din el, acoperit cu sânge şi păr blond. Spaţiul pe care-l vedea avea un diametru de aproximativ cinci centimetri şi i se păru că nu va mai dura decât câteva minute până se va naşte copilul. Strigă emoţionat spre ea:

— Îl văd, iubito. Iese! Hai, împinge! Împinge!… Scoate copilul nostru…!

William o încuraja mereu şi, o secundă, rezultatul eforturilor ei fu evident. O clipă, copilul păru să se apropie, apoi se retrase iar. Era un dans lent şi mult timp nu se văzu niciun progres. Apoi acea porţiune din capul copilului pe care o vedea păru în sfârşit să se mărească. El îi propti picioarele pe pieptul lui pentru ca ea să poată împinge mai tare, dar copilul nu voia să se mişte şi Sarah era disperată, urlând la fiecare durere, amintindu-şi ce spusese doctorul, că bebeluşul ar putea fi prea mare ca să se nască pe cale normală.

— Sarah, nu poţi să împingi mai tare? se rugă el. Copilul părea înţepenit acolo. Se chinuiau de câteva ore. Trecuse de patru şi ea se zbătea să-l împingă afară de la miezul nopţii. Nu avea răgaz între dureri, doar câteva secunde ca să-şi tragă răsuflarea şi să împingă din nou. William vedea că Sarah intrase în panică şi îşi pierduse controlul. Îi înşfăcă picioarele şi îi ordonă: Împinge!

Ţipa la ea şi îi părea rău, dar n-avea încotro. Copilul nu ieşise nici măcar suficient pentru ca el să încerce să-l întoarcă sau să-l tragă. Continuând s-o îndemne, văzu că fătul avansează. Din nou. Naşterea era aproape, dar trecuse de ora şase şi copilul tot nu ieşise.

Sarah se străduia să împingă, mereu şi mereu, dar la ora opt pierduse deja mult sânge. Era palidă ca moartea şi copilul nu se mai mişcase de câteva ore. William auzi atunci o mişcare la parter şi strigă, sperând că era cineva care să-l audă. Sarah era aproape inconştientă şi incapabilă parcă să mai împingă.

Pur şi simplu nu mai avea vlagă. William auzi paşi grăbiţi pe scară şi după o clipă o văzu pe Emanuelle, tânăra de la hotel, cu ochii mari, îmbrăcată cu o rochiţă albastră, peste care avea un şorţuleţ.

— Am venit să văd dacă nu pot s-o ajut pe *Madame la Duchesse* la naştere.

Dar William începea să se teamă că *Madame la Duchesse* era pe moarte şi că nu va mai fi nicio naştere. Sarah avea hemoragie, deşi nu foarte mare, dar copilul nu mişca şi ea nu mai avea putere să împingă când apăreau durerile. Zăcea întinsă şi gemea între ţipete şi dacă nu făceau repede ceva, William îi va pierde pe amândoi. Trecuseră deja nouă ore de când începuseră muncile şi încă nu născuse.

— Vino să mă ajuţi, îi spuse el fetei cu un glas disperat şi ea se apropie de pat. Ai ajutat vreodată la o naştere? William îi vorbi fără să-şi desprindă privirea de Sarah, care era acum cenuşie la faţă şi cu buzele vinete. Ochii i se rostogoleau în cap şi el îi vorbea mereu, silind-o să-l asculte. Sarah, ascultă-mă! Trebuie să împingi, trebuie! Cât de tare poţi! Ascultă-mă, Sarah! Împinge! Acum! Învăţase cum să simtă contracţiile, ţinând mâna pe burta ei. Apoi i se adresă din nou fetei de la hotel: Ştii ce să faci?

— Nu, spuse ea cu sinceritate. Am văzut doar la animale, rosti fata cu un puternic accent franţuzesc, deşi vorbea bine englezeşte. Cred că acum putem împinge noi în locul ei. Dacă nu… dacă… Nu voia să-i spună că soţia lui ar putea muri, dar ştiau asta amândoi.

— Ştiu. Tu împingi în jos cât de tare poţi, împinge copilul spre mine. Când îţi spun eu…

William ţinea mâna ca să simtă următoarea contracţie şi când veni, îi făcu semn fetei şi începu să strige din nou la Sarah. De data asta copilul se mişcă, în sfârşit, după multe ore. Emanuelle împingea în jos cu toată puterea şi, cu toată spaima că ar putea-o omorî pe ducesă, ştia că n-avea de ales.

Continua să împingă, să împingă, să împingă, încercând să scoată copilul afară, să-l aducă la viaţă, până nu vor pierde şi mama şi copilul.

— Iese? întrebă ea şi o văzu pe Sarah deschizând ochii, iar William încuviinţă dând din cap. Sarah păru să-l vadă o clipă, dar numai o clipă, apoi se cufundă din nou în oceanul ei de durere.

— Hai, iubito. Împinge, acum! Încearcă să ne ajuţi de data asta, spuse el calm, înăbuşindu-şi lacrimile, în timp ce ea plângea. Emanuelle se lăsă pe Sarah cu toată greutatea şi cu toată forţa pe care şi-o putu aduna, în timp ce William privea şi se ruga. Şi încet, încet… încet… capul ieşi încetişor din trupul lui Sarah şi, înainte ca ei să elibereze copilul, acesta scoase un ţipăt lung. Sarah tresări auzindu-l şi se uită în jur de parcă n-ar fi înţeles ce se întâmplă.

— Ce-i asta? întrebă ea ameţită, privindu-l pe William.

— E copilul nostru. Pe obraji îi şiroiau lacrimile şi Sarah intră din nou în panică, fiindcă durerile începură din nou şi trebui să mai împingă. Mai trebuiau să elibereze umerii, dar acum ajuta şi William, în timp ce şi mama şi copilul ţipau, iar el simţea cum sudoarea i se amestecă cu lacrimile. Sarah nu mai putea contribui cu nimic. Era prea vlăguită şi copilul mult prea mare. Medicul din Chaumont avusese dreptate. Nu trebuia să încerce să nască acest copil pe cale normală, dar acum era

prea târziu. Era pe jumătate născut şi trebuiau să-l scoată din trupul mamei lui.

— Sarah! Împinge din nou! strigă William şi Emanuelle continuă s-o apese pe abdomen până i se păru la un moment dat că o să treacă prin ea. Dar copilul mai avansă câţiva centimetri şi William scoase un braţ. Nu reuşea însă să-l scoată pe celălalt. Atunci îşi aduse brusc aminte de căţeluşii pe care-i ajutase să iasă la iveală. Unuia din ei i se întâmplase la fel şi mama suferise cumplit, dar îi salvase pe amândoi. Căţeluşul acela era neobişnuit de mare şi acum vedea că aşa era şi copilul lui.

De data asta, contracţiile reîncepură şi Sarah ţipa, William introduse mâna în trupul ei şi încercă să răsucească uşor copilul într-un alt unghi, umblând încet în jurul umărului; iar Sarah se arcui, răvăşită de durere, împotrivindu-se cu toată forţa.

— Ţine-o acolo, lipită de pat! îi ceru el fetei. N-o lăsa să se mişte!

Putea să omoare copilul. Dar Emanuelle o ţinea ferm, în timp ce William îi presa picioarele în jos, luptându-se să elibereze copilul. Deodată, cu un mic sunet ciudat, celălalt braţ ieşi la iveală, umerii se eliberară şi, o clipă mai târziu, William scoase tot copilul. Era băiat – frumos şi într-adevăr imens.

William îl ţinu în sus în soarele dimineţii, ca să-l privească în toată splendoarea lui şi atunci înţelese de ce mama lui spunea că e un miracol. Într-adevăr, miracol era. Tăie cu grijă cordonul ombilical şi-i dădu fetei băieţelul, în timp ce el îi ştergea faţa lui Sarah cu cârpe umede şi încerca să oprească sângele cu prosoape.

De data asta, Emanuelle ştiu ce e de făcut. Aşeză cu blândeţe copilaşul pe o grămăjoară de pături de pe podea şi veni să-i ajute lui William.

— Trebuie s-o apăsăm foarte tare pe burtă… aşa… ca să nu mai sângereze. Am auzit-o pe mama spunând asta despre femeile care au avut mai mulţi copii.

Începu deci să apese pe partea de jos a abdomenului lui Sarah şi mai tare ca înainte, frământându-l ca pe un aluat, în timp ce biata Sarah abia mai putea să ţipe şi se rugă de ei să înceteze. William văzu însă că fata are dreptate, fiindcă sângerarea scăzu şi în cele din urmă se opri, curgând doar atâta sânge cât li se părea normal.

Se făcuse ora prânzului şi lui William nu-i venea să creadă că naşterea fiului lor durase douăsprezece ore. Douăsprezece ore, în care Sarah şi copilul erau să moară. Ea era încă îngrozitor de palidă, dar nu mai avea buzele vinete şi el îi aduse bebeluşul şi îl ţinu în aşa fel încât să-l vadă. Sarah zâmbi, dar era încă prea vlăguită ca să-l ia în braţe şi ridică recunoscătoare privirea spre William, simţind că el îi salvase pe amândoi.

— Îţi mulţumesc, şopti ea, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji. Şi el o sărută. Îi dădu copilul înapoi lui Emanuelle şi ea îl duse jos să-l spele, pentru a i-l înapoia mamei lui mai târziu. William o spălă pe Sarah, schimbă aşternuturile şi o înveli în prosoape şi pături curate. Ea era prea slăbită ca să se poată mişca, nici măcar nu putea vorbi, dar îl urmărea cu o privire recunoscătoare şi în cele din urmă se lăsă pe perne şi se cufundă în somn. Fusese cel mai groaznic lucra pe care-l văzuse William vreodată, dar şi cel mai frumos în acelaşi timp. Când se duse jos să-i facă o ceaşcă de ceai, cu un strop de coniac se simţea copleşit de propriile sale emoţii. În timp ce pregătea ceaiul, nu se putu abţine şi dădu o duşcă pe gât.

— E un băieţel frumos, îi spuse Emanuelle privind copilul. Cântăreşte cinci kilograme, anunţă ea uimită, fapt care explica tot chinul lui Sarah.

William zâmbi uimit şi el. Fata fusese într-adevăr foarte curajoasă şi îl ajutase enorm. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea. Cu siguranţă că n-ar fi putut s-o salveze pe Sarah şi nici copilul.

— Îţi mulţumesc. William o privi cu recunoştinţă. Nu i-aş fi putut salva fără ajutorul tău. Ea zâmbi şi se întoarseră amândoi sus, să vadă cum se simte Sarah. Proaspăta mămică sorbi puţin din ceai şi zâmbi din nou când văzu bebeluşul. Încă mai avea dureri şi era slăbită, dar ştia că îi va face bine coniacul. Şi chiar şi în starea de slăbiciune era fericită să vadă băieţelul.

William îi spuse că are cinci kilograme şi ar fi vrut să se scuze pentru că îi provocase asemenea chinuri, dar n-a mai avut ocazia să spună nimic. Sarah adormi buştean înainte de a întoarce capul pe pernă. Dormi astfel ore-n şir, timp în care William stătea cuminte pe un scaun la căpătâiul ei şi o privea. Dar când se trezi din nou, în amurg, Sarah arăta mai bine şi îl rugă s-o ajute să se ducă la baie. El o conduse, apoi o aduse înapoi, la pat, minunându-se de puterea de rezistenţă a femeilor.

— Am fost tare îngrijorat pentru tine, mărturisi el în timp ce ea se întindea din nou. Habar nu aveam că bebeluşul e atât de mare. Cinci kilograme – enorm!

— Medicul a bănuit asta, spuse ea, dar nu-i spuse că ea refuzase să i se facă cezariană, de teamă că nu va mai avea alţi copii. Ştia că dacă i-ar fi spus lui William că exista această posibilitate, el ar fi silit-o să se întoarcă la Londra. Dar se bucura că nu se dusese, că fusese curajoasă, chiar dacă nu prea înţeleaptă. Acum va putea să mai facă şi alţi copii… Iar pe frumosul lor fiu… îl va boteza Phillip Edward, după numele bunicului lui William şi al tatălui ei. Nu mai văzuse făptură atât de frumoasă, se gândi ea, în timp ce îşi ţinea pentru prima dată fiul în braţe.

Emanuelle plecă în sfârşit pe înserat, înapoindu-se la hotel. Când William o conduse jos, văzu câţiva dintre oamenii care lucrau pentru el făcându-i semne cu mâna din depărtare. Le făcu şi el semn cu mâna, zâmbind, gândindu-se că îl felicită pentru naşterea copilului. Dar privind mai

atent, îşi dădu seama că ei strigă ceva, ceva ce nu înţelese la început, apoi desluşi un cuvânt care-i făcu sângele să-i îngheţe în vine şi porni în fugă spre ei.

— *C'est la guerre, Monsieurle Duc… C'est la guerre…*

Izbucnise războiul, îi spuneau ei. Anglia şi Franţa declaraseră război Germaniei în după-amiaza aceea… Copilul lui abia se născuse, soţia lui era să moară… şi el va trebui să-i părăsească. Rămase să-i asculte mult timp, ştiind că va trebui să se întoarcă în Anglia cât de repede. Dacă va reuşi, va trebui să trimită imediat un mesaj în Anglia. Şi ce-i va spune lui Sarah? Deocamdată nimic. Era prea slăbită ca să poată primi vestea. Dar în curând va trebui să afle. Nu mai putea sta mult timp cu ei.

Se grăbea să se întoarcă în camera lor, ca să vadă ce fac ea şi copilaşul, care dormea acum, şi lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Era atât de nedrept… de ce tocmai acum? Ea îl privi de parcă ar fi ştiut, de parcă ar fi simţit ceva.

— Ce era zgomotul acela de afară? îl întrebă cu glas stins.

— Au venit câţiva oameni să te felicite că ai adus pe lume un băieţel atât de frumos.

— Ce drăguţ din partea lor! Sarah zâmbi fericită şi adormi din nou, în timp ce el se întinse lângă ea, privind-o îngrijorat, cu gândul la ceea ce va urma.

12

Zorile dimineţii următoare se iviră însorite şi calde şi copilul îi trezi de îndată ce se făcu lumină, plângând înăbuşit. William i-l aduse şi-l puse la sânul lui Sarah, privindu-i pe amândoi. Băieţelul inimos părea să ştie exact ce are de făcut şi Sarah îi zâmbea, slăbită. Tot nu era în stare să se mişte, dar se simţea mai bine decât în noaptea precedentă şi apoi, brusc, îşi aminti zgomotele de afară şi expresia de pe chipul lui William şi înţelese că se întâmplase ceva, dar William încă nu-i spusese despre ce era vorba.

— Ce s-a întâmplat ieri-noapte? întrebă ea încet, în timp ce bebeluşul sugea înfometat din sânul mamei lui şi William se întreba dacă nu era încă prea devreme ca să-i spună adevărul. Ştia însă că trebuie să-i spună. Îl sunase în noaptea precedentă pe ducele de Windsor la Paris şi amândoi căzuseră de acord că vor trebui să se întoarcă foarte repede în Anglia. Wallis urma să-l însoţească, desigur, dar William ştia că el n-o putea deplasa atât de curând pe Sarah. În niciun caz nu în momentul acela, şi poate nici peste câteva săptămâni sau chiar luni. Totul depindea de cât de repede se va restabili ea, ceea ce, acum, era încă greu de prevăzut. Între timp, William trebuia să se întoarcă la Londra şi să se prezinte la Ministerul Apărării. Sarah va fi în siguranţă în Franţa, dar nu-i plăcea s-o lase singură. Privindu-l, Sarah văzu pe faţa lui suferinţa şi îngrijorarea. Pentru William fuseseră două zile de calvar.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sarah întinzând mâna să-l mângâie.

— Am intrat în război, spuse el mâhnit, nemaiputând să-i ascundă adevărul şi rugându-se să fie destul de puternică pentru a suporta ştirea şi implicaţiile acesteia pentru ei doi. Anglia şi Franţa împotriva Germaniei. Conflictul s-a declanşat ieri,

când tu îl aduceai pe lume pe Phillip. Fusese o sarcină grea, amândoi ştiau asta şi era de înţeles că nu-i preocupase războiul. Dar acum nu mai puteau ocoli realitatea.

Lui Sarah i se umplură ochii de lacrimi când îl auzi şi-l privi cu frică.

— Ce înseamnă asta pentru tine? Va trebui să pleci curând?

— Trebuie. William încuviinţă din cap cu tristeţe, disperat că era nevoit s-o părăsească, dar nu avea de ales. O să încerc să trimit azi o telegramă ca să anunţ că mă voi prezenta peste câteva zile. Nu vreau să plec până nu te văd cât de cât întremată.

O mângâie cu duioşie pe mână, amintindu-şi cât de mult suferise. Pentru el era un dublu miracol când îi privea, şi tare n-ar fi vrut să-i părăsească.

— O s-o rog pe Emanuelle să stea aici, cu tine, după ce plec. E o fată bună. Se dovedise într-adevăr a fi o fată deosebită, mai ales în ziua precedentă, când ajutase la naştere.

Emanuelle se întoarse în aceeaşi dimineaţă, imediat după ora nouă, îmbrăcată cu o altă rochie albastră imaculată şi un şorţuleţ proaspăt scrobit. Părul ei roşcat era strâns împletit într-o coadă groasă care-i atârna pe spate, legată cu o panglică albastră. Avea şaptesprezece ani, iar fratele ei – doisprezece. Locuiau de când se născuseră în La Marolle. Părinţii ei erau oameni simpli, muncitori şi inteligenţi, cum erau şi copiii lor.

După ce veni fata, William se duse la poştă să telegrafieze la Ministerul Apărării din Anglia. Dar îndată ce se întoarse la castel, fratele lui Emanuelle, Henri, sosi de la hotel.

— Telefonul dumneavoastră este deranjat, *Monsieur le Duc,* anunţă el. Ducele de Windsor sunase şi lăsase un mesaj la hotel ca să-l anunţe că vasul Maiestăţii sale, *Kelly,* va sosi să-i ia în dimineaţa următoare de la Le Havre şi el, William, trebuia să plece de îndată la Paris.

Băiatul gâfâia încă spunând acestea. William îi mulţumi şi îi dădu zece franci, apoi se duse sus, să-i dea vestea lui Sarah.

— Am primit adineauri un mesaj de la David, începu el pe un ton şovăielnic, umblând încet prin cameră şi încercând să-şi întipărească totul în minte pentru a duce cu el amintirile. El… adică… Bertie ne trimite mâine un vas să ne ia.

— Aici? Sarah părea buimăcită. Aţipise puţin în timp ce el plecase să telegrafieze.

— Nu chiar. Zâmbi şi se aşeză lângă ea, pe pat. Se aflau la trei sute de kilometri de ţărm, în satul La Marolle. Vasul vine la Le Hâvre. Vrea să ne întâlnim la Paris, mâine dimineaţă la ora opt. Probabil că ne va însoţi şi Wallis. William o privi din nou pe soţia lui, încruntându-se îngrijorat. Cred că tu nu eşti încă destul de întremată ca să poţi veni cu noi. Ştia că nu era, dar era dator s-o întrebe, pentru propria lui linişte sufletească. Pe de altă parte, ştia că dacă ar fi deplasat-o prea curând, s-ar fi putut să pornească din nou hemoragia. Pierduse deja mult sânge când născuse. Era încă foarte palidă şi slăbită. Probabil că abia după o lună se va restabili îndeajuns pentru a se putea deplasa, dar nici gând să poată fi dusă acum cu maşina la Paris sau să facă o călătorie până în Anglia. Ea clătină din cap în chip de răspuns la întrebarea lui. Nu-mi place că te las aici, adăugă el.

— Franţa este aliatul nostru. Nu ni se va întâmpla nimic aici. Sarah îi zâmbi drăgăstos. Ar fi vrut ca el să nu plece, dar n-o deranja să rămână acolo. Acum era căminul lor. O să ne descurcăm. Ai să poţi să te întorci curând?

— Nu ştiu. O să-ţi transmit un mesaj de îndată ce va fi posibil. Trebuie să mă prezint la Ministerul Apărării din Londra, apoi să aflu ce au de gând cu mine. O să încerc să mă întorc aici cât de repede voi putea. Şi după ce te vei simţi destul de bine, trebuie să te întorci şi tu acasă, spuse el cu un glas sever.

— Aici e casa mea, şopti ea privindu-l în ochi. Nu vreau să plec. Phillip şi cu mine vom fi în siguranţă aici.

— Ştiu. Dar m-aş simţi mai liniştit dacă aţi fi la Whitfield.

Această perspectivă o deprima pe Sarah. Ţinea mult la mama lui şi domeniul Whitfield era un loc frumos, dar castelul de la Meuze devenise căminul lor şi munciseră atât de mult ca să ajungă aşa cum doreau, încât acum ea nu mai voia să-l părăsească. Mai erau încă multe de făcut, dar va putea lucra singură după ce se va înzdrăveni, aşteptându-l să se întoarcă din Anglia.

— Vom vedea, spuse el lăsând discuţia deschisă şi se duse să-şi facă bagajele cu care avea să plece în dimineaţa următoare.

Niciunul din ei nu dormi în noaptea aceea şi chiar şi bebeluşul plânse mai mult decât altădată. Sarah nu avea lapte suficient pentru un copil atât de mare şi era nervoasă şi îngrijorată. Îl văzu pe William că se trezeşte la şapte, când credea că ea adormise în sfârşit. Sarah vorbi încet în camera întunecată, privindu-l.

— Nu vreau să pleci, spuse ea cu tristeţe şi William veni lângă ea şi o mângâie pe mână şi pe faţă, dorind din tot sufletul să nu fie nevoit s-o părăsească.

— Nici eu nu vreau să plec. Să sperăm că se va sfârşi în curând şi că ne vom putea lua viaţa de la capăt. Ea încuviinţă din cap, rugându-se în gând să aibă dreptate şi încercând să nu se gândească la sărmanii oameni din Polonia.

După o oră era bărbierit şi îmbrăcat şi veni din nou lângă patul ei. De data asta se ridică şi ea. Când se sculă, simţi o clipă că i se învârte capul, dar William o sprijini cu braţul lui puternic.

— Nu trebuie să cobori. Să nu păţeşti ceva când ai să urci scara înapoi. Sarah era încă fragilă şi putea să leşine şi să se lovească. Era prea slăbită ca să încerce măcar, şi ea ştia asta.

— Te iubesc… Te rog ai grijă de tine… William… ai grijă… Te iubesc… Avea lacrimi în ochi şi el de asemenea. Îi zâmbi şi el o ajută să se întindă din nou în pat.

— Îţi promit… ai grijă şi tu… şi ai grijă de lordul Phillip.

Ea îi zâmbi fiului ei. Era un băieţel tare frumos. Avea ochi mari, albaştri şi buclişoare blonde şi William spunea că semăna leit cu fotografiile tatălui său.

O sărută cu multă precauţie, ca să nu-i facă vreun rău, apoi o înveli bine şi o sărută din nou şi îi mângâie părul lung şi mătăsos care i se revărsa pe umeri.

— Să te pui repede pe picioare… O să mă întorc în curând… Te iubesc… atât de mult..! Era din nou recunoscător că ea supravieţuise naşterii. Traversă apoi camera şi o privi pentru ultima oară din uşă. Te iubesc, rosti el încet, în timp ce ea plângea, apoi dispăru.

— Te iubesc… strigă după el, cât timp îi auzi încă paşii pe scară. William!… Te iubesc!…

— Şi eu te iubesc!… Ecoul se întoarse, apoi auzi trântindu-se uşa masivă de la intrare. După o clipă se auzi motorul pornind. Se dădu iarăşi jos din pat tocmai la timp ca să vadă maşina dispărând după cotitura de la intrarea în castel şi lacrimile i se prelingeau pe obraji şi pe cămaşa de noapte. Zăcu în pat plângând, gândindu-se mult timp la el, apoi Phillip ceru să fie alăptat, iar în cele din urmă se întoarse Emanuelle. Fata urma să se mute cu ei, ca s-o ajute pe *Madame la Duchesse* să îngrijească bebeluşul. Era o slujbă minunată pentru ea. O admira nespus pe Sarah şi îl îndrăgi pe copilaşul la a cărui naştere asistase. Dar nu era niciodată prea familiară. Era neobişnuit de politicoasă pentru o fată de vârsta ei şi un ajutor de nepreţuit pentru Sarah.

După plecarea lui William, zilele îi păreau nesfârşite lui Sarah şi abia după câteva săptămâni

începu să se întremeze. În octombrie, când Phillip împlinise o lună, o sună ducesa de Windsor ca să o anunţe că se întorseseră la Paris. Se văzuseră cu William chiar înainte de a părăsi Londra şi el arăta foarte bine. Fusese înrolat în RAF[1] şi era încartiruit la nord de Londra. Ducele de Windsor fusese trimis înapoi la Paris ca general-maior al misiunii militare de pe lângă comandamentul francez. Asta însemna de fapt că primeau mulţi oaspeţi, ceea ce le convenea de minune. Ducesa o felicită încă o dată pe Sarah pentru naşterea fiului ei şi o invită să-i viziteze la Paris de îndată ce se va simţi mai bine. William le povestise cât de mult suferise ea şi Wallis o sfătui să nu exagereze.

Sarah umbla însă din nou prin casă, supraveghind toate treburile şi făcând chiar ea mici reparaţii. Adusese o fată de la hotel pentru curăţenie şi Emanuelle o ajuta să aibă grijă de copil. Bebeluşul, mare încă de la naştere, câştigase încă un kilogram şi jumătate în greutate. Era într-adevăr foarte mare.

Henri, fratele lui Emanuelle, o ajuta pe Sarah cu cumpărăturile, dar majoritatea bărbaţilor şi băieţilor care lucraseră pentru ei plecaseră să se înroleze în armată. La castel nu mai avea cine să lucreze, în afară de bătrâni şi băieţi foarte tineri. Dar chiar băieţii de şaisprezece şi şaptesprezece ani încercaseră să se înroleze, declarând altă vârstă şi plecaseră. Parcă, dintr-odată, întreaga naţiune era alcătuită numai din femei şi copii.

Sarah primise de mai multe ori veşti de la William. Scrisorile lui ajunseseră la ea şi o dată sunase la telefon. Spunea că încă nu se întâmplase nimic şi spera să-şi găsească timp s-o viziteze în noiembrie.

Primise veşti şi de la părinţii ei, care doreau cu disperare s-o vadă acasă şi să aducă şi copilul cu ea. Vasul *Aquitania* făcuse o traversare până la New York imediat după declararea războiului, în ciuda temerilor tuturor, dar atunci ea era prea

slăbită ca să se deplaseze, aşa că nu-i propuseseră. Dar după aceea au mai venit în Anglia încă trei vapoare, *Manhattan, Washington* şi *The President Roosevelt* ca să-i ducă pe americani acasă, la adăpost. Dar, aşa cum insistase faţă de William că era în siguranţă la castel, tot aşa le scrise şi părinţilor ei, ceea ce nu înseamnă că reuşise să-i convingă.

Erau îngroziţi la gândul că ea rămâne în Franţa în timpul războiului, însă ea socotea că teama lor e absurdă. În jurul castelului, viaţa era şi mai liniştită decât înainte şi în întreaga regiune domnea pacea.

În noiembrie începu să se simtă din nou în apele ei. Făcea lungi plimbări şi deseori îl lua şi pe Phillip cu ea. Lucra în grădină şi la iubitele ei *boiseries* şi făcea chiar şi muncă mai grea la grajduri, ori de câte ori Henri avea timp s-o ajute. Părinţii lui pierduseră toţi angajaţii de parte masculină de la hotel, aşa încât el era nevoit să dea o mână de ajutor şi acolo.

Henri era un băiat foarte drăguţ, îndatoritor şi o ajuta cu multă îndemânare. Îi plăcea să locuiască la castel, ca şi lui Emanuelle. Sarah nu mai avea nevoie de ajutorul fetei în timpul nopţii, şi de aceea Emanuelle se mută în căsuţă şi venea să muncească la castel în fiecare dimineaţă.

Într-o după-amiază, pe la sfârşitul lui noiembrie, se întorcea acasă din pădure, cântându-i lui Phillip; îl purta într-un fel de legătură pe care i-o făcuse Emanuelle. Copilul era aproape adormit când ajunseră la uşa principală a castelului şi ea respiră uşurată. Când îl văzu, scoase un ţipăt. Era William, în uniformă, mai chipeş ca niciodată. Se repezi în braţele lui şi el o strânse cu grijă la piept, de teamă să nu strivească băieţelul. Sarah îşi scoase repede legătura şi puse încet copilul jos. Îl speriase cu ţipătul ei şi începuse să plângă, dar acum ea nu se mai putea gândi decât la William care o ţinea în braţe.

— Mi-a fost atât de dor de tine… Vorbele ei erau înăbuşite de pieptul lui şi el o ţinea atât de strâns, încât aproape că o durea.

— Doamne, şi mie mi-a fost dor de tine! O îndepărtă apoi ca să se uite mai bine la ea. Arăţi iarăşi minunat. Era mai slabă, dar puternică şi foarte sănătoasă. Ce frumoasă eşti! rosti el, privind-o de parcă voia s-o înghită şi ea râse şi-l sărută.

Emanuelle îi auzise vorbind. Îl văzuse pe duce când sosise şi acum veni să ia copilul. În curând trebuia alăptat, dar cel puţin îl îndepărta o vreme pentru ca Sarah să se poată bucura puţin de prezenţa soţului ei. Se duseră sus, mână în mâna, vorbind şi râzând, în timp ce ea îi punea o mie de întrebări: unde se duce, unde fusese, unde-l vor trimite după ce va termina instrucţia. William mai zburase şi înainte cu RAF şi nu avea nevoie decât să se pună la punct şi să primească echipament nou. Avea grijă să nu-i spună ei tot ce ştia şi anume că îl vor trimite la comandamentul de bombardamente, pentru a zbura pe bombardierele Blenheim. Nu era nevoie s-o îngrijoreze şi îi prezenta totul într-o lumină favorabilă. Dar îi spuse că în Anglia oamenii luau războiul în serios.

— Acum îl iau şi aici în serios, răspunse ea. N-a mai rămas nimeni la castel, în afară de Henri, prietenii lui şi câţiva bătrâni, care-s prea firavi ca să muncească. Am făcut totul doar cu ajutorul lui Henri şi Emanuelle. Dar sunt aproape gata grajdurile. Abia aştept să le vezi!

El plănuise ca jumătate din suprafaţa grajdurilor să fie amenajată pentru caii pe care urmau să-i cumpere şi pentru cei pe care intenţiona să-i aducă din Anglia, iar în restul spaţiului să se amenajeze mici încăperi pentru personalul lor şi câteva culcuşuri pentru muncitorii sezonieri pe care îi vor angaja. Era un sistem excelent şi felul în care organizaseră locul asigura spaţiul necesar pentru

aproximativ patruzeci, cincizeci de oameni şi cel puţin tot atâţia cai.

— Se pare că nu mai ai nevoie de mine aici, spuse William prefăcându-se jignit. Poate că ar trebui să rămân în Anglia.

— Să nu îndrăzneşti! Sarah se ridică pe vârfuri şi îl sărută din nou, apoi, intrând în dormitorul lor, o răsuci spre el şi o sărută cu patimă, ca să ştie cât de mult îi lipsise.

Încuie apoi uşa în urma lor şi o privi cu adoraţie; ea începu să-i desfacă nasturii de la uniformă, iar el îi scoase puloverul gros, un pulover de-al lui, şi-l aruncă cât colo. Privi sânii plini şi talia care era din nou aproape la fel de subţire ca înainte. Nu-i venea să creadă că născuse un copil.

— Sarah… eşti atât de frumoasă… Parcă îi pierise graiul şi se stăpânea cu greu. N-o dorise niciodată atât de mult, nici măcar în prima noapte petrecută împreună. Abia au ajuns în pat, dar de îndată ce s-au întins, s-au regăsit repede şi patima lor a izbucnit aproape instantaneu.

— Ce dor mi-a fost de tine… îi destăinui ea. Abia acum părea să-şi dea seama cât de singură se simţise fără el.

— Nu atât de mult cât mi-a fost mie de tine, replică William.

— Cât timp poţi să stai?

El ezită, fiindcă acum i se părea foarte puţin, deşi la început i se păruse o adevărată binecuvântare.

— Trei zile. Nu e mult, dar atât se poate deocamdată. Sper să mă întorc de Crăciun.

Adică peste o lună. Cel puţin ea va avea la ce să viseze după plecarea lui. Dar în clipa aceea, nu suporta gândul că îl va pierde din nou.

Au rămas mult timp în pat, apoi au auzit-o pe Emanuelle cu copilul la uşa lor şi Sarah s-a grăbit să-şi pună un halat şi să-l ia.

L-a adus pe Phillip în dormitor. Copilul plângea tare, cerând să fie alăptat. William zâmbi privindu-

l cum suge înfometat, sufocându-se cu laptele mult dorit şi scoţând tot felul de sunete ciudate.

— Are nişte maniere oribile la masă, nu-i aşa? zâmbi William, ironic.

— Va trebui să-l cizelăm, spuse Sarah, mutându-l la celălalt sân. E un adevărat porcuşor. Ar mânca tot timpul.

— Aşa mi se pare şi mie. E de trei ori cât eram eu când m-am născut şi eu credeam că am fost un copil uriaş.

— Şi eu am crezut la fel, încuviinţă Sarah.

Apoi William se gândi la ceva care nu-i trecuse prin cap până acum, şi o privi cu blândeţe.

— Vrei să fiu precaut?

Ea clătină din cap şi zâmbi. Dorea să aibă mai mulţi copii.

— Bineînţeles că nu, dar nu cred că trebuie să ne facem griji. Bănuiesc că nu pot să rămân însărcinată cât timp alăptez.

— Cu atât mai bine, glumi el.

Următoarele trei zile şi le-au petrecut la fel ca luna de miere, stând în pat aproape tot timpul. La răstimpuri, Sarah îl ducea să vadă domeniul, arătându-i ce făcuse în absenţa lui. Făcuse o treabă bună şi el se arătă foarte impresionat de ceea ce văzu la grajduri.

— Eşti într-adevăr extraordinară! o lăudă el. Nici eu n-aş fi putut face atâtea, în niciun caz fără ajutor. Nu ştiu cum ai reuşit.

Sarah îşi petrecuse multe, multe nopţi bătând cuie cu ciocanul şi tăind cu ferăstrăul, până după miezul nopţii, cu micul Phillip lângă ea, în leagăn, bine înfăşurat în păturică.

— N-am avut altceva de făcut, zâmbi ea. Dacă tu eşti plecat, nu-s prea multe de făcut pe aici.

William se uită la fiul lui cu un zâmbet duios.

— Să vezi cum o să fie când o să înceapă să pună mâna pe toate. Am impresia că o să fi foarte ocupată.

— Dar tu ce-ai să faci? întrebă ea cu tristeţe, în timp ce se întorceau la castel. Cele trei zile trecuseră deja şi el urma să plece în dimineaţa următoare. Când o să vii iarăşi acasă? Cum e acolo, în lumea mare şi rea?

— Foarte urât.

Îi povesti ce ştiau, sau o parte din ce ştiau, despre cele întâmplate la Varşovia. Îi vorbi despre ghetouri, despre pogromuri, despre munţii de cadavre, unele ale copiilor celor care luptaseră şi pierduseră. Sarah începu să plângă la auzul unor asemenea grozăvii. Şi din Germania află veşti urâte. Se zvonea că Hitler ar putea invada Ţările de Jos, dar încă nu dădea semne şi ei reuşiseră deocamdată să-i oprească înaintarea, dar nu era uşor.

— Aş vrea să cred că se va termina în curând, spuse William, dar pur şi simplu nu ştiu. Poate că dacă-l băgăm în sperieţi pe ticălosul ăsta, va da înapoi. Însă pare foarte vijelios.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva, spuse ea cu o privire îngrijorată.

— Nu mi se va întâmpla nimic, iubito. Ar fi foarte stânjenitor pentru ei dacă aş păţi ceva. Crede-mă, Ministerul Apărării mă va ţine în puf. Le dă curaj să vadă o persoană ca mine în uniformă, făcând acelaşi joc ca ei. William avea treizeci şi şapte de ani şi existau puţine şanse să-l folosească în prima linie.

— Sper să ai dreptate.

— Am dreptate. O să mă întorc să vă văd din nou înainte de Crăciun. Lui William începea să-i placă ideea că ea va sta în Franţa. În Anglia, situaţia părea nesigură, ba chiar înfricoşătoare; aici totul arăta foarte liniştit în comparaţie cu cele ce se petreceau acolo. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Atâta doar că nu vedeai pe nicăieri bărbaţi sau cel puţin băieţi tineri, doar copii.

Şi-au petrecut ultima noapte în pat şi în cele din urmă Sarah a adormit în braţele lui. William a

trebuit s-o trezească când băieţelul începu să plângă. Dormea adânc, fericit. După ce Sarah a alăptat copilul, au făcut iarăşi dragoste. Dimineaţa, William abia s-a dat jos din pat, târându-se.

— O să mă întorc curând, iubita mea, promise el şi de data asta plecarea lui nu mai părea atât de deznădăjduită. Era bine, sănătos şi în siguranţă. Nu părea să-l pândească niciun pericol real.

După cum promisese, se întoarse s-o vadă o lună mai târziu, cu două zile înainte de Crăciun. Au petrecut în linişte ziua de Crăciun, timp în care William a observat ceva ce mai văzuse şi altădată însă acum nu putea spune ce anume îi reţinuse atenţia.

— Te-ai îngrăşat, comentă el. Sarah nu-şi dădea seama dacă e un compliment sau o critică. Se rotunjise la talie şi în şolduri, iar sânii păreau mai plini. Trecuse doar o lună de când plecase el şi corpul ei se schimbase, făcându-l să intre la bănuieli. S-ar putea să fi iarăşi însărcinată.

— Nu ştiu. Sarah nu era prea sigură, îşi pusese şi ea aceeaşi întrebare o dată sau de două ori. Simţea din când în când o oarecare greaţă şi o mare nevoie de somn. Nu cred, spuse ea.

— Eu cred că da, rosti William zâmbind, apoi, dintr-odată, îl cuprinse grija. Nu-i plăcea să plece şi s-o lase iar singură, mai ales dacă era însărcinată. În noaptea aceea vorbiră câte ceva pe această temă şi o întrebă dacă nu vrea să se ducă la Whitfield.

— Asta-i o prostie, William. Nici măcar nu ştim dacă sunt însărcinată. Ţinea să rămână la castel, să bată cuie, să trebăluiască până ce totul va fi renovat şi să aibă grijă de copilul lor.

— Deci şi tu crezi că eşti însărcinată.

— Cred că s-ar putea.

— Of, ce fată rea eşti! Urmarea a fost însă că el s-a excitat din nou şi după ce au făcut dragoste, William i-a dat singurul cadou de Crăciun pe care reuşise să-l aducă – o frumoasă brăţară cu

smaralde a mamei lui. Era făcută din pietre caboşon mari, înconjurate de diamante foarte vechi, şi fusese comandată cu mulţi ani în urmă la bijuteria Garrard de un maharajah. Nu era o bijuterie pe care s-o poarte în fiecare zi, dar când el se va întoarce acasă şi vor ieşi din nou în lume, va arăta superb. Sper că nu eşti dezamăgită că nu ţi-am mai adus şi alt cadou? Luase brăţara la repezeală din seiful de la Whitfield, binecuvântat de mama lui, ultima oară când o vizitase.

— E îngrozitor, glumi ea. Eu voiam de fapt o trusă cu scule de instalator. Am încercat să aranjez câteva din closetele astea blestemate pe care au început să le instaleze vara trecută.

— Te iubesc, spuse William râzând.

Ea îi dărui un tablou frumos pe care-l găsise ascuns în hambar şi un ceas vechi, foarte uzat, care îi aparţinuse lui Edward şi care îi plăcea grozav. Îl adusese cu ea în Europa, ca amintire de la tatăl ei, şi acum i-l dărui lui William, să-l poarte la el. Iar William părea sincer încântat de acest dar.

Ducele şi ducesa de Windsor şi-au petrecut Crăciunul la Paris, ocupaţi cu mondenităţi, în timp ce soţii Whitfield munceau cot la cot, întărind grinzile din hambar şi curăţind grajdurile.

— Frumos mai petrecem noi ziua Darurilor, draga mea, comentă William, în timp ce lucrau cot la cot, înconjuraţi de murdărie şi de bălegar uscat, cu ciocane şi lopeţi în mâini.

— Ai dreptate, recunoscu ea zâmbind, dar gândeşte-te ce frumos va arăta locul acesta după ce vom termina. William nu mai încercase s-o mai convingă să plece la Whitfield. Ei îi plăcea tare mult la castel şi se simţea la ea acasă.

O părăsi din nou în ajunul Anului Nou şi Sarah întâmpină noul an singură, în patul lor de la castel, cu copilaşul în braţe. Spera că anul acela va fi mai bun şi că în curând toţi bărbaţii se vor întoarce acasă. Îl legăna în braţe pe Phillip şi fredona „Auld Lang Syne”.

În ianuarie se convinse că era din nou însărcinată. Reuşi să găsească la Chambord un medic bătrân care îi confirmă presupunerea. Îi spuse că poveştile muiereşti potrivit cărora nu poţi rămâne însărcinată în timp ce alăptezi se dovedeau uneori adevărate, dar nu întotdeauna. Sarah se bucură de această veste. Frăţiorul sau surioara lui Phillip urma să vină pe lume în august. Emanuelle o ajuta încă şi se bucură şi ea de vestea că Sarah va mai naşte un copil. Dar Sarah mai spera şi că William se va întoarce până atunci acasă. Nu-i era teamă. Era încântată. Îi scrise lui William, anunţându-i vestea, şi el îi răspunse imediat, îndemnând-o să aibă grijă de ea şi promiţând că va încerca să vină cât de curând posibil. Din nefericire William a fost trimis la Watton, în ţinutul Norfolk, cu escadronul de bombardiere 82, şi atunci îi scrise din nou ca să-i spună că nu mai era nicio speranţă să vină în Franţa timp de câteva luni. Îi mai scrise că doreşte ca ea să se ducă în iulie la Paris, unde va putea locui la soţii Windsor. Nu trebuia ca ea să nască iarăşi la castel, mai ales fără el, deşi el spera să se întoarcă.

În martie, Sarah primi o altă scrisoare de la Jane, care născuse încă o fetiţă, pe care o botezaseră Helen. Dar Sarah se simţea oarecum înstrăinată de familia ei. Nu mai erau o parte intimă din viaţa ei, cum fuseseră odinioară. Veştile primite de la ei o ţineau la curent, într-o oarecare măsură, cu ceea ce se petrecea dincolo de ocean, dar scrisorile soseau târziu şi se refereau adesea la nume care îi erau necunoscute. Într-un an şi jumătate, cât trecuse de când nu se mai văzuse cu ei, stilul ei de viaţă se deosebise fundamental de al lor. Toţi păreau foarte departe, iar ea era complet absorbită de propria ei viaţă, cu fiul ei, cu renovarea castelului şi cu evenimentele din Europa.

Asculta toate ştirile din transmisiunile radio, citea toate ziarele, trăgea cu urechea la orice bârfă.

Dar veştile nu erau niciodată prea bune şi nici nu aduceau vreo rază de speranţă. Numai William promitea mereu în scrisori că se va întoarce în curând acasă. În primăvara anului 1940, Hitler părea că trage de timp şi William şi câţiva prieteni ai lui începură să se întrebe dacă nu cumva va ceda. În Statele Unite i se spunea Falsul Război, dar pentru oamenii din ţările ocupate de Hitler era un război adevărat, foarte departe de a fi fals. Soţii Windsor au invitat-o la un dineu la Paris, la sfârşitul lui aprilie, dar ea nu s-a dus. Nu voia să-l lase pe Phillip la castel, deşi avea încredere în Emanuelle. În plus, era însărcinată în luna a cincea şi considera că nu se cuvenea să iasă în lume fără William. Le trimise însă o scrisoare politicoasă de refuz. La începutul lui mai contractă o răceală zdravănă şi zăcea în pat pe cincisprezece mai, când germanii au invadat Ţările de Jos. Emanuelle urcă repede scara ca s-o anunţe. Hitler trecea din nou la atac. Sarah coborî la bucătărie să asculte ştirile la radio, încercând să prindă înţelesul real.

Întreaga după-amiază ascultă toate ştirile pe care le putu prinde la radio şi în ziua următoare încercă să-i sune pe Wallis şi David, dar servitorii îi spuseră că ducele şi ducesa de Windsor plecaseră la Bianitz în dimineaţa precedentă. Ducele îşi dusese soţia în sud, pentru a fi în siguranţă.

Sarah se înapoie în pat. Peste o săptămână făcu o bronşită gravă. Apoi copilul o luă de la ea şi era atât de ocupată cu îngrijirea lui, că aproape nu înţelese nimic când auzi la radio ştirea despre evacuarea oraşului Dunkerque. Ce li se întâmplase? Cum de fuseseră respinşi?

Când Italia intră în război împotriva Franţei şi Angliei, pe Sarah o cuprinse panica. Era o veste groaznică. Germanii atacau Franţa şi toată ţara era înspăimântată, dar nimeni nu ştia încotro s-o apuce sau ce să facă. Sarah era convinsă că nu vor ceda niciodată în faţa germanilor, dar dacă vor bombarda Franţa? Ştia că William şi părinţii ei

erau probabil înnebuniţi de îngrijorare pentru ea, dar nu avea cum să ia legătura cu ei. Fuseseră izolaţi de lume. Nu reuşise să sune nici în Anglia, nici în Statele Unite. Fusese absolut imposibil să obţină legătura. Pe paisprezece iulie, toată lumea înlemni la aflarea veştii. Guvernul francez declarase Parisul oraş deschis. Îl dăduseră efectiv pe mâna germanilor şi aceştia intraseră în capitală în marş, val după val, la căderea serii. Franţa căzuse în mâinile germanilor. Sarah asculta şi nu-i venea să creadă. Şedea cu privirea aţintită asupra lui Emanuelle care izbucni în plâns la auzul îngrozitoarei veşti.

— *Ils vont nous tuer…* se jelea ea. Ne vor ucide. Vom muri cu toţii.

— Nu fi prostuţă, spuse Sarah, străduindu-se să-şi stăpânească vocea şi sperând în acelaşi timp că fata nu vedea cât de tare îi tremurau picioarele. N-o să ne facă nimic. Suntem femei. Probabil că nici nu vor veni până aici. Emanuelle, fi cuminte… linişteşte-te…

Dar nu credea nici ea ce spunea. William avusese dreptate.

Trebuia să fi părăsit Franţa, dar acum era prea târziu. Fusese atât de preocupată de îngrijirea lui Phillip şi de problemele domeniului, încât nu receptase semnalele de avertisment, iar acum nu putea să dea fuga în sud, cum făcuseră soţii Windsor. N-ar fi ajuns prea departe cu copilul în braţe şi mai era şi însărcinată în luna a şaptea.

— *Madame*, ce ne facem? întrebă Emanuelle, simţindu-se responsabilă pentru biata fată. Îi promisese lui William să aibă grijă de ea.

— Absolut nimic, răspunse Sarah calm. Dacă vin aici, nu avem ce să ascundem, nu avem ce să le dăm. Nu avem decât ceea ce am sădit în grădină. Nu avem bani, nu avem bijuterii.

În clipa aceea îşi aminti însă de brăţara cu smaralde pe care i-o dăruise William de Crăciun şi de cele câteva bijuterii pe care le adusese cu ea,

cum ar fi inelul de logodnă şi primele cadouri de Crăciun pe care William i le cumpărase la Paris. Dar nu erau multe, le putea ascunde şi, dacă va fi nevoie, va renunţa la ele ca să-şi salveze vieţile.

— Nu avem nimic din ceea ce vor ei, Emanuelle. Suntem aici doar două femei cu un bebeluş.

Cu toate acestea, când se duse la culcare, luă cu ea în pat una din puştile lui William şi dormi cu copilul lângă ea şi cu puşca sub pernă. Ascunse bijuteriile sub scândurile din camera copiilor şi le bătu la loc în cuie cu o mână de maestru; apoi puse cu grijă deasupra covorul Aubusson.

În următoarele patru zile nu se întâmplă nimic. Era pe punctul să tragă concluzia că se aflau în siguranţă acolo, ca şi până atunci, când îşi făcu apariţia un convoi de jeep-uri care înaintă pe marea alee. Când maşinile se opriră, un stol de soldaţi germani săriră şi alergară către castel. Doi soldaţi îndreptară puştile spre ea şi-i făcură semn să ridice mâinile, dar ea nu putea fiindcă îl ţinea pe Phillip în braţe. Ştia că în bucătărie, Emanuelle spăla vasele de la micul dejun şi se ruga să nu între în panică la vederea lor.

Strigară la ea să se mişte şi se lăsă manevrată, străduindu-se să pară netulburată, în timp ce îl ţinea strâns în braţe pe Phillip, cu mâinile tremurând. Li se adresă în engleză:

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea calmă şi cu multă demnitate, încercând să imite cât mai bine ţinuta aristocrată şi autoritară a lui William.

Trăncăniră un timp în germană, apoi un alt militar, evident de rang superior, i se adresă. Se uita furios la ea, cu un rictus răutăcios, dar Sarah se făcu că nu observă.

— Eşti englezoaică?

— Americană. Asta păru să-l pună un timp în încurcătură şi mai vorbi ceva cu ceilalţi în germană, apoi i se adresă din nou:

— Cui îi aparţine casa? Terenul? Ferma?

— Mie. Vorbi răspicat, ca să audă toţi. Sunt ducesa de Whitfield.

Noi parlamentări, noi consultaţii, apoi ofiţerul îi făcu semn cu puşca să se dea la o parte.

— Acum intră în casă.

Ea încuviinţă dând din cap şi intrară în casă. În acelaşi timp, Sarah auzi un ţipăt din bucătărie. Desigur, Emanuelle se speriase şi doi soldaţi o aduseră împingând-o cu ţeava armei. Plângând, Emanuelle alergă spre Sarah care o luă pe după umeri şi o îmbrăţişă. Amândouă tremurau, dar niciun muşchi de pe faţa lui Sarah nu tresări, arătând că e speriată.

Era portretul viu al unei ducese.

Un grup de soldaţi rămase să le păzească, în timp ce ceilalţi percheziţionau casa. Se întoarseră când un nou rând de jeep-uri apăru pe alee. Primul ofiţer care-i comanda reveni atunci la Sarah şi o întrebă unde se află soţul ei. Ea îi răspunse că e plecat, iar el îi arătă că găsise puşca pe care ea o ascunsese sub pernă. Sarah nu se lăsă impresionată şi continuă să-i urmărească cu privirea. În timpul ăsta, un ofiţer slab şi înalt coborî dintr-unul din jeep-urile sosite ultimele şi veni spre ei. Militarul care se ocupase de percheziţionarea casei îi spuse ceva, îi arătă puşca şi făcu semn spre femei continuând să dea explicaţii; apoi făcu semn spre casă, evident raportând ce găsise acolo. Sarah îl auzi de asemenea spunând cuvântul *amerikaner.*

— Sunteţi americană? întrebă ofiţerul care abia venise, cu un accent britanic foarte îngrijit, cu un vag accent german. Vorbea o engleză impecabilă şi avea o înfăţişare distinsă.

— Da. Sunt ducesa de Whitfield.

— Soţul dumneavoastră este englez? întrebă el calm, privind-o direct în ochi. Într-un alt loc, în altă împrejurare, Sarah l-ar fi considerat un bărbat bine. S-ar fi putut întâlni la o petrecere. Dar nu era cazul. Era război şi amândoi păstrau distanţa.

— Da, soţul meu e englez, se mulţumi ea să răspundă.

— Înţeleg… Se lăsă o lungă tăcere, timp în care el o privea nehotărât, dar nu indiferent faţă de pântecele ei mare, pe care îl observă imediat. Regret că sunt nevoit să vă informez, Înălţimea voastră, i se adresă el politicos, că trebuie să rechiziţionăm casa. Vom aduce trupe aici. Auzindu-l Sarah simţi un nod în gât şi un val de furie o năpădi, dar pe faţa ei nu se văzu nimic când încuviinţă cu un semn din cap.

— În… înţeleg… Îi dădură lacrimile. Nu ştia ce să răspundă. Îi luau casa ei, casa la care muncise din greu. Şi dacă nu i-o vor mai înapoia niciodată? Dacă o pierdea? Dacă i-o vor distruge? Eu… Nu-şi mai găsea cuvintele şi el se uită o clipă în jur.

— Există pe aici şi… o casă mai mică? O mică vilă? Undeva unde să staţi împreună cu familia dumneavoastră cât timp vom rămâne noi aici?

Ea se gândi la grajduri, dar erau prea mari şi el o să vrea şi grajdurile ca să le folosească drept barăci pentru oamenii lui. Atunci îşi aminti de căsuţa îngrijitorului, în care locuia Emanuelle şi în care, la început, locuise ea cu William. Era potrivită pentru ea, Emanuelle, Phillip şi copilul care se va naşte.

— Da, este, încuviinţă ea cu glasul pierit.

— Vă invit să locuiţi acolo. Ofiţerul se înclină, cu o demnitate prusacă şi privirea lui blândă exprima scuze. Îmi pare nespus de rău… să vă cer să vă mutaţi acum… privi spre copilul care urma să se nască în august… dar mă tem că vom aduce aici multe trupe.

— Am înţeles. Ea făcea eforturi să se poarte demn ca o ducesă, dar deodată se simţi din nou ca o faţă de douăzeci şi trei de ani şi i se făcu frică.

— Credeţi că veţi putea să vă luaţi toate lucrurile necesare până diseară? întrebă el politicos şi ea încuviinţă dând din cap. Nu avea cine ştie ce, mai mult haine de lucru, câteva costume şi rochii;

nici William nu avea prea multe. Munciseră atât de mult că nu avuseseră timp să-şi aducă bagajele din Anglia.

Împacheta lucrurile lor şi alte câteva obiecte personale, parcă nevenindu-i să creadă că era real ceea ce i se întâmpla.

Nu avea timp să-şi scoată bijuteriile de sub pardoseală, dar ştia că sunt în siguranţă acolo.

Înghesui în geamantane hainele ei, ale lui William şi lucruşoarele copilului, iar Emanuelle o ajută să strângă obiectele din bucătărie, alimentele, săpunurile, cearşafurile şi prosoapele. Nu crezuse că vor avea atâta treabă şi copilul plânse toată ziua, de parcă ar fi simţit că se întâmplase ceva îngrozitor. Era aproape ora şase când Emanuelle luă ultimul transport şi îl duse la căsuţă, iar Sarah rămase pentru ultima oară în dormitorul ei, camera în care se născuse Phillip şi în care fusese conceput al doilea copil al lor, camera pe care o împărţise cu William. I se părea un sacrilegiu să le-o cedeze, dar nu avea de ales şi în timp ce privea deznădăjduită în jur, sosi un soldat, pe care nu-l văzuse până atunci şi o alungă din cameră cu arma îndreptată spre ea.

— *Schnell!* îi spuse el. Repede!

Sarah coborî scara cu toată demnitatea de care se simţea în stare, dar pe obraji îi şiroiau lacrimile. La capătul scării, soldatul o împunse în burtă cu vârful puştii şi în clipa aceea se auzi un urlet, glasul unui bărbat care putea stârni oricând spaima. Soldatul sări şi se dădu înapoi iute ca fulgerul, în timp ce comandantul se apropie de ei. Era cel ce i se adresase în dimineaţa aceea într-o engleză impecabilă. Acum urla la soldat cu un glas glacial, reţinut, care-l făcea să tremure pe vinovat; apoi soldatul se întoarse, îi făcu o plecăciune lui Sarah, în semn de scuze, şi ieşi fugind din clădire. Comandantul o privi mâhnit, profund tulburat de cele întâmplate. Şi, în ciuda eforturilor ei, ofiţerul observă că tremură.

— Îmi cer scuze, Înălţimea voastră, pentru grosolănia de neiertat a sergentului meu. Nu se va mai repeta. Îmi permiteţi să vă duc cu maşina la casa dumneavoastră?

Sunt la mine acasă, ar fi vrut să-i spună Sarah, dar îi era recunoscătoare pentru că îl certase pe sergent. Ar fi putut s-o împuşte în burtă numai ca să se distreze şi la un asemenea gând îi veni ameţeală.

— Vă mulţumesc, rosti ea cu răceală. Era mult de mers pe jos şi ea era epuizată. Copilul o împunsese toată ziua, resimţind supărarea şi spaima ei. Plânsese în timp ce îşi făcea bagajele şi acum, când se urcară în jeep, Sarah era literalmente vlăguită. Ofiţerul porni motorul sub privirile oamenilor lui. Urmărea să le dea un exemplu pentru ca ei să se comporte civilizat. Le explicase deja acest lucru. Nu le era permis să se atingă de fetele din partea locului, să împuşte animale de casă pentru a se distra sau să plece în oraş în stare de ebrietate. Trebuiau să se abţină de la orice fapte reprobabile, altminteri aveau de înfruntat furia lui sau poate o expediere înapoi, la Berlin pentru a fi trimişi pe front. Oamenii făcuseră legământ să-l asculte.

— Sunt comandantul Joachim von Manheim, spuse el calm. Suntem foarte recunoscători să putem folosi casa dumneavoastră. Regret că trebuie să vă impun acest lucru, precum şi toate neplăcerile pe care vi le producem. Străbătând cu maşina marea alee, el îi aruncă o privire. Războiul e un lucru dificil, spuse ofiţerul.

Familia lui avusese multe pierderi în primul război. Apoi o surprinse întrebând-o de copil.

— Când trebuie să naşteţi? întrebă el încet. Părea ciudat de omenos, în ciuda uniformei pe care o purta, dar ea nu putea uita cine este şi nici pentru cine lupta. Îşi reaminti că ea însăşi este ducesa de Whitfield şi că, dincolo de politeţe, nu le datora nimic.

— Abia peste două luni, răspunse ea sec, neînţelegând de ce îi pusese întrebarea. Poate că o vor trimite undeva. Era un gând care o înfricoşa şi îşi dori mai mult ca niciodată să fi plecat la Whitfield. Dar cine ar fi crezut că Franţa va cădea şi că vor ceda în faţa germanilor?

— Până atunci vom avea medici aici, o asigură el. Vom folosi casa dumneavoastră pentru soldaţi răniţi. Va fi un fel de spital. Iar grajdurile vor fi tocmai bune pentru oamenii mei. Ne va ajunge mâncarea de la fermă. Mă tem că… zâmbi el a scuză, când ajunseră la căsuţă, unde Emanuelle o aştepta cu Phillip în braţe… că pentru noi este o situaţie ideală.

— Ce noroc aveţi! rosti Sarah înţepată. Pentru ele nu era deloc ideal. Să-şi cedeze casa germanilor…

— Într-adevăr… o urmări cu privirea când coborî din maşină şi îl luă pe Phillip din braţele lui Emanuelle. Bună seara, Înălţimea voastră.

— Bună seara, domnule comandant, spuse ea, dar nu-i mulţumi că o adusese cu maşina şi nu mai rosti nicio vorbă când intră în căsuţa care, din clipa aceea, devenea căminul ei.

13

Ocuparea Franţei i-a deprimat pe toţi, iar pentru Sarah ocuparea castelului de la Meuze era nespus de dureroasă. În câteva zile, soldaţii germani au împânzit domeniul. Grajdurile erau pline, soldaţii stăteau câte trei sau patru într-o încăpere şi chiar şi în boxele pentru cai. Erau aproape două sute de oameni acolo, deşi ea şi William le calculaseră pentru patruzeci, cincizeci de lucrători. Condiţiile erau grele şi pentru ei. Dar au preluat şi ferma, unde au mai plasat câţiva oameni, trimiţând-o pe soţia fermierului să doarmă în şopron. Femeia era bătrână, şi, înţeleaptă, n-a făcut caz de situaţia creată. Fermierul şi cei doi fi ai ei erau în armată.

Şi, întocmai cum o încunoştinţase comandantul, castelul însuşi deveni spital pentru răniţi, un fel de sanatoriu pentru convalescenţi, încăperile fiind transformate în saloane; câteva camere mai mici fuseseră rezervate ofiţerilor de grad superior răniţi.

Comandantul locuia la castel, întruna din camerele mai mici. Sarah văzuse câteva infirmiere, dar majoritatea celor ce îngrijeau răniţii păreau a fi ordonanţe şi felceri şi auzise că existau şi doi medici, dar nu-i văzuse niciodată.

Sarah avea prea puţin de a face cu ei. Stătea izolată în căsuţă, cu Emanuelle şi copilul. Tânjea să se întoarcă la munca ei şi îşi făcea griji pentru stricăciunile care s-ar putea produce în timpul ocupaţiei. Dar deocamdată nu avea ce face. Pleca în lungi plimbări cu Emanuelle şi stătea de vorbă cu soţia fermierului ori de câte ori reuşea să ajungă la fermă, ca să vadă cum se simte bătrâna. Aceasta părea într-o dispoziţie bună şi-i spuse că se purtaseră cuviincios cu ea. Îi luaseră tot ce cultivase, dar nu se atinseseră de ea. Până una-alta, păreau să fie la locul lor. Sarah era însă îngrijorată pentru Emanuelle. Era tânără, frumuşică, abia împlinise optsprezece ani în primăvară şi era

periculos pentru ea să trăiască în apropierea a trei sute de soldaţi germani. Nu o dată Sarah îi spusese să se întoarcă la hotel, dar Emanuelle nu voia s-o lase singură. Într-un fel, deveniseră bune prietene, dar exista întotdeauna între ele distanţa impusă de respect. Emanuelle pusese la inimă promisiunea făcută lui William de a nu-i părăsi pe ducesă şi pe lordul Phillip.

Într-o zi, la o lună după ce veniseră germanii, Sarah ieşise să se plimbe şi se întorcea de la fermă, când văzu un grup de soldaţi strigând şi urlând pe o potecă veche şi murdară de lângă grajduri. Sarah ar fi vrut să ştie ce se întâmplase, dar era conştientă că nu e bine să se apropie de ei. Erau toţi bărbaţi potenţial periculoşi şi, în ciuda cetăţeniei ei americane neutre, în ochii lor era duşmancă, iar ei erau forţele de ocupaţie. Vedea că râd de ceva şi dădu să-şi continue drumul spre casă, când zări un coş plin cu mure răsturnat lângă drum. Era unul din coşurile ei în care Emanuelle culesese mure, care îi plăceau lui Phillip. Atunci înţelese. Erau ca nişte motani cu un şoricel, o pradă micuţă pe care o atrăseseră în tufişuri ca s-o chinuiască. Fără să mai stea pe gânduri, Sarah se repezi într-acolo. Vechea ei rochie galbenă decolorată o făcea să pară şi mai mare în soarele strălucitor. Avea părul împletit într-o coadă lungă şi când se apropie de grup şi-o zvârli peste umăr şi rămase cu răsuflarea tăiată de ceea ce văzu. Emanuelle era acolo, în picioare, cu bluza sfâşiată, cu sânii goi, iar fusta ruptă îi aluneca în jos pe şolduri, în timp ce soldaţii râneau şi o tachinau. Doi bărbaţi îi ţineau braţele şi un altul o ciupea de sfârcuri şi o săruta.

— Terminaţi! strigă Sarah indignată. Era o copilă, iar Sarah aflase din discuţiile lor din ultima lună că era încă virgină. Terminaţi imediat! strigă ea, dar oamenii râseră. Sarah înşfăcă atunci arma unui soldat, dar el o împinse cu brutalitate, zbierând ceva în germană.

Sarah se apropie imediat de Emanuelle, care plângea umilită, ruşinată şi înfricoşată. Sarah ridică zdrenţele râmase din bluza lui Emanuelle, căznindu-se s-o acopere cu ele. Între timp, un bărbat întinse mâna şi o trase pe Sarah, o lipi cu spatele de el și încercă să pătrundă între fesele ei. Ea făcu un efort să se răsucească, dar omul o ţintui locului, frământându-i sânii cu o mână, iar cu cealaltă apăsându-i tare pântecele imens. Sarah se lupta să se elibereze, iar el se freca de ea până când îl simţi că se excitase; se întreba îngrozită dacă va avea îndrăzneala să o violeze. O privi pe Emanuelle într-un fel care se voia încurajator, dar biata fată era îngrozitor de speriată – atât pentru ea, dar mai ales pentru Sarah, căreia un soldat îi imobilizase braţele, iar un altul îi vâra mâna între picioare. Emanuelle scoase un ţipăt ca de om înjunghiat, dar în acelaşi timp se auzi un foc de armă. Emanuelle făcu o săritură înapoi, moment în care Sarah reuşi să se elibereze de soldatul din spatele ei; cel care o ţinuse de braţe o apucă de rochia ei galbenă, sfâşiind-o. Ieşiră la iveală picioarele lungi şi suple şi pântecele umflat de femeie însărcinată. Sarah nu se sinchisi şi alergă spre Emanuelle pe care o smulse din mâinile brutelor. Abia atunci îl văzu pe comandant stând acolo, cu fulgere în ochi, şi îl auzi urlând şi dând ordine în limba lui. Avea încă pistolul în mână şi mai trase o dată, pentru ca ei să înţeleagă că nu glumeşte.

Ofiţerul îndreptă arma spre fiecare soldat, ochi şi mai spuse ceva, apoi vârî pistolul în toc şi le ordonă să plece. Ordonă, de asemenea, să fie băgaţi în închisoarea pe care o amenajaseră în dosul grajdurilor. După plecarea soldaţilor, ofiţerul se apropie repede de Emanuelle şi Sarah. Ochii lui scăpărau de furie; îi spuse ceva unei ordonanţe din apropiere, care reapăru imediat cu două pături. Sarah o acoperi mai întâi pe Emanuelle, apoi şi-o înfăşură pe cea de-a doua în jurul mijlocului. Văzu

că erau păturile ei, dintre puţinele pe care le uitase când se mutaseră în căsuţă.

— Vă promit că nu se va mai repeta niciodată. Oamenii ăştia sunt nişte porci. Cei mai mulţi au crescut în staule de vite şi habar nu au cum să se comporte. Data viitoare, dacă-l
mai prind pe vreunul că face aşa ceva, am să-l împuşc. Era alb la faţă de mânie. Emanuelle tremura încă. Sarah nu simţea altceva decât o furie fără margini pentru cele întâmplate şi se întoarse spre el cu străfulgerări în ochi, când ajunseră la căsuţă. Henri era în grădină, unde se juca cu copilaşul. Ele îl avertizaseră să stea ascuns, de teamă să nu-l înhaţe soldaţii, dar el venise să-şi vadă sora şi Emanuelle îl rugase să stea cu copilul, până se ducea ea să culeagă mure.

— Vă daţi seama ce-ar fi putut să facă? Sarah îi făcu semn lui Emanuelle să intre în casă. Rămase singură să-l înfrunte pe comandant. Ar fi putut să-mi ucidă copilul nenăscut, ţipă ea şi privirea lui nu şovăi.

— Îmi dau seama foarte bine şi vă cer scuze cu toată sinceritatea. Părea cu adevărat sincer, dar bunele lui maniere n-o îmblânziră pe Sarah. Din punctul ei de vedere, ei nu aveau ce căuta acolo.

— Iar ea e o copilă! Cum au îndrăznit să-i facă aşa ceva?

Începu să tremure din cap până-n picioare, tentată să se repeadă la el cu pumnii, dar avu înţelepciunea să n-o facă.

Comandantul se simţea stânjenit pentru cele pătimite de Emanuelle, dar era îndeosebi tulburat de ceea ce putea să i se întâmple lui Sarah.

— Înălţimea voastră, îmi cer scuze din toată inima. Înţeleg prea bine ce s-ar fi putut întâmpla. Sarah avea dreptate – ar fi putut să-i omoare copilul. Îi vom supraveghea mai din scurt. Vă dau cuvântul meu de ofiţer şi de gentleman. Vă asigur că nu se va repeta.

— Atunci aveţi grijă aşa să fie! i-o reteză ea, după care intră direct în căsuţă, reuşind să arate frumoasă şi demnă ca o regină, aşa înfăşurată în pătură cum era.

Comandantul o urmări cu privirea, apreciind că este o femeie extraordinară. Se întrebase de câteva ori cum de ajunsese ducesă de Whitfield. Găsise fotografii cu ea în biroul lui William, care era acum camera lui, şi unele cu amândoi. Erau frumoşi şi păreau foarte fericiţi. Comandantul îi invidia.

El divorţase înainte de declanşarea războiului şi îşi vedea foarte rar copiii, doi băieţi de şapte şi respectiv doisprezece ani. Soţia lui se recăsătorise şi se mutase în Rhineland. Aflase că soţul ei fusese ucis la Poznan, în primele zile de război, dar pe ea n-o mai văzuse şi adevărul este că nici nu dorea, de fapt. Divorţul fusese extrem de dureros.

Se căsătoriseră foarte tineri şi fuseseră întotdeauna extrem de diferiţi. Lui i-au trebuit doi ani ca să-şi revină după această lovitură, apoi venise războiul şi acum era ocupat până peste cap. Se bucurase să primească o misiune în Franţa, întotdeauna îi plăcuse această ţară. Studiase un an la Sorbona şi îşi terminase universitatea la Oxford. Şi în toată această perioadă, în toate călătoriile lui, în cei patruzeci de ani câţi avea nu mai cunoscuse o persoană ca Sarah. Era frumoasă, puternică, plină de bun simţ. Îşi dorea să se fi cunoscut în alte împrejurări, într-o altă perioadă. Poate că atunci lucrurile ar fi stat altfel.

Era foarte ocupat cu treburile administrative ale spitalului pentru convalescenţi, dar seara îi plăcea să facă lungi plimbări pe jos. Începuse să cunoască bine domeniul, până în cele mai îndepărtate colţuri. Într-o seară în amurg, când se întorcea de la râuşorul pe care-l descoperise în pădure, o văzu pe Sarah. Se plimba încet, singură, cu umbletul acela caracteristic femeilor gravide, şi părea cufundată în gânduri. Ar fi vrut să n-o sperie, dar

socoti că ar trebui să-i spună ceva pentru ca prezenţa lui să nu o ia prin surprindere. Chiar atunci Sarah se întoarse cu faţa spre el, de parcă ar fi simţit pe cineva în preajmă. Se opri din mers şi îl privi, neştiind dacă apariţia lui putea constitui o ameninţare, dar el se grăbi s-o liniştească.

— Pot să vă ajut, Înălţimea voastră? Sarah era pe punctul de a trece curajoasă peste nişte buşteni şi mici ziduri de piatră şi ar fi putut foarte uşor să cadă, dar cunoştea bine terenul. Se plimbase adesea cu William pe acolo.

— Mă descurc foarte bine, răspunse ea calmă, cu toată demnitatea unei ducese. Şi totuşi era atât de tânără şi de frumoasă! Părea mai puţin furioasă ca ori de câte ori o întâlnea. Era încă tulburată de ceea ce li se întâmplase ei şi lui Emanuelle în săptămâna precedentă, dar aflase că soldaţii erau într-adevăr întemniţaţi ca pedeapsă pentru fapta lor şi Sarah era impresionată de simţul de dreptate al comandantului.

— Vă simţiţi bine? întrebă el, mergând pe lângă ea. Era tare frumuşică, îmbrăcată cu o rochie brodată de femeile din partea locului.

— Da, mulţumesc, spuse ea, privindu-l parcă pentru prima oară. Era un bărbat chipeş, înalt, blond, dar cu faţa ridată. Evident, era ceva mai în vârstă decât William. Îşi dorea să nu fi venit acolo, dar trebuia să recunoască totuşi că fusese întotdeauna extrem de politicos cu ea şi de două ori o ajutase enorm.

— Îmi închipui că acum obosiţi foarte repede, spuse el cu blândeţe şi ea ridică din umeri, cu o licărire de tristeţe în ochi, căci se gândea la William.

— Uneori, rosti ea, apoi îi întoarse privirea lui Joachim. În ultimul timp nu mai avea nicio veste din război şi de când Franţa fusese ocupată nu mai ştia nimic de William. Scrisorile lui nu puteau ajunge la ea. Îşi dădea seama că el era probabil

nebun de îngrijorare, lipsit cum era de veşti despre ea şi Phillip.

— Numele soţului dumneavoastră este William, nu-i aşa? întrebă el.

Sarah îl privi, mirându-se de întrebare. Dar se mulţumi să încuviinţeze din cap.

— Este mai tânăr decât mine. Dar cred că s-ar putea să-l fi întâlnit o dată când eram la Oxford. Cred că el a studiat la Cambridge.

— Exact, admise ea, şovăitoare. Aşa este. Era ciudat să te gândeşti că cei doi bărbaţi se cunoscuseră. Viaţa oferă uneori surprize dintre cele mai bizare. De ce aţi studiat la Oxford?

— Întotdeauna mi-am dorit-o. Pe atunci îmi plăcea tot ce era britanic. Ar fi vrut să-i spună că încă îi plăcea, dar nu putea s-o facă. A fost o ocazie minunată pentru mine şi am profitat pe deplin de ea.

Sarah zâmbi, dusă pe gânduri.

— Cred că aceleaşi sentimente le avea William faţă de Cambridge.

— Era în echipa de fotbal şi o dată am jucat împotriva lui. Comandantul zâmbi. M-a învins. Ei îi venea să strige de bucurie, dar zâmbi doar, punându-şi întrebări despre bărbatul acela. Într-un alt context, ştia că l-ar fi plăcut.

— Aş fi dorit să nu fi venit aici, spuse ea deschis, părând deodată foarte tânără şi el râse.

— Şi eu aş fi dorit să nu fi venit, Înălţimea voastră. Dar mai bine aici decât într-o bătălie. Îmi închipui că se ştia la Berlin că mă pricep mai bine să repar oameni decât să-i distrug. A fost o mare binefacere să fiu trimis aici. Avea dreptate, dar ea dorea să nu fi venit niciunul din ei. Apoi el o privi cu curiozitate. Unde este soţul dumneavoastră? Dar ea nu ştia dacă e bine să-i răspundă. Dacă îi spunea că William era în serviciul de spionaj, ar fi toţi în mare pericol.

— E ataşat pe lângă RAF.

— Zboară? Comandantul păru surprins.

— Nu chiar, spuse Sarah vag, şi el dădu din cap.

— Cei mai mulţi piloţi sunt mai tineri decât noi. Avea dreptate, desigur, dar ea încuviinţă doar din cap. Războiul e un lucru îngrozitor. Nimeni nu câştigă. Toţi pierd.

— Führer-ul dumneavoastră nu pare a gândi la fel.

Joachim tăcu îndelung, apoi îi răspunse, dar din glasul lui răzbătea ceva care-i spunea lui Sarah că şi el ura acel război în aceeaşi măsură ca şi ea.

— Aveţi dreptate. Poate cu timpul, rosti el cu curaj, îşi va veni în fire, până nu se va pierde prea mult, până nu vor fi ucişi prea mulţi oameni. Apoi continuă, impresionând-o: Sper ca soţul dumneavoastră să nu păţească nimic, Înălţimea voastră.

Se înclină şi salută milităreşte, iar ea se întoarse şi intră în casă, gândind că ofiţerul era într-adevăr o persoană interesantă şi contradictorie. Un german care ura războiul şi totuşi era comandantul forţelor germane de pe valea Loarei. Dar când se întoarse în căsuţă, în noaptea aceea, gândindu-se la soţul ei, uită cu totul de Joachim.

Dădu din nou peste el câteva zile mai târziu, în acelaşi loc, apoi tot mereu. Treptat, deveni un obicei, ca şi cum se aştepta să-l întâlnească acolo. Lui Sarah îi plăcea să se plimbe prin pădure şi, la sfârşitul zilei, să se aşeze pe malul râului, cu gândurile aiurea, răcorindu-şi tălpile în apa rece. Uneori i se umflau gleznele şi se simţea foarte bine, în liniştea aceea perfectă. Nu auzea decât ciripitul păsărelelor şi sunetele pădurii.

— Bună ziua, spuse el încet într-o după-amiază, după ce o urmărise până la locul cu pricina. Ea nu ştia că el îi cunoştea acum obiceiul şi o urmărea de la fereastra lui încă de când ieşea din căsuţă. E zăpuşeală astăzi, nu-i aşa? Ar fi vrut să-i poată oferi o băutură răcoritoare, să-i mângâie părul lung şi mătăsos sau să-i atingă măcar obrazul. Sarah începuse să se strecoare în visele lui noaptea şi în

gândurile lui – ziua. Ţinea chiar în biroul lui una dintre fotografiile pe care i le făcuse William, admirând-o ori de câte ori avea răgazul necesar. Cum vă simţiţi?

Sarah zâmbi; nu erau încă prieteni, dar cel puţin erau neutri. Şi avea şi ea cu cine să stea de vorbă în afară de Emanuelle, Henri şi Phillip. Îi lipseau discuţiile lungi, interesante, cu William. Îi lipseau şi altele în legătură cu el. Îi lipsea totul. Dar cel puţin, acest bărbat, cu vederile lui largi şi cu ochii lui blânzi, era o persoană cu care putea discuta. Nu uita niciodată cine era sau de ce se afla acolo. Ea era ducesa şi el era comandantul. Dar era un fel de uşurare să stea de vorbă cu el, chiar şi câteva clipe.

— Mă simt grasă, îi destăinui ea cu un zâmbet sincer. Enormă. Apoi se întoarse spre el, curioasă. Nu ştia nimic despre el. Aveţi copii?

El confirmă dând din cap; şedea pe o piatră mare, chiar lângă ea, şi îşi trecu mâna prin apa rece.

— Am doi fii. Hans şi Andi – Andreas. Dar o spuse cu tristeţe.

— Câţi ani au?

— Şapte şi doisprezece. Stau cu mama lor. Suntem divorţaţi.

— Îmi pare rău, spuse ea cu sinceritate. Copiii nu au nicio legătură cu războiul. Indiferent de naţionalitatea lor, Sarah nu avea inima să urască niciun copil.

— Divorţul este un lucru îngrozitor, spuse bărbatul şi ea dădu din cap în semn că este de acord.

— Ştiu.

— Chiar ştiţi? El ridică dintr-o sprânceană, vrând s-o întrebe de unde ştie, dar se abţinu. Era evident că nu putea să ştie. Se vedea că este fericită cu soţul ei. Mi-am văzut foarte rar fiii după ce ea a plecat. S-a recăsătorit… apoi a venit războiul… E foarte greu, ca să nu spun mai mult.

— Îi veţi revedea după ce se va sfârşi războiul.

El clătină din cap, întrebându-se când se va întâmpla asta, când îi va lăsa Führer-ul să se întoarcă acasă şi dacă fosta lui soţie îi va permite să-i vadă, dacă nu cumva va spune că trecuse prea mult timp şi poate că ei, oricum, nu mai vor să-l vadă. Îl jucase pe degete de multe ori şi el era încă foarte jignit şi necăjit.

— Dar dumneavoastră ce veţi face cu copilul? Schimbă din nou subiectul. Aţi spus că se va naşte în august. Nu mai e mult până atunci. Se întreba dacă nu-i va şoca pe ceilalţi lăsând-o să nască la castel, cu ajutorul medicului lor, şi dacă nu va stârni prea multe bârfe. Poate că va fi mai simplu să trimită unul din medici la căsuţa îngrijitorului, unde locuia ea. L-aţi născut uşor pe fiul dumneavoastră?

Era ciudat să discute asemenea lucruri cu el şi totuşi, iată că erau în pădure numai ei doi, cuceritorul şi prizoniera. Ce importanţă mai avea ce-i spunea ea lui? Cine va şti vreodată?
Cine va şti chiar dacă ei ar deveni prieteni, de vreme ce nu supărau pe nimeni şi nu făceau niciun rău?

— Nu, n-am născut uşor, recunoscu ea. Phillip a avut cinci kilograme la naştere. Soţul meu ne-a salvat pe amândoi.

— Fără ajutorul unui medic? Era uimit. Fusese sigur că ducesa născuse într-o clinică particulară din Paris, dar ea îl surprinsese cu afirmaţiile ei.

— Eu am vrut să nasc aici. S-a născut în ziua în care s-a declarat războiul. Medicul plecase la Varşovia şi nu mai era nimeni altcineva. Doar William… soţul meu. Cred că el era mai speriat decât mine. La un moment dat, eu n-am mai ştiut ce se întâmplă. A durat mult şi… Îl scuti de detalii şi zâmbi sfioasă. Dar nu contează. E un băieţel drăgălaş.

Joachim era înduioşat de inocenţa, sinceritatea şi frumuseţea ei.

— De data asta nu vă e frică?

Ea ezită, dorind să fie sinceră cu el din anumite motive, deşi nu ştia care ar fi acelea. Dar îşi dădea seama că-l place pe acest om, deşi era cine era şi trăia unde trăia, şi în ciuda împrejurărilor în care se cunoscuseră. El fusese însă bun cu ea şi foarte civilizat. Intervenise de două ori şi o salvase de la mari neplăceri.

— Mi-e puţin frică, recunoscu ea, dar nu prea mult. Sarah spera ca a doua naştere să dureze mai puţin şi copilul să fie mai mic.

— Femeile mi se par foarte curajoase. Soţia mea a născut amândoi băieţii acasă. A fost frumos, dar ea a născut într-adevăr uşor.

— E norocoasă, spuse Sarah şi zâmbi.

— Poate că de data asta vă putem ajuta cu un medic german. El râse cu blândeţe, însă Sarah era foarte serioasă.

— Au vrut să-mi facă cezariană, dar n-am acceptat.

— De ce?

— Fiindcă vreau să mai am copii.

— Minunat din partea dumneavoastră. Şi cât curaj… După cum am spus, femeile sunt mult mai curajoase. Dacă ar fi să nască bărbaţii, nu ar mai exista copii pe lume.

Sarah râse şi vorbiră apoi despre Anglia şi el o întrebă despre Whitfield. Ea dădea intenţionat răspunsuri foarte vagi. Nu voia să-i dezvăluie niciun secret, dar pe el îl interesau atmosfera, poveştile, tradiţiile. Părea să-i placă într-adevăr tot ce era legat de Anglia.

— Trebuia să mă fi întors acolo, spuse ea melancolică. William ţinea să mă întorc, dar eu am crezut că aici voi fi în siguranţă. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că Franţa va capitula în faţa Germaniei.

— Nimeni n-a crezut. Şi pe noi ne-a surprins cât de repede a mers, mărturisi el, apoi îi spuse ceva ce ştia că nu s-ar fi cuvenit să-i spună. Dar avea încredere în ea, convins că nu l-ar putea trăda. Eu

cred că aţi făcut bine că aţi rămas aici. Aici sunteţi în siguranţă împreună cu copiii.

— E mai sigur decât la Whitfield? Sarah părea surprinsă şi i se păru ciudat că el îi dezvăluia acest lucru. Îl privi încruntată a mirare, întrebându-se ce ar fi vrut să spună.

— Nu neapărat la Whitfield, în Anglia. Mai curând sau mai târziu, Luftwaffe va ataca Anglia cu toată forţa. Va fi mai bine pentru dumneavoastră să fiţi aici.

Sarah se întrebă dacă el avea dreptate şi după aceea, în timp ce se întorceau la căsuţă, dacă nu cumva îi spusese ceva ce nu s-ar fi cuvenit. Presupunea că englezii ştiau totul despre planurile Luftwaffe şi poate că el avea dreptate, poate că era mai sigur la castel. Dar fie că era, fie că nu era, ea nu avea de ales. Era prizoniera lui.

Nu-l mai revăzu câteva zile, dar la sfârşitul lui iulie dădu din nou peste el în pădure. Părea cufundat în gânduri şi obosit. Se înveseli însă când Sarah îi mulţumi pentru alimentele care începuseră să apară în faţa căsuţei. Mai întâi, mure pentru copil, apoi un coş cu fructe pentru toţi, pâini proaspete, coapte la castel şi învelite cu grijă în ziare şi, ascuns bine de privirile iscoditoare, un kilogram de cafea adevărată.

— Vă mulţumesc, spuse ea prudentă. Nu trebuia să vă deranjaţi. El nu le datora nimic. Reprezenta forţele de ocupaţie.

— Nu sunt în stare să mănânc gândindu-mă că dumneavoastră muriţi de foame.

Cu o seară în urmă, bucătarul lui făcuse un minunat tort Sacher şi el plănuise să-i aducă tot ce mai rămăsese din el în ajun, dar pe când se întorceau agale spre căsuţă, nu-i spuse nimic. Sarah părea să încetinească mereu paşii şi el observă că în ultima săptămână pântecele îi crescuse mult.

— Mai doriţi ceva, Înălţimea voastră?

Ea îi zâmbi. Întotdeauna i se adresa cu titlul ei nobiliar.

— Ştiţi, cred că ar trebui să-mi spuneţi pe nume, Sarah.

Ofiţerul îi cunoştea deja numele. Îl văzuse când îi luase paşaportul. Şi mai ştia că peste câteva săptămâni împlinea douăzeci şi patru de ani. Aflase numele părinţilor ei, adresa lor din New York şi câteva dintre opiniile ei; în rest, nu mai ştia mare lucru. Dar în ceea ce o priveşte, curiozitatea lui nu cunoştea limite.

Se gândea la ea mai mult decât ar fi recunoscut vreodată. Dar Sarah nu simţea nimic din toate acestea. Mergea alături de el, conştientă că e un bărbat atent şi că, în limitele poziţiei lui acolo, făcea tot ce putea ca s-o ajute.

— Foarte bine, atunci o să-ţi spun Sarah, rosti el respectuos, luând-o drept o mare onoare, şi ea observă pentru prima dată că era într-adevăr foarte chipeş. De obicei era atât de serios încât nimeni nu se oprea asupra înfăţişării lui. Dar când ieşiră într-o parte însorită a pădurii, o clipă numai, bărbatul păru mult mai tânăr.

— Deci Sarah şi Joachim, dar numai când suntem singuri.

Înţelegeau amândoi de ce şi ea încuviinţă cu o mişcare a capului. Apoi el se întoarse din nou şi o privi:

— Ai nevoie de ceva? Întrebase cu toată sinceritatea, dar ea scutură din cap. N-ar fi acceptat nimic, în afară de alimentele suplimentare pe care i le lăsa pentru Phillip. Dar era înduioşată de faptul că o întrebase şi-i zâmbi.

— Ai putea să-mi oferi un bilet către acasă, glumi ea. Ce-ai zice? Un bilet direct pentru New York sau poate pentru Anglia. Era prima oară când glumea cu cineva de când sosiseră ei, şi Joachim râse.

— Aş vrea să pot face asta. Privirea lui deveni serioasă. Îmi imaginez că părinţii tăi sunt foarte

îngrijoraţi, spuse el înţelegător, dorindu-şi s-o poată ajuta. Şi soţul tău, probabil. El ar fi fost nebun de îngrijorare dacă Sarah ar fi fost soţia lui. Ea se afla în spatele liniilor inamicului şi totuşi părea să privească situaţia cu mult calm. Sarah ridică din umeri, în timp ce el tânjea să întindă mâna şi s-o atingă, dar ştia că nu putea face nici măcar asta.

— Vei fi în siguranţă cât timp voi avea eu autoritate aici, o încurajă.

— Mulţumesc. Zâmbi, ridicând privirea spre el, ceea ce o făcu să se împiedice de un ciot de copac aflat pe cărare. Era să cadă, dar Joachim întinse repede mâna şi o prinse. O ţinu în mâinile lui puternice până ce îşi recăpătă echilibrul şi-i mulţumi. Dar în clipa aceea scurtă îi simţise căldura, atinsese pielea catifelată şi sidefie de pe braţele ei şi simţise părul negru al tinerei femei atingându-i faţa ca o mătase. Sarah mirosea a săpun şi a parfum, parfumul care-i plăcea soţului ei. Joachim simţea că se topeşte în preajma ei şi era un chin să nu spună nimic.

O conduse înapoi la căsuţă şi o lăsă lângă poartă, apoi se întoarse să lucreze în birou tot restul serii.

După întâlnirea aceea, Sarah nu-l mai văzu o săptămână întreagă. Joachim fusese nevoit să plece la Paris, la o întrevedere cu ambasadorul Otto Abetz, pentru a pune la punct expedierea unor provizii medicale; când se întoarse, fu atât de ocupat încât nu avu timp de plimbări sau de alte lucruri plăcute. La patru zile după întoarcerea lui s-a produs o explozie cumplită la un depozit de muniţii din Blois. Au adus la spital peste o sută de răniţi şi personalul lor, deşi numeros, nu era totuşi suficient pentru a face faţă. Erau răniţi peste tot şi cei doi medici ai lor abia făceau faţă. Amenajaseră o mică sală de operaţie în sufragerie, dar unii erau arşi atât de grav încât nimeni nu-i putea ajuta. Explozia smulsese membre, distrusese chipuri.

Când Joachim şi oamenii lui au inspectat încăperile aglomerate, au dat cu ochii de un spectacol cutremurător; unul din medici s-a prezentat cerând ajutoare suplimentare. Joachim le-a spus să aducă localnici să-i ajute.

— Trebuie să fie pe aici oameni care ştiu să dea îngrijiri medicale, insistă el, dar spitalul local era închis, medicii plecaseră, iar infirmierele se angajaseră la spitale militare cu luni în urmă sau fugiseră ca să scape de forţele de ocupaţie. Nu mai rămăseseră decât oamenii de la ferme, majoritatea fiind prea ignoranţi ca să-i poată ajuta. Dar castelana? Ea nu poate veni? Se referea desigur la Sarah şi Joachim se gândi că ea ar veni, poate, dacă ar ruga-o el. Sarah părea foarte omenoasă, dar era însărcinată şi nu era bine să facă o asemenea treabă. Joachim voia s-o ocrotească.

— Nu sunt sigur. Aşteaptă să nască din clipă în clipă.

— Spune-i să vină. Avem nevoie oricum de ea. Are o servitoare?

— O ajută o fată din localitate.

— Adu-le pe amândouă, ordonă scurt medicul, deşi Joachim îi era superior în rang. La scurtă vreme după aceea, Joachim trimise oameni de-ai lui prin sate să discute cu femeile de la ferme, ca să vadă dacă ar fi dispusă vreuna să-i ajute sau să le ordone dacă vor fi siliţi s-o facă. Apoi se urcă în jeep şi se duse la căsuţă. Bătu hotărât în uşă; luminile se aprinseră şi peste câteva minute Sarah apăru în prag în cămaşă de noapte şi cu o înfăţişare severă. Auzise ambulanţa şi camioanele vânzolindu-se toată noaptea, dar nu ştia ce se întâmplase, iar acum se temea că veniseră soldaţii să le hărţuiască. Văzându-l pe Joachim, deschise ceva mai mult uşa şi faţa ei se relaxă puţin.

— Iartă-mă că te deranjez, se scuză el. Era doar în cămaşă, îşi scosese cravata, avea părul ciufulit şi faţa ostenită. Avem nevoie de ajutorul tău, Sarah, dacă vrei să vii. S-a produs o explozie la depozitul

de muniţii şi ne-a venit un mare număr de răniţi. Nu ne putem descurca. Poţi să ne ajuţi?

Ea ezită o clipă, privindu-l în ochi, apoi încuviinţă dând din cap. O rugă apoi s-o aducă şi pe Emanuelle, dar când Sarah se duse sus s-o întrebe, fata insistă să rămână acasă cu copilaşul. După cinci minute, Sarah coborî singură.

— Unde-i fata?

— Nu se simte bine. Şi-apoi, am nevoie de ea ca să stea cu copilul.

Joachim nu mai puse alte întrebări şi Sarah îl urmă la jeep, îmbrăcată cu o rochie albastră decolorată şi pantofi fără toc, cu părul împletit cu grijă. Se spălase bine pe mâini, pe faţă şi pe braţe şi îşi acoperise părul cu un batic alb curat, care o făcea să arate şi mai tânără.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să vii, spuse el pornind maşina. O privi cu recunoştinţă şi cu mai mult respect ca înainte. Să ştii că nu erai obligată s-o faci.

— Ştiu asta. Dar băieţii care sunt pe moarte nu sunt englezi sau germani, sunt toţi muribunzi. Acestea erau sentimentele ei faţă de război. Îi ura pe germani pentru ceea ce făcuseră şi totuşi nu-i ura pe cei care fuseseră răniţi şi nici măcar pe Joachim, care se purtase întotdeauna frumos cu ea. Asta n-o făcea să aibă înţelegere faţă de cauza lui, ci doar faţă de cei care aveau mai mare nevoie de ajutor decât ea. După ce el îi oferi mâna ca să coboare din maşină, Sarah intră repede înăuntru, să dea ajutorul pentru care fusese chemată.

În noaptea aceea munci ore-n şir în sala de operaţie, ţinând recipiente pline cu sânge şi prosoape înmuiate în anestezic. Ţinea instrumente şi îi asista pe ambii medici. Munci neobosită până în zori, apoi o invitară să urce cu ei la etaj; când intră pentru prima dată în propriul ei dormitor, plin cu bărbaţi răniţi, îşi dădu brusc seama unde se află şi ce ciudată era situaţia. Pe pardoseală erau întinse saltele şi saci de dormit; cel puţin patruzeci de

răniţi zăceau unul lângă altul, iar soldaţii abia reuşeau să se strecoare printre ei ca să ajungă la fiecare.

Sarah făcea tot ce se putea, aplica bandaje, curăţa răni şi se luminase de mult când coborî din nou scara spre ceea ce fusese odinioară bucătăria ei. Acolo mâncau şase felceri, câţiva soldaţi şi două femei care o priviră când ea intră şi şuşotiră între ele, în germană. Avea rochia şi mâinile, ba chiar şi faţa, pline de sângele tinerilor, dar nu părea că-şi dădea seama. Apoi unul din felceri îi spuse ceva. Nu pricepu ce anume spune, dar era evident că-i mulţumeşte, tonul respectuos cu care i se adresa nu lăsa loc de îndoială. Ea clătină din cap şi le zâmbi, luând ceaşca de cafea pe care i-o întinse. Una dintre femei arăta spre pântecele ei, întrebând-o parcă dacă se simte bine, iar ea încuviinţă dând din cap şi se aşeză mulţumită, ţinând ceaşca de cafea aburindă. De-abia atunci începu să simtă cât era de istovită. De multe ore nu se mai gândise la ea sau la copilaş.

După câteva clipe, Joachim intră şi o rugă să vină în biroul lui. Îl urmă în lungul coridorului, iar când intră în încăpere, avu aceeaşi senzaţie stranie de mai înainte. Până şi masa de lucru şi perdelele erau aceleaşi. Aceasta era camera preferată a lui William, iar singurul lucru care se schimbase era bărbatul care locuia acolo.

Joachim o pofti să ia loc pe scaunul pe care ea îl ştia atât de bine, iar Sarah se abţinu să nu se ghemuiască în el confortabil, aşa cum se întâmpla pe vremea când ea şi soţul ei purtau lungi şi plăcute conversaţii. Se mulţumi să se aşeze decent pe marginea scaunului, sorbind din cafea şi repetându-şi în gând că acum, în această cameră, era o străină.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut azi-noapte. Mi-era teamă să nu fie prea mult pentru tine.

O privi îngrijorat. Trecuse adesea pe lângă ea în timpul nopţii, văzând-o cum, cu ochii înlăcrimaţi, muncea cu tenacitate să salveze viaţa cuiva sau cum, alteori, închidea îndurerată ochii vreunui băiat pe care-l pierduseră.

— Presupun că eşti extenuată, continuă el.

— Sunt obosită.

Sarah îi zâmbi sincer, dar cu o mare tristeţe în privire. Pieriseră atât de mulţi tineri. Şi pentru ce? Pe unul dintre ei îl legănase ca pe un prunc, iar el o ţinuse aşa cum obişnuia şi Phillip, numai că băiatul acela murise în braţele ei, rănit la abdomen. Nu a putut face nimic pentru a-l salva.

— Îţi mulţumesc, Sarah. Acum, am să te conduc acasă. Cred că tot ce-a fost mai rău a trecut.

— Oare? zise ea mirată, pe un ton care îl făcu să tresară. Ce, s-a terminat războiul?

— M-am referit la situaţia de faţă, răspunse el, liniştit. Părerile lui nu se deosebeau de ale ei, deşi Joachim nu-şi permitea să le dea glas.

— Şi atunci care-i diferenţa? întrebă ea, punându-şi ceaşca de cafea pe biroul lui William. Observă că se foloseau şi de serviciul ei de porţelan. Se va întâmpla din nou în altă parte, azi, sau mâine, sau săptămâna viitoare. Nu crezi? Avea lacrimi în ochi. Nu-i ieşeau din minte băieţii care muriseră, chiar dacă erau germani.

— Ba da, aşa e, recunoscu el trist, până ce totul se va termina.

— E atât de absurd, spuse ea, ducându-se la fereastră şi privind afară la peisajul familiar. Totul părea extrem de amăgitor de tihnit. Joachim veni încet în spatele ei, oprindu-se la câţiva paşi.

— Este absurd… şi prostesc… şi greşit… însă deocamdată tu şi cu mine nu putem schimba nimic. Tu aduci pe lume viaţă. Noi aducem moarte şi distrugere. Este o contradicţie cumplită, Sarah, dar eu n-am nicio putere să schimb ceva.

Sarah îl compătimi, fără să ştie pe atunci de ce. Era un bărbat care nu credea în ceea ce făcea.

William măcar avea consolarea de a şti că face ceea ce trebuie, pe când Joachim nu. Întorcându-se cu faţa spre el, îi veni să întindă mâna şi să-l mângâie, să-i spună că avea să fie bine, că într-o zi va fi iertat.

— Îmi pare rău, zise ea încetişor şi se îndreptă spre uşă, trecând pe lângă el. A fost o noapte lungă. N-ar fi trebuit să spun toate astea. Nu e vina ta.

Cele câteva clipe cât rămase în picioare, privindu-l, Joachim ardea de dorinţa de a fi iar lângă ea. Îl impresionaseră însă cuvintele ei.

— Asta nu e cine ştie ce consolare, zise el cu glasul stins, privind-o în continuare. Acum părea obosită şi avea nevoie de odihnă, altminteri exista riscul să nască prematur. Încă se mai simţea vinovat că o rugase să vină şi să dea o mână de ajutor, însă Sarah făcuse o treabă minunată acolo, iar doctorii îi erau foarte recunoscători.

O conduse acasă în sfârşit, unde Emanuelle şi Phillip tocmai coborâseră la parter. Emanuelle văzu cât de obosită era Sarah şi o cuprinse un sentiment de vinovăţie că nu se dusese s-o ajute.

— Iertaţi-mă, îi şopti ea, în timp ce Sarah se aşeza greoi pe un scaun vechi. Dar pur şi simplu n-am putut… sunt germani.

— Te înţeleg, spuse Sarah, întrebându-se de ce pentru ea lucrul acesta contase atât de puţin. Erau băieţi, iar câţiva deja bărbaţi… oameni aşadar… Dar pricepu mai mult atunci când Henri îşi făcuse apariţia la vilă, ceva mai târziu. Acesta înclină din cap, iar Sarah se miră văzându-i mâna bandajată.

— Henri, ce-ai păţit la mână?

— Nimic, doamnă. M-am lovit ajutându-l pe tata să taie lemne.

— Şi de ce aţi tăiat lemne? întrebă ea, nelăsându-se aşa de uşor păcălită. Era mult prea cald pentru a mai fi nevoie de foc în casă, iar băiatul ştia şi el asta.

— Oh, voiam să-i fac un coteţ câinelui, zise el, însă Sarah ştia prea bine că nu aveau câine, aşa că înţelese repede ce se întâmplase. Explozia de la depozitul de muniţii nu fusese un accident, iar într-un fel, dintr-un motiv pe care Sarah nici nu voia să-l afle, Henri fusese acolo.

În seara aceea, stând în bucătărie şi pregătindu-se de culcare, Sarah îi spuse lui Emanuelle:

— Nu trebuie să-mi explici nimic… însă vreau numai să-i spui lui Henri să fie cu multă băgare de seamă. E doar un copil. Dacă îl prind, îl omoară.

— Ştiu, doamnă, zise Emanuelle, îngrozită pentru soarta frăţiorului ei. I-am spus şi eu. Părinţii mei nu ştiu nimic. Există un grup în Romorantin…

Dar Sarah o întrerupse:

— Nu-mi spune nimic, Emanuelle, nu vreau să ştiu nimic.

S-ar putea ca, din greşeală, să pun pe careva în pericol. Spune-i numai să fie atent.

Emanuelle încuviinţă din cap şi se duseră amândouă la culcare, în camerele lor; Sarah însă rămase multă vreme trează în noaptea aceea, gândindu-se la băiat şi la măcelul pe care îl provocase… toţi tinerii aceia care rămăseseră fără mădulare, care plătiseră cu viaţa. Şi micuţul Henri cu mâna arsă. Se întreba dacă el îşi dădea seama ce făcuse cu prietenii lui, sau dacă era mândru de fapta săvârşită. Oficial, isprava lui era considerată un gest patriotic, dar Sarah socotea că, indiferent de ce parte te-ai afla, după părerea ei, tot crimă se chema. Stând întinsă în patul ei, spera doar ca germanii să nu-l prindă pe Henri sau să-l rănească.

Joachim avea dreptate. Era un război urât. O perioadă urâtă.

Gândindu-se la toate astea, îşi mişcă mâna pe pântece, iar copilaşul dinăuntru reacţionă dând din picioruşe. Zbaterea pruncului îi reaminti că mai exista încă speranţă în lumea asta, şi viaţă, şi ceva frumos la care să năzuieşti… şi undeva, mai departe, era William.

14

Sarah se văzu cu Joachim aproape în fiecare zi după aceea, dar nu după un plan prestabilit. El ştia deja orele de plimbare şi, aparent din întâmplare, o însoţea întotdeauna. Pe zi ce trecea, se plimba tot mai alene, uneori mergând până la râu, alteori până la fermă. Şi, încetul cu încetul, începea să o cunoască. Încercă să se apropie şi de Phillip, însă băiatul era rezervat şi sfios, aşa cum fusese şi fiul lui la aceeaşi vârstă. Dar Joachim era foarte blând cu el, ceea ce o enerva pe Emanuelle. Ea nu accepta nimic ce avea legătură cu Germania.

Sarah, ştia însă, că Joachim e un om cumsecade. Era mai rafinată decât Emanuelle, deşi germanii îi plăceau şi ei la fel de puţin. Uneori, Joachim o făcea să râdă, dar alteori rămânea tăcută, iar el ştia că se gândeşte la soţul ei.

Înţelegea că era o perioadă grea pentru ea. Se apropia şi ziua ei de naştere. N-avea nicio veste de la William sau de la părinţii ei. Era ruptă complet de toţi cei pe care-i iubea – părinţi, soră, soţ. Nu-i mai rămăsese decât băieţelul, ca şi pruncul ce urma să se nască.

De ziua ei, Joachim îi aduse o carte care însemnase enorm pentru el când fusese la Oxford, reprezentând totodată unul dintre puţinele lucruri personale pe care le luase cu el.

Era o carte cu poezii, cu colţurile îndoite, scrisă de Rupert Brooke, iar ei îi plăcu foarte mult. Însă pentru ea nu era o aniversare fericită. Avea sufletul greu de veştile din război şi de durerea bombardării Angliei. Pe cincisprezece august începuseră atacurile aeriene împotriva Londrei, iar ei i se rupea inima gândindu-se la oamenii pe care îi cunoştea, la prietenii lor, la rudele lui William… la copiii care… Joachim o prevenise că avea să se întâmple aşa ceva, dar Sarah nu se aşteptase că

lucrurile se vor petrece atât de repede şi nici cât de mare va fi dezastrul. Londra era în ruine.

— Ţi-am spus, zise el pe un ton liniştit, că eşti mai în siguranţă aici. Mai cu seamă acum.

Vorbise blând, ajutând-o să păşească peste o piedică de pe drum, iar după un timp se aşezară pe un bolovan. Ştia că e mai bine să nu discute despre război, ci despre lucruri care să n-o indispună.

Îi povesti despre excursiile pe care le făcea în copilărie în Elveţia şi despre năzdrăvăniile fratelui său, când erau mici. Găsea o mare asemănare între copilaşul ei şi propriul lui frate. Phillip, cu bucle aurii şi ochi mari albaştri, abia începea să meargă, iar când era cu mama lui sau cu Emanuelle se ţinea numai de boroboaţe.

— De ce nu te-ai recăsătorit? îl întrebă într-o după-amiază, în timp ce se odihnea pe un trunchi de copac.

Copilul din pântece coborâse atât de jos, încât Sarah abia se mai putea mişca, dar se simţea bine plimbându-se cu el şi nu voia să renunţe la această plăcere. Era o uşurare să discute amândoi şi, fără să-şi dea seama, ajunsese să se bizuie pe prezenţa lui.

— Nu m-am mai îndrăgostit de nimeni, răspunse el cu sinceritate, venindu-i parcă să adauge – „până acum”. Dar se abţinu. Ce-ţi spun eu acum poate să ţi se pară îngrozitor, dar nu sunt nici măcar sigur că am fost îndrăgostit de prima mea soţie. Eram tineri amândoi şi ne ştiam de mici copii. Cred că, de fapt, asta se aştepta de la noi, explică el, iar Sarah surâse.

Se simţea atât de bine cu el, liberă să vorbească despre orice, fără ascunzişuri.

— Nici eu nu l-am iubit pe primul meu soţ, îi mărturisi ea, iar el se miră. Îl surprindea mereu cu câte ceva, ca de pildă constatarea că era extraordinar de puternică, corectă, dreaptă şi devotată soţului ei.

— Ai mai fost măritată? o întrebă el, sincer mirat.

— Timp de un an. Cu cineva pe care-l ştiam de-o viaţă, exact ca tine şi soţia ta. A fost oribil. N-ar fi trebuit să ne căsătorim. Când am divorţat, mi-a fost atât de ruşine, încât un an de zile m-am tot ascuns de lume. După aceea, părinţii mei m-au dus în Europa, iar acolo l-am cunoscut pe William.

Ce simplu suna totul acum, se gândi ea, dar pe atunci fusese grozav de dureros.

— O bucată de vreme a fost destul de sinistru. Dar cu William – ochii i se luminară pronunţându-i numele dar cu William… totul e altfel…

— Cred că e un bărbat minunat, zise Joachim cu tristeţe.

— Aşa e. Sunt o femeie extrem de norocoasă.

— Şi el e un bărbat norocos.

O ajută să se ridice şi continuară drumul spre fermă, şi înapoi. A doua zi, însă, Sarah nu se simţi în stare să se plimbe, aşa că Joachim îi ţinu companie în parc. Părea mai tăcută ca de obicei, mai nostalgică şi mai gânditoare. Dar după încă o zi, se simţi mai bine şi insistă să meargă amândoi până la râu.

— Ştii, uneori mă îngrijorezi, îi spuse el, în timp ce se plimbau. În ziua aceea mergea sprinten şi s-ar fi zis că îşi recăpătase simţul umorului.

— De ce? se miră ea.

Părea intrigată, considerând ciudat că şeful Forţelor Germane de Ocupaţie din zonă îşi face griji pentru ea, deşi, într-adevăr simţea că erau deja prieteni. Joachim era serios, preocupat, un bărbat bun şi cumsecade, fără îndoială, iar ei îi plăcea.

— Faci prea multe lucruri. Îţi asumi prea multe responsabilităţi.

Aflase deja ce mare contribuţie avusese la restaurarea castelului, iar lucrul acesta nu înceta să-l surprindă. Într-o zi îl plimbase prin câteva încăperi, prilej cu care el se minună cât de precis şi

de îngrijit lucrase, apoi Sarah îi arătase şi îmbunătăţirile realizate la grajduri.

— Nu cred că te-aş fi lăsat să faci toate astea dacă erai soţia mea, spuse el ferm, iar ea pufni în râs.

— Atunci presupun că am făcut bine măritându-mă cu William.

El zâmbi, invidios din nou pe William, dar recunoscător totuşi pentru faptul că ajunsese să o cunoască. În ziua aceea mai zăboviră un timp la poarta ei. Sarah părea că n-ar fi vrut să-i dea drumul în după-amiaza aceea şi, pentru prima oară, la despărţire, îl mângâie pe mână şi îi mulţumi.

Gestul îl surprinse şi îi încălzi sufletul, dar se prefăcu că nu observă:

— Pentru ce?

— Pentru că îţi faci timp să te plimbi… şi să stai de vorbă cu mine. Faptul că putea sta de vorbă cu el ajunsese să însemne foarte mult pentru ea.

— Abia aştept şa te văd de fiecare dată… poate mai mult decât îţi închipui, recunoscu el, iar Sarah întoarse privirea, neştiind prea bine ce să-i răspundă. Poate că suntem norocoşi că ne avem unul pe altul aici, spuse el, delicat. E ca un fel de ursită… un destin mai presus de noi. Războiul ăsta ar fi fost şi mai rău dacă n-ai fi fost aici, Sarah.

Adevărul era că de ani de zile nu se mai simţise atât de fericit şi singurul lucru care îl înspăimânta era ideea că o iubeşte şi că, într-o bună zi, avea să se despartă de ea. Sarah avea să se întoarcă la William fără să bănuiască măcar tot ce simţise pentru ea sau ce însemnase în viaţa lui.

— *Eu* îţi mulţumesc, replică el, dorindu-şi cu ardoare să o mângâie pe faţă, pe păr, pe braţe… dar nu era nici curajos şi nici nesăbuit ca soldaţii lui pentru a face acest gest.

— Bine, atunci ne vedem mâine, spuse ea.

A doua zi, după-amiază, o aşteptă şi îl cuprinse îngrijorarea văzând că nu mai apare. Se temea că

s-ar putea simţi rău şi, după ce zăbovi până pe înserate, porni spre căsuţa ei. Toate luminile erau aprinse, iar pe fereastră o zări pe Emanuelle în bucătărie. Bătu la geam, iar ea apăru la uşă, încruntată, cu Phillip în braţe, care părea smiorcăit.

— Înălţimea sa e bolnavă? întrebă el în franceză, iar fata clătină din cap. Şovăi întâi, după care se hotărî să-i spună. Ştia că, indiferent de părerea ei faţă de el şi de neamul lui, Sarah îl plăcea totuşi. Ei, personal, nu-i plăcea prea mult. În fond, treburile astea n-o priveau. Între ei se crease însă un respect reciproc.

— Doamna naşte. Joachim întrezări însă în ochii ei o străfulgerare de teamă şi-şi aminti de ceea ce-i povestise Sarah despre prima ei naştere.

— Dar e bine? întrebă el, iscodind-o din priviri. Emanuelle ezită, apoi încuviinţă din cap, iar Joachim avu un sentiment de uşurare, pentru că toate surorile medicale şi amândoi doctorii lor erau plecaţi la o conferinţă la Paris. Cum soldaţii pe care îi aveau internaţi nu erau grav bolnavi, asistenţa medicală era asigurată doar de felceri.

— Eşti sigură că se simte bine? insistă el.

— Da, sunt, se răţoi ea. Ştiu foarte bine cum a fost data trecută.

Joachim îi spuse să-i transmită urări de bine lui Sarah, apoi plecă, gândindu-se la ea, la chinurile ei şi la copilaşul pe care îl aducea pe lume, regretând că nu era al lui.

Se întoarse în biroul lui William şi rămase acolo multă vreme. Scoase fotografia ei, pe care o găsise mai demult. Râdea, stând în picioare lângă William, la Whitfield. Erau o pereche frumoasă; Joachim puse fotografia la loc şi îşi turnă nişte coniac. Tocmai dosise fotografia când în cameră intră unul dintre oamenii de gardă.

— Vă caută cineva, domnule. Era ora unsprezece şi se pregătea să plece la culcare, dar ieşi afară şi rămase surprins, la vederea lui Emanuelle.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, brusc îngrijorat de soarta lui Sarah. Emanuelle începu să-şi frângă mâinile, vorbind repede.

— Nu merge bine nici de data asta. Copilul nu vrea să iasă. Prima oară… Domnul duce a făcut totul… a ţipat la ea… a durat ceasuri întregi… eu am apăsat-o… şi până la urmă a născut…

De ce nu i-o fi ţinut pe doctori aici, se ocăra el în gând. Ştia doar că data trecută avusese o naştere dificilă, dar lucrul ăsta îi ieşise complet din minte când echipa plecase la Paris. Îşi înşfăcă sacoul şi ieşi după Emanuelle. Nu ajutase niciodată la naşterea unui copil, dar nu era nimeni altcineva care să poată interveni acum. Şi ştia că în oraş nu mai era niciun medic. Asta era situaţia de câteva luni. N-avea după cine trimite pentru o mână de ajutor.

Când ajunseră la căsuţă, luminile erau încă aprinse; urcă în fugă, câte două trepte deodată, şi observă că micuţul Phillip dormea dus în pătuţul din camera alăturată. Când Joachim o văzu, pricepu de îndată sensul celor spuse de Emanuelle. Se zvârcolea de durere, iar micuţa franţuzoaică îi spuse că Sarah era în chinurile facerii încă de dimineaţă. Asta însemna de şaisprezece ore.

— Sarah, spuse el blând, aşezându-se pe singurul scaun din cameră, sunt eu, Joachim. Îmi pare rău că a trebuit să vin tocmai eu, dar nu e nimeni altcineva, se scuză el, politicos, iar ea încuviinţă din cap, conştientă de prezenţa lui care nu părea s-o deranjeze.

Întinse mâna şi se agăţă de braţul lui; apoi o cuprinse iar durerea, persistent, şi începu să ţipe.

— Groaznic… mai rău ca data trecută… nu pot… William…

— Ba da, poţi. Sunt aici şi am să te ajut. Vocea lui suna extraordinar de calm, iar Emanuelle ieşi din cameră să mai aducă nişte prosoape. Copilul a început să iasă? o întrebă el, privind-o.

— Nu cred… nu… îl apucă de ambele mâini, Oh, Dumnezeule… oh, îmi pare… râu... Joachim! Nu pleca!

Era prima oară când îi spunea pe nume, deşi el îi spusese adeseori „Sarah”. Îi venea s-o ia în braţe şi să-i spună ce mult o iubeşte.

— Sarah, te rog… trebuie să mă ajuţi… o să fie bine, ai să vezi.

Îi ceru lui Emanuelle să-i imobilizeze picioarele şi s-o ţină de umeri, ca să poată împinge mai bine atunci când începeau durerile. Iniţial, Sarah opuse rezistenţă, dar glasul lui era liniştit şi puternic, şi s-ar fi zis că parcă se pricepea la ceea ce era de făcut. După aproximativ o oră, capul copilaşului începu să iasă, iar Sarah nu sângera chiar atât de rău ca prima oară. Se vedea că era un copil voinic şi mare, ceea ce însemna că efortul avea să mai continue, dar Joachim era ferm decis să rămână şi s-o ajute, oricât de mult ar fi durat. Se făcuse aproape dimineaţă când Sarah izbuti să împingă capul copilaşului afară, dar feţişoara boţită care ieşi la lumină, spre deosebire de Phillip, nu trase aer în piept, iar în cameră nu se auzi niciun ţipăt. Emanuelle îl privi îngrijorată, întrebându-se ce se întâmplase; Joachim privi copilul, după care se întoarse repede spre Sarah.

— Sarah, trebuie să împingi copilul afară, insistă el, neputându-şi lua ochii de pe faţa vineţie a pruncului. Haide… Acum, Sarah, împinge! comandă el pe un ton mai degrabă de ostaş decât de doctor sau chiar de soţ. Îi ordona ce să facă, iar de data asta procedă ca Emanuelle la prima naştere a lui Sarah, apăsând-o puternic pe abdomen pentru a o ajuta. Şi, încetul cu încetul, copilul ieşi afară, rămânând inert pe pat, între picioarele ei, iar Sarah îl privi, plângând.

— E mort! Dumnezeule, copilul e mort! ţipă ea. Joachim luă pruncul în mâini, încă legat de mamă cum era. O fetiţă, dar aşa cum o ţinea, masând-o şi bătând-o uşor pe spate, nu dădea semne că ar trăi.

Îi plesni tălpile picioruşelor, apoi o ţinu cu capul în jos şi, la un moment dat, din gura copilului se revărsă un val de mucozităţi, trupul plăpând trase aer în piept, după care scoase un ţipăt mai puternic decât îi fusese dat lui Joachim să audă vreodată. Era mânjit tot de sânge şi plângea ca şi cele două femei, cuprins de un sentiment de uşurare şi de fericire în faţa miracolului vieţii. Tăie apoi cordonul ombilical şi dădu fetiţa mamei, zâmbindu-i drăgăstos. Nici dacă ar fi fost tatăl copilului nu ar fi putut s-o iubească pe Sarah mai mult.

— Fiica ta, spuse el, aşezând-o binişor lângă Sarah, după ce o învelise într-o pătură curată.

Se duse apoi să se spele pe mâini şi să-şi cureţe oarecum cămaşa, după care se întoarse lângă patul lui Sarah. Ea întinse mâna, plângând în continuare când el i-o sărută.

— Joachim, tu ai salvat-o.

Se priviră o vreme şi Joachim avu sentimentul că se simte foarte puternic datorită faptului că în aceste ultime ore împărtăşise cu ea darul vieţii.

— Nu, nu-i adevărat, negă el. Am făcut ce am putut. Dumnezeu însă este cel care a hotărât. Aşa cum se întâmplă întotdeauna.

Joachim privi în jos spre copilaşul liniştit, cu faţa acum roz, rotundă şi perfectă. Era o fetiţă frumoasă şi, cu excepţia smocului de perişor blond, semăna foarte bine cu Sarah.

— Ce frumoasă e! exclamă el.

— Este, nu-i aşa?

— Ce nume vrei să-i dai?

— Elizabeth Annabelle Whitfield.

Ea şi William hotărâseră lucrul acesta cu mult timp înainte, iar ei i se părea că se potrivea foarte bine cu fetiţa aceasta care dormea liniştit lângă ea.

Joachim plecă în cele din urmă, dar reveni mai târziu, după-amiaza, să vadă cum se simţeau. Cuibărit lângă maică-sa, Phillip privea fascinat fetiţa.

Joachim veni cu flori, o bucată mare de tort, o jumătate de kilogram de zahăr şi alt kilogram de cafea, un produs extrem de preţios şi căutat. Sarah şedea în pat în capul oaselor, arătând surprinzător de bine după chinul prin care trecuse. Dar de data asta fusese mai uşor decât prima oară, iar copilul cântărise „numai" patru kilograme şi şaptezeci de grame, anunţă Emanuelle printre hohotele generale de râs. Ceea ce fusese pe punctul de a deveni o tragedie se sfârşise cu bine datorită lui Joachim. Până şi Emanuelle se purta frumos cu el. Privindu-l, după ce fata ieşise din cameră, Sarah înţelese că, indiferent ce s-ar întâmpla în existenţa lor, ea avea să-i rămână veşnic recunoscătoare, neputând să uite că Joachim salvase viaţa fetiţei ei.

— N-am să uit niciodată tot ce-ai făcut, şopti ea, în timp ce Joachim o ţinea de mână.

În dimineaţa aceea, se cimentase între ei o legătură indestructibilă.

— Ba nu, ţi-am mai spus. Mâna Domnului s-a coborât asupra ei.

— Dar tu ai fost aici… Mi-era atât de frică…

Ochii i se umplură iar de lacrimi, amintindu-şi prin ce trecuse. N-ar mai fi putut suporta să trăiască dacă ar fi pierdut fetiţa. Dar el o salvase.

— Şi eu am fost speriat, mărturisi Joachim. Am fost foarte norocoşi, mai adăugă şi zâmbi. Ştii ce-i nostim, seamănă puţin cu sora mea.

— Şi cu a mea, râse Sarah încetişor. Băuseră amândoi câte o cană de ceai, iar Joachim deschisese acum o sticlă de şampanie, ridicând paharul în sănătatea micuţei Lady Elizabeth Annabelle Whitfield şi urându-i viaţă lungă.

În cele din urma se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Acum trebuie să dormi.

Fără niciun cuvânt, se aplecă şi o sărută pe creştet. Îi atinse uşor părul cu buzele şi, închizând ochii o clipă, şopti:

— Somn uşor, draga mea.

Dar Sarah adormise înainte ca el să fi ieşit din cameră. Auzise ca prin ceaţă ce-i spusese, dar în visul ei îl vedea deja pe William.

15

În vara anului următor, Londra era aproape distrusă de bombardamentele neîncetate, dar nu acelaşi lucru se putea spune şi despre spiritul britanic. În tot acest răstimp, Sarah nu primise decât două scrisori de la William, care îi parveniseră clandestin prin reţelele ocolite ale Rezistenţei. Susţinea că se simte bine şi îşi reproşa neîncetat faptul că nu o scosese la timp din Franţa. În a doua scrisoare, după ce primise câteva rânduri de la Sarah, îşi exprima bucuria pentru venirea pe lumea a micuţei Elizabeth. Înnebunea însă la gândul de a le şti în Franţa, exasperat de imposibilitatea de a ajunge la ele. Nu-i mai spusese că încercase nenumărate variante de a fi introdus clandestin în Franţa, măcar pentru o scurtă vizită, dar că Ministerul de Război se opusese acestui proiect. Iar, deocamdată, nu exista nicio posibilitate de a o scoate pe Sarah din Franţa. Nu le rămânea decât să nu-şi piardă cumpătul, îi spunea el, asigurând-o că războiul urma să se sfârşească în curând. În toamnă mai primi însă o a treia scrisoare de la el, cu o veste cumplită pentru Sarah. Dar William nu îndrăznise să tacă, temându-se că ar putea afla cele întâmplate pe altă cale. Sora ei, Jane, îi scrisese lui William, ştiind că nu avea cum să ia legătura direct cu Sarah. Părinţii lor muriseră într-un accident maritim, în largul localităţii Southampton. Se aflau pe iahtul unui prieten şi fuseseră surprinşi de o furtună năprasnică. Iahtul se scufundase, iar toţi pasagerii se înecaseră înainte ca Paza de Coastă să poată ajunge la ei.

Vestea o îndureră peste poate pe Sarah şi timp de o săptămână nici nu vorbi cu Joachim. Aflaseră deja că sora lui fusese omorâtă în timpul bombardamentului asupra oraşului Mannheim. Pierderile erau grave, pentru amândoi. Dar pe

Sarah o doborâse literalmente moartea părinţilor ei.

După aceea, veştile ce le parveneau erau din ce în ce mai proaste. Lumea întreagă rămase uluită, la vestea atacului de la Pearl Harbour.

— Dumnezeule, Joachim, asta ce mai înseamnă?

El fusese cel care îi adusese ştirea. Se împrieteniseră deja foarte bine, în ciuda diferenţelor implicate de naţionalităţile lor, iar faptul că el îi salvase viaţa micuţei Elizabeth conta enorm pentru ea. Joachim continua să le aducă mâncare şi tot felul de mărunţişuri utile, fiind întotdeauna prezent ori de câte ori Sarah avea nevoie de el. Îi procurase nişte medicamente când Phillip făcuse din nou bronşită. Acum, însă, vestea aceasta schimba parcă totul. Nu pentru ei. Dar pentru întreaga lume. Până la sfârşitul zilei, America declarase război Japoniei şi, implicit, Germaniei. Concret, pentru ea lucrul acesta nu aducea nicio schimbare. Era deja prizoniera lui, tehnic vorbind. Dar gândul că America fusese atacată era pur şi simplu înspăimântător. Ce se întâmpla dacă atacul se repeta şi la New York? Se gândea la Peter, Jane şi copiii lor. Ce cumplit era că nu putea fi alături de ei, să-şi plângă împreună părinţii.

— S-ar putea ca multe lucruri să se schimbe, îi spuse el liniştit, stând cu ea în bucătărie.

Câţiva dintre oamenii lui ştiau că venea uneori pe la ea, dar nu s-ar fi zis că ar avea ceva împotrivă. Sarah era o femeie frumoasă, care se purta cu demnitate, aşa cum îi şedea bine castelanei acestui domeniu, deşi pentru Joachim ea însemna mult mai mult. Era fiinţa pe care o îndrăgea.

— Presupun că, în scurt timp, implicaţiile vor fi grave pentru amândoi, mai adăugă el sumbru.

Şi avea, desigur, dreptate. Riscurile războiului creşteau, iar bombardarea Londrei nu contenea.

Abia două luni mai târziu a aflat Sarah că Peter, cumnatul ei, se afla deja în Pacific, iar Jane se mutase în casa din Long Island, împreună cu copiii. I se părea ciudat gândul că această casă le aparţine acum lor, că este a ei şi a lui Jane, la fel ca şi apartamentul din New York. Şi că Jane era acolo cu copiii. Se simţea atât de departe de ei toţi şi atât de tristă că propriii ei copii n-aveau să-şi cunoască niciodată bunicii.

Dar nu era în niciun caz pregătită pentru vestea care îi parveni în primăvară. Phillip avea deja optsprezece luni, iar Elizabeth, miracolul lor de copil, cum îi spunea Joachim, avea şapte luni, patru dinţi şi era veşnic veselă şi fericită. Gângurea, râdea şi chicotea tot timpul, iar ori de câte ori o vedea pe Sarah chiuia de bucurie, se agăţa de gâtul mamei sale, strângând-o cu putere. Phillip o iubea şi el. O săruta tot timpul şi încerca să o ţină în braţe, spunându-i „fetiţa mea”.

Sarah stătea cu Elizabeth pe genunchi când Emanuelle intră şi aduse o scrisoare de la hotelul părinţilor săi, cu timbru din Caraibe.

— De unde o ai? întrebă Sarah, după care se opri. Înţelesese de multă vreme că erau o mulţime de lucruri despre existenţa lui Emanuelle şi a lui Henri pe care nici nu voia să le afle, ba posibil chiar şi despre viaţa părinţilor lor. Auzise zvonuri despre nişte oameni care se ascundeau în hotel şi chiar îi lăsase să folosească un vechi depozit de pe lângă fermă, pentru a ascunde pe câte cineva timp de o săptămână. Dar nu încerca să afle mai mult, de teamă să nu le facă vreun rău. Henri venise nu o dată cu diverse mici răni. Mai îngrijorată însă era de faptul că Emanuelle avea în ultima vreme o legătură romantică cu fiul primarului, care era în relaţii apropiate cu germanii. Iar Sarah intuia că, de fapt, legătura ei avea mai degrabă un substrat politic decât romantic. Trist început pentru cineva care făcea primii paşi în dragoste. Încercase la un moment dat să stea de vorbă cu Emanuelle în

privinţa asta, dar fata tăcea chitic, foarte fermă. Nu voia sub nicio formă s-o implice pe Sarah în ceea ce făcea, cu sau pentru Rezistenţă, decât în cazul în care n-ar fi avut încotro. Acum îi aducea scrisoarea, iar Sarah văzu după emblema de pe spatele plicului că era de la ducele de Windsor. Nu vedea motivul pentru care îi scriau ei. Nu o făcuseră niciodată până atunci, deşi Sarah auzise, la radioul pe care părinţii lui Emanuelle îl ţineau ascuns în hotel, că ducele era acum guvernatorul insulelor Bahamas. Guvernul se temea să nu ajungă un pion în mâinile germanilor dacă ar fi fost capturat, aşa că îl ţineau ferit de orice pericol. Iar înainte de a pleca, simpatiile lui faţă de germani nu constituiseră un secret pentru nimeni în Anglia.

Scrisoarea debuta printr-un salut călduros, înştiinţând-o în acelaşi timp că Wallis a lui îl urmase; continua însă spunând că regretă profund că îi revine ingrata sarcină de a o informa că William fusese dat dispărut într-o acţiune. Evident, exista posibilitatea să fi fost luat prizonier, dar nu se putea şti cu certitudine, adăuga el. De fapt, citind scrisoarea cu ochii înceţoşaţi, Sarah înţelese că singurul lucru cert era că William era dat dispărut. Îi descria cu amănunte cum se întâmplase totul, asigurând-o că avea convingerea fermă că vărul lui procedase cu înţelepciune şi curaj. Se putea foarte bine să fi fost ucis când coborâse, dar la fel de bine şi să fi supravieţuit. William fusese paraşutat în Germania pentru o misiune de spionaj, pentru care se oferise ca voluntar, în ciuda obiecţiilor făcute de toţi cei de la Ministerul de Război.

„Era un tânăr foarte încăpăţânat, iar lucrul ăsta ne-a costat pe toţi foarte scump, din păcate… continua el. Pe tine îndeosebi, draga mea. Trebuie să fi foarte curajoasă, aşa cum i-ar plăcea şi lui să te ştie, şi să crezi cu tărie că, dacă voia Domnului este aceasta, va scăpa teafăr, după cum s-ar putea

să fi ajuns deja în mâinile Tatălui nostru ceresc. Sper din tot sufletul că eşti bine şi îţi trimitem profundele noastre condoleanţe şi adânca noastră dragoste pentru tine şi copii." Rămase cu ochii pironiţi la scrisoare şi o citi din nou, înecându-se de plâns. Emanuelle se uita la ea, dându-şi seama că veştile erau proaste. Încă de când luase scrisoarea de la hotel avusese o presimţire; i-o luă repede pe Elizabeth din braţe şi ieşi din cameră, neştiind ce să spună. Se întoarse după câteva momente şi o găsi pe Sarah plângând în hohote, la masa din bucătărie.

— Oh, *Madame…* Puse fetiţa jos şi o cuprinse cu braţele pe stăpâna ei, acum rămasă fără soţ. E vorba de *Monsieur le Duc?* întrebă ea cu glasul sugrumat, iar Sarah încuviinţă clătinând încet din cap, cu ochii înlăcrimaţi ridicaţi spre tânăra fată.

— E dat dispărut… părerea lor e că s-ar putea să fi căzut prizonier… sau să fi murit… nu se ştie… Scrisoarea este de la vărul lui.

— Oh, *pauvre Madame…* nu se poate să fi murit… Să nu credeţi aşa ceva!

Sarah dădu din cap, neştiind ce să mai creadă. Singurul lucru pe care-l ştia era că nu putea trăi fără William. Deşi aceasta ar fi voinţa lui, de dragul copiilor, de dragul lui, numai că ea nu putea suporta nici măcar gândul unei astfel de existenţe. Plânse mult timp, după care ieşi din casă şi porni la o plimbare lungă prin pădure. De data asta nu se întâlni cu Joachim. Sarah ştia că se făcuse deja târziu şi că era probabil la cină. Oricum, dorinţa ei era să fie singură acum. Simţea nevoia să nu vadă pe nimeni. În cele din urmă, când se întunecase, se aşeză pe un buştean şi plânse, ştergându-şi lacrimile cu mânecile. Cum să trăiască fără el? De ce era viaţa atât de crudă? De ce îl lăsaseră să plece în misiunea aceea periculoasă? Pe David îl trimiseseră în Bahamas. De ce oare nu-l trimiseseră şi pe William undeva unde ar fi fost în siguranţă? Gândul la ceea ce s-ar putea să se fi

petrecut i se părea insuportabil. Rămase aşa ore întregi în pădure, pe întuneric, încercând să-şi asculte gândurile, să se roage, să perceapă mesaje de la William. Dar nu simţea nimic. O cuprinse o senzaţie de amorţeală, care persistă până târziu în noaptea aceea, când stătea lungită pe patul unde dormiseră amândoi când veniseră prima oară la castel şi când rămăsese însărcinată cu Phillip. Brusc, însă, stând întinsă acolo, avu certitudinea că William trăieşte. Nu ştia cum, nici unde sau când avea să-l vadă din nou, dar ştia că aşa va fi într-o bună zi. I se părea un semn de la Dumnezeu, atât de puternic, încât era imposibil de tăgăduit, iar sentimentul acesta o mai linişti. Adormi după aceea, iar dimineaţa se trezi împrospătată şi ferm convinsă că William trăieşte, că nu fusese ucis de nemţi.

Îi povesti despre asta mai târziu lui Joachim, în aceeaşi zi, iar el o ascultă calm, neluând în seamă credinţa ei mistică.

— Vorbesc serios, Joachim… Simt această putere… această certitudine absolută că William este în viaţă. Ştiu eu că aşa e.

Sarah vorbea cu convingerea pioasă a unui om credincios, iar Joachim nu voia să-i spună cât de sceptic era în această privinţă sau cât de puţini erau cei care rămâneau în viaţă după ce cădeau prizonieri.

— Se prea poate să ai dreptate, acceptă el, liniştit, dar totodată trebuie să fi pregătită şi pentru eventualitatea în care te înşeli.

Încercă să i-o spună cu cât mai multă blândeţe. Sarah trebuia să se împace cu gândul că William era dat dispărut şi că poate murise. Exista o mare posibilitate ca ea să fie deja văduvă. Deocamdată, nu voia s-o constrângă să înfrunte această realitate, dar în cele din urmă, indiferent de ceea ce simţise în noaptea aceea sau de ceea ce se încăpăţâna ea să simtă sau să creadă, nu va putea întoarce spatele adevărului.

Pe măsură ce timpul trecea fără nicio veste liniştitoare din partea lui William şi nici informaţii legate de capturarea sau supravieţuirea lui, pentru Joachim devenise limpede că soţul lui Sarah murise. Dar nu şi pentru ea. Sarah începuse să se poarte de parcă l-ar fi văzut cu o după-amiază înainte, de parcă ar fi auzit despre el în vis. Era mult mai calmă, mult mai hotărâtă şi mult mai sigură decât la începutul războiului, când nu primea decât din când în când câte o scrisoare. Acum, însă, nicio veste. Tăcere totală. William dispăruse. Poate pentru totdeauna. Or, mai devreme sau mai târziu, trebuia să accepte până la urmă această realitate. Joachim aştepta momentul acela, dar în acelaşi timp era conştient că până atunci nu se putea pune problema unei relaţii între ei doi; el nu va face, desigur, nicio tentativă în acest sens. Prefera să fie mereu în preajma ei când avea nevoie de el, când dorea să stea de vorbă, când era tristă sau se simţea singură şi speriată. Uneori, era greu de conceput că se situau pe poziţii diferite în acest război. Pentru el nu erau decât un bărbat şi o femeie care stăteau alături de doi ani deja, el iubind-o din toată inima, din tot sufletul, cu toată fiinţa lui. Habar n-avea cum aveau să rezolve această situaţie după război sau unde aveau să trăiască, ce aveau să facă atunci. Toate astea i se păreau însă lipsite de importanţă. Singurul lucru care conta pentru el era Sarah. Trăia, respira, exista pentru ea, fără ca ea să fi aflat încă acest adevăr. Sarah ştia cât îi era de devotat şi intuia că e foarte ataşat de ea şi de copii, îndrăgind-o în special pe Elizabeth, căreia îi salvase viaţa la naştere, dar nu-şi dădea seama cu adevărat cât de mult o iubea acest om.

În anul acela, de ziua ei, Joachim a vrut să-i dăruiască nişte splendizi cercei cu diamante, pe care-i cumpărase de la Paris, dar Sarah îl refuză categoric.

— Joachim, nu pot să accept. Sunt nespuşi de frumoşi. Dar e imposibil. Sunt o femeie măritată.

Nu încercă să o contrazică, deşi avea convingerea că altfel stăteau lucrurile în privinţa asta. Era sigur că Sarah rămăsese văduvă şi, cu tot respectul datorat lui William, trecuseră deja şase luni de când primise vestea dispariţiei lui, ceea ce o făcea acum o femeie liberă.

— Şi nu uita că sunt prizoniera ta, ce Dumnezeu! mai adăugă ea râzând. Ce-ar zice lumea dacă aş primi nişte cercei cu diamante de la tine?

— Nu cred că trebuie să dăm vreo explicaţie.

Era dezamăgit de reacţia ei, dar o înţelegea totodată. Se mulţumi până la urmă să-i ofere un ceas nou, pe care ea îl acceptă, şi un pulover foarte drăguţ, de care ştia că are mare nevoie. Cadourile erau foarte modeste, dar era tipic pentru ea să nu accepte lucruri mai scumpe. O respecta, de altfel, şi pentru această trăsătură de caracter. De fapt, în cei doi ani de când o cunoştea; nu găsise nimic la ea să nu-i fie pe plac, cu excepţia faptului că persevera în ideea că era încă măritată cu William. Dar până şi acest lucru îi plăcea la ea. Era credincioasă până la capăt, bună, iubitoare şi devotată. La început, era gelos pe William pentru toate aceste sentimente, dar acum îi trecuse, simţind numai milă la adresa lui. Bietul om se prăpădise. Şi, mai devreme sau mai târziu, Sarah trebuia să accepte acest adevăr.

La sfârşitul anului următor, până şi speranţele neclintite ale lui Sarah începură să se subţieze, deşi ea nu voia s-o recunoască nici măcar faţă de Joachim. Trecuse însă atâta timp de la dispariţia lui William, peste un an de zile, şi niciuna dintre investigaţiile serviciilor secrete nu se soldase cu vreo ştire în privinţa lui. Chiar şi Joachim încercase să facă nişte cercetări discrete, fără a pricinui vreun necaz cuiva. Consensul general însă, în ambele tabere, era că William fusese ucis

în 1942, cu ocazia paraşutării în Rhineland. Lui Sarah tot nu-i venea să creadă, deşi acum când se gândea la el, i se întâmpla uneori ca toate amintirile sfinte să păleasc㠁, lucru care o înspăimânta. Nu-l mai văzuse de patru ani. Enorm, chiar şi pentru o dragoste nemărginită ca a lor, confruntată cu speranţe acum atât de slabe şi cu atât de multă angoasă.

În anul acela petrecu un Crăciun liniştit împreună cu Joachim. Se purta nespus de frumos şi de afectuos cu ea şi cu copiii. Era deosebit de drăguţ cu Phillip, care creştea fără tată, neavând nicio amintire despre William, pentru că era mult prea mic atunci când plecase. În mintea băiatului, Joachim era extraordinar şi, în felul lui nevinovat şi simplu, ţinea la el ca şi Sarah. Deşi ura în continuare tot ceea ce însemnau germanii pentru ei, Sarah n-avea nicio aversiune faţă de el. Era un bărbat extrem de cumsecade, dându-şi toată silinţa să-i ajute pe răniţii veniţi la castel. Unii dintre aceştia rămăseseră fără speranţă, fără mădulare, fără viitor, fără vreun cămin unde să se mai întoarcă. Izbutea totuşi să-şi facă timp să stea de vorbă cu fiecare, să le redea speranţa, să-i facă să dorească să continue, aşa cum se întâmpla uneori cu Sarah.

— Eşti un om nemaipomenit, îi spuse ea pe un ton liniştit, pe când stăteau amândoi în bucătăria căsuţei.

Emanuelle era împreună cu familia ei, iar Henri plecase deja de două săptămâni undeva în Ardeni, zicea sora lui. Sarah ştia că era preferabil să nu o iscodească mai mult. Henri avea şaisprezece ani şi ducea o viaţă pasionată şi plină de primejdii. Existenţa lui Emanuelle ajunsese tot mai dificilă. Fiul primarului devenise foarte bănuitor la adresa ei, iar până la urmă se despărţiseră cu un adevărat scandal. Acum era încurcată cu un ofiţer german, iar Sarah nu spunea nimic, deşi bănuia că scotea de la el informaţii pe care le pasa Rezistenţei. Sarah

nu se amesteca însă în toată povestea asta. Făcea tot ce putea pentru a restaura castelul pe ici pe colo, dădea o mână de ajutor în urgenţele medicale atunci când era solicitată sau când simţea că prezenţa ei era absolut necesară, iar în restul timpului avea grijă de copii. Phillip avea patru ani şi jumătate, iar Elizabeth era mai mică cu un an decât el. Erau doi copii adorabili. Phillip continua să fie foarte înalt pentru vârsta lui, aşa cum fusese încă de la naştere, în timp ce Elizabeth era surprinzător de delicată, cu oase mult mai mici decât mama ei. Era oarecum plăpândă, dar totuşi plină de energie şi pusă mereu pe năzbâtii. Oricine îl vedea pe Joachim cu ei îşi dădea seama că îi adoră. Le cumpărase jucării nemţeşti foarte frumoase şi le adusese în seara dinainte de Ajun, iar apoi îi ajutase să împodobească pomul de Crăciun. Izbutise să găsească o păpuşă pentru Lizzie, care se repezise să o ia în braţe, strângând-o la piept şi alintând-o „fetiţa mea”.

Phillip fu însă cel care se căţără în poala lui Joachim şi îl luă de gât, cuibărindu-se lângă el, ceea ce Sarah se prefăcu că nu observă.

— Tu n-ai să ne părăseşti, cum a făcut tăticul, da? îl întrebă el, îngrijorat, iar lui Sarah îi dădură lacrimile.

Însă Joachim răspunse prompt:

— Ştii, tăticu’ tău n-a vrut să vă părăsească. Dacă ar putea, sunt convins că ar fi acum aici, cu voi.

— Şi atunci de ce a plecat?

— A trebuit. E soldat.

— Dar tu n-ai plecat, îi replică băiatul, logic, neştiind că şi Joachim trebuise să-şi lase copiii şi casa pentru a veni acolo. Apoi se aruncă de gâtul lui şi rămase aşa până ce Joachim îl duse în pat, în timp ce Sarah o ducea în braţe pe fetiţă. Phillip o iubea nespus pe surioara lui, ceea ce era o mare bucurie pentru Sarah.

— Crezi că toată nebunia asta o să se termine anul ăsta? îl întrebă Sarah în timp ce beau amândoi coniac, după ce culcaseră copiii. Îi adusese un Courvoisier de cea mai bună calitate, tare, dar plăcut.

— Aşa sper. Războiul părea că nu se va mai termina vreodată. Uneori nu-mi pot imagina că se va sfârşi, continuă el. Când îi văd pe toţi băieţii pe care ni-i trimit zi de zi, săptămână de săptămână, an de an, mă întreb dacă îşi dă cineva seama cât de absurd e tot ce se petrece şi că pur şi simplu nu merită atâtea sacrificii.

— Presupun că ăsta-i motivul pentru care eşti aici, şi nu pe front, zise Sarah zâmbind. Ura şi el războiul aproape la fel de mult ca şi ea.

— Mă bucur că am fost aici, spuse el cu delicateţe.

Spera că datorită prezenţei lui îi fusese şi ei mai uşor, ceea ce aşa şi era în multe privinţe. Se întinse peste masă şi îi mângâie mâna, destul de reţinut însă. O cunoştea deja de trei ani şi jumătate, dar din multe puncte de vedere avea senzaţia că o ştie de-o viaţă.

— Însemni enorm pentru mine, continuă liniştit, dar aburul coniacului şi senzaţiile din ziua aceea îl făcură să nu-şi mai ascundă sentimentele. Sarah, continuă el cu glasul răguşit, dar foarte blând, te iubesc nespus de mult.

Sarah întoarse privirea, încercând parcă să-şi ascundă sentimentele în faţa lui, în faţa ei însăşi. Ştia că, indiferent ce ar simţi pentru acest bărbat, din respect pentru William nu putea recunoaşte nimic.

— Joachim, nu… te rog… Ridică ochii spre el, rugătoare, iar el îi prinse mâna şi i-o ţinu.

— Spune-mi că nu mă iubeşti, că n-ai să poţi s-o faci niciodată, şi n-am să-ţi mai repet nicicând aceste cuvinte… Dar eu te iubesc, Sarah, şi cred că şi tu mă iubeşti. Ce se întâmplă cu noi? De ce ne

ascundem? De ce suntem doar prieteni, când între noi ar putea fi mai mult?

Voia mai mult de la ea acum. Aştepta momentul acesta de ani de zile, iar acum o dorea cu înfocare.

— Te iubesc, îi şopti ea, înspăimântată de propriile cuvinte, de ceea ce simţea. Avea de mult acest sentiment, dar se împotrivise… de dragul lui William. Dar între noi însă nu poate fi nimic.

— De ce nu? Suntem oameni în toată firea. În jurul nostru se pregăteşte sfârşitul lumii. N-avem dreptul şi noi la puţină fericire? Puţină bucurie? Puţin soare… înainte ca totul să se termine?

Văzuseră amândoi atâta moarte, atâta durere, care le lăsase o senzaţie cumplită de epuizare.

Zâmbi la auzul acestor cuvinte. Îl iubea şi ea, ca bărbat, dar şi pentru tot ceea ce făcuse pentru copii şi pentru ea.

— Suntem prieteni… şi ţinem unul la celălalt… n-avem dreptul la mai mult atâta timp cât William este în viaţă.

— Dar dacă a murit? O sili să ia în consideraţie această posibilitate, însă ea preferă să tacă, aşa cum făcea de obicei când venea vorba despre asta. Gândul acesta era încă mult prea chinuitor pentru ea.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce aş simţi atunci. Ce ştiu însă este că în clipa de faţă sunt soţia lui şi că, probabil voi rămâne mult timp încă. Poate pentru totdeauna.

— Şi eu? zise el, cerându-i pentru prima oară ceva. Şi eu, Sarah, ce am să mă fac?

— Nu ştiu. Îl privi cu un sentiment de deznădejde, iar el se ridică şi se apropie. Se aşeză lângă ea şi, privind-o lung, îi citi durerea din ochi, după care o mângâie uşor pe obraz.

— Eu am să fiu mereu alături de tine. Vreau să ştii asta. Iar când ai să accepţi realitatea că William s-a prăpădit, să ştii că am să fiu aici, lângă tine. Avem timp, Sarah… avem toată viaţa înainte.

O sărută uşor pe buze, punând în acest gest tot ceea ce dorea să-i spună de atâta vreme, iar ea nu-l opri. Nu putea să-l oprească. Dorea îmbrăţişarea lui la fel de mult ca şi el. Trecuseră mai mult de patru ani de când nu-şi mai văzuse soţul şi de trei ani şi jumătate trăise alături de acest bărbat, zi de zi, ajungând să-l iubească şi să-l respecte. Şi totuşi ştia că n-avea niciun drept la ceea ce amândoi ştiau că doresc. Pentru ea viaţa însemna mult mai mult. Era vorba de un legământ pe care îl făcuse şi de un om pe care îl iubise mai presus de orice.

— Te iubesc, îi şopti Joachim, sărutând-o.

— Şi eu te iubesc, îi zise ea. Dar încă îl mai iubea şi pe William, ceea ce ştiau amândoi.

Puţin timp după aceea, Joachim plecă şi se întoarse la castel, plin de respect faţă de ea şi de voinţa ei. A doua zi reveni şi se jucă cu copiii, iar viaţa lor îşi reluă cursul de mai înainte, ca şi cum discuţia aceea nici n-ar fi avut loc.

În primăvară, războiul căpătă o întorsătură proastă pentru germani. Joachim obişnuia să vină şi să stea de vorbă cu Sarah, povestindu-i gândurile şi temerile lui. În aprilie, era sigur că urmau să fie deplasaţi mai aproape de Germania şi se temea că s-ar putea să se despartă de Sarah şi de copii. Îi făgădui să se întoarcă după ce câştigau sau pierdeau războiul, ceea ce aproape nici nu mai conta pe lângă dorinţa ca amândoi să rămână în viaţă. Rămăsese la fel de atent faţă de ea şi, deşi din când în când se mai sărutau, niciunul dintre ei nu încercase să meargă mai departe. Era mai bine aşa şi Joachim ştia că nu vor avea nimic de regretat. Sarah avea nevoie de timp pentru a se schimba. Nu renunţa la ideea că William trăieşte şi că s-ar putea întoarce totuşi. Însă ştia că şi dacă s-ar întâmpla aşa, i-ar fi greu să mai renunţe la Joachim. Ajunsese să se bizuie pe el, să aibă nevoie de el şi să-l respecte totodată. Acum erau mai mult decât prieteni, indiferent cât de mult îl mai iubea pe William.

Acum însă, în timp ce el era îngrijorat de veştile ce soseau de la Berlin, Sarah nu prea era atentă. O preocupa sănătatea lui Lizzie, care din martie încă tuşea îngrozitor, fiind tot slăbită şi bolnavă şi acum, de Paşti.

— Nu ştiu ce se întâmpla cu ea, se văită Sarah într-o seară pe când se aflau amândoi în bucătărie.

— E un fel de gripă care a bântuit toată iarna prin sat.

Sarah o dusese la doctorul de la castel, care o asigurase că nu era vorba de pneumonie, însă medicamentul pe care i-l recomandase nu avusese niciun efect.

— Nu cumva o fi tuberculoză? îl întrebă ea pe Joachim, îngrijorată, dar el nu era de aceeaşi părere.

Îl rugase pe doctor să-i mai facă rost de nişte medicamente pentru fetiţă, dar în ultima vreme nu mai reuşise să procure nimic. Le fusese tăiată aprovizionarea cu orice fel de produse, iar unul dintre medici fusese deja trimis pe front, în timp ce celălalt urma să plece în mai. Cu mult timp înainte însă, Lizzie căzuse iar la pat, cu febră mare. Slăbise şi avea ochii împăienjeniţi; arăta foarte rău, aşa cum fac toţi copiii la febră. Micuţul Phillip stătea zi de zi la căpătâiul ei, cântându-i şi spunându-i poveşti.

Emanuelle îi găsea mereu o preocupare lui Phillip în timpul zilei, dar băiatul era înnebunit acum din cauza lui Lizzie. Pentru el era tot fetiţa „lui” şi îl speria faptul că o vedea atât de bolnavă şi pe mama lui atât de necăjită. O tot întreba dacă avea să se facă bine, iar Sarah îl asigura că da. Joachim venea să stea cu ei în fiecare seară. O ştergea pe Lizzie de transpiraţie şi încerca să-i dea să bea, iar când fetiţa tuşea prea rău o freca pe spate, aşa cum făcuse şi când se născuse, pentru a o ajuta să respire. De data asta însă s-ar fi zis că nu prea izbutea să-i fie de folos. Pe zi ce trecea se simţea tot mai râu, iar în ziua de întâi mai zăcea cu

febră foarte mare. Amândoi doctorii plecaseră, iar toate rezervele lor medicale se epuizaseră, din păcate. Joachim nu-i mai putea aduce niciun medicament, nu ştia nici ce să-i mai sugereze; nu putea decât să stea cu amândoi zi de zi, rugându-se ca fetiţa să se însănătoşească.

Se gândea să o ducă la Paris, ca s-o vadă un doctor, dar Lizzie era prea bolnavă pentru a fi transportată şi, în plus, nici situaţia de acolo nu era foarte îmbucurătoare. Americanii înaintau spre Franţa, iar germanii începeau să intre în panică. Parisul era evacuat, majoritatea personalului militar fiind fie trimis pe front, fie înapoi la Berlin. Situaţia era sumbră pentru Reich, însă pe Joachim îl preocupa mult mai mult starea lui Lizzie.

Într-o după-amiază, la începutul lui mai, Joachim veni la căsuţă şi o găsi pe Sarah stând lângă fetiţă, aşa cum făcea de săptămâni întregi, ţinând-o de mânuţă şi ştergând-o pe cap, însă de data asta Lizzie era nemişcată. Rămase cu ele câteva ore, dar în cele din urmă plecă, fiind obligat să se întoarcă la birou, unde situaţia era mult prea tensionată pentru a lipsi fără să dea explicaţii. Se întoarse însă seara, mai târziu; Sarah era întinsă pe patul copilului, ţinând-o pe Lizzie în braţe, şi aţipise. Le privi pe amândouă o vreme, iar când Sarah ridică ochii spre el, văzu cât e de disperată. Se aşeză binişor lângă ea.

— Vreo schimbare? şopti el, iar Sarah scutură din cap.

Fetiţa nu se mai trezise de dimineaţă. Dar, în timp ce Joachim le privea, Lizzie se mişcă şi, pentru prima oară de zile întregi, deschise ochii şi îi zâmbi mamei sale. Parcă era un îngeraş, cu părul blond tot numai cârlionţi şi cu ochii aceia imenşi şi verzi, ca ai lui Sarah. Avea trei ani şi jumătate, dar acum, aşa bolnavă cum era, părea mai bătrână, de parcă toată povara lumii ar fi fost pe umerii ei.

— Te iubesc, mămico, şopti ea şi închise ochii.

Brusc, Sarah înţelese. Parcă simţea cum se prăpădeşte. Ar fi vrut s-o ţină sau s-o tragă înapoi. Ar fi vrut să facă o încercare disperată, dar nu mai era nimic de făcut. N-aveau doctor, medicamente, asistentă medicală, nici spital… n-aveau să-i ofere decât dragoste şi rugăciuni. Fetiţa suspină din nou, iar Sarah îi mângâie buclele minunate şi îi susură cuvinte drăgăstoase copilei pe care o iubea cu atâta disperare.

— Te iubesc, dulceaţa mea… te iubesc atât de mult… Mămica te iubeşte… şi Dumnezeu la fel… Acum eşti salvată… şoptea ea întruna. Joachim plângea. Cu un zâmbet drăgălaş, Lizzie ridică ochii spre ei pentru ultima oară, după care se stinse, sufletul ei de copil înălţându-se spre ceruri.

Sarah simţi şi momentul în care murise fetiţa, dar lui Joachim îi trebuiră câteva clipe pentru a înţelege. Se aşeză pe pat lângă ele şi plânse în hohote, ţinându-le pe amândouă în braţe şi legănându-le drăgăstos. Îşi aminti cum o adusese pe lume, iar acum murise… stingându-se atât de repede şi pe nesimţite. Sarah o ţinu în braţe pe Lizzie încă multă vreme, după care o aşeză uşor pe pat. Coborî cu Joachim la parter, apoi se duseră împreună la castel pentru a discuta cu cineva în vederea pregătirilor de înmormântare.

Până la urmă, însă, Joachim se ocupă singur de toate. Se duse cu maşina la oraş să ia un sicriu micuţ, iar apoi, împreună, plângând potolit, o puseră în el. Sarah o pieptănase şi o îmbrăcase cu rochiţa ei cea mai frumoasă, aşezând lângă ea păpuşa pe care o iubise atât de mult. Era lucrul cel mai cumplit prin care trecuse vreodată; crezu că o să moară de durere atunci când o coborâră în pământ. Se ţinea atârnată de Joachim şi plângea, în timp ce micuţul Phillip se agăţase de el şi de mâna ei, fără să priceapă ce se întâmplă.

Phillip era necăjit şi speriat, iar când începură să arunce pământ peste groapă, se repezi disperat, încercând să-i oprească. Joachim îl ţinu cu

blândeţe, dar băiatul plângea, privind-o furios pe maică-sa.

— M-ai minţit! M-ai minţit! ţipa el, tremurând şi hohotind de plâns. De ce ai lăsat-o să moară… pe fetiţa mea… fetiţa mea…

Stătea atârnat de Joachim, imposibil de consolat şi brusc nu mai vru s-o lase pe Sarah să se apropie de el. O iubise atât de mult pe Lizzie, că nu putea suporta gândul că o pierduse.

— Phillip, te rog… izbuti să mai spună Sarah, cu respiraţia tăiată. Îl prinsese de braţe, încercând să-l imobilizeze, în timp ce el o lovea. Îl luă de lângă Joachim şi îl duse în braţe spre casă, plângând amândoi. Îl ţinu multă vreme îmbrăţişat în noaptea aceea, dar el continua să hohotească de durere pentru fetiţa „lui”.

Ceea ce se întâmplase li se părea de necrezut tuturor – lui Phillip, Emanuelle, Joachim… Sarah… Parcă acum fusese împreună cu ei pentru ca peste o clipă să dispară. Umblau toţi de colo-colo, având aerul că o aşteaptă să se întoarcă acasă, având senzaţia că dacă ar urca sus în camera ei ar găsi-o acolo, dorindu-şi din suflet să nu fi fost decât o glumă sinistră, vreo năzbâtie de-a ei. Sarah era atât de orbită de durere, încât Joachim nici nu îndrăznea măcar să-i spună ce se întâmpla. Aşa că abia după patru săptămâni, nemaiavând încotro, o anunţă că ei pleacă.

— Ce? exclamă ea, cu ochii măriţi. Purta aceeaşi rochie neagră cu care era îmbrăcată de săptămâni de zile. Se simţea de parcă ar fi avut o sută de ani, iar rochia o făcea să arate ca o sperietoare. Ce faci? Într-adevăr, parcă nu reuşea să priceapă.

— Plecăm, repetă el blând. Am primit ordinul azi de dimineaţă. Mâine pornim.

— Aşa de repede? Lui Sarah i se făcu rău la auzul veştii, încă o pierdere, încă o suferinţă.

— Au trecut patru ani, zâmbi el trist. Musafirii au zăbovit cam mult, nu crezi?

Îi zâmbi şi ea, cu tristeţe. Nu-i venea să creadă că pleacă.

— Şi asta ce înseamnă, Joachim?

— Americanii sunt în Saint-Lo. În curând vor ajunge aici şi apoi vor înainta spre Paris. Cu ei ai să fi în siguranţă. Vor avea grijă de tine. Asta îl mai alina un pic.

— Şi tu? întrebă ea îngrijorată. Ai să fi în pericol?

— Sunt rechemat la Berlin, după care vom muta spitalul la Bonn. După toate aparenţele, cuiva i-a fost pe plac ceea ce am făcut aici. Ceea ce însă nu se ştia era cât de puţin suflet pusese el în toată treaba asta. Presupun că mă vor ţine acolo până ce se va termina totul. Dumnezeu ştie cât va mai dura. Dar după aceea am să mă întorc cât de repede am să pot.

După patru ani petrecuţi împreună, i se părea de neconceput că pleacă şi îşi dădea seama cât de mult avea să-i lipsească. Deşi Joachim însemna enorm pentru ea şi simţea că aşa avea să rămână mereu, ştia totuşi că nu-i putea făgădui viitorul pe care îl visau pentru amândoi. În adâncul inimii, viaţa ei îi aparţinea tot lui William. Poate că acum, după moartea lui Lizzie, când avusese senzaţia că pierduse o părticică din fiinţa lui, simţea mai mult ca oricând că îi este dor de William. Îngropaseră fetiţa în spatele domeniului, lângă pădurea prin care se plimbase cu Joachim, şi Sarah era conştientă că nimic din ceea ce păţise în viaţă nu fusese atât de cumplit şi atât de sfâşietor ca pierderea lui Lizzie.

— N-am să-ţi pot scrie, îi explică el, iar Sarah dădu din cap, înţelegătoare.

— M-am obişnuit deja să nu mi se mai scrie. În ultimii patru ani n-am primit decât cinci scrisori. Una fusese de la Jane, două de la William, una de la ducele de Windsor, iar cealaltă de la mama lui William. Niciuna nu-i adusese vreo veste bună. Am să ascult ştirile, mai adăugă ea.

— De îndată ce va fi posibil, am să iau legătura cu tine. Se apropie de ea şi o luă în braţe. Dumnezeule, ce dor o să-mi fie de tine!

Auzindu-l, îşi dădu seama ce mult avea să-i fie şi ei dor de el, cât de singură avea să se simtă. Îl privi tristă.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine, mărturisi ea cu sinceritate. Îl lăsă să o sărute, în timp ce Phillip îi privea supărat de la distanţă.

— Mă laşi să-ţi fac o fotografie înainte de a pleca? o întrebă el.

— Aşa cum sunt? protestă ea. Doamne sfinte, Joachim, dar arăt oribil.

Oricum intenţiona să ia cu el cealaltă fotografie. Aceea cu ea şi soţul ei la Whitfield, când erau amândoi tineri şi lipsiţi de griji, iar viaţa nu-i pusese încă la încercări atât de grele. Sarah nu împlinise încă douăzeci şi opt de ani, totuşi acum arăta deja mai în vârstă.

Îi dădu şi el o mică fotografie de-a lui şi stătură de vorbă tot restul nopţii. Joachim ar fi vrut să-şi petreacă această noapte în pat cu ea, dar nu îndrăzni să-i propună, ştiind că îl putea refuza. Sarah era o fiinţă deosebită, o femeie integră, un om extraordinar şi o mare doamnă.

A doua zi, Sarah şi Phillip asistară la plecarea lui. Phillip se agăţase de el ca de un colac de salvare, dar Joachim îl lămuri că trebuia să plece. Iar Sarah se tot întreba dacă nu cumva, prin plecarea lui, Phillip simţea că mai pierde o legătură cu Lizzie. Era greu pentru toţi, dureros şi tulburător. Doar Emanuelle părea încântată văzându-l cum se pregăteşte de drum. Întâi plecară soldaţii, cu camioane pe jumătate pline cu puţinele rezerve farmaceutice de care mai dispuneau, dar care nu ajutaseră la salvarea vieţii micuţei Lizzie. Urmau apoi ambulanţele cu pacienţii.

Înainte de plecare, Joachim se dusese cu Sarah la mormântul lui Lizzie. Îngenunchease acolo câteva clipe şi lăsase un bucheţel de flori galbene.

Plânseseră amândoi şi o ţinuse în braţe pe Sarah pentru ultima oară, departe de privirile oamenilor lui care, oricum, ştiau. Intuiau cât de mult o iubeşte, dar totodată, aşa cum se întâmplă întotdeauna în cazărmi, înţeleseseră că între ei nu se petrecuse nimic. Era încă un motiv de respect faţă de Sarah. Pentru ei, ea întruchipa speranţa, dragostea şi buna-cuviinţă. Sarah era întotdeauna politicoasă şi amabilă, indiferent de părerea ei faţă de acest război sau de tabăra în care luptau ei. Iar în adâncul inimilor lor, sperau cu toţii că şi soţiile lor erau la fel de tari ca şi ea. Majoritatea oamenilor care ajunseseră s-o cunoască ar fi fost în stare să-şi dea viaţa pentru ea, aşa cum ar fi făcut şi Joachim.

Rămăsese în picioare, privind-o, în timp ce ultimul jeep îl aştepta gata de plecare. Şoferul, discret, se întorsese cu spatele. Joachim o trase pe Sarah la pieptul lui.

— Te-am iubit şi te iubesc mai mult decât am iubit vreodată pe oricine şi orice, zise el, vrând ca – dacă soarta hotăra să nu se mai întâlnească din nou cu ea – Sarah să ştie acest lucru. Mai mult chiar decât pe copiii mei, adăugă el.

O sărută uşor. Sarah stătea atârnată de el, vrând să-i spună tot ce simţise pentru el, dar acum era prea târziu. Nu putea s-o mai facă.

Îl privi în ochi, iar Joachim citi în ei tot ce avea ea în suflet.

— Drum bun… îi şopti ea. Ai grijă… te iubesc.

Se înecă de plâns, iar Joachim se aplecă spre Phillip, ţinând-o în continuare strâns de mână, vrând să-i spună şi lui ceva. Trecuseră doar prin atâtea împreună.

— La revedere, flăcăule. Lui Joachim i se puse un nod în gât. Ai grijă de mama ta. Îl sărută pe creştet, apoi îl ciufuli în joacă, în timp ce Phillip stătea lipit de el, după care îi dădu drumul.

Joachim se ridică şi o privi lung pe Sarah. Apoi se urcă în jeep şi rămase în picioare, făcându-le cu

mâna până ce ajunse la poarta principală. Sarah îl mai zări departe pe drum, într-un nor de praf, după care imaginea lui dispăru. Rămase în picioare, plângând.

— De ce l-ai lăsat să plece? o întrebă Phillip, supărat, în timp ce ea suspina de plâns.

— N-am avut de ales, Phillip. Nu putea să-i explice unui copil de vârsta lui ce se întâmpla. Este un om minunat, deşi e neamţ, iar acum trebuie să se întoarcă la el acasă.

— Îl iubeşti?

Şovăi o clipă.

— Da, îl iubesc. A fost un foarte bun prieten pentru noi, Phillip.

— Îl iubeşti mai mult decât pe tăticu'?

De data asta, Sarah nu mai şovăi deloc.

— Bineînţeles că nu.

— Eu da.

— Ba nu, nu se poate, replică ea ferm. Nu-l mai ţii minte acum pe tăticul tău, dar e un om extraordinar. Vocea i se frânse, cu gândul la William.

— A murit?

— Nu cred, răspunse ea precaut, nevrând să-l inducă în eroare, dar dornică totodată să împărtăşească alături de el speranţa că într-o bună zi ar putea să-l regăsească pe William. Dacă avem noroc, o să se întoarcă la noi într-o bună zi.

— Şi Joachim nu? întrebă el, trist.

— Nu ştiu, răspunse ea sincer, în timp ce se întorceau acasă, ţinându-se de mână.

16

Pe şaptesprezece august, Sarah, Phillip şi Emanuelle asistau la sosirea americanilor. Încă de câteva săptămâni auziseră că urmau să vină, iar Sarah abia aştepta să-i vadă. Apărură cu un convoi de jeep-uri pe drumul ce ducea spre castel, exact cum făcuseră şi nemţii cu patru ani în urmă. Avea o senzaţie nebună de *déja vu,* numai că acum soldaţii nu-şi aţintiră armele spre ea, iar Sarah putea înţelege tot ce spuneau. O salutară veseli aflând că era americană. Se gândea în continuare zilnic la Joachim, dar singurul lucru pe care-l putea face era să spere că ajunsese cu bine la Berlin. Phillip vorbea mai mereu despre el. Numai Emanuelle nu pomenea niciodată de nemţi.

Comandantul trupelor americane era colonelul Foxworth, din Texas, un om foarte plăcut, care se scuză îndelung pentru că îşi instala oamenii în grajdurile ei. Ceilalţi şi-au montat nişte corturi şi au recurs la casa îngrijitorului, din care Sarah plecase recent, iar alţii chiar la hotel. N-au mai dat-o afară din casă, unde de-abia se mutase înapoi cu Emanuelle şi Phillip.

— Acum suntem deja obişnuiţi cu situaţia asta, zise ea, apropo de oamenii din grajduri. Iar el o asigură că aveau să evite orice stricăciuni. Ştia să-şi stăpânească oamenii care, deşi prietenoşi, îşi cunoşteau lungul nasului. Îi făceau puţină curte lui Emanuelle, care nu se arăta însă prea interesată, şi îi aduceau întotdeauna bomboane lui Phillip.

Auziră cu toţii clopotele bătând, în ziua în care americanii eliberară Parisul, în luna august. Pe douăzeci şi cinci august Franţa era în sfârşit liberă. Germanii fuseseră alungaţi, iar pata ruşinoasă de pe obrazul ţării fusese ştearsă.

— Chiar s-a terminat? îl întrebă Sarah pe colonelul Foxworth, nevenindu-i să creadă.

— Aproape. Când ajungem la Berlin, aşa va fi. Dar aici măcar s-a terminat. Acum vă puteţi întoarce în Anglia dacă vreţi.

Nu prea ştia ce ar trebui să facă, dar se gândea că oricum ar fi bine să se ducă măcar la Whitfield să o vadă pe mama lui William. Sarah nu mai părăsise Franţa de la declararea războiului, cu cinci ani în urmă. Era de necrezut.

Colonelul Foxworth şi omologul său din Paris aranjaseră ca Sarah şi Phillip să plece la Londra cu un avion militar; prin comunicări secrete, Forţele Aeriene fuseseră instruite să-i primească pe ducesa de Whitfield şi pe fiul ei, lordul Phillip.

Americanii i-au pus la dispoziţie un jeep pentru a o transporta la Paris, de unde, ocolind oraşul, s-au îndreptat spre aeroport. Au ajuns aici cu câteva clipe înainte de decolarea avionului. Sarah l-a luat pe Phillip în braţe şi a alergat spre aeronavă, ţinând în mâna cealaltă o valijoară.

— Îmi pare rău, doamnă. Nu aveţi voie să vă urcaţi în acest avion. Este un zbor militar… *militair*… îi zise el în franceză, crezând că nu l-a înţeles. *Non… non,* făcu el, gesticulând cu degetul. Dar Sarah strigă, încercând să se facă auzită peste zgomotul motoarelor:

— Suntem aşteptaţi! Suntem *aşteptaţi!*

— Este un zbor doar pentru personalul militar, răspunse el, tot strigând, şi nu ştiu ce bătrână… După care îşi dădu seama cu cine avea de-a face şi, roşind până în vârful urechilor, întinse mâna să-l ia pe Phillip din braţele ei. Am crezut… vă rog foarte mult să mă iertaţi, doamnă… Ăăă, Maiestatea voastră… Se dumirise într-un târziu că ea era ducesa aşteptată.

— Nu face nimic, zâmbi ea şi se urcă în avion. Soldatul se aşteptase la cine ştie ce baborniţă, fără să-i treacă prin minte că ducesa de Whitfield ar putea fi această tânără cu un băieţel în braţe. Îşi luă rămas bun de la ea, scuzându-se întruna.

Zborul până la Londra nu dură mult; în nicio oră traversaseră Canalul. Pe drum, câţiva soldaţi îi vorbiră cu admiraţie pentru anii pe care ea îi trăise sub Ocupaţie. Ascultându-i, lui Sarah i se părea ciudat, căci îşi amintea cât de tihnită fusese de fapt viaţa ei în cei patru ani petrecuţi la căsuţă, protejată de Joachim. Când ajunseră la Londra, îi aştepta un enorm Rolls-Royce. Urma să meargă direct la Ministerul Aviaţiei pentru o întâlnire cu Sir Arthur Harris, comandantul şef al Departamentului de bombardiere, şi cu secretarul particular al regelui, Sir Alan Lascelles, venit din ordinul regelui şi totodată ca reprezentant al Serviciului de spionaj. Aveau pregătite acolo steaguri şi insigne pentru Phillip, iar toate secretarele îi spuneau Domnia voastră. Avu parte, aşadar, de mult mai mult ceremonial şi respect decât se aştepta, dar Sarah observă, zâmbind, că lui Phillip îi plăcea.

— De ce nu-mi spun şi cei de-acasă la fel? îi şopti el maică-si.

— Cine, de pildă? întrebă ea, amuzată.

— Oh… Emanuelle… soldaţii…

— Stai liniştit, am să le spun eu s-o facă, îl tachină ea, dar Phillip nu sesiză nuanţa din vorbele ei, fiind încântat că mama lui îi dă dreptate.

Câteva secretare şi doi aghiotanţi se ocupară de Phillip, în timp ce Sarah îşi văzu de treburile ei. La întâlnirea cu Sir Arthur şi Sir Alan, aceştia se arătară foarte amabili cu ea. Ceea ce voiau de fapt să-i spună era un lucru pe care ea îl ştia deja, anume că de doi ani şi jumătate nu mai aflaseră nimic despre William.

Sarah şovăi, încercând să-şi ţină cumpătul, făcându-şi curaj să-i întrebe. Trase adânc aer în piept şi se uită la ei:

— Credeţi că e posibil să mai fie încă în viaţă? întrebă ea încet.

— Tot ce se poate, îi răspunse Sir Arthur cu sânge rece. Dar nu e prea verosimil, adăugă el cu

tristeţe. Până acum ar fi trebuit să fi auzit ceva despre el. Cineva ar fi trebuit să-l vadă în vreunul din lagărele de prizonieri. Iar dacă s-ar fi aflat cine este, normal ar fi fost să se facă într-un fel caz de persoana lui. Mi se pare cu totul improbabil să nu se fi aflat cine este, dacă se găseşte în vreun lagăr.

— Înţeleg, răspunse ea pe un ton calm.

Mai discutară încă o vreme, după care se ridicară în picioare, felicitând-o din nou pentru curajul de care dăduse dovadă în Franţa şi pentru faptul că ea şi fiul ei izbutiseră să scape cu bine.

— Am pierdut o fetiţă, spuse ea cu glasul stins, în mai, anul acesta… William nici n-a mai apucat să o cunoască.

— Ne pare nespus de rău, Înălţimea voastră, n-am ştiut…

Au condus-o apoi, cu maşina, împreună cu Phillip, până la Whitfield. Ducesa cea bătrână îi aştepta acolo, iar Sarah rămase uluită văzând-o cât de bine arăta. Era mai slabă şi extrem de fragilă, dar acum avea optzeci şi nouă de ani. Era într-adevăr cu totul remarcabilă; făcuse tot ce putuse pentru a sprijini efortul de război în zona Whitfield.

— Ce bine-mi pare să te văd, zise ea, îmbrăţişând-o pe Sarah, după care făcu un pas înapoi şi rămase sprijinită de baston, privindu-l pe Phillip. Purta o rochie bleu, în nuanţa ochilor ei, iar Sarah se simţi copleşită de emoţie amintindu-şi de William. Ia te uită ce tânăr chipeş. Seamănă foarte mult cu soţul meu, zise ea, zâmbind. Era exact ceea ce spusese şi William la naşterea lui Phillip, că seamănă grozav cu tatăl său.

Îi luă apoi pe amândoi înăuntru şi îl servi pe Phillip cu ceai şi prăjiturele fragede. Copilul o privea cu mult respect, părând totuşi surprinzător de dezinvolt cu ea. După aceea, una din slujnice îl duse afară să-i arate caii şi grajdurile, în timp ce bătrâna discuta cu Sarah. Ştia că fusese la Ministerul Aviaţiei şi era nerăbdătoare să afle ce-i

spuseseră acolo, dar nu se arătă mirată de faptul că veştile erau descurajatoare. De fapt, era mult mai filosoafă în această privinţă decât Sarah, care se mira oarecum.

— Nu cred să aflăm ce s-a întâmplat efectiv cu el până ce Germania nu va fi înfrântă, ceea ce sper că se va petrece în curând. Nu se poate să nu ştie cineva care este situaţia lui, dar, din motive pe care le ignor, nimeni nu vrea să vorbească.

Pe de altă parte, era posibil să fi murit agăţat de vreun copac când se paraşutase, sau să fi fost împuşcat de vreun soldat care habar n-avea cine e, lăsându-l acolo să fie îngropat de un fermier oarecare. Sarah îşi dădea acum seama că posibilităţile de a fi fost omorât erau nenumărate, pe când variantele de a fi în viaţă se reduseseră mult. Începuse să înţeleagă că era tot mai puţin probabil ca soţul ei să mai trăiască, dar se agăţa însă de orice speranţă, cât de fragilă, mai ales acum, după ce se întorsese în Anglia. Spre marea ei durere, aflase de curând, când o sunase pe Jane, că Peter, cumnatul ei, fusese ucis la Kiska, în Insulele Aleutine. Jane părea la fel de distrusă ca şi Sarah fără William.

La Whitfield, sentimentul că William făcea realmente parte din viaţa ei era şi mai puternic. Totul aici îi amintea de el. Lucrul acesta o frapă îndeosebi a doua zi, când soacra ei îi dărui lui Phillip un ponei de ziua lui de naştere. Băiatul era nespus de entuziasmat. Sarah nu-l mai văzuse niciodată aşa de fericit, după moartea lui Lizzie şi plecarea lui Joachim. Aici, Phillip aparţinea întru totul universului de viaţă al tatălui său şi modului de existenţă pentru care era făcut. Copilului îi pria viaţa de-acolo. Şi, când ea îl anunţă în cele din urmă că în luna octombrie aveau să se întoarcă în Franţa, el declară solemn că vrea să rămână acolo.

— Pot să iau şi poneiul cu noi în Franţa, mami? întrebă el totuşi, dar Sarah clătină din cap. Se întorceau în Franţa tot cu un zbor militar, aşa că

era imposibil să transporte un cal. În plus, la castel se mai aflau încă americanii, iar cu toată agitaţia de acolo era exclus să mai concepi şi prezenţa unui ponei. Dincolo de toată tevatura însă, Sarah începea să sufere cumplit din cauza pierderii lui William. Vizita la Whitfield o făcuse să resimtă şi mai acut absenţa lui; îi era dor de el mai mult ca oricând.

— Venim repede înapoi, sufleţelule, iar bunica are să-ţi păstreze poneiul, stai liniştit.

Băiatul era trist că nu putea lua căluţul cu el în Franţa. Era uluitor, totodată, să concepi că toate astea aveau să-i aparţină într-o bună zi lui. Simţi, însă, că i se rupe inima auzindu-i pe servitori cum îi spuneau lui Phillip „Înălţimea voastră". În mintea lor, William se prăpădise, iar Phillip era duce acum.

— Eu tot mai cred că s-ar putea să ne dea un semn de viaţă, zise mama lui William înainte de plecarea lor. Nu abandona orice speranţă în privinţa lui, o îndemnă ea. Eu una n-am s-o fac.

Sarah îi promise că nici ea nu avea să renunţe la speranţa de a-l revedea, deşi în adâncul sufletului ei începuse deja să-l bocească.

A doua zi se întoarseră în Franţa, unde Ministerul de Război aranjase cele necesare pentru a o conduce acasă. Când ajunseră la castel, găsiră totul în ordine şi mult mai liniştit decât în urmă cu şase săptămâni. Emanuelle se afla la reşedinţă, iar colonelul îşi stăpânise bine oamenii, mulţi dintre ei părăsind între timp domeniul. Câţiva dintre oamenii care lucraseră înainte pentru ea se întorseseră să se ocupe de grădinărit; Sarah însăşi se apucă să lucreze din nou la *boiseries* şi să facă unele reparaţii după anii de delăsare din timpul Ocupaţiei germane. În mod surprinzător, însă, datorită vigilenţei lui Joachim, nemţii nu făcuseră prea multe stricăciuni.

Sarah se gândea adesea la el, dar n-avea nicio posibilitate să afle unde este sau cum îi mai merge.

Uneori îşi făcea griji pentru el. Şi întotdeauna se ruga pentru el şi pentru William.

În preajma Crăciunului, lucrurile la castel se liniştiseră, dar Sarah se simţea foarte singură. S-ar fi zis că totul revenise la normal, deşi, desigur, nu putea fi vorba de normalitate, întrucât lumea continua să fie în război. Aliaţii câştigau însă, ceea ce îi făcea pe toţi să creadă că războiul era pe terminate.

În primăvară, aliaţii înaintară spre Berlin, iar în mai, în sfârşit, luptele încetară în Europa. Hitler se sinucisese, mulţi dintre ofiţerii lui fugiseră. În Germania domnea haosul, se răspândeau veşti cumplite despre atrocităţile săvârşite în lagărele de concentrare, dar Sarah tot nu avea nicio informaţie despre William sau Joachim. N-avea habar ce se întâmplase cu niciunul dintre ei, şi nici măcar dacă mai erau în viaţă. Continuă să-şi ducă traiul de zi cu zi la castel până când primi un telefon din partea Ministerului de Război.

— Avem noutăţi pentru dumneavoastră, Înălţimea voastră, îi comunică vocea de la capătul firului, iar ea începu să plângă înainte de a auzi despre ce era vorba. Phillip stătea în bucătăria castelului şi o privea, întrebându-se de ce plânge mama lui. Credem că l-am găsit pe omul nostru… sau… ăăă… mai degrabă, pe al dumneavoastră. Am eliberat ieri unul dintre lagărele de prizonieri de război, unde au fost găsiţi patru soldaţi neidentificaţi… într-o stare destul de proastă… Din păcate, cred că e unul dintre ei… dar nu are niciun fel de act de identitate asupra lui. Ofiţerul de serviciu, care a fost la Sanchurst cu el, jură însă că el este. Noi nu suntem încă siguri, dar îl aducem în seara asta cu avionul. Am vrea să luaţi şi dumneavoastră avionul spre Londra dacă puteţi.

Dacă putea? După ce de trei ani nu mai avusese nicio veste de la el? Îşi băteau joc de ea?

— Am să vin. Puteţi aranja să mă deplasez acolo? Am să vin imediat.

— Nu cred să reuşim să vă aducem decât mâine, Înălţimea voastră, răspunse el politicos.

Situaţia era destul de încurcată peste tot, mai ales cu dezastrul de la Berlin şi cu problema italienilor. În toată Europa domnea haosul, dar Sarah simţea că ar fi fost în stare să treacă înot Canalul Mânecii dacă ar fi fost necesar, numai să ajungă mai repede acolo.

Ministerul de Război luă legătura din nou cu americanii din Franţa şi un jeep al Forţelor Aliate din Paris veni la castel să-i ia pe Sarah şi Phillip, care aşteptau nerăbdători. Nu-i spusese încă băiatului de ce mergeau la Londra, fiindcă nu voia să-l dezamăgească în cazul în care bărbatul pe care-l găsiseră nu era William, dar Phillip era încântat să-şi viziteze din nou bunica şi să-şi vadă calul. Urma să-l trimită direct la Whitfield, să stea cu ea, în timp ce Ministerul de Război îi punea la dispoziţie o maşină cu şofer pentru a o conduce la spitalul unde era internat bărbatul pe care îl aduseseră cu avionul din Germania. Îi spuseseră că toţi cei patru bărbaţi erau foarte bolnavi, câţiva fiind chiar grav răniţi, fără să-i descrie însă în ce fel sau care era problema lui William. De fapt, lucrul acesta nici nu prea conta, atâta timp cât ştia că este în viaţă şi că poate fi salvat. Iar dacă într-adevăr trăia, Sarah îşi jură să facă tot posibilul pentru a-l salva.

Zborul până la aeroportul londonez decurse fără niciun incident; o maşină aştepta pentru a-l duce pe Phillip la Whitfield, iar la sosirea pe aeroport îl întâmpinară pe băiat oficial, cu onoruri militare, ceea ce îl încântă nespus. După care, o conduseră rapid pe Sarah la Chelsea Royal Hospital, pentru a-l vedea pe bărbatul pe care îl aduseseră din Germania în seara precedentă, la miezul nopţii. Se ruga în sinea ei ca unul dintre cei patru soldaţi găsiţi să fie William.

Doar unul dintre ei ar fi putut fi la o adică William.

Era cam de înălţimea lui, dar i se spuse că avea o greutate de numai cincizeci sau cincizeci şi trei de kilograme şi jumătate. Avea părul alb şi părea mult mai bătrân decât ducele de Whitfield. Auzind această descriere în drumul spre spital, Sarah nu scoase nicio vorbă; continuă să tacă, înspăimântată, şi când o conduseră în sus, pe scări, trecând pe lângă saloane cu oameni grav bolnavi, medici şi surori toţi foarte prinşi cu treburi. Era şi normal. După toate grozăviile petrecute în Germania, aveau acum mare bătaie de cap pentru a salva vieţile unor bieţi oşteni. Permanent soseau alţi oameni în stare foarte critică, iar medicii din toată Anglia erau convocaţi pentru asistenţă medicală de urgenţă.

Pe omul despre care credeau că era William îl puseseră singur într-o rezervă. Un infirmier stătea în cameră lângă el, supraveghindu-i respiraţia. Pacientul se afla sub o mască de oxigen, care îl ascundea vederii. Deasupra lui se vedeau o mulţime de aparate şi instrumente, iar de nas avea prins un tub, conectat la o sursă de oxigen.

Infirmierul deplasă puţin masca în aşa fel încât Sarah să-l poată vedea mai bine, în timp ce funcţionarii de la Ministerul de Război rămaseră discreţi mai în spate. La spital urmau să sosească diagramele dentare de la Departamentul de bombardiere, necesare unei identificări complete. Sarah n-avea însă nevoie de aşa ceva pentru a-şi recunoaşte bărbatul. Aşa slab cum era, ajunsese aproape de nerecunoscut, dar semăna cu tatăl lui. Sarah se apropie de pat şi îl mângâie pe obraz. Omul acesta venea parcă de pe tărâmul morţii şi, deşi acum nu făcea nicio mişcare, în mintea ei nu rămânea nicio urmă de îndoială. Era William. Se întoarse spre ei şi îi privi, expresia de pe chipul ei fiind mai mult decât grăitoare. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, iar cei din jurul ei plângeau de asemenea.

— Slavă Domnului… şopti Sir Alan, dând glas propriilor ei sentimente.

Rămăsese pironită locului, incapabilă să-şi dezlipească ochii de pe chipul lui, mângâindu-l pe obraz, pe mâini, sărutându-i degetele. Mâinile lui erau galbene ca ceara, la fel ca şi pielea de pe faţă, dar, deşi Sarah simţea deasupra lui umbra morţii, ştia că aveau să facă tot ce le stătea în putinţă pentru a-l salva. Infirmierul trase la loc masca de oxigen, iar după câteva clipe în rezervă intrară doi medici şi trei asistente care se apucară să-i dea îngrijirile necesare. Doctorii o rugară însă să plece, ceea ce Sarah şi făcu, uitându-se încă o dată la el. Era un adevărat miracol. O pierduse pe Lizzie… dar acum îl găsiseră pe William. Poate că Dumnezeu nu era atât de aspru pe cât se temuse ea la un moment dat. Înainte de a pleca, îi rugă pe cei de la Ministerul de Război să o ajute să-i telefoneze mamei lui William, la Whitfield. O conduseră în cabinetul directorului spitalului pentru a telefona. Bătrâna ducesă rămase o clipă fără glas, după care, cu un sentiment de uşurare, începu să plângă. Sarah plângea şi ea.

— Slavă Domnului… bietul băiat… cum se simte?

— Nu prea bine, mamă, din păcate. Dar îşi va reveni în curând.

Spera să nu o amăgească. Nu se putea să fi supravieţuit atâta timp şi să moară tocmai acum! Nu putea concepe aşa ceva.

După aceea, reprezentanţii Ministerului de Război plecară, iar directorul spitalului veni să stea de vorbă cu ea despre starea lui William. Fără risipă de cuvinte, medicul trecu direct la subiect, cu o expresie gravă:

— Nu ştim dacă soţul dumneavoastră va trăi, Înălţimea voastră. Are gangrenă la ambele picioare, răni interne ample şi este bolnav de multă vreme. Poate chiar de ani de zile. Şi-a fracturat picioarele atunci când a căzut, şi probabil a făcut infecţie. Nu-i putem salva picioarele şi poate nici viaţa. Trebuie să cunoaşteţi aceste lucruri.

Sarah le ştia, dar refuza să le accepte. Acum, când îl văzuse înapoi, respingea categoric ideea de a-l pierde din nou.

— *Trebuie* să-i salvaţi picioarele. Doar n-a ajuns până aici ca să fie nevoit să rămână fără ele.

— N-avem de ales sau, în fine, şansele sunt minime. Oricum, nu se va mai putea servi de picioare, muşchii şi nervii sunt mult prea afectaţi, va trebui să stea în cărucior.

— Perfect, dar lăsaţi-l aşa, nu-l lipsiţi de picioare, chiar şi în cărucior.

— Înălţimea voastră, poate nu m-aţi înţeles… totul este foarte problematic… gangrena…

Sarah îi asigură că înţelege perfect, dar îl imploră ca măcar să încerce să-i salveze picioarele lui William. Văzând-o atât de disperată, doctorul îi făgădui că va încerca tot posibilul, rugând-o însă să fie realistă.

În următoarele două săptămâni, William suferi patru operaţii cărora le supravieţui cu greu, fără să-şi recapete însă cunoştinţa de când fusese adus la spital. Primele două operaţii au avut ca obiect picioarele, a treia – coloana vertebrală, iar ultima – reparaţii interne ale unor răni ce ar fi putut să-i fie fatale până la urmă. Unul dintre specialiştii care îl operaseră îşi dăduse seama cum ajunsese să aibă asemenea leziuni. Era distrus de infecţii şi boală, prost hrănit până la pragul exterminării, avusese oasele rupte fără a fi vindecate, şi prezenta semne vizibile de tortură. Se chinuise groaznic şi supravieţuise… dar la limita dintre viaţă şi moarte.

După trei săptămâni, în care făcuseră tot ce le stătuse în putinţă pentru a-l salva, nu le mai rămânea decât să aştepte, să vadă dacă îşi va recăpăta cunoştinţa, dacă va rămâne în comă, ori pur şi simplu va muri. Nimeni nu putea da un verdict acum, iar Sarah stătea cu el zi de zi, ţinându-l de mână, vorbindu-i, dorind din tot sufletul să-l readucă la viaţă, până când ajunsese să arate şi ea chiar mai rău decât el. Era înfiorător de

slabă şi palidă, avea ochii împăienjeniţi, dar nu se mişca de lângă el şi îl îngrijea. Într-o bună zi, una dintre asistente intră şi clătină liniştită din cap, după care îi spuse: „Înălţimea voastră, nu vă poate auzi. Nu vă mai obosiţi”. Îi adusese lui Sarah o cană cu ceai, pe care aceasta o acceptă recunoscătoare, insistând însă că William o poate auzi.

Mai încercară să-i facă o ultimă operaţie la splină, la sfârşitul lui iulie, după care urmă o nouă perioadă de aşteptare, timp în care Sarah rămase lângă el, îngrijindu-l, vorbindu-i, încurajându-l, sărutându-i degetele, privindu-l fără să se dezlipească o clipă de el. Îi puseseră un pat pliant în cameră şi, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală, stătea acolo zi de zi, nerenunţând niciun moment la speranţa de a-l vedea însănătoşit. O singură dată se dezlipi de patul lui William, atunci când bătrâna ducesă îl aduse pe Phillip la spital să-şi vadă mama în sala de aşteptare. Nu i se permise să urce să-l vadă pe William, căci s-ar fi speriat. I se spusese că e foarte grav bolnav dar, de fapt, William era un străin pentru Phillip. Copilul nu-l văzuse niciodată. Sarah se bucura însă să-şi vadă fiul de care îi era foarte dor, dar nu-l putea părăsi pe William, deşi băiatul ar fi vrut şi el să fie împreună cu ea.

Pe data de întâi august, chirurgul şef îi spuse lui Sarah că trebuie să plece, pentru că erau convinşi că Înălţimea sa n-avea să se mai trezească niciodată din starea de comă. Ar putea-o duce aşa ani sau zile, dar, oricum, ar fi trebuit să-şi revină până acum, aşa că mult mai bine era să privească adevărul în faţă.

— De unde ştiţi că n-o să-şi revină brusc, în după-amiaza asta? întrebă ea pe un ton aproape isteric. Sarah regreta atitudinea doctorilor care izbutiseră, ce-i drept, să-i salveze picioarele, dar acum erau gata să renunţe şi să-l arunce ca pe un gunoi. De cinci săptămâni nu mai dormise nicio

noapte întreagă, dar nici în ruptul capului nu voia să-l abandoneze acum, indiferent ce-ar fi spus medicii, care îşi susţineau şi ei punctul de vedere.

— Practic meseria de chirurg de patruzeci de ani, spuse doctorul ferm, iar uneori trebuie să ştii când să lupţi şi când să renunţi. Noi am luptat… şi am pierdut… acum trebuie să renunţaţi şi dumneavoastră.

— A fost prizonier de război timp de trei ani şi jumătate, oare asta nu înseamnă nimic pentru dumneata? ţipă ea. Puţin îi păsa cine o auzea. Ei bine, el n-a renunţat atunci, aşa că nici eu n-am să renunţ acum. M-ai înţeles?

— Fireşte, Înălţimea voastră. Înţeleg perfect.

Ieşi liniştit din cameră şi o rugă pe asistenta şefă să-i sugereze ducesei de Whitfield să ia un sedativ uşor. Asistenta îşi roti ochii în cap, exasperată. Femeia aceea era posedată, obsedată de ideea de a-şi salva bărbatul.

— Bietul om e aproape mort. S-ar cuveni să-l lase să se stingă în pace, îi spuse asistenta şefă surorii care lucra lângă ea, iar aceasta clătină şi ea din cap, semn că i se întâmplase să vadă lucruri şi mai ciudate. Într-unul dintre saloane avuseseră un om care îşi revenise de curând, după aproape şase săptămâni de comă, ca urmare a unei răni la cap în timpul unui raid aerian.

— Nu se ştie niciodată, zise ea, întorcându-se în rezervă să vadă ce făceau Sarah şi William. Sarah stătea pe scaun şi îi vorbea încetişor despre Phillip, despre mama lui, despre Whitfield şi castel, ba chiar îi pomeni ceva şi despre Lizzie. Ar fi fost în stare să-i spună tot ce-i trecea prin minte dacă ar fi crezut că putea avea vreun efect, dar până acum nu văzuse niciun fel de rezultat şi, deşi nu voia să recunoască faţă de nimeni, resursele ei interioare începeau să se epuizeze. Privindu-i, sora medicală îi puse mâna pe umăr şi avu o clipă senzaţia că l-a văzut pe William mişcând, dar nu spuse nimic. Sarah observase însă şi ea. Stătea perfect

neclintită, după care începu să-i vorbească din nou, rugându-l să deschidă ochii şi să se uite la ea măcar o dată… o frântură infimă de secundă… doar ca să-şi dea seama dacă era frumos pieptănată. Sarah nu se mai privise în oglindă de peste o lună, aşa că îşi putea imagina în ce hal arăta, dar îl ruga în continuare, sărutându-i mâinile şi vorbindu-i. Sora îi privea fascinată. Apoi, încet de tot, bătând din pleoape, William deschise ochii şi se uită la Sarah, zâmbi, după care lacrimi începură să i se prelingă pe obraji. Reuşiseră… deschisese ochii… Sora plângea şi ea. O strânse pe Sarah de mână, adresându-se pacientului ei cu multă răbdare:

— Ce minunat că v-aţi recăpătat cunoştinţa, Înălţimea voastră, era şi timpul să o faceţi, de altfel.

Câtva timp, însă, William nu se mai mişcă, după care, extrem de lent, întoarse capul şi se uită drept la Sarah.

— E foarte frumos, şopti el răguşit.

— Poftim? Habar n-avea ce voise sa spună, dar în viaţa ei nu fusese mai fericită. Îi venea să ţipe de uşurare şi fericire când se aplecă să-l sărute.

— Părul tău… nu asta m-ai întrebat?

Sarah şi asistenta râseră fericite. A doua zi, William izbuti să se ridice în capul oaselor şi să soarbă încet puţină supă şi ceai slab. La sfârşitul săptămânii vorbea deja cu toată lumea şi încetul cu încetul îşi recăpăta puterile, deşi arăta ca o stafie. Dar îşi revenise. Trăia. Pentru Sarah numai asta conta. Era singura ei raţiune de a fi.

Veniră să-l vadă şi reprezentanţii de la Ministerele de Război şi de Interne iar când în sfârşit se simţi suficient de întremat, le povesti ce pățise. Relatarea se întinse pe durata mai multor vizite. Povestirea lui era absolut incredibilă. Li se făcu rău tuturor auzind ce-i făcuseră nemţii. William nu acceptă ca Sarah să stea în cameră în timp ce povestea. Îi frânseseră picioarele de

nenumărate ori, succesiv, îl puseseră să zacă în gunoaie până ce rănile i se infectaseră cumplit, îl schingiuiseră cu fiare încinse şi ghimpi electrici. Făcuseră tot posibilul pentru a-l ucide în torturi. Dar nu-şi imaginaseră niciodată cine era, iar el nu le dezvăluise identitatea lui. Când fusese paraşutat, avea asupra lui un paşaport şi acte militare false, aşa că nemţii nu aflaseră niciodată cu cine aveau de a face. Iar el nu trădase niciodată secretul misiunii sale eşuate.

Drept răsplată pentru eroismul lui, primi Crucea de Aviaţie cu merit, ceea ce constituia însă o consolare infimă faţă de infirmitatea cu care se alesese. La început se simţi deprimat, ştiind că urma să nu mai poată merge niciodată, dar Sarah avusese dreptate zbătându-se să i se salveze picioarele, pentru că William era acum mulţumit că nu rămăsese cu totul olog. Dacă i-ar fi amputat picioarele, şocul ar fi fost mult mai greu de suportat. Pierduseră amândoi enorm, iar într-o după amiază, înainte de externare, Sarah îi povesti de Lizzie şi plânseră amândoi în hohote.

— Oh, scumpa mea… şi eu care n-am fost lângă tine…

— N-ai fi putut face nimic nici tu. N-aveam medicamente şi nici doctori… N-aveam nimic pe atunci. Americanii înaintau deja, iar germanii, care se pregăteau de plecare, nu mai aveau nicio rezervă; fetiţa era prea plăpândă pentru a învinge boala şi moartea. Comandantul de la castel era foarte bun cu noi, ne-a dat tot ce avea… dar Lizzie era prea slăbită…

Sarah plângea. Apoi ridică privirea spre soţul ei.

— Era atât de dulce… o fetiţă aşa de drăgălaşă… Ce rău îmi pare că nu ai cunoscut-o, adăugă ea, nemaiputând vorbi de atâta durere.

— Într-o bună zi am s-o cunosc, îi spuse el, cu ochii în lacrimi. Când vom fi cu toţii iar împreună, acolo sus.

Din multe puncte de vedere, durerea pierderii lui Lizzie li-l făcea pe Phillip şi mai preţuit şi iubit. Dar lui Sarah tot îi mai era dor de Lizzie, mai ales când vedea câte o fetiţă care părea că seamănă cu ea. Ştia că şi alte mame îşi pierduseră copiii în timpul războiului, dar suferinţa aceasta era insuportabilă. Era recunoscătoare acum pentru prezenţa lui William, cu care putea împărtăşi durerea.

Se mai gândea uneori şi la Joachim, dar ca făcând parte dintr-un trecut acum îndepărtat. Fusese singurul ei prieten, în afară de Emanuelle, pe toată durata războiului, când simţise chinurile singurătăţii, amărăciune, groază. Dar amintirile legate de el păleau încetul cu încetul.

Sarah împlini vârsta de douăzeci şi nouă de ani în timp ce William era încă în spital. Războiul în Japonia se încheiase cu câteva zile înainte, iar lumea întreagă se bucura de victorie. William ieşi din spital, şi fu dus la Whitfield în ziua capitulării oficiale a Japoniei şi a predării navei de război *Missouri,* adică în ajunul celei de-a şasea aniversări a lui Phillip. Era prima oară când William îşi vedea fiul după atâta amar de vreme. Ultima dată, Phillip avea doar câteva luni. Întâlnirea îl emoţionă mult pe William, iar lui Phillip i se păru uşor ciudată. Băiatul rămăsese în picioare, uitându-se îndelung la el, după care, în cele din urmă, se apropie şi îşi îmbrăţişă tatăl, îndemnat însă de Sarah. Chiar şi în cărucior, William părea acelaşi bărbat voinic, ceea ce pe Phillip îl impresionă profund. Tatăl său regretă mai mult decât oricând toţi anii pierduţi fără să-şi fi văzut fiul crescând.

În perioada de timp petrecută la Whitfield, se simţiră bine cu toţii. William învăţa să se deplaseze mai uşor în cărucior, iar Sarah reuşea în sfârşit să se odihnească, după atâta epuizare.

Phillip era încântat să stea acolo, având totodată ocazia şi răgazul de a-şi cunoaşte tatăl. La un

moment dat îi vorbi despre Lizzie şi William înţelese că şi simpla pomenire a numelui ei îi sfâşia sufletul de durere.

— Era foarte frumoasă, spuse el încetişor, cu privirea pierdută în zare. Iar când s-a îmbolnăvit, mămica n-a putut să-i facă că rost de medicamente, aşa că a murit.

William sesiză o nuanţă de reproş în glasul băiatului, pe care nu o înţelese însă. O învinuia oare de moartea copilului?

Lucrul acesta i se părea atât de imposibil, încât nici nu îndrăzni să deschidă subiectul. Nu se putea ca băiatul să nu fi fost convins de faptul că mama lui făcuse absolut totul pentru Lizzie… dar dacă Phillip nu-şi dădea seama că aşa era? William era nedumerit.

Phillip vorbea uneori şi despre Joachim. Nu povestea mare lucru, dar era uşor să-ţi dai seama că ţinea la el. Şi, indiferent de naţionalitatea acestui bărbat, William îi era recunoscător pentru bunătatea pe care o arătase copiilor lui. Sarah nu pomenea niciodată de el, dar când William o întrebă, îi spuse că era un om tare bun şi cumsecade. În anul acela o sărbătoriră pe mama lui William care împlinea nouăzeci de ani. Era remarcabilă pentru vârsta ei, mai ales acum, după întoarcerea lui William, când părea să se simtă mai bine ca oricând.

Cu toţii, de altfel, se simţeau mai bine decât înainte. Nu puteau însă tăgădui că suferiseră pierderi enorme… irosiseră timp… speranţă… le muriseră fiinţe dragi… drăgălaşa de Lizzie mai ales, atât de îndrăgită de toţi. William, care fusese dat atâta vreme dispărut, aproape fără nădejde de a se mai întoarce vreodată… Joachim care apăruse, iar apoi plecase din viaţa lor… Dăduseră însă suficient tribut amărăciunii şi morţii. Acum, treptat, îşi reveneau cu toţii. Uneori, însă, Sarah se întreba daca nu cumva Phillip avusese cel mai mult de pătimit, dacă nu cumva el era cel mai

afectat. Pierduse un tată pe care nu-l cunoscuse în primii lui şase ani de viaţă, iar acum trebuia să se înveţe cu el şi să clădească o legătură cu acest părinte, ceea ce nu era uşor pentru el. Pierduse un prieten, o dată cu plecarea lui Joachim… şi pierduse o surioară pe care n-o putea uita şi pentru care mai suferea încă.

— Ţi-e dor de ea, nu-i aşa? îl întrebă ea într-o zi, plimbându-se amândoi prin pădure, iar el încuviinţă dând din cap şi o privi îndurerat ca întotdeauna când vorbeau despre surioara lui. Şi mie mi-e dor de ea, sufleţelule.

Îl ţinea strâns de mână, dar Phillip nu mai spuse nimic şi întoarse capul. Ochii lui însă exprimau ceva ce William înţelesese deja, dar Sarah nu. O învinuia pe maică-sa de moartea surioarei lui. Din vina ei murise Lizzie fără medicamente… şi tot din vina ei plecase Joachim… Băiatul nu ştia exact ce anume făcuse mama lui pentru ca toate aceste nenorociri să se abată asupra lui, dar ştia că făcuse ceva… sau oricum că nu încercase să oprească dezastrul. Şi totuşi Phillip era fericit la Whitfield. Călărea, se plimba prin pădure, petrecea clipe plăcute cu bunica lui şi, încetul cu încetul, începea să-l cunoască pe William.

17

Nu s-au întors în Franţa. Până în primăvara anului următor, când William a preluat deja conducerea tuturor treburilor. Părea să se fi împăcat cu gândul că nu mai putea să-şi folosească picioarele şi revenise la greutatea lui normală. Doar firele de păr alb care îi apăruseră brusc îi dădeau o înfăţişare oarecum diferită. Avea numai patruzeci şi unu de ani, dar greutăţile din lagărul de prizonieri îl îmbătrâniseră enorm. Chiar şi Sarah devenise parcă mai gravă decât înainte de război. Plătiseră cu toţii un preţ greu pentru toate cele întâmplate, inclusiv micuţul Phillip. Era un băieţel tare serios, iar când plecară de la Whitfield, se simţi foarte nefericit. Spunea că ar vrea să stea acolo, cu bunica şi cu poneiul lui, dar, fireşte, părinţii nu au acceptat.

William plânse când se întoarseră la castel. Semăna atât de mult cu imaginea pe care o păstrase, cu ceea ce visase mereu că ar fi dacă s-ar mai întoarce vreodată acasă, încât nu mai era în stare decât să o îmbrăţişeze pe Sarah şi să plângă în hohote ca un copil. Când sosiră pe domeniu, totul părea minunat. Emanuelle şi mama ei pregătiseră totul cum se cuvine. Sarah o lăsase pe Emanuelle să se ocupe singură de castel timp de aproape un an, iar fata condusese treburile perfect. Nicăieri nu se mai vedeau urme ale armatelor care trecuseră pe acolo, nici în castel, nici pe domeniu, şi nici chiar în grajduri. Emanuelle angajase nenumăraţi oameni să cureţe locul şi să aranjeze totul pentru venirea familiei de la Whitfield.

— E foarte frumos, o complimentă Sarah când se întoarseră, ceea ce îi făcu mare plăcere lui Emanuelle. Era foarte matură pentru vârsta ei. Avea numai douăzeci şi trei de ani, dar se pricepea să organizeze lucrurile şi era foarte meticuloasă şi exactă.

După-amiază, în ziua sosirii, Sarah îl duse pe William la mormântul lui Lizzie, unde plânseră amândoi. În drum spre casă o întrebă din nou pe Sarah despre germani.

— Au stat aici înfiorător de mult, zise el, pe un ton degajat.

E de mirare că nu au făcut mai multe stricăciuni.

— Comandantul era foarte bun. Era un om drăguţ, care ştia să-şi stăpânească subalternii. Nici lui nu-i plăcea războiul.

Auzind-o, William ridică mirat din sprâncene.

— Ţi-a spus el asta?

— De mai multe ori, răspunse ea, calmă, nedându-şi prea bine seama de motivul pentru care William îi punea aceste întrebări, dar sesizând în glasul lui o nuanţă de îngrijorare.

— V-aţi împrietenit cu el? o întrebă el pe nepregătite, gândindu-se la cele ce-i spusese Phillip în repetate rânduri. Uneori se temea că fiul lui îl prefera pe ofiţerul german propriului său tată. Gândul acesta constituia o lovitură pentru el, desigur, dar era capabil să înţeleagă. Privindu-l acum, Sarah înţelese substratul întrebărilor. Se întoarse cu faţa spre William, care şedea în cărucior.

— N-am fost decât prieteni, William. Nimic mai mult. A trăit aici atâta timp, iar nouă ni s-au întâmplat aşa de multe lucruri… S-a născut Elizabeth. Se hotărî să fie sinceră cu el, aşa cum fusese întotdeauna. El m-a ajutat să nasc, i-a salvat viaţa, fără el Lizzie ar fi murit la naştere. Oricum murise însă, aşa că poate lucrul ăsta nici nu mai conta acum. Am supravieţuit patru ani aici, prin toate greutăţile posibile. E greu să nu ţii seama de asta. Dar daca întrebarea se referă la ce îmi închipui eu… nu, nu s-a întâmplat niciodată nimic.

O surprinse însă imediat cu ceea ce îi spuse în continuare, dându-i fiori.

— Phillip zice că l-ai sărutat la plecare.

Băiatul n-ar fi trebuit să-i povestească despre asta tatălui său, dar poate că nu-şi dăduse seama sau, cine ştie, poate că da. Uneori nu-l prea înţelegea. Fusese aşa de supărat pe ea de la moartea lui Lizzie… şi de la plecarea lui Joachim… şi când venise William acasă… iar acum stătea adesea retras. Avea multe lucruri de asimilat şi de înţeles. La fel ca ei toţi de altfel.

— Aşa e, are dreptate, spuse Sarah liniştită. Nu avea nimic de ascuns faţă de William şi voia ca el să ştie acest lucru. M-am împrietenit cu el. Joachim detesta tot ce făcea Hitler, la fel de mult ca şi noi. Şi ne-a ajutat să fim în siguranţă. Când Joachim a plecat, am ştiut că n-am să-l mai revăd vreodată. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el după aceea, dacă trăieşte sau dacă a murit, dar îi doresc tot binele din lume. L-am sărutat când mi-am luat rămas-bun de la el, dar nu te-am înşelat cu el.

Spunând aceste cuvinte, începuse să plângă. Tot ce îi mărturisise era adevărat, îi fusese credincioasă, iar Phillip greşise făcându-l gelos. Îşi dăduse seama încă de la plecarea lui Joachim că băiatul se supărase pentru că îl sărutase şi, de asemenea, pentru că îl lăsase se plece la drum, departe de ei. Phillip era supărat pentru multe alte lucruri, dar nu se aşteptase să procedeze aşa. Lui Sarah îi părea însă bine că putea să-i spună acum lui William, cu toată sinceritatea, că nu îl înşelase. Mulţumirea sufletească pe care i-o dădea acest sentiment compensa toate nopţile de singurătate.

— Îmi pare rău că te-am întrebat, spuse el cu o senzaţie de vinovăţie, dar Sarah îngenunche lângă el şi îi cuprinse faţa între mâini.

— N-ai de ce. Mă poţi întreba orice. Te iubesc. Te-am iubit mereu. N-am renunţat niciodată la tine. Niciodată. N-am încetat nicicând să te iubesc. Şi am crezut întotdeauna că te vei întoarce acasă.

Era adevărat – citea asta în ochii ei, ca şi faptul că îl iubea nespus.

William oftă, uşurat de ceea ce aflase. O credea. Fusese îngrozit când Phillip îi povestise. Dar ştia totodată că, în felul lui, băiatul îl pedepsea pentru că îi abandonase.

— Nu credeam că am să mă mai întorc vreodată. Îmi tot spuneam că aşa va fi, dar asta doar pentru a supravieţui o oră mai mult, o noapte, încă o zi… dar, de fapt, nu credeam să mai reuşesc. Atât de mulţi alţii n-au mai izbutit să scape. Văzuse atâţia oameni murind, schingiuiţi de nemţi.

— Sunt o naţie de monştri, spuse el în timp ce se întorceau spre casă, dar Sarah nu îndrăzni să-i pomenească din nou că Joachim era altfel. Aşa cum spunea şi el, războiul era un lucru oribil. Dar, slavă Domnului, se terminase.

Erau deja la castel de trei săptămâni. Emanuelle şi Sarah făceau pâine în bucătărie. Discutau despre multe lucruri când, la un moment dat, Emanuelle începu să o întrebe:

— Probabil că sunteţi foarte bucuroasă că *monsieur le Duc* s-a întors, începu ea, lucru evident pentru oricine îi vedea împreună. De ani de zile Sarah nu mai fusese atât de fericită, iar încetul cu încetul viaţa lor sexuală le oferea noi revelaţii. Câteva dintre schimbările intervenite creau desigur inconveniente, dar în rest nu se schimbase aproape nimic, spre marea încântare a lui William.

— E minunat, zâmbi Sarah, fericită, frământând pâinea sub privirile lui Emanuelle.

— A adus mulţi bani din Anglia?

Întrebarea era ciudată şi o făcu pe Sarah s-o privească uluită.

— Nu. Sigur că nu. De ce s-o fi făcut?

— Mă gândeam şi eu, aşa. Părea încurcată, dar nu foarte mult. Era limpede că avea ceva în minte, dar Sarah nu-şi dădea seama despre ce putea fi vorba. N-o mai întrebase niciodată ceva de genul ăsta.

— De ce mă întrebi aşa ceva, Emanuelle? Ştia că avusese legături dubioase cu Rezistenţa, prin fratele ei, în timpul războiului, iar apoi cu piaţa neagră, dar acum habar n-avea cu ce se mai îndeletnicea.

— Unii oameni… uneori… au nevoie de bani. Mă întrebam dacă dumneavoastră şi *Monsieur le Duc* aţi fi dispuşi să-i împrumutaţi?

— Adică aşa, pur şi simplu, să le dăm bani? Sarah părea surprinsă. Emanuelle era gânditoare.

— Poate că nu. Dacă ar avea ceva de vânzare?

— Te referi la mâncare?

Sarah tot nu înţelegea. Termină de frământat pâinea şi se şterse pe mâini, uitându-se intens la tânăra de lângă ea şi întrebându-se ce era în mintea ei. Nu fusese niciodată bănuitoare în ceea ce o priveşte, dar acum era ceva. Iar lui Sarah îi displăcea acest sentiment.

— E vorba despre mâncare sau utilaje agricole, Emanuelle? mai întrebă ea.

Fata clătină din cap şi, coborând glasul, spuse:

— Nu, mă refer la bijuterii… Există oameni prin împrejurimi… în ţinut, care au nevoie de bani pentru a-şi reclădi casele, existenţa… Au ascuns lucruri… aur uneori…
sau argint… sau bijuterii… iar acum au nevoie să le vândă.

Emanuelle se tot gândea de o bucată de vreme, acum, după ce războiul se terminase, cum să facă rost de mai mulţi bani pentru ea. N-avea de gând să-şi petreacă viaţa făcând curăţenie prin case, fie şi pentru familia asta pe care o îndrăgea. Şi îi venise ideea asta. Ştia câteva persoane nerăbdătoare să vândă lucruri de valoare, bijuterii, argint, tabachere Faberge, obiecte de preţ pe care le ascunseseră. Ştia, mai ales, o femeie în Chambord, care avea un şirag de perle fantastic şi dorea să-l vândă la orice preţ. Nemţii îi distruseseră casa şi avea nevoie de bani pentru reparaţii.

Era vorba de un fel de intermediere: Emanuelle cunoştea oameni care aveau obiecte de preţ şi totodată mare nevoie de bani, iar soţii Whitfield dispuneau de banii necesari pentru a-i ajuta. Intenţionase de mai multă vreme să abordeze acest subiect cu ei, dar nu prea ştia cum. Însă tot mai mulţi erau cei ce o contactau în ultimul timp, ştiind cât de apropiată era de ei, şi o implorau să-i ajute. Femeia cu şiragul de perle venise deja de două ori la ea, la fel ca şi mulţi alţii, de altfel.

Erau şi evrei care ieşeau acum din ascunzătoare. Şi femei care primiseră daruri scumpe de la nazişti şi cărora le era teamă să le păstreze. Unele bijuterii fuseseră date în schimbul unor vieţi sau al unor informaţii în timpul Rezistenţei. Iar Emanuelle voia să-i ajute pe oameni să le vândă. Intenţiona să obţină şi ea un profit, fireşte. Voia să-i ajute pe ei, dar şi pe ea totodată. Sarah o privea în continuare, nedumerită.

— Şi ce să fac cu bijuteriile? Chiar în dimineaţa aceea scoseseră de sub duşumele, din dormitorul lui Phillip, bijuteriile ei personale.

— Să le purtaţi. Emanuelle zâmbi. Ce mult i-ar fi plăcut şi ei să le poarte, dar nu-şi putea permite încă să cumpere asemenea lucruri de preţ. Poate într-o bună zi. Puteţi să le şi vindeţi mai departe. Există multe posibilităţi, doamnă.

Între ele era o diferenţă de numai şase ani, dar Emanuelle avea un deosebit simţ al afacerilor, fiind mult mai isteaţă decât Sarah în privinţa asta. Sarah avea, în schimb, forţă interioară şi tenacitate. Emanuelle Bourgois era abilă şi şireată.

— Întrebaţi-l, vă rog, pe *Monsieur le Duc,* stărui ea, când Sarah ieşea din bucătărie cu tava de mâncare pentru William. Sesiză nerăbdarea din glasul lui Emanuelle.

— Bine, îi făgădui ea, dar ascultă-mă pe mine, o să creadă că am înnebunit.

Ciudat însă, William fu cu totul altă părere. Era amuzat.

— Ce idee incitantă. Fata asta e extraordinară, nu crezi? Este de fapt o modalitate foarte frumoasă, foarte curată de a ajuta nişte oameni şi de a le împrumuta bani. Îmi place destul de mult. Mă tot gândeam în ultima vreme ce am putea face pentru a-i ajuta pe localnici. Dar nu-mi trecuse prin minte ceva atât de neobişnuit. Surâse, arătându-şi dinţii. Dar e posibil. Spune-i lui Emanuelle că iau în consideraţie această posibilitate şi să vedem ce se întâmplă.

Aşadar, trei zile mai târziu se întâmplă ca la nouă dimineaţa să sune cineva la uşa principală a castelului. Când Sarah coborî, se trezi faţă în faţă cu o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră jerpelită, care fusese odinioară de calitate, cu pantofi uzaţi în picioare şi cu o pungă Hermes, pe care Sarah o recunoscu imediat. Nu ştia însă cine era femeia.

— *Oui…?* Da… Cu ce pot să vă fiu de folos?

— *En effet… je m'excuse…* eu… Părea speriată şi se tot uita în spate, de parcă i-ar fi fost teamă să n-o înhaţe cineva. Privind-o mai bine, Sarah presupuse că era evreică. Vă rog să mă scuzaţi… o prietenă mi-a sugerat… am o problemă cumplită, Înălţimea voastră, familia mea…

Încercând să-i povestească, ochii i se umplură de lacrimi, iar Sarah o invită amabilă în bucătărie şi îi oferi o cană de ceai. Femeia îi relată că familia ei fusese deportată în lagăre de concentrare, în timpul războiului. Din câte ştia, rămăsese singură pe lume. Stătuse ascunsă timp de patru ani într-o pivniţă, la nişte vecini. Soţul ei fusese medic, şeful unui spital important din Paris. Dar fusese deportat de către nazişti, la fel ca şi părinţii, surorile şi chiar fiul ei… începu iar să plângă. Sarah îşi înfrână lacrimile şi o ascultă liniştită. Femeia spunea că are nevoie de bani pentru a-i găsi. Voia să se ducă în lagărele din Germania şi Polonia, să vadă dacă putea afla ceva despre ei, printre cei care supravieţuiseră.

— Cred că vă poate ajuta şi Crucea Roşie, doamnă. Există organizaţii care se ocupă de aşa ceva în Europa. Ştia că William donase deja mulţi bani în acest scop, în Anglia.

— Vreau să mă duc personal. Iar unele dintre aceste organizaţii private sunt foarte costisitoare. Şi după ce am să-i găsesc sau… Nu putea pronunţa cealaltă variantă. Vreau să plec în Israel. Spuse aceste cuvinte de parcă ar fi fost într-adevăr vorba despre pământul făgăduit, iar Sarah se înduioşă când o văzu scoţând din pungă două cutii mari. Am ceva de vânzare… Emanuelle mi-a zis că poate dumneavoastră… a spus că sunteţi foarte bună.

Emanuelle îi mai spusese şi că soţul lui Sarah era foarte bogat, dar doamna Wertheim avu politeţea de a nu pomeni nimic despre asta.

Scoase două cutii de la Van Cleef, una cu un colier enorm de smaralde şi diamante, iar cealaltă cu o brăţară asortată. Lucrătura era o veritabilă dantelărie. Erau într-adevăr foarte frumos montate.

— Ah… Dumnezeule…! Ce minunate sunt! Nici nu ştiu ce să spun… Nu se vedea purtând ceva atât de splendid. Erau nişte bijuterii foarte valoroase, dar cine le putea preţui? Şi totuşi, privindu-le, din motive pe care nu şi le putu explica, Sarah fu tentată să le cumpere. Nu avusese niciodată astfel de bijuterii. Iar sărmana femeie tremura toată, rugându-se să le cumpere. Pot să le arăt soţului meu? Durează doar câteva clipe.

Urcă scările în fugă, cu cele două cutii în mână, şi dădu buzna în dormitorul lor.

— William, n-o să-ţi vină să crezi, spuse ea cu sufletul la gură. E o femeie jos… Deschise cele două cutii şi aruncă bijuteriile în poala lui. Şi vrea să ne vândă astea… îi legănă în faţa ochilor smaraldele, în timp ce William fluieră admirativ.

— Foarte frumoase, iubito. Ţi-ar sta superb în grădină. S-ar potrivi cu verdele…

— Haide, fi serios. Îi spuse şi lui povestea femeii, ceea ce îl înduioşă şi pe el.

— N-am putea să-i dăm doar un cec? Mă simt un ticălos să-i iau minunăţiile astea. Deşi, trebuie să recunosc, ţi-ar sta foarte bine cu ele.

— Îţi mulţumesc, iubitule. Dar ce facem cu ea?

— Vin jos să discut personal cu ea. Se bărbierise, îşi pusese pantalonii, cămaşa şi halatul de casă. Începea să se descurce foarte bine cu îmbrăcatul, în ciuda infirmităţii. Ieşi din cameră în urma lui Sarah şi porni în jos pe rampa pe care o construiseră pentru el.

Doamna Wertheim îi aştepta neliniştită în bucătărie. Era atât de înspăimântată încât ar fi fost în stare să o ia la fugă fără bijuterii, de teamă să nu-i facă vreun rău, deşi Emanuelle îi spusese că erau nişte oameni foarte drăguţi. Emanuelle îi cunoştea pe cei care o ascunseseră în pivniţă; îi întâlnise în Rezistenţă.

— Bună dimineaţa, o salută William zâmbind. Femeia încercă să pară relaxată, aşteptând verdictul în privinţa bijuteriilor ei. Din păcate, continuă el, n-am mai făcut aşa ceva. Desigur, că pentru noi e ceva cu totul neobişnuit. Hotărî să scurteze calvarul femeii şi trecu direct la subiect. Luase deja decizia de a o ajuta. Cât vrei pe ele?

— Nu ştiu. Zece? Cincisprezece?

— E ridicol.

Femeia începu să tremure, şoptind:

— Scuzaţi-mă, Înălţimea voastră… cinci? Ar fi fost în stare, să le dea pe nimic, aşa de mare era nevoia ei de bani.

— Eu mă gândeam mai degrabă la treizeci. Ţi se pare convenabil? Vreau să zic treizeci de mii de dolari.

— Oh… Dumnezeule… începu să plângă, nemaiputându-se stăpâni. Fiţi binecuvântat, Înălţimea voastră. Se ştergea la ochi cu o batistă veche din dantelă, iar când plecă, având cecul în

poşetă, îi sărută pe amândoi. Şi lui Sarah îi dăduseră lacrimile.

— Biata femeie.

— Ştiu. William rămase tăcut câteva momente, după care îi puse lui Sarah colierul şi brăţara. Bucură-te de ele, draga mea. Se simţeau amândoi bine după gestul caritabil pe care îl făcuseră.

Iar până la sfârşitul săptămânii se ivi prilejul de a face iar o faptă bună.

Sarah o ajuta pe Emanuelle să strângă masa, iar William se afla în biroul său, unde Sarah mai regăsea încă amintirea lui Joachim, când o femeie îşi făcu apariţia la uşa bucătăriei.

Era tânără şi părea chiar mai speriată decât doamna Wertheim. Avea părul tuns scurt, dar nu atât de scurt cum fusese imediat după Ocupaţie. Sarah avea impresia că o zărise cu unul dintre ofiţerii germani care locuiseră la castel şi lucraseră cu Joachim. Era o fată frumoasă, iar înainte de război fusese manechin la Jean Patou din Paris.

Emanuelle mai că ar fi protestat când o văzu, dar în fond ea îi spusese să vină. De data asta, hotărâse ea, avea să-şi tragă un comision mai mare. De la doamna Wertheim nu luase aproape nimic, dar bătrâna insistase să accepte totuşi ceva.

Fata se uita cu teamă la Emanuelle şi la Sarah. După care, povestea se repetă.

— Aş vrea să vă vorbesc, Înălţimea voastră. Avea de vânzare o brăţară cu diamante. Era de la Boucheron, foarte frumoasă. O primise în dar, îi spuse ea lui Sarah. Dar neamţul care i-o făcuse cadou îi mai lăsase şi altceva. Avea un copil cu el. E bolnav tot timpul… nu pot să-i cumpăr de mâncare… nici medicamente. Mi-e teamă să nu facă tuberculoză… Cuvintele fetei o înduioşară pe Sarah, amintindu-i de Lizzie. Îi aruncă o privire lui Emanuelle, întrebând-o din ochi dacă era adevărat, iar aceasta confirmă.

— Are un copil din flori cu un neamţ… băieţelul are doi ani şi e veşnic bolnav.

— Dacă îţi dau bani, promiţi să-i cumperi cu ei mâncare, medicamente şi haine călduroase? o întrebă Sarah. Fata jură că da.

După aceea, Sarah se duse la William, care se întoarse cu ea să vadă fata şi brăţara. Se arătă impresionat şi, discutând întâi cu ea, ajunse la concluzia că fata spunea adevărul. Nu voia să se trezească cumpărând bijuterii de furat, dar în acest caz posibilitatea părea exclusă.

Cumpărară brăţara la un preţ frumos, probabil suma pe care o plătise iniţial şi neamţul, iar fata plecă mulţumindu-le din tot sufletul. Uitându-se apoi la Emanuelle, Sarah izbucni în râs şi o întrebă:

— De fapt, ce facem noi?

Emanuelle rânji cu gura până la urechi.

— Cine ştie, poate că eu am să mă îmbogăţesc, iar dumneavoastră o să vă alegeţi cu o mulţime de bijuterii frumoase.

Sarah nu se putea abţine să nu zâmbească. A doua zi, cumpărară superbul şirag de perle de la femeia din Chambord care dorea să-şi reclădească locuinţa. Perlele erau extraordinare, iar William insistă ca Sarah să le poarte.

Până la sfârşitul verii, Sarah ajunsese să aibă zece brăţări cu smaralde, trei coliere asortate, patru garnituri cu rubine, tot felul de safire splendide, mai multe inele cu diamante, fără a mai pomeni de o minunată diademă cu turcoaze. Proveneau toate de la oameni care îşi pierduseră averile, casele sau copiii şi aveau nevoie de bani pentru a-şi regăsi rudele dispărute, pentru a-şi reface existenţa sau pur şi simplu pentru a avea ce pune pe masă. Erau gesturi filantropice pe care niciunul din ei nu le-ar fi putut povesti prietenilor fără să se simtă prost, dar prin ceea ce făceau îi ajutau pe oamenii de la care cumpărau aceste bijuterii. Emanuelle începea şi ea să se îmbogăţească din comisioanele percepute. Arăta deja foarte îngrijită. Se coafa în oraş şi îşi cumpăra haine de la Paris, ceea ce Sarah

nu făcuse de când se terminase războiul. Aşa că, în comparaţie cu Emanuelle, începea să se simtă efectiv demodată.

— William, ce-o să facem cu toate chestiile astea? îl întrebă ea într-o bună zi, când, căutând ceva în dulap, îi căzură în cap vreo şase cutii de la Van Cleef şi Cartier. William izbucni în râs.

— N-am nici cea mai mică idee. Poate că ar trebui să organizăm o licitaţie.

— Eu vorbesc serios.

— Ce-ar fi să deschidem un magazin? o întrebă William, dar Sarah considera absurdă această idee. După un an, însă, ajunseseră să aibă mai multă marfă decât la Garrard's.

— Poate că într-adevăr ar trebui să le vindem, îi sugeră Sarah de astă dată, dar William nu mai era atât de convins că ar fi bine. Supraveghea plantarea viţei pe terenuri întinse în jurul castelului şi nu avea vreme să se ocupe de bijuterii. Şi totuşi lumea continua să vină la ei. Ajunseseră foarte renumiţi pentru generozitatea şi bunătatea lor. În toamna anului 1947, William şi Sarah hotărâră să se ducă la Paris pentru a fi singuri câteva zile, lăsându-l pe Phillip cu Emanuelle. Deşi se întorseseră din Anglia de un an şi jumătate, nu plecaseră niciodată de la castel, fiind mereu prea ocupaţi.

Parisul era şi mai minunat decât îşi închipuise Sarah. Locuiau la „Ritz" şi îşi petreceau şi mai mult timp în pat decât o făcuseră în luna de miere. Îşi găseau însă timp şi pentru cumpărături şi într-o seară se duseră să cineze la Boulevard Sachet, la Windsors', o clădire splendidă decorată de Boudin. Sarah purta o rochie neagră foarte elegantă de la Dior, splendidul şirag de perle şi o fabuloasă brăţară cu diamante pe care o cumpăraseră în urmă cu câteva luni de la o femeie care pierduse totul din cauza nemţilor.

Toată lumea prezentă la cină dorea să afle de unde avea brăţara. Wallis remarcă însă şiragul de

perle şi îi spuse lui Sarah că nu văzuse în viaţa ei ceva aşa de minunat. O atrăgea şi brăţara, iar când îi întrebă de unde le procuraseră, soţii Whitfield îi spuseră „de la Cartier”, fără nicio altă explicaţie. Până şi bijuteriile lui Wallis păleau în comparaţie cu ce purta Sarah.

Spre marea ei surprindere, pe toată durata excursiei la Paris, Sarah se simţi fascinată de bijutieri. Găsea la ei lucruri minunate, dar aşa erau şi bijuteriile pe care le aveau ei la castel; de fapt, ei aveau chiar mai multe şi mult mai de calitate.

— Ştii, poate că într-adevăr ar trebui să facem ceva cu ele la un moment dat, spuse ea, în timp ce se întorceau cu maşina spre casă. Era un Bentley, model special, pe care îl cumpăraseră pentru William la plecarea din Anglia.

Trecură însă încă şase luni până să se gândească din nou la această problemă. Sarah se ocupa mult de Phillip, vrând să stea cât mai mult cu el înainte ca băiatul să plece la Eton, în anul următor. Sarah ar fi dorit să-l ţină cu ea în Franţa, dar în ciuda faptului că se născuse acolo şi că trăise aproape toţi anii la castel, băiatul avea o adevărată pasiune pentru tot ce era englezesc şi ardea de nerăbdare să plece la Eton.

William era mult prea prins de vinul şi viile lui ca să se mai gândească şi la bijuterii. În vara anului 1948, Sarah insistă însă să întreprindă ceva cu muntele de bijuterii pe care le adunaseră. Nici măcar nu mai puteau fi considerate o investiţie bună. Le ţinea acolo, cu excepţia celor câteva piese pe care le purta, şi erau frumoase, dar nu în totalitate.

— După ce pleacă Phillip, mergem la Paris şi le vindem, îţi promit, acceptă William, nu prea atent.

— Or să creadă că am dat vreo spargere la o bancă din Monte Carlo.

— Cam aşa s-ar putea crede, rânji el. Nu crezi?

Dar când se pregătiră de plecarea la Paris, în toamnă, îşi dădură seama că erau mult prea multe

pentru a le lua pe toate cu ei. Luară doar câteva piese, lăsând restul acasă. Sarah se simţea cam plictisită şi însingurată după recenta plecare a lui Phillip. După două zile petrecute la Paris, William o anunţă că găsise o soluţie.

— Pentru ce? Tocmai se uita la nişte compleuri noi de la Chanel în momentul acela.

— Pentru dilema cu bijuteriile. Deschidem un magazin şi le vindem.

— Ce, ai înnebunit? făcu ea, uitându-se fix la William. Era foarte chipeş, chiar aşa cum şedea în cărucior. Ce să facem cu un magazin? Castelul e la două ore distanţă de Paris.

— O lăsăm pe Emanuelle să se ocupe de treburile domeniului. Acum, după ce Phillip a plecat, nu mai are mare lucru de făcut. În plus, a devenit cam prea elegantă ca să se ocupe de curăţenie.

Emanuelle îşi cumpăra haine de la Jean Patou şi Madame Grès şi era foarte cochetă.

— Chiar vorbeşti serios? Nici nu se gândise vreodată la aşa ceva şi nu era prea sigură că îi surâde ideea. Dar, din multe puncte de vedere, putea fi nostim; amândurora le plăceau, de altfel, bijuteriile. Sarah începu însă să-şi facă imediat probleme. Nu crezi că mamei tale o să i se pară ceva de prost gust?

— Să ai un magazin? Bineînţeles că e vulgar şi de prost gust, admise William râzând. Dar e atât de nostim! De ce nu, în fond? Mama e o femeie tare de treabă, cred chiar că o să-i placă.

Deşi avea nouăzeci de ani, mama lui William era tot mai receptivă la nou, cu o minte deschisă. Era încântată la gândul de a-l avea pe Phillip la ea în vacanţe şi la sfârşit de săptămână.

— Mai ştii, poate că într-o bună zi o să ajungem Bijutierii Coroanei, continuă William. Dar pentru asta, va trebui să-i vindem ceva reginei. Sunt convins că Wallis o să înnebunească şi va dori o reducere.

Ideea era absolut trăsnită, dar discutară despre ea pe tot drumul de întoarcere la castel. Sarah trebui să recunoască şi ea că îi surâdea o asemenea perspectivă.

— Şi cum o să-i spunem? întrebă ea, entuziasmată, în timp ce stăteau întinşi în pat, în seara când se întorseseră.

— Whitfield's, bineînţeles. O privi cu mândrie. Ce alt nume ai vrea tu să-i dăm, draga mea?

— Iartă-mă. Se întoarse în pat şi îl sărută. Trebuia să-mi fi trecut prin minte.

— Asta cam aşa e.

Senzaţia era de parcă ar fi avut iar un copil. Proiectul era absolut minunat.

Aşternură pe hârtie toate ideile, inventariară bijuteriile, pe care le evaluară la Van Cleef, care rămase uluit de colecţia lor. Discutară cu nişte avocaţi, iar înainte de Crăciun se întoarseră la Paris, unde închiriară un mic magazin elegant în Faubourg St. Honore. Angajară arhitecţi şi personal pentru a-l amenaja. Emanuelle îşi luă şi ea un apartament. Era extraordinar de încântată.

— Crezi că suntem nebuni? îl întrebă Sarah pe William în ajunul noului an, în timp ce stăteau în pat, la hotel. Când şi când, o mai cuprindeau grijile.

— Nu, iubito, nu suntem. Am făcut atâta bine multor oameni, cumpărându-le toate aceste lucruri, iar acum ne distrăm şi noi puţin. Nu văd niciun rău în asta. Şi, mai ştii, poate că facem chiar o afacere bună.

Atunci când se duseseră în Anglia, pentru a petrece Crăciunul la Whitfield, le explicaseră lui Phillip şi mamei lui William ce intenţionau să facă. Mama lui găsi că ideea este excelentă şi le promise să fie prima lor cumpărătoare, dacă erau şi ei de acord. Iar Phillip decretă că, într-o bună zi, avea să deschidă o filială la Londra.

— Dar n-ai prefera să conduci magazinul din Paris? îl întrebă Sarah, surprinsă de reacţia lui.

Pentru un copil crescut în străinătate şi doar pe jumătate englez, era extraordinar de britanic.

— Nu vreau să mai trăiesc niciodată în Franţa, anunţă el, decât în vacanţe. Vreau să locuiesc la Whitfield.

— Măi, măi, ia te uită, spuse William, mai mult amuzat decât supărat. Mă bucur că există cineva care să vrea lucrul ăsta. El nu se vedea niciodată locuind din nou acolo. Şi, la fel ca şi vărul lui, ducele de Windsor, era mai fericit în Franţa, ca şi Sarah de altfel.

— Să mă ţineţi la curent cu inaugurarea, îi rugă bătrâna ducesă la plecare. Când o să fie?

— În iunie, spuse Sarah emoţionată, uitându-se la William.

Era într-adevăr ca şi cum ar fi avut iar un copil şi, cum lucrul acesta nu li se mai întâmplase de mult, în următoarele şase luni, Sarah se dedică întru totul noului proiect. Cu o seară înainte de inaugurare, magazinul arăta splendid.

18

Deschiderea magazinului se dovedi un adevărat succes. Interiorul fusese decorat cu gust de Elsie de Wolfe, o americană stabilită la Paris. Tot magazinul era ornamentat cu catifea gri deschis. Semăna cu interiorul unei cutii de bijuterii, iar toate scaunele erau în stil Ludovic al XVI-lea. William adusese de la Whitfield câteva miniaturi de Degas şi câteva crochiuri de Renoir. Era şi o pictură superbă de Mary Cassatt, care îi plăcea foarte mult lui Sarah, dar cine intra nu la tablouri se uita în primul rând. Bijuteriile erau absolut impresionante. Expuseseră doar câteva dintre exemplarele mai puţin şocante, dar au fost amândoi surprinşi de efectul obţinut. Fiecare piesă era pusă excelent în valoare: colane fabuloase cu diamante, şiraguri cu perle imense, cercei pandativi cu diamante şi un lanţ cu rubin care aparţinuse ţarinei. Mărcile bijutierilor erau foarte vizibile pe toate piesele, chiar şi la diadema cu turcoaze de la Van Cleef, Cartier, ca şi Tiffany, de la New York, Faberge şi Asprey. Sortimentul expus era impresionant, iar primirea făcută de parizieni a fost pe măsură. Presa publicase un anunţ discret, potrivit căruia ducesa de Whitfield inaugura un magazin numit „Whitfield's", în Faubourg St. Honore, oferind bijuterii remarcabile pentru doamnele din înalta societate.

Ducesa de Windsor participă la deschidere, împreună cu mulţi prieteni de-ai ei, şi dintr-odată toată lumea bună din Paris – *le tout Paris,* cum se spune – veni la magazin, printre care şi câteva cunoştinţe de la Londra.

În seara petrecerii de inaugurare vândură patru piese – o brăţară superbă cu perle şi diamante de Faberge, încrustată cu păsărele din email, un colier de perle, care era unul dintre primele pe care Emanuelle i le procurase. Vândură setul cu

smaralde de la doamna Wertheim, pe un preţ excepţional, la fel ca şi un inel mare cu rubin caboşon, lucrat de Van Cleef pentru un maharajah.

Sarah se uita vrăjită în jurul ei, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. William privea şi el, încântat, oaspeţii veniţi la inaugurarea magazinului. Era teribil de mândru de ea şi foarte amuzat de ceea ce făcuseră. Cumpăraseră toate aceste bijuterii din milă şi cu speranţa de a ajuta nişte oameni. Şi, brusc, totul devenise o afacere extraordinară.

— Ai făcut o treabă minunată, iubito, o lăudă el în timp ce chelnerii turnau şampanie în pahare. Oferiseră băutura în pocale de cristal, alături de nenumărate cutii cu caviar.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred! Şi ţie la fel? se minuna ea, arătând din nou ca o fetiţă. Se simţea extraordinar de bine. Emanuelle părea o mare doamnă, plimbându-se printre exponenţii protipendadei. Era foarte frumoasă în rochia ei neagră, cumpărată de la Schiaparelli.

— Sigur că îmi vine să cred. Ai un gust extraordinar de rafinat, iar toate lucrurile astea sunt superbe, răspunse el calm, sorbind din şampanie.

— Am dat lovitura, aşa-i? chicoti Sarah.

— Nu, iubito, *tu* ai dat lovitura. Tu eşti lucrul cel mai de preţ din viaţa mea, îi şopti el.

În anii de prizonierat, înţelesese mai bine decât oricând ce conta cel mai mult pentru el – soţia, copiii, libertatea. De când se întorsese acasă, nu mai era la fel de sănătos ca odinioară. Dar Sarah îl îngrijea cu devotament şi el se întrema constant. Erau momente când se simţea la fel de în putere ca înainte, dar alteori arăta obosit şi epuizat, iar Sarah ştia că îl dureau picioarele. Rănile se vindecaseră până la urmă, dar leziunile nervoase aveau să-l supere toată viaţa. Bine că era însă în viaţă şi că trăiau împreună. Iar acum reuşiseră să lanseze această afacere remarcabilă. Ştia că pe Sarah o amuza.

— Ţie îţi vine să crezi că e posibil? îi şopti Sarah lui Emanuelle după câteva minute. Emanuelle, cu un aer foarte rezervat, îi arăta unui tânăr chipeş un valoros colier cu safire.

— Cred – îi zâmbi Emanuelle, misterioasă, stăpânei sale – că o să ne simţim excelent aici.

Sarah observa că aşa şi era: Emanuelle flirta subtil cu nişte bărbaţi foarte importanţi, fără să-i prea pese că erau oameni însuraţi.

La sfârşit, David îi cumpără lui Wallis un inel foarte frumos cu diamant, cizelat cu un leopard Cartier, care se asorta cu bijuteriile pe care le purta ea. În felul acesta, perfectară cea de-a cincea vânzare chiar la inaugurare. În cele din urmă, lumea plecă acasă, iar ei închiseră magazinul la miezul nopţii.

— Oh, iubitule, a fost minunat! Sarah bătea din palme fericită. William o trase în poalele lui, pe cărucior, în timp ce gardienii închideau magazinul, iar Emanuelle le spunea ospătarilor unde să lase caviarul care mai rămăsese. Cu acceptul lui Sarah, avea să-l ducă acasă şi să-l servească unor prieteni a doua zi. Oferea un mic cocteil, în apartamentul ei de pe rue de la Faisanderie, pentru a-şi sărbători noua funcţie de administrator la Whitfield's. Pentru ea, lucrurile se schimbaseră considerabil faţă de perioada din La Marolle când, în timpul Rezistenţei, se culca cu soldaţi germani pentru a obţine informaţii despre depozitele de muniţii ce urmau să fie aruncate în aer, sau când vindea la negru ouă, smântână şi ţigări. Trecuseră cu toţii prin multe în lungii ani de război, dar acum, la Paris, vremurile erau frumoase.

În cele din urmă, William o conduse pe Sarah în apartamentul lor de la „Ritz". Intenţionau să găsească un mic apartament, în care să locuiască atunci când veneau la Paris. Până la castel era un drum de numai două ore şi ceva, totuşi destul de mult pentru a-l străbate prea des. Sarah nu trebuia să fie permanent prezentă la magazin, unde

Emanuelle şi cealaltă fată erau nelipsite, dar voia să caute în continuare noi bijuterii, mai ales că acum oamenii nu mai veneau la ei pentru ajutor. În plus, avea de gând să creeze chiar ea câteva piese. Se duceau acum la Paris mult mai des decât înainte. Deocamdată era bine şi la „Ritz". Intrând în apartament în urma căruciorului lui William, Sarah începu să caşte. Câteva minute mai târziu, se vârî în pat. Când se cuibări lângă el, William se întoarse şi scoase o cutie din sertarul de la noptieră.

— Ce prost sunt, spuse el părând că ezită, dar Sarah îl cunoştea suficient de bine pentru a-şi da seama că pune ceva la cale. Am uitat de asta… continuă el, întinzându-i o cutie mare, pătrată şi turtită. Aşa, o mică zdrăngănea, ca să sărbătorim inaugurarea magazinului, încheie el zâmbind, în timp ce Sarah se întreba ce ar putea fi în cutie.

— William, ce drăguţ eşti! Întotdeauna se simţea ca un copil alături de el. O răsfăţa mereu şi era foarte bun cu ea în toate privinţele. Ce-i acolo? gânguri ea, rupând hârtia în care era ambalată cutia. Evident, era o cutie de bijutier care purta un nume italienesc – Buccellati.

O deschise cu grijă, surescitată, iar când văzu ce se află în cutie amuţi, cu respiraţia tăiată de uimire. Era un colier de diamante cu o lucrătură extraordinar de rafinată şi frumoasă.

— Oh, Dumnezeule! Închise ochii şi trânti imediat capacul cutiei. William îi dăruise tot felul de lucruri frumoase, dar această bijuterie era cu totul excepţională. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de minunat. Arăta ca un guler de dantelă, cu o lucrătură complicată din platină, de care atârnau ca nişte picături multe diamante mari care, pe piele, dădeau efectul unor stropi de rouă. Oh, William… Deschise din nou ochii şi îşi aruncă braţele de gâtul lui. Dar nu merit aşa ceva!

— Ba cum să nu, o dojeni el, să nu mai spui aşa ceva. În plus, ca proprietară a magazinului

Whitfield's, lumea o să se uite la tine să vadă ce bijuterii porţi. Va trebui să cumpărăm pentru tine nişte piese rare, fabuloase, zise el zâmbind, amuzat de o asemenea perspectivă. Îi plăcea să o răsfeţe şi, la fel ca tatăl lui odinioară, fusese întotdeauna pasionat de achiziţionarea bijuteriilor.

Sarah îşi puse colierul la gât şi se întinse pe pat. William admira bijuteria, dar şi pe Sarah. Râdeau amândoi. Fusese o seară splendidă.

— Iubito, ar trebui să-ţi pui mereu diamante când te bagi în pat, îi spuse el, sărutând-o şi coborând apoi spre colier şi mai jos.

— Crezi că o-să fie o mare reuşită? murmură ea, luându-l în braţe.

— Dar este deja, zise el răguşit, după care uitară amândoi de magazin până a doua zi dimineaţa.

Ziarele din ziua următoare erau pline de articole referitoare la inaugurarea magazinului, relatând despre prezenţa personalităţilor invitate, despre bijuterii, despre splendoarea lor şi despre cât de distinşi fuseseră Sarah şi William, despre faptul că însăşi ducesa de Windsor fusese de faţă. Un eveniment monden absolut perfect.

— Am dat lovitura, suntem senzaţionali! zâmbi ea cu gura până la urechi în timpul micului dejun, când nu avea pe ea altceva decât colierul cu diamante. Avea aproape treizeci şi trei de ani şi o siluetă mai frumoasă ca oricând, aşa cum stătea rezemată de spătarul scaunului, picior peste picior, cu părul strâns în vârful capului. Diamantele sclipeau miraculos sub razele soarelui matinal. William o privea, zâmbind de încântare.

— Ştii, eşti mai frumoasă decât chestia aia sclipitoare de la gâtul tău, iubito.

— Mulţumesc, scumpule. Se întinse şi îl sărută, după care terminară micul dejun.

În după-amiaza aceea se întoarseră la magazin, unde lucrurile păreau a merge perfect. Emanuelle le spuse că mai vânduseră încă şase bijuterii, câteva chiar foarte scumpe. Veniră şi tot felul de

curioşi să caşte gura la bijuterii, să vadă lumea care se perinda pe acolo, să simtă atmosfera excitantă din jurul giuvaerelor. Apăruseră şi doi bărbaţi foarte notabili, să cumpere bijuterii, unul pentru amantă, celălalt pentru soţie. Emanuelle îşi dădu întâlnire la cină cu cel de-al doilea. Era o oficialitate guvernamentală, renumit pentru afacerile pe care le făcea, foarte chipeş, iar Emanuelle se gândi că era amuzant să poată ieşi în lume cu el măcar o dată. Doar nu făcea niciun rău. Era un bărbat în toată firea, iar ea nu mai era fecioară.

William şi Sarah rămaseră şi ei câtva timp să vadă ce se mai întâmplă, dar în seara aceea se întoarseră la castel, entuziasmaţi încă de succesul inaugurării magazinului Whitlield's. În noaptea aceea, stând în pat, Sarah se apuca să facă nişte schiţe de bijuterii pe care voia să le comande. Nu se putea bizui la nesfârşit pe identificarea unor exemplare existente care să aibă întocmai calităţile dorite de ei. Intenţiona să se ducă la câteva licitaţii la New York şi la Christie's, la Londra. Şi mai ştia că în Italia se lucrau bijuterii extraordinare. Brusc, descoperi că avea de făcut o sumedenie de treburi. Dar întotdeauna îi cerea şi părerea lui William, care avea un gust rafinat şi opinii remarcabile.

În toamnă, eforturile lor dăduseră deja roade. Magazinul prospera, câteva dintre schiţele ei fuseseră executate, iar Emanuelle afirma că lumea era înnebunită de calitatea acestor bijuterii. Sarah avea talent artistic, iar William se pricepea la pietrele preţioase. Achiziţionară totul cu mare atenţie, iar Sarah insistă să apeleze la cei mai buni artizani. Bijuteriile se vindeau cu mare rapiditate, iar în octombrie Sarah proiectă alte modele, pe care spera să le aibă gata de Crăciun.

Sarah nu se aşteptase sa fie atât de ocupată. Veneau tot timpul la Paris, locuind încă tot la „Ritz", fiindcă nu avusese o clipă liberă pentru a căuta un apartament. Iar în preajma Crăciunului

era efectiv extenuată. Făcuseră o avere fabuloasă cu magazinul, iar William îi dăruise un extraordinar inel cu rubine, care îi aparţinuse cândva lui Mary Pickford. Se duseră din nou la Whitfield, de Crăciun, şi încercară să-l convingă pe Phillip să vină cu ei la Paris, dar băiatul îi decepţionă, insistând să rămână în Anglia.

— Ce-o să ne facem cu el? îl întrebă Sarah, tristă, pe când se aflau în avion, pe drumul de întoarcere. Pare de necrezut ca, fiind născut în Franţa şi crescut aici, să vrea totuşi să stea doar în Anglia. Era singurul ei copil acum, şi o durea sufletul să nu-l poată avea lângă ea. Indiferent cât de ocupată ar fi fost, şi-ar fi găsit oricând timp şi pentru el, dar băiatul nu părea prea interesat să-şi petreacă viaţa alături de ei. Franţa nu însemna pentru el decât amintirea germanilor şi a anilor de singurătate petrecuţi fără tată.

— Probabil că are în sânge domeniul Whitfield, încercă s-o consoleze William. Dar cu timpul o să-i treacă. Nu are decât zece ani, vrea să stea cu prietenii lui. Peste câtva timp, va fi fericit să vină înapoi, aici. Poate să studieze la Sorbona şi să locuiască la Paris.

Dar Phillip vorbea deja despre intenţia sa de a merge la Cambridge, ca şi tatăl lui, aşa că în multe privinţe Sarah simţea că parcă îl pierduse. Acest gând continua să o deprime, frământând-o şi de Anul nou, când se întoarseră la castel, iar Sarah răci foarte rău. Mai avusese un guturai puternic şi cu o lună înainte, aşa că acum era foarte istovită, mai ales după toată agitaţia de dinainte de Crăciun.

— Arăţi groaznic, spuse William, vesel, când Sarah coborî în dimineaţa de Anul nou. El era deja în bucătărie şi făcea cafea.

— Mulţumesc, replică ea, melancolică, după care îl întrebă dacă nu era şi el de părere că Phillip ar fi mai fericit aici dacă i-ar aduce mai mulţi cai.

— Nu-ţi mai face griji pentru el, Sarah. Copiii au viaţa lor, independentă de cea a părinţilor.

— Dar e doar un băieţel, spuse ea, umplându-i-se brusc ochii de lacrimi. Şi e singurul nostru copil. După care începu efectiv să plângă, gândindu-se la fetiţa care se prăpădise în timpul războiului, scumpetea drăgălaşă pe care o iubise atât de mult, şi la băiatul ăsta care parcă nu mai avea nevoie de ea. Uneori, simţea că i se rupe inima de durere. I se părea îngrozitor să-l ştie atât de departe şi să nu mai aibă alţi copii, dar de la întoarcerea lui William nu mai rămăsese însărcinată. Doctorii o asigurau că mai putea avea copii, dar pur şi simplu nu se mai întâmplase.

— Biata de tine, o alină William, ţinând-o în braţe. E tare răutăcios că se poartă atât de distant.

Nici William nu reuşise să se apropie de el, deşi încercase în fel şi chip. Numai că îi fusese foarte greu, după o absenţă de şase ani, la întoarcerea din război, să stabilească o relaţie trainică. William era conştient că niciodată nu avea să izbutească să se apropie prea mult de fiul său. Totodată, intuia că Phillip nu-l putea ierta pentru că plecase în război şi nu fusese acolo la momentul potrivit, la fel cum o blama şi pe Sarah pentru moartea surioarei lui. Nu mai pomenise niciodată despre acest lucru după izbucnirea pe care o avusese la înmormântare, dar William intuia că acestea erau sentimentele lui; dar nu-i împărtăşi nimic din toate astea soţiei sale.

William o convinse să se bage la loc în pat, dându-i o supă fierbinte şi ceai. Sarah rămase întinsă şi plânse din cauza lui Phillip, apoi desenă şi în cele din urmă aţipi. William veni de mai multe ori sus să vadă ce face şi cum se simte. Ştia că, de fapt, problema ei era oboseala excesivă. Dar când răceala îi coborî la plămâni, chemă doctorul să o consulte. Îşi făcea mari griji din cauza ei, nu putea suporta ideea de a o şti bolnavă şi se purta de parcă se temea să nu o piardă.

— Eşti caraghios, zău aşa. Mă simt excelent, îl contrazise ea tuşind îngrozitor, atunci când

William i-a spus că apelase la un medic.

— Vreau să-ţi prescrie ceva pentru tuse, să nu faci cumva vreo pneumonie, declară William categoric.

— Ştii bine că nu pot să sufăr medicamentele, ripostă ea, morocănoasă.

Doctorul, un bătrânel simpatic din satul vecin, veni totuşi. Se retrăsese acolo după război. Era un om foarte amabil, dar pe ea tot o deranja prezenţa lui, repetându-i că nu are nevoie de niciun medic.

— *Bien sür, Madame.* Dar *Monsieur le Duc*… nu e bine să-şi facă griji, îi răspunse el cu tact, iar Sarah se înmuie, în timp ce William ieşea din cameră să-i mai aducă o ceaşcă de ceai. Când se întoarse, îşi găsi soţia foarte supusă şi cam surprinsă.

— Ei, cum e, scapă cu viaţă? îl întrebă el pe doctor jovial, după care bătrânelul zâmbi şi o mângâie uşor pe Sarah pe genunchi, pregătindu-se de plecare.

— Nici nu încape îndoială, şi chiar mulţi ani de-aici înainte. Îi zâmbi lui Sarah, prefăcându-se dintr-odată sever. O să staţi în pat, totuşi, până vă întremaţi, *n'est-ce pas?*

— Da, domnule, îi răspunse ea, cuminte, iar William se întrebă cum de reuşise să o facă atât de docilă. Toată împotrivirea de mai înainte se risipise ca prin minune, iar Sarah părea liniştită şi calmă.

Doctorul nu-i prescrisese niciun fel de medicament, din motivele pe care i le explicase cât lipsise William din cameră, dar îi recomandase insistent să bea supe şi ceaiuri fierbinţi şi să continue să stea în pat. După ce medicul plecă, William se întrebă dacă nu cumva era prea bătrân şi îşi uitase poate meseria. Existau o sumedenie de medicamente ce puteau fi luate acum pentru a nu face pneumonie sau TBC, ori el nu era convins că supa era soluţia optimă. Ba chiar se gândea să o ducă la Paris, pentru o consultaţie.

Când urcă înapoi, o găsi întinsă în pat şi privind gânditoare pe fereastră. Se apropie de ea cu căruciorul şi o mângâie pe obraz. Nu mai avea febră, dar tot tuşea rău, ceea ce îl îngrijora foarte tare.

— Dacă până mâine dimineaţă nu te simţi mai bine, vreau să te duc la Paris, îi spuse el calm. Sarah însemna prea mult pentru el şi nu voia să rişte cumva să o piardă.

— Mă simt perfect, replică ea liniştită, cu o expresie ciudată în ochi. Mă simt perfect… continuă zâmbind, dar cam proastă. Nu-şi dăduse seama singură. Fusese atât de ocupată în ultima lună, gândindu-se doar la Crăciun şi la Whitfield's, la bijuterii. Dar acum…

— Ce vrei să spui? se încruntă el. Sarah se lăsă pe spate, râzând.

Aşezându-se mai bine în pat, se trase lângă el şi, sărutându-l tandru, mai fericită ca niciodată, şopti:

— Sunt însărcinată.

Pe moment, William nu avu nicio reacţie. Apoi, după o clipă, se uită la ea, uluit.

— Ce? Acum?

— Aha! Radia de bucurie. Se rezemă la loc, cu spatele în perne. Cred că sunt în două luni. Am fost atât de absorbită de treburi, că am uitat de orice altceva.

— Doamne Sfinte! William se prăbuşi în cărucior, o luă de mână şi îi sărută degetele. Eşti extraordinară!

— Dar n-am făcut-o singură, să ştii. Mi-ai dat şi tu o mână de ajutor…

— Oh, iubito… Se trase mai aproape de ea, ştiind cât de mult îşi dorea Sarah un copil. Iar dorinţa ei se împlinea acum, după trei ani în care renunţaseră amândoi la orice speranţă în această privinţă. Sper să fie fetiţă, îi zise el, încet, ceea ce ştia că îşi dorea şi ea, dar nu pentru a o înlocui pe Lizzie, ci pentru a compensa atitudinea lui Phillip. William nici măcar nu-şi văzuse vreodată acea

fiică şi dorea din tot sufletul să aibă o fetiţă. Sarah spera şi ea, în taină, ca naşterea unui copilaş să-l vindece şi pe Phillip de amărăciune. O iubise atât de mult pe Lizzie, încât după moartea ei fusese cu totul altul, mereu supărat şi rece cu mama lui.

William se ridică din cărucior şi se întinse lângă Sarah.

— Oh, iubito, ce mult te iubesc.

— Şi eu te iubesc, îi şopti ea, îmbrăţişându-l strâns. Râmaseră aşa multă vreme, gândindu-se ce binecuvântaţi erau, privind încrezător spre viitor.

19

— Nu sunt sigură, spuse Sarah încruntându-se, în timp ce privea împreună cu Emanuelle noile piese. Abia fuseseră livrate de acelaşi atelier de unde se aproviziona şi Chaumet, dar Sarah nu era convinsă că îi plac. Tu ce părere ai?

Emanuelle luă în mână una dintre brăţările masive. Erau brăţări cu verigi din aur roşiatic, încrustate cu diamante şi rubine.

— Cred că sunt foarte şic şi foarte frumos lucrate, se pronunţă ea în cele din urmă. Emanuelle era foarte elegantă în ultima vreme, cu părul roşcat strâns într-un coc şi îmbrăcată cu un taior negru de la Chanel, ceea ce îi dădea un aer foarte distins. Stăteau amândouă în biroul lui Sarah.

— Cred că sunt şi foarte scumpe, recunoscu Sarah. Nu-i plăcea să cheltuiască prea mult pe astfel de lucruri, deşi ştia că bijuteriile cu lucrături excepţionale implică preţuri astronomice. Refuza să facă rabat la calitate şi să recurgă la meşteri mai slabi sau la pietre de valoare inferioară. Crezul ei era ca de la Whitfield's să se cumpere doar bijuterii de cea mai bună calitate.

— Nu cred să-i pese cuiva, zise Emanuelle, zâmbind. Traversă alene încăperea ca să admire în oglindă o brăţară. Oamenilor le place să plătească pentru ceea ce cumpără. Le place calitatea, linia. Le plac piesele vechi, dar şi ale dumneavoastră, *Madame.* Şi acum i se adresa astfel, chiar şi după atâţia ani. Se cunoşteau bine de unsprezece ani, de când Emanuelle venise să o ajute la naşterea lui Phillip.

— Poate că ai dreptate, decise Sarah, în cele din urmă. Piesele sunt frumoase. Am să-i spun că le iau.

— Bun.

Emanuelle era mulţumită. Petrecuseră întreaga dimineaţă analizând diferite probleme. Era ultimul drum al lui Sarah la Paris înainte ca sarcina să ajungă la termen. Se aflau la sfârşitul lui iunie, iar ea urma să nască peste două săptămâni. William nu voia să rişte însă absolut nimic de astă dată. Îi spusese soţiei lui, cu luni de zile înainte, că n-avea de gând să mai facă iar pe mamoşul cu ea, mai ales după ce aflase ce se întâmplase în absenţa lui, la cea de-a doua naştere.

— Dar eu vreau să nasc aici, îi spusese ea din nou când plecau de la castel, însă William nici nu voia să audă.

Veniseră la Paris să locuiască în apartamentul pe care îl cumpăraseră în cele din urmă în primăvară. Avea trei dormitoare frumoase şi două camere pentru servitori, un salon superb, un birou, un budoar lângă dormitorul lor, o sufragerie foarte plăcută şi o bucătărie. Sarah izbutise să-şi facă timp pentru a se ocupa personal de decorarea apartamentului. Din dormitorul lor aveau o privelişte frumoasă spre Jardin des Tuileries şi, ceva mai încolo spre Sena.

Apartamentul era situat totodată în apropiere de Whitfield's, ceea ce lui Sarah îi convenea, dar şi în preajma câtorva dintre magazinele ei preferate. De data asta îl aduseseră pe Phillip cu ei. Băiatul era furios că nu stătea la castel sau măcar în altă parte, dacă nu la Whitfield, şi susţinea că se plictiseşte la Paris. Sarah angajase un fel de preceptor, un tânăr care să-l ducă la Luvru, la Turnul Eiffel sau la Grădina zoologică, atunci când nu putea să meargă ea cu el. Trebuia să recunoască însă că, în ultimele două săptămâni de când băiatul venise acasă, abia dacă se mai putea mişca. Pruncul din pântece pusese parcă stăpânire pe toată existenţa ei.

Lucrul acesta îl deranja şi pe Phillip. Îi povestiseră în vacanţa de primăvară despre copilul pe care îl aşteptau, iar Phillip îi privise cu disperare şi groază. După aceea, Sarah îl auzi

spunându-i lui Emanuelle că i se pare ceva dezgustător.

Phillip şi Emanuelle erau foarte apropiaţi, iar singurul lucru care îi făcea plăcere băiatului era să se ducă în vizită la ea la magazin şi să se uite la bijuterii; aşa se întâmplă şi în după-amiaza aceea, când Sarah îl lăsă cu Emanuelle pentru a-şi putea rezolva nişte treburi de una singură. Phillip aprecie că unele piese erau foarte frumoase. Emanuelle încercă să-i spună că şi copilaşul avea să fie foarte drăguţ, dar Phillip răspunse că, după părerea lui, toţi bebeluşii erau proşti. Elizabeth nu fusese, mai adăugă el cu tristeţe, dar asta era altceva.

— Nici tu n-ai fost prostuţ, ripostă Emanuelle cu blândeţe. Şedeau acum şi mâncau prăjituri şi beau cacao fierbinte în biroul ei. Sarah avea de rezolvat unele treburi înainte de a se interna în spital. Ai fost un băieţel minunat, mai adăugă Emanuelle pe un ton blajin, vrând să-l îmbuneze. Crescând, se făcuse foarte dur şi arţăgos. Aşa a fost şi surioara ta. Când îi pomeni de Lizzie, zări o nouă expresie pe chipul lui Phillip, ceea ce o determină pe Emanuelle să schimbe subiectul. Poate că o să fie fetiţă.

— Urăsc fetele… După care se hotărî să nuanţeze afirmaţia: Cu excepţia ta. Ceea ce spuse în continuare o lăsă perplexă: Ai vrea să te măriţi cu mine într-o bună zi? Vreau să zic, dacă n-ai să fi măritată până atunci.

Ştia că Emanuelle avea deja o vârstă – douăzeci şi opt de ani, şi îşi dădea seama că până la eventuala lor căsătorie va avea vreo patruzeci, dar lui i se părea cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, mai drăguţă chiar decât mama lui. Mama lui arătase foarte bine şi ea până ce se umflase şi se îngrăşase din cauza copilului. Emanuelle îi spuse că, la vârsta lui, nu putea fi gelos pe un prunc. Dimpotrivă, ideea de a fi fratele mai mare pentru viitorul copilaş ar trebui să-l entuziasmeze. Dar situaţia era cu totul alta în ceea

ce îl priveşte. Ideea nu-l încânta deloc. Emanuelle îşi dădea seama că băiatul era foarte supărat.

— Mi-ar plăcea să mă mărit cu tine, Phillip. Asta înseamnă că ne-am logodit? întrebă ea, radiind de bucurie şi oferindu-i altă prăjitură.

— Aşa presupun. Dar nu-ţi pot cumpăra niciun inel. Tata nu-mi dă niciodată bani.

— Nu face nimic. Până atunci, împrumut eu unul de la magazin.

Phillip încuviinţă din cap şi aruncă o privire obiectelor de pe biroul ei, după care o surprinse din nou spunând:

— Aş vrea să lucrez aici cu tine într-o bună zi, Emanuelle… după ce ne căsătorim.

— Zău? Emanuelle părea amuzată. Îl tachină puţin: Credeam că vrei să trăieşti în Anglia. Dar poate că băiatul descoperise între timp că Parisul nu era chiar atât de rău. Se întreba şi ea care să fie substratul real.

— Am putea deschide un magazin acolo. La Londra. Mi-ar plăcea.

— La un moment dat o să trebuiască să le spunem părinţilor tăi, zise ea, punând jos ceaşca de ceai, tocmai când Sarah intra în încăpere; arăta de-a dreptul uriaşă, dar încă foarte drăguţă, într-o rochie făcută de Dior, în vara aceea, pentru ea.

— Ce să-mi spuneţi? întrebă Sarah, aşezându-se.

Emanuelle găsea foarte inconfortabilă o sarcină şi spera să nu facă niciodată copii, luându-şi în acest scop toate precauţiile. Naşterile dificile ale lui Sarah o convinseseră să nu-şi dorească copii. Nu înţelegea cum de Sarah mai putea concepe să treacă iar prin aşa ceva.

— Phillip vrea să deschidă un magazin la Londra. Un alt Whitfield’s, anunţă Emanuelle, mândră. Intuise că băiatul nu ar fi vrut să-i spună mamei lui despre logodnă, aşa că trecu peste acest subiect.

— Ce idee bună, făcu Sarah zâmbind. Sunt convinsă că tatăl tău va fi încântat. Eu una, însă, nu sunt sigură că am să mai pot face faţă la aşa ceva. Ultimul an, de la inaugurarea magazinului din Paris, o epuizase literalmente.

— Va trebui să aşteptăm până ce creşte Phillip, ca să se ocupe de magazin.

— Eu vreau, spuse el cu expresia aceea de încăpăţânare pe care Sarah i-o cunoştea atât de bine.

Sarah îi propuse să meargă amândoi la o plimbare prin Bois de Boulogne, iar Phillip se despărţi cu părere de rău de Emanuelle, sărutând-o pe amândoi obrajii şi strângând-o de mână pentru a-i reaminti de logodna lor.

Se plimbară aşadar prin parc, iar Phillip se arătă mai vorbăreţ ca de obicei. Sporovăi despre Emanualle, despre magazin, Eton şi Whitfield. Nu dădu semne de nervozitate din cauza mersului lent şi greoi al lui Sarah. Îi era milă de ea, văzând-o cât de greu îi era acum.

Când ajunseră la apartament, William îi aştepta. În seara aceea cinară la Brasserie Lippe. Lui Phillip îi plăcea întotdeauna acolo. În următoarele două săptămâni, Sarah i se dedică în exclusivitate, ştiind că după naşterea copilului timpul ei avea să fie mult mai limitat. Intenţionau să se întoarcă la castel imediat după naşterea copilului şi când doctorii i-ar îngădui lui Sarah să călătorească. Medicii ar fi vrut să o interneze cu o săptămână înainte de termen, dar Sarah refuză categoric, invocând faptul că în Statele Unite nimeni nu procedează aşa. În Franţa, în schimb, femeile se internau în clinici particulare cu o săptămână sau două înainte de a naşte, unde erau cocoloşite şi îngrijite, iar după aceea mai rămâneau internate încă două săptămâni. Dar ea n-avea de gând să stea degeaba într-o clinică, oricât de elegantă ar fi fost instituţia respectivă.

Treceau în fiecare zi pe la magazin, iar Phillip se arătă foarte entuziasmat când achiziţionară o brăţară cu smaralde, ca şi într-o altă după-amiază, când Emanuelle îi povesti că vânduseră două inele într-o singură dimineaţă. Uluitor mai ales era însă faptul că unul dintre inele fusese vândut lui Jean-Charles de Martin, amantul ei. De fapt, i-l cumpărase pretinzând că era pentru soţia lui. După care, când Emanuelle se înfuriase de-a binelea, scosese inelul din cutie şi i-l pusese ei pe deget. Acum îl purta, iar Sarah ridică din sprâncene, mirată, văzându-l la mâna lui Emanuelle.

— Asta înseamnă că e ceva serios? o întrebă Sarah, ştiind totuşi cât de multe bijuterii cumpăra de obicei de Martin pentru soţia şi prietenele lui, de la alţi bijutieri.

— Înseamnă doar că m-am ales cu un inel frumos, replică Emanuelle, realistă. Ea nu-şi făcea iluzii. Dar avea câţiva clienţi foarte interesanţi. Mulţi dintre bărbaţii care cumpărau bijuterii de la ei o făceau atât pentru amante, cât şi pentru neveste. Duceau existenţe complicate şi ajunseseră cu toţii să-şi dea seama că Emanuelle era un om discret, în care puteau avea încredere.

În după-amiaza aceea se întoarseră mai târziu în apartamentul lor. Phillip se duse la cinema împreună cu preceptorul lui. Era un tânăr minunat, student la Sorbona. Vorbea fluent atât englezeşte, cât şi franţuzeşte, iar lui Phillip îi plăcea mult de el.

Erau în luna iulie, iar la Paris vremea devenise caniculară şi sufocantă. Se aflau deja de două săptămâni acolo, iar Sarah aştepta cu nerăbdare clipa reîntoarcerii la castel. Era atât de frumos acolo, acasă, pe timpul ăsta. Considera că era mare păcat să-şi irosească vara la Paris.

— Asta nu se cheamă „irosit”, spuse William pe un ton meditativ. Sarah arăta ca o balenă pe plajă, aşa cum stătea pe pat, îmbrăcată cu o pijama roz de satin. Nu ţi-e cald în chestia aia? o întrebă el.

Doar privind-o, avea senzaţia de ceva inconfortabil. De ce nu ţi-o scoţi?

— Nu vreau să ţi se facă rău când mă vezi cum arăt.

Dar William se îndreptă alene spre pat, mişcându-şi căruciorul.

— Nimic în ceea ce te priveşte nu poate să mă dezguste.

William avea un mic sentiment de tristeţe, ştiind că de data asta nu putea să fie lângă ea când va naşte. Se simţea oarecum dat la o parte de medicii parizieni de înaltă clasă şi de faptul că evenimentul avea să se petreacă la clinică; dar, desigur, aceasta fusese dorinţa lui pentru a o şti în siguranţă.

Sarah dormi în noaptea aceea, în timp ce William se perpeli de căldură. La patru dimineaţa îl trezi. O apucaseră durerile. William se îmbrăcă, chemă servitoarea să o ajute pe Sarah să se îmbrace, apoi o duse cu maşina la Neuilly, la clinica pe care o aleseseră. Sarah avea deja dureri mari la plecarea de acasă şi aproape că nu scoase nicio vorbă pe scurtul traseu spre spital. După ce o internă pe Sarah, William rămase în aşteptare, nervos, până la amiază, temându-se în sinea lui ca naşterea să nu fie la fel de dificilă ca primat dată. Doctorii promiseră să o ţină sub oxigen, asigurându-i că metodele folosite erau moderne şi confortabile. Cu toate acestea, naşterea nu putea fi uşoară pentru o femeie care avea în pântece un copilaş voinic. În cele din urmă, la ora unu şi jumătate, doctorul ieşi şi se apropie de William, zâmbindu-i vesel:

— *Monsieur,* aveţi un fiu frumos.

— Şi soţia mea? întrebă William îngrijorat.

— A avut mult de furcă, recunoscu medicul cu un aer grav, dar totul a decurs cum trebuie. I-am dat un somnifer ca să poată dormi puţin. O veţi putea vedea peste câteva momente.

Când intră la Sarah, William o găsi înfăşurată în cearşafuri albe, foarte palidă şi buimacă. Parcă nici

nu ştia unde se află sau de ce se află acolo. Îi tot spunea lui William că trebuie să se ducă la magazin în după-amiaza aceea şi să nu uite să-i scrie lui Phillip la Eton.

— Ştiu, iubito… e-n regulă.

Rămase lângă ea, iar pe la ora patru şi jumătate Sarah începu să se mişte, privindu-l şi uitându-se derutată prin salon. William se apropie de ea, o sărută pe obraz şi îi spuse despre copilaşul lor. William nu-l văzuse încă, dar asistentele medicale îi spuseseră că e tare drăguţ. Cântărea patru kilograme şi o sută de grame, aproape la fel de mare pe cât fusese şi Phillip, iar William îşi putea închipui cât de greu îi fusese lui Sarah doar văzând cât era de extenuată.

— Unde e? întrebă ea, uitându-se prin cameră.

— În camera de nou-născuţi, or să-l aducă imediat. Doctorii au vrut ca mai întâi să dormi puţin. Sărutând-o iar, o mai întrebă: A fost cumplit?

— A fost ciudat… îl privea visătoare, ţinându-l de mână şi încercând să se concentreze. Mi-au tot pus o mască şi mi s-a făcut greaţă… mă simţeam ca beată, aveam senzaţia că totul era undeva departe. Mă durea în continuare, dar nu eram capabilă să le spun.

— Poate că asta e metoda lor. Bine că măcar erau amândoi teferi şi că nu se întâmplase nimic rău.

— Mi-a plăcut mai mult când m-ai ajutat tu să nasc, spuse ea tristă. De data asta totul fusese straniu, străin, atât de aseptic. Nici măcar nu-i arătaseră copilul.

— Îţi mulţumesc. Dar nu-i cine ştie ce de capul meu ca mamoş.

Aduseră însă copilul în salonul lui Sarah şi toată durerea părea dată uitării. Era un băieţel frumos şi dolofan, cu părul negru şi ochi albaştri. Semăna leit cu William. Luându-l în braţe, Sarah izbucni în plâns. I se părea perfect, un copilaş minunat. Îşi

dorise, ce-i drept o fetiţă, dar acum nu-i mai părea rău că visul ei nu se împlinise. Tot ce conta era că îl avea pe acest băieţaş minunat şi că era sănătos. Se hotărâseră să-l boteze Julian, ca pe un văr mai îndepărtat de-al lui William. Sarah insistă ca al doilea nume să fie William, ceea ce tatălui i se păru o prostie, dar până la urmă consimţi. Când i-l luară din nou, Sarah începu să plângă. Nu înţelegea de ce procedau aşa. Doar avea o asistentă personală şi o rezervă numai pentru ea. Ba chiar şi salonaş şi baie, dar medicii susţineau că nu era igienic să lase copilul acolo prea multă vreme. Era ţinut în salonul pentru nou-născuţi, în condiţii de sterilitate perfectă. După ce i-l luaseră pe Julian, Sarah îşi şterse nasul şi îl privi pe William, copleşită în cele din urmă de emoţiile de peste zi. Brusc, William avu un sentiment de vinovăţie pentru că o adusese aici, dar îi făgădui să o ia repede acasă.

A doua zi îi aduse pe Phillip şi pe Emanuelle în vizită. Văzându-l prin geamul de la salon, acesta decretă că băieţelul era frumos. Sugarii nu puteau fi văzuţi de vizitatori. Sarah ura din ce în ce mai mult clinica aceea. Phillip se uită la Julian prin geam, după care ridică din umeri şi se întoarse cu spatele, evident neimpresionat, ceea ce pe Sarah o mâhni. Părea supărat din cauza copilaşului, şi nici cu mama lui nu se purtă prea frumos.

— Nu crezi că-i tare drăgălaş? îl întrebă Sarah, plină de speranţă.

— Da, merge. E îngrozitor de mic, spuse Phillip cu dispreţ. Iar William râse amar, ştiind prin ce trecuse biata Sarah din cauza lui.

— Ba nouă nu ni se pare aşa, tinere, patru kilograme şi ceva înseamnă un monstru!

Fusese o glumă, desigur, căci exceptând greutatea pe care o avusese la naştere, Julian era adorabil, după cum constata Sarah de fiecare data când i-l aduceau la alăptat. După ce sugea,

rămânea cuibărit lângă ea, dar, ca la comandă, o asistentă îşi făcea imediat apariţia şi i-l lua.

Când William veni să o vadă în a opta zi de la internare, aducându-i un buchet de flori proaspete, o găsi pe Sarah în salonaş, cu ochii scăpărând de mânie.

— Dacă într-o oră nu mă scoţi de aici, îl iau pe Julian şi plec aşa cum sunt, în cămaşă de noapte. Mă simt perfect, nu sunt bolnavă. Şi ăştia nu mă lasă să stau deloc cu băieţelul meu.

— Bine, draga mea, zise William, care se aşteptase la această scenă. Mâine, îţi promit.

A doua zi îi luă pe amândoi acasă, în apartamentul lor, iar după alte două zile se reîntoarseră la castel. Julian dormea fericit în braţele lui Sarah.

De ziua ei, în august, Sarah îşi revenise complet. Era din nou subţire, se simţea bine şi în putere, încântată de băieţelul ei. Închiseseră magazinul pentru luna august. Emanuelle se afla pe un iaht în sudul Franţei, iar Sarah nu avea de ce să se preocupe de afaceri. În septembrie, când Phillip plecă înapoi la şcoală, se duseră câteva zile la Paris, Sarah luându-l şi pe Julian cu ea. Îl duceau cu ei peste tot, iar uneori dormea cuminte într-un coş, la ea în birou.

— Ce băieţel liniştit, comenta toată lumea. Tot timpul zâmbea, râdea şi gângurea. De Crăciun, putea sta deja în şezut. Toată lumea îl adora. Toată lumea, cu excepţia lui Phillip. Se îmbufna ori de câte ori îl vedea. Şi întotdeauna găsea de spus ceva urât la adresa lui. Lui Sarah i se rupea inima de durere, căci nădăjduise ca Phillip să-şi iubească frăţiorul. Situaţia era însă cu totul alta. În loc de dragoste frăţească, Phillip se purta mereu distant şi urâcios.

— E gelos, ce să-i faci, spuse William, acceptând lucrurile aşa cum erau, spre deosebire de Sarah, care suferea întotdeauna pentru ceea ce

nu ieşea cum voia ea. Aşa e el, mai adăugă William.

— Dar nu e drept. Julian e un băieţel atât de drăgălaş, nu merită să se poarte aşa cu el. Toată lumea îl iubeşte, în afară de Phillip.

— Să dea Domnul ca toată viaţa lui să-i fie antipatic unei singure persoane. Ar fi un om tare norocos, comentă William, realist.

— Dar nu şi dacă persoana aceea este tocmai fratele lui.

— Uneori, aşa se întâmplă în viaţă. Nu e obligatoriu ca fraţii să fie prieteni. Uită-te la Cain şi Abel.

— Eu nu pot înţelege aşa ceva. Era înnebunit după Lizzie. Sarah oftă. Iar când eram mici, Jane şi cu mine ne adoram pur şi simplu.

Situaţia rămăsese, de fapt, neschimbată în privinţa surorii ei, deşi acum nu se mai vedeau. După război, Jane se recăsătorise şi se mutase la Chicago, iar apoi la Los Angeles, fără să mai vină vreodată în Europa. Sarah, la rândul ei, nu se ducea niciodată în State, darămite tocmai în California. Acum îi venea greu să o ştie pe Jane măritată cu un bărbat pe care ea nu-l cunoştea. Dar asta era situaţia, cum se întâmplă de atâtea ori în viaţă. Oricât de apropiate fuseseră, acum trăiau departe una de alta. O iubea însă la fel de mult şi îşi scriau des, Sarah îmboldind-o mereu să vină în Europa.

Dar independent de gândurile şi intenţiile părinţilor lui, Phillip nu-şi schimbă sentimentele în favoarea lui Julian. Iar când Sarah încercă să discute cu el acest subiect, Phillip se eschivă, până ce, Sarah insistând, băiatul explodă:

— Uite ce e, n-am nevoie de alt copil în viaţă. Am avut deja o fetiţă.

Reacţia lui denota într-un fel faptul că i se părea parcă prea dur să accepte din nou riscul, fie el infim, de a pierde o fiinţă iubită. Poate că ţinuse prea mult la Lizzie şi suferea încă pentru că o

pierduse. Ca urmare, luase hotărârea să nu-l iubească niciodată pe Julian. Ceea ce era foarte trist pentru ambii copii.

William şi Sarah îl duseră pe Julian să-şi cunoască singura bunică rămasă în viaţă. Erau acum cu toţii împreună la Whitfield, de Crăciun. Bătrâna ducesă era încântată de băieţel. Spunea că în viaţa ei nu văzuse un copil mai fericit. Parcă radia raze de soare, făcându-i pe toţi din jur să surâdă când îl priveau.

În anul acela, la Whitfield, petrecură un Crăciun deosebit de frumos. Mama lui William avea acum nouăzeci şi şase de ani şi şedea în cărucior, dar rămăsese la fel de vioaie şi de spirituală. Era omul cel mai de treabă, femeia cea mai bună pe care o întâlnise Sarah în viaţa ei. Bătrâna ducesă îl adora, firește, pe William. Fiul ei îi adusese în dar o splendidă brăţară cu diamante şi, deşi mama lui murmură că era mult prea bătrână pentru un obiect atât de frumos, se vedea limpede cât era de încântată, căci pe toată durata sejurului lor la Whitfield nu-şi scoase deloc bijuteria de la mână. Când se despărţiră de Anul nou, îl strânse pe William în braţe, spunându-i că fusese un fiu extraordinar de bun şi că o făcuse întotdeauna nespus de fericită.

— De ce crezi că mi-a spus toate astea? întrebă William cu lacrimi în ochi, la plecare. A fost întotdeauna atât de bună cu mine, adăugă el, întorcându-se cu spatele, jenat de faptul că plângea în faţa lui Sarah. Dar era efectiv înduioşat de mama lui.

Bătrâna ducesă îl sărutase pe obrăjorii de îngeraş pe micuţul Julian, apoi pe Sarah, mulţumindu-i pentru frumoasele daruri de la Paris. Două săptămâni mai târziu se stinse din viaţă în somn. Sufletul ei se întorcea alături de soţul ei şi de Ziditor, după o viaţă petrecută în fericire la Whitfield.

William era foarte zguduit de moartea ei, dar recunoştea totodată că mama lui avusese o viaţă frumoasă şi că trăise până la adânci bătrâneţi. În anul acela ar fi urmat să împlinească nouăzeci şi şapte de ani, iar toată viaţa se bucurase de o sănătate de fier. Avea de ce să fie recunoscător, se gândi el pe când se aflau în cimitirul din Whitfield. La înmormântare luară parte regele George şi regina Elizabeth, rudele şi prietenii ei care mai erau încă în viaţă, precum şi toţi cei care o cunoscuseră.

Phillip părea a-i resimţi acut absenţa.

— Asta înseamnă că n-am să mai pot veni aici? întrebă el cu ochii în lacrimi.

— Aşa e, pentru un timp nu, recunoscu William cu tristeţe. Dar domeniul te va aştepta. Într-o bună zi va fi al tău. Vom încerca să venim pentru scurte perioade în fiecare vară. Dar nu mai poţi veni aici în vacanţe şi la sfârşit de săptămână, cum făceai când trăia bunica. Nu s-ar cădea să stai singur aici cu servitorii. Poţi veni la La Marolle, sau la Paris, sau să stai la verii tăi.

— Nu vreau ce-mi propui tu, răspunse el, obraznic. Eu vreau să stau aici.

William nu prea vedea însă cum ar fi fost posibil aşa ceva. Când avea să studieze la Cambridge, putea desigur veni aici de unul singur. Dar asta însemna să mai aştepte încă şapte ani şi să se mulţumească până atunci cu scurtele sejururi în timpul verii.

În primăvară însă, William înţelese că nu putea lipsi atât de mult de la Whitfield, aşa cum plănuise iniţial. Fără niciun membru al familiei prezent pe domeniu, treburile rămâneau de fapt nesupravegheate, fără cineva care să poată lua vreo decizie la nevoie. Era uimit să constate cât de multe lucruri făcea de fapt mama lui când trăia, părându-i-se brusc dificil să administreze domeniul fără ea.

— Nu-mi place deloc ideea asta, recunoscu el într-o seară faţă de Sarah, citind pagini şi pagini de plângeri din partea administratorilor domeniului. Dar cred cu adevărat că ar trebui să-mi petrec mai multă vreme acolo. Te deranjează mult?

— De ce să mă deranjeze? zâmbi ea. Acum mă pot duce cu Julian peste tot. Avea opt luni şi putea încă să-l ţină foarte bine în braţe. Iar Emanuelle se descurcă perfect cu magazinul. Mai angajase încă două fete care lucrau acolo, aşa că avea acum patru persoane care se ocupau de magazin, iar afacerile prosperau. Nu mă deranjează să petrec câtva timp la Londra.

Îi plăcuse întotdeauna acest oraş. Iar Phillip putea veni şi el să stea cu ei la Whitfield în weekend, ceea ce Sarah ştia că avea să-i facă mare plăcere băiatului.

Petrecură toată luna aprilie acolo, cu excepţia unei scurte excursii, de Paşti, la Cap d'Antibes. Se întâlniră cu soţii Windsor la o petrecere, iar Wallis ţinu morţiş să sublinieze că îşi cumpărase câteva bijuterii foarte frumoase de la magazinul lui Sarah din Paris. Părea foarte impresionată de piesele pe care le aveau ei de vânzare, mai cu seamă de noile creaţii ale lui Sarah. Toată Londra discuta despre Whitfield's.

— De ce nu deschizi şi aici un magazin? o întrebă William într-o seară, plecând de la o petrecere unde trei doamne o asaltaseră cu întrebările.

— La Londra? Atât de repede? Trecuseră numai doi ani de la inaugurarea magazinului din Paris şi o cam îngrijora ideea de a se extinde deja şi de a fi nevoită să petreacă mai multă vreme la Londra. Una era să stea cu el aici, şi cu totul altceva să trebuiască să facă permanent naveta peste Canalul Mânecii, între Londra şi Paris. În plus, voia să stea acum cât mai mult timp cu Julian, până nu se făcea mai mare şi se îndepărta de ea, aşa cum se

întâmplase cu Phillip. Ştia cât de repede fugeau aceste clipe minunate.

— Ar trebui să găseşti o persoană foarte competentă care să se ocupe de magazin. Stai puţin – făcu William, rămânând pe gânduri, ca şi cum încerca să-şi amintească de ceva care îi scăpa – ştiam un om minunat la Garrard's. Foarte politicos, foarte priceput, tânăr, dar cam de modă veche totuşi, însă exact pe gustul englezilor, manierat şi respectuos faţă de vechile tradiţii.

— Şi ce te face să crezi că ar vrea să plece de la ei? Doar sunt cei mai prestigioşi bijutieri din Anglia. Poate să-l şocheze ceva atât de nou ca Whitfield's.

— Mi-a făcut întotdeauna impresia că era oarecum subestimat, lăsat deoparte, dar e un om foarte capabil. Am să trec pe acolo săptămâna viitoare, să văd dacă dau de el. Putem să-l invităm la masă dacă eşti de acord.

Sarah zâmbi încântată, nevenindu-i să creadă că puneau la cale altă trăsnaie.

— Nu ştiu cum faci, dar parcă vrei mereu să îmi dai tot mai mult de furcă, nu crezi?

Dar, de fapt, ideea i se părea extraordinară. O încânta felul în care el o încuraja şi o ajuta să facă tot ceea ce îşi dorea cu adevărat. Ştia că fără el n-ar fi izbutit.

Ţinându-se de cuvânt, în după-amiaza următoare William trecu pe la Garrard's şi îi cumpără lui Sarah un superb inel cu diamant, foarte vechi. În timp ce se ocupa de cumpărarea inelului, zări persoana pe care o căuta. Nigel Holbrook. În marţea următoare, stabili o întâlnire cu el la prânz, la Savoy Grill.

În clipa în care intră în restaurant, Sarah îl identifică imediat după descrierea pe care i-o făcuse William. Era un bărbat înalt şi subţiratic, foarte palid, cu părul blond-cenuşiu şi cu o mustăcioară tunsă scurt. Purta un costum în dungi şi arăta mai degrabă a bancher sau avocat. Avea o

anumită eleganţă, fiind o persoană foarte distinsă şi politicoasă. Se arătă, aşadar, extrem de rezervat auzind propunerea lui William şi a lui Sarah. Le spuse că lucra la Garrard's de şaptesprezece ani, de la vârsta de douăzeci şi doi de ani, şi că îi venea greu să ia în consideraţie ideea de a pleca de la ei, deşi recunoştea că perspectiva unei noi afaceri, cum era cea pe care i-o propuneau ei, îl tenta enorm.

— Mai cu seamă, adăugă el liniştit, având în vedere renumele magazinului dumneavoastră din Paris. Am văzut câteva dintre cele ce aţi înfăptuit acolo, Înălţimea voastră, îi spuse el lui Sarah, şi sunt efectiv minunate. Ba am fost chiar surprins. Francezii sunt destul de superficiali… dacă e după ei.

Sarah râse auzind această dovadă de şovinism, dar ştia perfect la ce se referea el. Dacă n-ar fi dat suficientă atenţie atelierelor unde îşi executa bijuteriile, francezii ar fi fost înclinaţi să facă rabat la calitate, lucru cu care ea nu era deloc de acord. Îi făceau plăcere cuvintele lui şi, cu atât mai mult, bunul renume pe care constata că îl are magazinul ei.

— Vrem să ne menţinem în această afacere multă vreme. Vrem să facem lucrurile aşa cum se cuvine să fie făcute, domnule Holbrook.

Domnul Holbrook era cel de-al doilea fiu al unui general englez şi crescuse în India şi în China. Se născuse la Singapore şi se pasionase de bijuterii încă de mic copil, în India. În tinereţe, lucrase pentru scurtă vreme în Africa de Sud, în domeniul diamantelor. Era foarte priceput în meseria lui. Iar Sarah îi dădea întru totul dreptate lui William: era exact omul de care aveau nevoie la Londra. Atmosfera era cu totul alta aici şi intuia că modul de abordare trebuia să fie mult mai delicat, cu mai puţin fast şi pompă, or genul de demnitate pe care o degaja Nigel Holbrook era foarte potrivit pentru acest lucru. Îl rugară să le

telefoneze după ce se gândea mai bine la propunerea lor, iar după o săptămână Sarah era îngrozită de faptul că nu-i sunase încă.

— Lasă-i răgazul necesar. S-ar putea să nu sune şi o lună de acum încolo.

Îi făcuseră o ofertă foarte frumoasă şi, oricât de leal ar fi fost faţă de Garrard's, era greu de închipuit că nu s-ar fi simţit totuşi tentat să o accepte. În caz contrar, William era gata să-l admire pentru lealitatea pe care-o dovedea faţă de patronii lui actuali. Fiindcă ştia că nu are cum să obţină un salariu atât de mare ca cel pe care i-l oferise el.

Le telefona la Whilfield exact cu o seară înainte de plecarea lor. Sarah aşteptă cu nerăbdare ca William să încheie conversaţia telefonică, iar când acesta puse receptorul în furcă, zâmbea încântat.

— O să accepte, anunţă el. Ar vrea să le dea celor de la Garrard's un preaviz de două luni, ceea ce este extraordinar de decent din partea lui, după care îl ai la dispoziţie. Când vrei să faci inaugurarea?

— Doamne Sfinte… nici măcar nu m-am gândit la asta… Nu ştiu… la sfârşitul anului… De Crăciun? Chiar crezi că e bine ce facem?

— Sigur că e bine. William insista întotdeauna asupra faptului că Sarah avea toate motivele să fie încrezătoare în ceea ce făcea. Oricum, eu trebuie să mă întorc peste câteva săptămâni, aşa că putem căuta atunci un sediu şi discuta cu un arhitect. Cunosc unul foarte competent.

— Cred că ar fi bine să încep să mai achiziţionez noi piese. Utilizase până acum banii pe care îi obţinuse din magazinul de la Paris pentru a cumpăra noi bijuterii şi pentru a-şi pune în aplicare creaţiile personale, dar acum îi trebuia ceva capital, aşa că intenţiona să folosească banii pe care îi mai avea încă din vânzarea casei părinteşti, din Long Island. Iar dacă la Londra lucrurile mergeau ca la Paris, era convinsă că aveau să câştige bani foarte repede.

William îi spuse la un moment dat ceva la care ea nici nu se gândise.

— Cum s-ar zice, Phillip s-a făcut cu un magazin, îi zise el zâmbind, în timp ce făceau planuri pentru întoarcerea la Londra.

— Aşa-i, nu? Crezi că o să-l intereseze într-adevăr vreodată?

— S-ar putea.

— Nu ştiu de ce, dar nu mi-l prea imaginez intrând în afaceri alături de noi. E atât de independent… Şi atât de rece, de distant… şi atât de supărat din cauza lui Julian.

— S-ar putea ca într-o bună zi să te surprindă. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi de la copii. Cui i-ar fi trecut prin minte că am să ajung bijutier? râse el şi o sărută.

A doua zi se întoarseră la Paris.

În lunile următoare, Nigel zbură de mai multe ori până la Paris pentru a discuta cu Emanuelle şi a vedea cum merg treburile la magazinul de acolo. Afacerile fiind prospere, se discuta deja despre mutarea într-un nou sediu, dar Sarah parcă nu avea încă suficient curaj pentru a face acest pas, mai cu seamă că era vorba în acelaşi timp de inaugurarea magazinului din Londra.

Pe Nigel l-a impresionat tot ceea ce făcuseră ei la Paris. Ba începuse chiar să ţină şi la Emanuelle, care intuise de îndată că femeile nu erau ceea ce s-ar fi putut numi pasiunea lui. De fapt, Emanuelle avea întru totul dreptate în această privinţă, dar îi admira gustul impecabil, excelentul simţ al afacerilor şi buna creştere şi educaţie. Se străduise şi ea în ultimii ani să se mai cizeleze, iar eleganţa calmă şi bunele maniere ale lui Nigel îi stârneau permanent admiraţia. Cinau împreună în oraş ori de câte ori Nigel venea la Paris, iar Emanuelle îi prezentă câţiva prieteni de-ai ei, printre care şi un creator de modele foarte renumit, care deveni o persoană importantă în viaţa lui Nigel. Dar în cea mai mare parte a timpului, afacerile constituiau preocuparea lor majoră.

Găsiseră un magazin drăguţ pe New Bond Street, iar arhitectul lui William venise cu nişte propuneri minunate. Avea să decoreze totul cu catifea bleumarin şi cu marmură albă.

Magazinul urma să fie inaugurat pe întâi decembrie, aşa că munceau cu toţii din greu. Emanuelle veni şi ea de la Paris să dea o mână de ajutor, lăsându-le pe cele mai bune angajate să se ocupe de treburile magazinului de acolo.

În săptămâna dinaintea inaugurării, lucrară cu toţii în fiecare seară până târziu după miezul

nopţii, împreună cu o echipă de meşteri neobosiţi, montând marmura, potrivind iluminatul, instalând oglinzile, aşezând catifelele. Rezultatul era excelent. Sarah nu fusese în viaţa ei atât de obosită, dar nici nu se simţise vreodată atât de veselă şi de bine.

Îl adusese şi pe Julian la Londra. Stăteau tot la „Claridge's", împreună cu o doică. Erau mult prea istoviţi la capătul fiecărei zile pentru a mai face tot drumul până la Whitfield. Toată lumea ar fi vrut să dea petreceri în onoarea lor, dar ei nu aveau timp pentru aşa ceva. Nu se opriră o clipă din treabă, până ce, în sfârşit, ajunseseră să deschidă porţile magazinului în ziua prevăzută pentru inaugurare. Invitaseră patru sute de rude şi prieteni, plus încă o sută de persoane poftite de Nigel – clienţi foarte buni de la Garrard' s.

Era o adevărată reuniune a reprezentanţilor înaltei societăţi, persoane cu titluri nobiliare celebre, aşa că, în comparaţie cu această inaugurare, deschiderea magazinului de la Paris, cu doi ani şi jumătate în urmă, părea aproape insignifiantă. Magazinul londonez era sclipitor, iar bijuteriile pe care Sarah le adusese pentru acest eveniment au făcut mare senzaţie. De fapt lui Sarah îi era cam teamă că poate exagerase aducând exemplare prea deosebite şi prea scumpe. În timp ce bijuteriile de la Paris puteau fi purtate fără să simţi nevoia unei paze armate, cele de la Londra întreceau orice închipuire. Sarah îşi cheltuise toţi banii obţinuţi din domeniul de la Long Island, dar, de îndată ce primii oaspeţi începură să sosească, îşi dădu seama că efortul ei era răsplătit.

A doua zi, când Nigel veni la ea, palid şi uluit, Sarah crezu că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce e?

— A fost aici adineauri secretara reginei. Sarah se întreba dacă nu procedase cumva greşit, încălcând eticheta. Se uită la William, încruntându-se îngrijorată, în timp ce Nigel le explica motivul

acelei vizite. Maiestatea sa vrea să cumpere ceva ce doamna sa de onoare i-a povestit că a văzut aseară la noi. I-am trimis bijuteria azi-dimineaţă la palat şi i-a plăcut foarte mult.

Sarah asculta uluită. Dăduseră lovitura.

— Este vorba despre un ac mare, încrustat cu diamante.

Semăna foarte mult cu emblema prinţului de Wales, iar Sarah cumpărase bijuteria de la un negustor din Paris, la un preţ fabulos. Se simţise jenată când scrisese preţul pe etichetă.

— Doamne Sfinte! exclamă Sarah, impresionată de această vânzare, dar ceea ce îl uimise pe Nigel era şi mai important.

— Înălţimea voastră, asta înseamnă că din prima zi în care am început această afacere am devenit Bijutierii Coroanei. Aceasta era semnificaţia faptului că vânduseră ceva reginei. Până acum, Bijutierii Coroanei fuseseră Garrard's, consideraţi în mod oficial bijutierii reginei, restaurând anual toate Bijuteriile Coroanei păstrate în Turnul Londrei. Lucrul acesta era aşadar de o importanţă majoră pentru succesul magazinului lor londonez. Dacă regina va binevoi, peste trei ani ne va acorda un mandat regal.

Nigel era copleşit de emoţie. William ridică din sprâncene. Dăduseră o lovitură formidabilă fără ca măcar să încerce.

Bijuteria cumpărată de regină le deschise o cale regească, iar restul articolelor vândute în luna aceea erau suficiente pentru prosperitatea magazinului pe un an întreg. Sarah era mulţumită că se putea întoarce la Paris, lăsând totul în seama lui Nigel, care se dovedise extrem de capabil. Mai că nu-i venea să creadă, când zburară înapoi la Paris, de Anul nou. Emanuelle se întorsese mai dinainte, imediat după inaugurarea de la Londra, iar cifrele vânzărilor de Crăciun erau extraordinare.

Sarah remarcă totodată că între cele două magazine se stabilise o concurenţă amicală, fiecare încercând să-l întreacă pe celălalt. Nigel şi Emanuelle se plăceau. În afară de asta, Sarah ţinea ca cele două magazine să fie similare, dar totodată să-şi păstreze specificul propriu. La Londra, vindeau bijuterii vechi, multe dintre ele de provenienţă regală, de la familiile regale din Europa, însă şi creaţii deosebite. Şi la Paris vindeau bijuterii vechi, dar şi o serie de piese noi foarte şic.

— Ei, spre ce noi frontiere acum? o tachină William, în timp ce se îndreptau cu maşina spre castel. Buenos Aires? New York? Cap d'Antibes? Posibilităţile erau nelimitate, dar Sarah se mulţumea cu ce realizase. Julian avea acum un an şi jumătate, dându-le de furcă tuturor celor din jurul lui. Se căţăra pe mese, se legăna pe scaune, cădea pe scări sau dispărea pe uşă, în grădină. Sarah stătea tot timpul cu ochii pe el, ajutată din plin de o fată din regiune. O luau întotdeauna cu ei la Paris, iar la Londra angajau doici pe perioada sejurului. Însă lui Sarah îi plăcea să se ocupe singură de el. Julian era foarte încântat când stătea în poala lui William şi porneau în viteză căruciorul.

— *Vite! Vite!* striga el, îndemnându-l pe tatăl lui să meargă mai repede. Nu spunea prea multe cuvinte, dar acesta îi era foarte pe plac, folosindu-l adesea. Trăiau foarte fericiţi. Li se împliniseră toate visele. Duceau o existenţă plină şi cu adevărat minunată.

20

În următorii patru ani, William şi Sarah au fost extrem de ocupaţi cu Julian şi cu cele două magazine. Afacerile prosperau atât la Paris, cât şi la Londra, iar Sarah cedă până la urmă şi acceptă să extindă magazinul parizian. Pe cel de la Londra, însă, îl păstrară aşa cum era, deşi vânzările erau excelente. Magazinul era elegant, discret şi extrem de important, foarte potrivit spiritului britanic. Atât Emanuelle, cât şi Nigel continuau să se descurce admirabil. Sarah era foarte mulţumită, suflând în lumânările tortului pentru cea de a treizeci şi noua ei zi de naştere. Phillip era şi el cu ei la castel. Împlinea şaisprezece ani, era aproape la fel de înalt ca şi tatăl lui şi ardea de nerăbdare să se întoarcă la Whitfield. Se pregătea să-şi viziteze nişte prieteni şi rămăsese la aniversarea lui Sarah doar fiindcă i-o ceruse tatăl său. Sarah ar fi vrut să-l reţină acolo şi să serbeze ziua lui de naştere împreună cu toţii, dar pe Phillip nu-l interesa această propunere. Uitase, de altfel, şi de ziua lui Julian, în iulie, când împlinise cinci ani. Familia nu părea să prezinte prea mare importanţă pentru Phillip, De fapt, parcă o evita intenţionat. S-ar fi zis că ridicase o barieră între el şi ei, peste care nu îngăduia nimănui să treacă. Când plecă de la castel, Sarah era ceva mai filosoafă în privinţa lui. Cu anii, învăţase încetul cu încetul ceva de la William.

— Presupun că avem oricum noroc că mai vine totuşi pe aici, îi spuse ea lui William în ziua în care plecă Phillip. Nu-şi doreşte altceva decât să joace polo, să stea cu prietenii şi să locuiască la Whitfield.

Consimţiseră în cele din urmă să-l lase singur la Whitfield la sfârşit de săptămână, iar uneori, în vacanţe, avea voie să-şi invite prieteni, cu condiţia să poftească şi un profesor cu ei. Aranjamentul

acesta le convenea tuturor, mai cu seamă lui Phillip.

— Nu-i nostim, mai adăugă Sarah, Phillip e atât de britanic, iar Julian atât de francez?

Într-adevăr, băieţelul era impregnat de spirit galic. Prefera să vorbească franţuzeşte cu ei, îi plăcea viaţa de la castel şi îndrăgea mai mult Parisul decât Londra.

„Les Anglais me font peur” spunea el mereu. „Englezii mă sperie”. Ceea ce e o prostie, susţinea Sarah, cu atât mai mult cu cât tatăl lui era englez, ca şi el, de fapt. Dar, ca al, doilea născut din familie, nu avea să moştenească titlul. Ca adult, avea să fie doar lord Whitfield. Uneori tradiţiile britanice păreau de-a dreptul donchihoteşti. Sarah era însă convinsă că lui Julian nu-i va păsa de acest lucru. Era tare fericit şi blând din fire. Nu-l supăra nimic niciodată, nici măcar indiferenţa fratelui său. De mic învăţase că era mai bine să nu-i stea în cale şi să-şi vadă de treburile lui, ceea ce s-ar fi zis că le convenea amândurora de minune. Îşi adora părinţii, prietenii, animalele preferate, oamenii care lucrau la castel, îi plăcea sa meargă în vizită la Emanuelle. Julian era foarte afectuos din fire şi, ca urmare, îl iubea toată lumea.

Sarah se gândea la toate aceste lucruri într-o după-amiază de septembrie, în timp ce plivea florile de pe mormântul lui Lizzie. Continua să se ducă acolo cu regularitate, îngrijind mormântul, şi nu se putea abţine niciodată să nu plângă. De necrezut, dar şi după unsprezece ani tot îi mai ducea dorul. Acum ar fi avut cincisprezece ani… atât de drăguţă, atât de drăgălaşă… Semănase puţin cu Julian, numai că ea era mai delicată, nu atât de voinică… Cu ochii în lacrimi, tăind câteva flori şi bătătorind pământul de pe mormânt, Sarah nu auzi zgomotul roţilor de la căruciorul lui William, care se apropia. William nu se simţise prea bine în ultima vreme. Îl durea spatele destul de rău şi, deşi nu se plângea niciodată, Sarah ştia

că reumatismul de la picioare i se agravase în iarna care trecuse.

Îi simţi mâna pe umăr şi se întoarse, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Întinse mâna spre el, iar William îi şterse lacrimile şi o sărută.

— Biata de tine, iubito… William privea mormântul frumos îngrijit… biata de Lizzie, mititica de ea… Suferea şi el că Sarah nu mai avusese o altă fiică pentru a o alina, deşi Julian era o adevărată bucurie pentru amândoi. Cât despre Phillip, îl luau aşa cum era. Şi deşi nu-şi văzuse niciodată unica fiică, îi ducea totuşi dorul.

Sarah se întoarse şi îşi termină treaba, după care veni şi se aşeză pe jos lângă el, luând batista impecabilă pe care i-o întinse William.

— Îmi pare rău… n-ar mai trebui după atâta vreme… Dar mai simţea încă şi acum căldura trupului micuţ lipit de ea, mânuţele care o ţinuseră de gât atunci când, în cele din urmă, viaţa lui Lizzie se stinsese, iar fetiţa, inertă, încetase să mai respire.

— Şi mie îmi pare rău. Zâmbi cu blândeţe. Poate că ar trebui să mai facem un copil.

Ştia că William glumea doar şi surâse.

— Lui Phillip i-ar plăcea.

— S-ar putea să-i facă bine. E un tânăr foarte preocupat de sine însuşi. De data asta, Phillip îl necăjise, purtându-se atât de urâcios cu mama lui.

— Nu-mi dau seama cu cine seamănă, tu în orice caz nu eşti aşa, sper că nici eu… Julian adoră pe toată lumea… iar mama ta era o persoană atât de amabilă. Şi părinţii mei erau foarte drăguţi, la fel şi sora mea.

— O fi existat cine ştie ce rege vizigot printre strămoşii mei, sau vreun normand sălbatic. Habar n-am. Dar asta e, aşa e Phillip.

Tot ce-l interesa acum pe băiat erau domeniul Whitfield, Cambridge şi magazinul din Londra. Acesta îl fascina pur şi simplu şi, ori de câte ori se ducea acolo, îi punea lui Nigel o sumedenie de

întrebări, care acestuia i se păreau foarte amuzante. Îi răspundea la toate, îl învăţa ce ştia el însuşi despre pietrele preţioase, subliniind toate aspectele importante referitoare la dimensiune, calitate, claritate şi monturi. Phillip mai avea însă o mulţime de alte lucruri de făcut înainte de a se gândi să lucreze la Whitfield's.

— Poate că n-ar strica să plecăm undeva anul acesta, zise Sarah privindu-l pe William şi gândindu-se că pare tare obosit. La cincizeci şi doi de ani, trecuse prin multe momente grele, iar uneori amprenta timpului era evidentă. Umbla neobosit după Sarah, când la Paris, când la Londra, într-un du-te-vino continuu. În anul următor, când Julian avea să înceapă şcoala în La Marolle, aveau să petreacă mai mult timp la castel. Era, aşadar, efectiv ultimul an în care puteau călători. Mi-ar plăcea tare mult să merg în Birmania şi Thailanda şi să văd pietrele preţioase de acolo, îi spuse ea, gânditoare.

— Zău? William era surprins. În cei şase ani de când se lansaseră în aceste afaceri, Sarah devenise extraordinar de pricepută la capitolul pietre preţioase, fiind foarte pretenţioasă cu ceea ce cumpăra şi cu furnizorii respectivi. Aşa se explică de altfel faptul că Whitfield's dobândise o reputaţie impecabilă. Afacerile prosperaseră atât la Londra, cât şi la Paris. La Londra, regina mai cumpărase încă de câteva ori de la ei, ca şi ducele de Edinburg, aşa că sperau ca în scurt timp să-şi poată afişa emblema mandatului regal.

— Tare aş vrea să plecăm undeva. L-am putea lua şi pe Julian cu noi.

— Ce romantic, o tachină William. Dar ştia perfect că lui Sarah îi plăcea să-l aibă mereu lângă ea. Ce-ar fi să organizăm atunci ceva pentru toţi trei? Ar trebui probabil să luăm şi o fată cu noi, să ne mai ajute cu Julian. Am putea, cred, să mergem în Orient şi să ne întoarcem înainte de Crăciun.

Deşi călătoria pe care o aveau în vedere era deosebit de lungă şi de obositoare pentru William, Sarah ştia că avea să le priască amândurora.

Plecară în noiembrie şi se întoarseră în Anglia în Ajunul Crăciunului, când se întâlniră cu Phillip la Whitfield. Lipsiseră şase săptămâni şi erau pregătiţi să-i povestească despre vânătoarea de tigri din India, despre plajele din Thailanda, despre Hong Kong, temple, rubine… smaralde… şi bijuterii fabuloase. Sarah adusese de acolo o adevărată avere de pietre preţioase, care de care mai frumoase. Phillip se arătă fascinat, la fel ca şi de cele ce i se povesteau. Ba, de data asta se purtă frumos chiar şi cu frăţiorul lui.

Săptămâna următoare, când Sarah îi arătă lui Nigel toate comorile ei, acesta le privi cu admiraţie, asigurând-o că făcuse nişte achiziţii excelente. Emanuelle, la rândul ei, se arătă entuziasmată de câteva bijuterii indiene pe care le duse la Paris, spre delectarea clientelei locale.

Deşi excursia fusese extraordinară, iar toamna respectivă deosebit de productivă pentru ei, erau fericiţi să se întoarcă la castel. Fata pe care o luaseră cu ei le povesti lucruri minunate părinţilor şi rudelor ei, iar Julian era încântat de întoarcerea acasă şi de revederea cu prietenii, la fel ca şi Sarah, de altfel. Nu-i spusese încă nimic lui William, dar în timp ce el însuşi se mai întremase în timpul excursiei, ea luase în India un microb de care nu reuşea să scape. Îi dăduse stomacul peste cap şi, deşi se străduia din răsputeri să nu se vaite, când ajunseră înapoi la castel începu să se îngrijoreze de-a binelea. Nu voia să-l neliniştească pe William şi încerca să nu dea atenţie durerii, dar nici după întoarcerea acasă nu se simţi mai bine: aproape că nici nu mai putea mânca. În cele din urmă, cu ocazia următoarei deplasări la Paris, la sfârşitul lui ianuarie, se duse la doctor. Acesta îi făcu câteva analize fără să descopere nimic grav şi

o rugă să mai treacă pe la el. În perioada aceea însă, Sarah începuse să se simtă deja mai bine.

— Ce credeţi că poate fi? îl întrebase ea, destul de necăjită.

Nu izbutise să mai mănânce o masă ca lumea din noiembrie.

— Cred că e ceva foarte simplu, doamnă, răspunsese doctorul calm.

— Îmi mai ridicaţi moralul. Oricum, lui Sarah îi era tare ciudă că luase acest microb. Slavă Domnului că Julian nu păţise nimic, dar avusese mare grijă cu tot ce-i dăduse de mâncare şi de băut. N-ar fi vrut să se îmbolnăvească acolo. Fusese mult mai neglijentă însă cu sine însăşi în această privinţă.

— V-aţi făcut deja vreun plan pentru vara viitoare, doamnă? o mai întrebase el. Sarah intra în panică. Se punea oare problema? Dar asta peste şapte luni, aşa că, brusc, Sarah începu să se întrebe. Dar nu se putea. Nu iar. Nu şi de data asta.

— Nu ştiu… de ce? întrebă ea, evaziv.

— Cred că în august o să aveţi un copil.

— Eu? Nu-i venea să creadă. La vârsta ei! În august împlinea patruzeci de ani. Mai auzise ea de asemenea lucruri, dar nici ea nu era mai brează. Arăta tot ca în tinereţe, iar calendarul nu poate fi păcălit. Şi patruzeci de ani înseamnă o vârstă. Sunteţi sigur?

— Aşa cred. Aş vrea să vă mai fac încă un test, pentru a fi absolut sigur.

Rezultatul confirmă supoziţia doctorului. Sarah îi spuse lui William la fel de repede pe cât îi spusese şi ei doctorul.

— Dar la vârsta mea… spune şi tu dacă nu-i absurd? Într-un fel, de data asta se simţea oarecum jenată.

— Ba nu-i absurd deloc. William părea entuziasmat. Mama era mult mai în vârstă când m-a făcut pe mine, şi uite ce zdravăn sunt şi cât de bine s-a descurcat şi ea. Se uită la ea fericit. În

plus, ţi-am spus eu că ar trebui să mai facem un copil. De data asta, îşi dorea şi el o fiică.

— Ai de gând să mă trimiţi iar la clinica aia oribilă? făcu Sarah dezamăgită, iar William izbucni în râs. Uneori, deşi era o femeie frumoasă, deja la o anumită vârstă, lui William i se părea tot o fetişcană.

— Păi, doar n-am să mă apuc să fac iar pe mamoşul – mai ales la vârsta ta! o tachină el, iar Sarah ţipă la el.

— Vezi! Şi tu crezi să sunt prea bătrână. Ce-o să zică toată lumea?

— Or să spună că suntem foarte norocoşi… şi nu prea cuminţi, o tachină el, făcând-o şi pe ea să râdă. Să faci un copil la patruzeci de ani era cam nesăbuit, dar trebuia să recunoască totodată că îi făcea şi ei plăcere. Se bucurase enorm de Julian, dar la cinci ani nu mai era un copilaş. În septembrie avea să meargă la şcoală.

Emanuelle rămase cam surprinsă când Sarah îi spuse, în martie, că aşteaptă un copil, iar Nigel se arătă uşor jenat de această veste, felicitându-i pe amândoi foarte politicos. Treburile mergeau atât de bine la ambele magazine, încât prezenţa şi atenţia permanentă a lui Sarah nu mai erau absolut necesare. Îşi petreceau cea mai mare parte a timpului la castel şi, ca de obicei, pe timpul verii Phillip veni să stea cu ei. Făcu foarte puţine comentarii în legătură cu sarcina mamei sale. I se părea dezgustător să mai aducă vorba despre aşa ceva.

De astă dată, Sarah reuşi să-l înduplece pe William să nu o mai trimită la Paris ca să nască. Ajunseră la un compromis, iar William îi dădu voie să se interneze în noul spital din Orleans, nu atât de pretenţios ca selecta clinică pariziană, dar foarte modern. Medicul local i se păru lui William absolut mulţumitor.

Reuşiră să serbeze ziua de naştere a lui Sarah şi să se distreze cu toţii foarte bine, de astă dată până

şi Phillip fiind foarte mulţumit. A doua zi el plecă la Whitfield, în ultima sa vacanţă înainte de a intra la Cambrige. În seara în care plecă Phillip, Sarah începu să nu se mai simtă în apele ei, iar după ce Julian se duse la culcare, se uită foarte ciudat la William.

— Nu-mi dau seama ce se întâmplă, dar mă simt curios. Se gândea că e bine să-l prevină.

— Poate că ar trebui să chemăm doctorul.

— Mi se pare totuşi prostesc. Nu am dureri. Simt doar… Încerca să-i descrie simptomele, în timp ce el o privea neliniştit. Nu ştiu cum să-ţi explic… parcă un fel de greutate… mai mult decât o greutate… mai mult decât o greutate… parcă îmi vine să mă mişc tot timpul de colo colo. Sarah avea o ciudată senzaţie de apăsare.

— Poate că pruncul apasă pe ceva. De data asta, copilul nu era atât de mare ca la celelalte sarcini, şi totuşi îi dădea o senzaţie neplăcută. Şi asta de câteva săptămâni încoace. Şi parcă se mişca tot timpul. Ce-ar fi să faci o baie fierbinte şi după aceea să te lungeşti, poate că ai să te simţi mai bine? O privi sever. O cunoştea deja prea bine şi nu prea avea încredere în ce-i spunea ea. Explică-mi însă ce se întâmplă. Nu vreau să laşi totul până în ultimul moment şi să nu mai reuşim să ajungem la spital. Mă înţelegi, Sarah?

— Da, Înălţimea voastră, răspunse ea cu un aer prefăcut. William îi zâmbi, după care o lăsă să facă baie. După o oră, Sarah stătea lungită în pat, simţind în continuare aceeaşi apăsare. Concluzia ei era însă că făcuse o indigestie, nefiind vorba de durerile facerii.

— Eşti sigură? o descusu el când veni să vadă cum se mai simte. Pe William îl neliniştea oarecum felul în care arăta Sarah.

— Pe cuvânt, zâmbi ea, arătându-şi dinţii.

— Bun. Ai grijă să nu naşti.

William se duse în camera alăturată să verifice nişte extrase de cont de la magazine. Emanuelle

telefonă de la Monte Carlo să afle cum se mai simte Sarah şi sporovăiră amândouă multă vreme. Legătura ei cu Jean-Charles de Martin se sfârşise deja de doi ani, iar acum era încurcată cu ministrul de Finanţe, ceea ce însemna o aventură şi mai periculoasă decât precedenta.

— Fi atentă, draga mea, o dojeni Sarah, iar vechea ei prietenă râse cu poftă.

— Ia te uită cine s-a găsit să vorbească! o tachină Emanuelle, apropo de faptul că era însărcinată.

— Foarte nostim.

— Cum te simţi?

— Excelent. Grasă, plictisită. Şi cred că William a început să fie cam neliniştit. Am să vin la magazin de îndată ce pot, după ce te întorci din vacanţă. Ca în fiecare an, în luna august magazinul era închis, urmând să se redeschidă în septembrie.

După ce terminară conversaţia telefonică, Sarah începu să se plimbe din nou prin cameră. Simţea nevoia să se ducă mereu la baie. Şi de câte ori se întorcea, începea să se fâţâie iarăşi prin odaie. Coborî apoi la parter, după care se întoarse iar sus; când William intră în dormitor o găsi măsurând încăperea dintr-un capăt în altul.

— Ce tot faci, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu mă simt bine dacă stau jos. Sunt agitată. Începuse să aibă o durere ascuţită în şale şi avea senzaţia că parcă îşi târa stomacul pe jos. Se duse din nou la baie, iar când se întoarse în dormitor o cuprinse o durere cumplită, care pornea de la şale şi o făcea să se îndoaie. Brusc, nu-şi mai dorea decât să se oprească acolo unde era şi să nască pe loc. Durerea nu o lăsa deloc, dându-i o senzaţie de apăsare din spate până în abdomen şi mai jos. Aproape că nu se mai putea ţine pe picioare. Se prinsese cu mâinile de un scaun. William se năpusti spre ea. O trase pe cărucior şi o duse în pat, de-a dreptul îngrozit.

— Sarah, să nu-mi faci din nou una ca asta! Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. De-abia mai putea vorbi. Am crezut că… e indigestie… dar mă împinge puternic… oh, Doamne… William… nasc!

— Nu se poate! Refuza să creadă că se repeta situaţia de la prima naştere. O lăsă câteva clipe, după care se deplasă cu căruciorul să telefoneze la spital şi să ceară să le trimită o ambulanţă. Sarah avea acum patruzeci de ani, nu douăzeci şi trei ca la prima sarcină, iar William n-avea de gând să se mai joace de-a mamoşul cu un bebeluş de patru kilograme şi jumătate. Când închise telefonul, Sarah ţipa după el. Îl asiguraseră că vor trimite ambulanţa imediat. Spitalul era la distanţă de douăzeci de minute. Doctorul urma să vină şi el cu ambulanţa.

Sarah se agăţase de cămaşa lui şi îl strângea de mână. Nu plângea, dar suferea cumplit. Părea totodată surprinsă şi înspăimântată.

— Ştiu că nasc… William… simt eu că aşa e! Urla la el. Totul se întâmplase atât de rapid, fără niciun semn prealabil.

Simt capul copilului… iese acum! Ţipa şi împingea, apoi iar ţipa. William îi ridică rapid cămaşa de noapte şi zări de îndată capul copilului, aşa cum se întâmplase şi la prima naştere. Numai că atunci durase ore în şir şi însemnase un chin enorm, pe când acum s-ar fi zis că nimic nu mai putea opri venirea pruncului pe lume.

— William… nu! Nu pot… ajută-mă să se oprească!

Dar, într-adevăr pe copilul acesta nimic nu-1putea opri. Nerăbdător, pruncul împingea capul afară din pântecele mamei, iar după câteva clipe William zări o feţişoară, doi ochi strălucitori şi o guriţă rozalie care zbiera. Priveau amândoi uluiţi capul copilului. Imediat, William întinse mâna să o ajute. Încercă să o facă pe Sarah să se relaxeze, apoi să împingă din nou. Dintr-odată apărură

umerii şi braţele copilului, iar după aceea, într-o izbucnire rapidă, şi restul micuţului. Era o fetiţă frumoasă, care părea absolut furioasă pe amândoi. Sarah zăcea pe spate, uluită. Erau amândoi consternaţi de forţa cu care venise pe lume. Fusese totul atât de impetuos şi de rapid. Nici nu terminase bine de vorbit cu Emanuelle şi o apucaseră durerile facerii. Naşterea nu durase cu totul mai mult de zece minute.

— Asta mă face să nu mai pun niciodată bază pe ce spui tu, îi şopti William cu glasul voalat, privind-o şi sărutând-o. Aşteptă venirea doctorului ca să secţioneze cordonul ombilical. Le înveli pe amândouă în cearşafuri şi prosoape curate. Fiica lor se mai potolise şi sugea la pieptul maică-si, uitându-se însă din când în când, supărată încă pentru felul cum fusese expulzată din pântecele atât de primitor al mamei.

Când doctorul sosi, după douăzeci de minute, zâmbeau amândoi fericiţi. Acesta nu mai contenea cu scuzele, explicându-le că venise cât de repede fusese cu putinţă. Sarah era însă la a patra naştere şi nu-şi putuseră da seama că totul avea să se petreacă atât de repede.

Îi felicită pe amândoi, declarând că fetiţa este perfectă şi tăind cordonul ombilical, pe care William îl legase cu o sforicică curată. Complimentându-i din nou pentru modul în care se descurcaseră, se oferi să o ia pe Sarah la spital, deşi recunoştea că, practic, nu era nevoie.

— Prefer să rămân acasă, spuse Sarah pe un ton liniştit, în timp ce William o privea, prefăcându-se încă supărat.

— Da, ştiu. Data viitoare am să te duc la spital la Paris cu două luni înainte!

— Data viitoare! zise ea. Data *viitoare!* Glumeşti poate? Data viitoare am să fiu bunică! continuă ea râzând, simţindu-se deja mult mai bine. Deşi fusese şocată şi avusese pentru scurt

timp dureri îngrozitoare, îşi dădea seama că de fapt totul mersese uşor.

— Nici în privinţa asta nu am să mai pun bază pe tine, i-o trânti el, conducându-l pe doctor la plecare.

William îi aduse apoi un pahar de şampanie şi rămase lângă ele.

— Ce frumoasă e, nu-i aşa? făcu el cu ochii măriţi la fetiţa care sugea la pieptul maică-si, apropiindu-se de ele.

— Da, aşa mi se pare şi mie, admise Sarah, ridicând privirea spre el. William, te iubesc. Îţi mulţumesc pentru tot…

— Cu plăcere şi altădată.

Se aplecă şi o sărută. Fetiţei îi dădură numele Isabelle. A doua zi dimineaţa, Julian îi anunţă că era „fetiţa lui”, doar a lui, şi dacă voiau s-o ia în braţe trebuiau mai întâi să-i ceară voie. O ţinea tot timpul în braţe, tandru ca un proaspăt tată. Îşi adora surioara. Legătura puternică dintre ei rămase indestructibilă şi când copiii crescură. Isabelle îl adora pe Julian, care pentru ea era fratele iubitor şi ocrotitorul ei nelipsit. Nici măcar părinţii lor nu puteau interveni între ei, iar în scurt timp se obişnuiră cu gândul că nici nu merita să mai încerce. Isabelle îi aparţinea lui Julian, şi viceversa.

21

În vara anului 1962, când Phillip absolvi cursurile universităţii de la Cambridge, nimeni nu se miră când îşi anunţă familia că vrea să lucreze la Whitfield's, la Londra. Singurul lucru uluitor pentru toţi a fost că intenţiona să conducă el magazinul.

— Nu cred că se poate, dragul meu, îi răspunse Sarah calm. Mai întâi trebuie să înveţi să te descurci cu afacerile din acest domeniu. Phillip făcuse nişte cursuri de vară, studiind economia şi istoria pietrelor preţioase, ceea ce îl făcea să creadă că ştia tot ce era necesar pentru Whitfield's.

— Trebuie să-l laşi mai întâi pe Nigel să te iniţieze, interveni şi William. Phillip se făcuse livid.

— Acum ştiu mai mult decât a ştiut vreodată în viaţa lui babalâcul ăla stafidit, se răţoi el. Sarah se supără.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Iar dacă n-ai de gând să te porţi respectuos şi cuviincios faţă de el, să ştii că nu te las deloc să mai lucrezi la Whitfield's, ai priceput? Cu atitudinea pe care o ai tu, Phillip, să ştii că aduci numai dezavantaje afacerilor noastre.

După câteva zile, tot mai era furios pe ea, dar acceptă să lucreze cu Nigel. Asta pentru o perioadă de timp, gândind că, într-o bună zi, avea să schimbe el lucrurile.

— Ce ridicol, tună Sarah după aceea. Are doar douăzeci şi doi de ani, aproape douăzeci şi trei, bun, şi îndrăzneşte să creadă că ştie mai mult decât Nigel? Păi ar trebui să pupe pământul pe unde calcă el.

— Phillip n-a pupat niciodată nimic, spuse William realist, decât cu condiţia ca lucrul acesta să-i servească interesele. Are impresia că Nigel nu-

i poate fi de folos. Tare mi-e teamă, că, până la urmă, Nigel o să aibă mult de furcă cu Phillip.

Înainte ca Phillip să înceapă lucrul, în iulie, îl avertizară pe Nigel că avea puteri depline şi că, dacă se întâmpla ca fiul lor să nu fie cooperant, îl putea concedia. Nigel aprecie în mod deosebit totala încredere pe care i-o acordau.

În anul următor, relaţia lui cu Phillip se dovedi extrem de dificilă. Uneori îi venea pur şi simplu să-l strângă de gât. Dar trebuia să recunoască cum că băiatul avea un excelent simţ al afacerilor, uneori idei bune şi că, deşi nu avea o părere prea grozavă despre el ca om, până la urmă putea deveni foarte priceput în acest domeniu. Îi lipseau imaginaţia şi simţul creativ al maică-si, dar moştenise de la tatăl lui întreaga perspicacitate în materie de afaceri, lucru de care dăduse dovadă în felul în care îl ajutase să coordoneze magazinul Whitfield's.

În ultimii şase sau şapte ani, sănătatea lui William se înrăutăţise. Făcuse artrită reumatismală pe locul vechilor răni, iar Sarah fusese cu el la cei mai buni specialişti. Din păcate, starea lui nu putea fi atenuată. După toată suferinţa prin care trecuse şi după schingiuirile prelungite, leacurile medicinii nu mai puteau face mare lucru acum. William însă privea situaţia cu mult curaj. La a şaizecea aniversare a zilei lui de naştere, în 1963, părea cu zece ani mai bătrân. Sarah era extrem de îngrijorată. Isabelle avea deja şapte ani şi era un mic bolid. Avea părul negru ca Sarah şi ochii verzi ca şi ea, dar era foarte independentă şi nu suferea să fie contrazisă. Ce voia Isabelle era sfânt în opinia ei şi nimeni n-avea dreptul să-i spună că ar fi altfel. Singurul care reuşea să o facă să se răzgândească era fratele ei Julian, care o adora. Îl iubea şi ea cu aceeaşi pasiune nemărginită, dar tot făcea întotdeauna ce voia.

Julian avea treisprezece ani şi îşi păstrase aceeaşi fire prietenoasă pe care o avusese de mic

copil. Tot ceea ce făcea Isabelle, în raport cu el sau cu oricine altcineva, îl amuza. Când se întâmpla să-l tragă de păr, să ţipe la el, să-i ia obiectele la care ţinea el cel mai mult şi să i le spargă nervoasă, el o săruta, o potolea şi îi spunea cât de mult o iubeşte, aşa că până la urmă fetiţa se calma. Sarah se minuna întotdeauna de răbdarea lui. Uneori până şi Sarah avea senzaţia că era în stare s-o strângă de gât. Adesea, Isabelle era încântătoare. Dar categoric nu era o persoană comodă.

— De ce mi-e dat să pătimesc toate astea? îl întreba adesea Sarah pe William. Cu ce-oi fi păcătuit de m-am ales cu nişte copii atât de dificili?

Phillip fusese ca un ghimpe pentru ea atâţia ani, iar Isabelle o scotea uneori din sărite. Julian însă aplana lucrurile pentru toată lumea, reuşind să-i îmbuneze pe toţi. Era exact ca William.

Afacerile continuau să prospere. Sarah se ocupa de ambele magazine, reuşind totuşi să stea şi cu copiii. Proiecta noi bijuterii, cerceta piaţa în căutare de pietre preţioase excepţionale, cumpărând piese vechi şi foarte importante atunci când apăreau de vânzare. Deveniseră deja bijutierul preferat al reginei şi al multor personalităţi ilustre din ambele oraşe. O amuza felul în care Julian începuse să-i studieze schiţele de modele, făcând mici modificări ici şi colo şi dându-i sugestii extrem de bune. Din când în când crea şi el o piesă originală, complet diferită de stilul lui Sarah, dar deosebit de frumoasă. Nu cu mult timp înainte, Sarah îşi comandase o bijuterie creată de el şi o purta, iar Julian era absolut entuziasmat. Phillip se concentra asupra laturii de afaceri, nefiind deloc preocupat de partea de creaţie, pe când Julian avea o adevărată pasiune pentru bijuterii. William spunea adesea că, într-o bună zi, cei doi fraţi vor putea realiza o combinaţie interesantă; asta dacă nu se omorau până atunci, mai adăuga Sarah de fiecare dată. În ceea ce o

privea pe Isabelle, habar n-avea care ar fi putut fi rolul ei în aceste planuri de viitor, dar era convinsă că era bine ca fiica lor să-şi găsească un bărbat foarte bogat şi tolerant, care să-i accepte toanele. Sarah încerca mereu să fie fermă cu ea şi să-i explice de ce nu putea face chiar tot ce vrea, dar până la urmă tot Julian izbutea să o facă să gândească raţional şi s-o potolească.

— Cum e posibil ca numai unul dintre copiii mei să fie cu scaun la cap? se văita Sarah de faţă cu William, într-o după amiază de sfârşit de noiembrie.

— Mai ştii, poate că ţi-a lipsit vreo vitamină în timpul sarcinii, o tachina el, dând drumul la radioul din bucătăria castelului. Tocmai se întorseseră de la Paris, unde fuseseră să consulte un alt medic pentru William. Doctorul le sugerase o climă mai caldă şi o atmosferă agreabilă, iar Sarah se gândea să-i propună lui William o excursie în Caraibe sau poate chiar în California, la sora ei.

Rămaseră însă amândoi uluiţi când auziră buletinul de ştiri.

— Preşedintele Kennedy fusese împuşcat. Ceea ce se auzi în zilele următoare li se păru extrem de descurajant. Totul părea neverosimil, mai ales dacă te gândeai la biata femeie, rămasă văduvă cu doi copii mici. Ascultând şi privind evenimentele la televizor, Sarah plânse. Se minuna de cruzimea unei lumi care a putut conduce la aşa ceva. Dar în viaţa lor văzuseră, de altfel, lucruri şi mai groaznice, războiul, schingiuirile din lagărele de concentrare… Cu toate astea, deplângeau soarta şi pierderea acelui om. Umbra groazei coborî parcă asupra lor, asupra lumii, aproape până în preajma Crăciunului.

În timpul vacanţei se duseră la Londra să viziteze magazinul de acolo şi rămaseră încântaţi constatând că Phillip se înţelegea bine eu Nigel. Era suficient de deştept pentru a-şi da seama cât de

preţioase erau poveţele şi cunoştinţele „babalâcului”, aşa că acum disputele dintre ei se răriseră, iar Phillip îşi găsise parcă şi el locul lui la Whitfield’s. Nu ajunsese practic să conducă magazinul, dar nici mult nu mai avea până atunci. Cifrele vânzărilor de Crăciun erau fabuloase, la fel ca şi acelea ale magazinului din Paris.

În cele din urmă, în februarie, Sarah şi William plecară în excursia pe care o plănuiseră. Plecară în sudul Franţei pentru o lună. La început, vremea se dovedi destul de rece, şi atunci se duseră la Morocco, întorcându-se spre casă via Spania, pentru a-şi vedea nişte prieteni. Pe oriunde treceau, Sarah îl tachina pe William apropo de deschiderea altor magazine Whitfield’s. Mai tot timpul îşi făcea griji din cauza lui. Arăta foarte obosit, era palid şi avea dureri mari din ce în ce mai des. După două săptămâni de la întoarcerea din această călătorie, cu toate că pentru ei fusese o vacanţă plăcută, William se simţea obosit şi slăbit, spre disperarea lui Sarah.

Erau la castel când William avu un uşor atac de cord.

Afirmase că nu se simţea prea bine după masă, o mică indigestie trecătoare se gândea el, după care începuse să aibă dureri în piept. Sarah chemase doctorul. Acesta sosi imediat de la spital, cu mult mai repede decât atunci când se născuse Isabelle, dar la sosirea lui William se simţea deja mai bine. După controlul pe care îl făcuseră a doua zi, ajunseră la concluzia că avusese un mic atac de inimă, cum zicea doctorul, „un fel de avertisment”. Medicul o lămuri pe Sarah că toate greutăţile prin care trecuse William în timpul războiului îi puseseră la grea încercare întregul organism. Şi că durerile pe care le avea acum constituiau un stres suplimentar pentru sănătatea lui.

Medicul îi recomandă lui William să aibă foarte multă grijă, să ducă o viaţă liniştită şi să se

menajeze. Fără să şovăie o clipă, Sarah se arătă de acord, deşi William era de altă părere.

— Ce prostie! Doar nu-ţi închipui că după ce am supravieţuit tuturor grozăviilor, am să-mi petrec restul vieţii stând într-un colţ, cu o pătură pe picioare. Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, înţelege că n-a fost nimic. Oamenii au astfel de atacuri de inimă tot timpul.

— Ei bine, dar nu şi tu. N-am să-ţi dau voie să-ţi baţi joc de sănătatea ta. Am nevoie de tine încă patruzeci de ani de aici încolo, aşa că, ce naiba, stai potolit şi ascultă ce ţi-a recomandat doctorul!

— Rahat! zise el plictisit, iar Sarah izbucni în râs, uşurată la gândul că William se simţea mai bine. Oricum, n-avea să-l mai lase să se obosească. Îl convinse să stea acasă toată luna aprilie. Era realmente îngrijorată din cauza lui. Îşi făcea mult sânge rău şi pentru felul în care Phillip se purta cu tatăl lui. Ceilalţi doi copii îl copleşiră cu atenţii şi drăgălăşenii. Isabelle, cel puţin, îl adora. În fiecare zi, după şcoală, stătea cu el şi îi citea, iar Julian făcea tot ce se pricepea pentru a-l înveseli. Phillip venise o singură dată de la Londra ca să-l vadă, iar după aceea mai telefonase doar o dată. Potrivit presei, era mult prea ocupat cu tot felul de debutante pentru a-i păsa de tatăl său.

— N-am văzut în viaţa mea fiinţă mai egoistă decât el, se plângea Sarah lui Emanuelle, care îi lua întotdeauna apărarea. Îl iubise atât de mult când era mic, încât era mai puţin conştientă de defectele şi cusururile lui. Nigel ar fi putut, desigur, să le inventarieze la nevoie, deşi până la urmă reuşise să stabilească o anumită relaţie cu el. Oricum, colaborau foarte bine. Sarah era încântată de această înţelegere, dar o supăra lipsa de atenţie faţă de tatăl lui. Când venise în vizită, se uitase la ea îngrozit, afirmând că arăta mai rău decât William.

— Arăţi groaznic, mamă dragă, îi spusese Phillip cu răceală.

— Mulţumesc, replicase Sarah, jignită de comentariul lui. Emanuelle îi spuse acelaşi lucru când Sarah se duse peste câtva timp la Paris. Era de o paloare străvezie. Emanuelle se arătă de-a dreptul îngrijorată, la vederea ei. Atacul de inimă al lui William o marcase profund. Sarah socotea că n-ar putea trăi fără el.

În iunie, aparent totul părea să fi revenit la normal. William mai avea încă dureri, desigur, dar se învăţase deja cu ele. Nu se plângea decât arareori şi părea mai sănătos decât înainte de ceea ce fusese „o mică problemă", cum spunea el.

Problemele lui Sarah păreau mai grave în această perioadă. Trecea printr-una din fazele care mai apar uneori în viaţă, când nimic nu merge ca lumea şi nu te simţi niciodată bine. Avea dureri de spate, dureri de stomac şi, pentru prima oară în viaţa ei, dureri de cap. Încordarea ultimelor luni începea să-şi spună cuvântul.

— Ai nevoie de o vacanţă, îi spuse Emanuelle. Lui Sarah i-ar fi plăcut într-adevăr să se ducă în Brazilia şi în Columbia să vadă nişte smaralde, dar nu credea că William ar rezista la un asemenea drum. Pe de altă parte, nici nu voia să-l lase singur.

Îi pomeni în după-amiaza următoare de acest plan, dar William se arătă destul de rezervat. Nu-i plăcea deloc cum arăta Sarah în ultima vreme şi era convins că excursia pe care o avea ea în vedere însemna un efort mult prea mare.

— Ce-ar fi să mergem mai bine în Italia? Am putea încerca să vedem cum e să cumperi bijuterii de la alţii.

Sarah râse, recunoscând însă că ideea îi surâde. Avea nevoie să schimbe atmosfera după deprimarea din ultima vreme. Ajunsese la menopauză şi se simţea bătrână şi neatrăgătoare. Excursia în Italia îi dădu o senzaţie de întinerire. Petrecură foarte bine amintindu-şi de zilele când se logodiseră la Veneţia. Ce departe părea totul acum. Avuseseră o viaţă frumoasă, în cea mai mare parte,

dar anii zburaseră pe negândite. Părinţii ei muriseră de mult, sora ei începuse o viaţă nouă, dar în urmă cu câţiva ani, după ce se întorsese din Pacific, Freddie murise într-un accident de maşină la Palm Beach. Toate astea făceau parcă parte dintr-o altă existenţă, ale cărei capitole se încheiaseră. De ani de zile William era toată viaţa ei. William… şi copiii… şi magazinele… La întoarcerea din excursie, se simţea alt om, deşi o deranja faptul că se cam îngrăşase de atâtea paste italieneşti.

Continuă să se îngraşe şi în luna următoare. Intenţiona să vadă un medic, dar nu-şi găsea niciodată suficient timp pentru asta. Şi-apoi, în afară de kilogramele suplimentare, se simţea bine, mult mai bine decât în urmă cu două luni. Brusc, stând în pat cu William într-o seară, avu o senzaţie ciudată, dar de acum bine cunoscută.

— Ce-a fost asta? îl întrebă ea, de parcă şi el ar fi trebuit să simtă.

— Ce anume?

— S-a mişcat ceva.

— Eu m-am mişcat.

William se întoarse spre ea, zâmbind.

— De ce eşti aşa de agitată în seara asta? Credeam că după cele întâmplate azi-dimineaţă n-ai avea niciun motiv… Măcar lucrul acesta rămăsese la fel între ei. Sarah se simţea acum mult mai bine. Datorită lui William, momentele petrecute în Italia fuseseră nespus de romantice.

Sarah nu-i mai zise nimic, dar a doua zi de dimineaţă se duse la doctorul din La Marolle. Îi descrise toate simptomele, faptul că era convinsă că de patru luni intrase la menopauză, după care îi povesti de senzaţia pe care o avusese în seara precedentă, în pat.

— Ştiu că pare o nebunie, îi explică ea, dar am simţit ceva… de parcă ar fi fost un copilaş care se mişca în pântece. Era ca un om fără picioare care

mai are încă senzaţia că-şi poate mişca degetele şi genunchii.

— Nu e imposibil. Acum o lună am asistat-o la naştere pe o femeie de cincizeci şi şase de ani. Era la al optsprezecelea copil, o încurajă el, iar Sarah mârâi la gândul că ar fi posibil. Îşi iubea copiii, cu toată bătaia de cap pe care i-o dădeau, iar la un moment dat ar fi vrut chiar să mai aibă încă unul, dar nu şi acum. Împlinea patruzeci şi opt de ani, iar William avea nevoie de ea. Era prea bătrână pentru a mai face un copil: Isabelle împlinea opt ani în vară, şi era copilul cel mai mic.

— *Madame la Duchesse,* îi spuse doctorul, ferm, ridicându-se după ce o consultase. Am plăcerea să vă informez că sunteţi într-adevăr însărcinată. La un moment dat avusese chiar impresia că era vorba de gemeni, dar acum era sigur că se înşelase. Nu era decât un singur făt, dar foarte mare. Cred că naşterea va avea loc de Crăciun.

— Sper că glumiţi. Sarah, şocată, păli, cuprinsă de ameţeală.

— Nu glumesc deloc, vorbesc foarte serios, zâmbi el. Sunt convins că *Monsieur le Duc* va fi foarte încântat. Sarah nu era însă convinsă de acest lucru. Poate că, după atacul de inimă, William îşi schimbase părerile. Sarah nici nu-şi putea imagina noua situaţie. Când copilul avea să se nască, ea urma să aibă patruzeci şi opt de ani, iar el şaizeci şi unu. Ce ridicol! Brusc, înţelese că nu vrea să aibă acest copil.

Mulţumindu-i doctorului, se întoarse cu maşina la castel, gândindu-se la ce trebuia să facă şi cum să-i spună lui William. Întreaga situaţie o deprima realmente, chiar mai mult decât ideea că intrase la menopauză. Totul era ridicol. Nepotrivit la vârsta ei. Nu putea trece din nou printr-o altă maternitate. Presimţea că şi William va fi de acord. Poate că nici nu era normal, era destul de în vârstă, îşi zicea ea. Pentru prima oară în viaţă se gândea la un avort.

Îi spuse lui William în aceeaşi seară, după cină, iar el ascultă liniştit toate obiecţiile. Îi reaminti că şi părinţii lui avuseseră exact aceeaşi vârstă când îl făcuseră pe el, ceea ce nu le dăunase în niciun fel, dar totodată era în stare să înţeleagă şi supărarea lui Sarah. Era în primul rând uluită. Avusese patru copii, dintre care unul se prăpădise, iar altul venise destul de târziu… iar acum… atât de pe neaşteptate, la o asemenea vârstă, şi totuşi, după opinia lui, ca un adevărat dar, binevenit oricând, imposibil de refuzat. Avu însă răbdarea să o asculte până la capăt. Seara în pat, o ţinea strâns în braţe, îl contrariau oarecum sentimentele ei, deşi se întreba dacă nu cumva era vorba de ceva mai mult decât o simplă teamă. Sarah trecuse prin multe greutăţi, iar acum putea fi şi mai dificil.

— Chiar nu-ţi doreşti deloc copilul ăsta? întrebă el cu amărăciune, stând întins şi ţinând-o în braţe, ca de fiecare dată înainte de a dormi. Îl întrista atitudinea ei, dar totodată nu voia s-o preseze să procedeze contrar propriei voinţe.

— Dar tu? răspunse ea tot printr-o întrebare, fiindcă o părticică din ea mai ezita încă.

— Eu vreau doar ceea ce îţi face ţie bine, iubito. Accept orice hotărăşti tu.

Auzindu-l, lui Sarah i se umplură ochii de lacrimi. William era întotdeauna atât de bun, mereu gata să o susţină la nevoie. Doamne, ce drag îi era de el!

— Nu ştiu ce să fac… ce e bine… o parte din fiinţa mea ar vrea… iar alta nu…

— Aceeaşi senzaţie ai avut-o şi ultima oară, îi reaminti el.

— Da, dar atunci aveam patruzeci de ani… iar acum mă simt ca de două sute. William râse blajin, iar Sarah îi surâse printre lacrimi. E numai vina ta. Eşti un pericol public, zise ea. Mă mir că ţi se mai dă voie să ieşi pe stradă.

Lui William îi făcea plăcere tot ce-i spunea, lucru pe care îl ştia şi ea. A doua zi făcură o

plimbare lungă pe domeniu şi, fără să-şi dea seama, ajunseră la mormântul lui Lizzie. Se opriră acolo, iar Sarah adună câteva frunze răzleţe, căzute pe mormânt. Îngenunche câteva clipe, plivind şi aranjând pământul, după care se trezi brusc cu William lângă ea. Ridică ochii spre el şi citi tristeţea de pe chipul lui.

— După ce s-a întâmplat atunci, de mult… crezi că avem dreptul să luăm viaţa altui copil, Sarah?… Chiar crezi că avem acest drept? Dintr-odată, Sarah îşi reaminti senzaţia pe care o avusese cu douăzeci de ani în urmă, când o ţinuse pe Lizzie în braţe… copilaşul pe care Dumnezeu i-l luase, oferindu-le acum altul. Avea ea vreun drept să pună la îndoială acest dar divin? După ce aproape că îl pierduse pe William, cum de putea să-şi închipuie că avea dreptul de a decide cine să trăiască şi cine să moară? Brusc, copleşită de un nou sentiment, Sarah înţelese ce-şi dorea. Se topi toată în braţele lui William şi începu să plângă, pentru Lizzie, pentru el, pentru ea însăşi, pentru copilaşul pe care nu lipsise mult să-l ucidă… Dar în adâncul fiinţei ei ştia că lucrul acesta nu s-ar fi petrecut.

— Iartă-mă… iartă-mă… iubitule.

— Ssst… nu-i nimic… totul e bine acum.

Rămaseră îmbrăţişaţi o bună bucată de vreme, discutând despre Lizzie, despre cât de drăgălaşă fusese, despre copilul pe care îl aşteptau acum, despre copiii pe care îi aveau, despre cât erau de binecuvântaţi amândoi. Apoi porniră înapoi spre castel, Sarah păşind pe lângă căruciorul lui William. Aveau sufletele împăcate şi pline de speranţă pentru viitor.

— Când spuneai că ai să naşti iar? o întrebă el, mândru şi foarte încântat.

— De Crăciun, aşa a zis doctorul.

— Bun, zise el fericit. Apoi chicoti. Abia aştept să-i spun lui Phillip! Râseră amândoi şi se înapoiară la castel glumind, tachinându-se,

discutând, aşa cum făcuseră mereu de douăzeci şi cinci de ani.

22

De data asta, pe timpul sarcinii, Sarah rămase mai mult la castel, rezolvându-şi treburile de acolo. Nu dorea să se dea în spectacol, în situaţia ei, la Paris şi la Londra. Indiferent de ceea ce îi spusese William de vârsta înaintată a părinţilor lui, Sarah se simţea totuşi complexată pentru că rămăsese însărcinată la patruzeci şi opt de ani, deşi trebuia să recunoască faptul că asta îi făcea multă plăcere.

După cum era şi de aşteptat, când află vestea, Phillip se arătă absolut indignat. Declară că în viaţa lui nu auzise de ceva mai vulgar, ceea ce îl făcu pe tatăl lui să râdă în hohote. Ceilalţi doi copii, însă, fură de-a dreptul încântaţi. Julian consideră sincer că vestea era minunată, iar Isabelle, la fel ca şi Sarah, declară că aşteaptă cu nerăbdare să se joace cu copilaşul.

Sarah desenă înainte de Crăciun câteva bijuterii deosebite, fiind foarte mulţumită de felul în care au fost executate, iar Nigel şi Phillip cumpărară câteva pietre preţioase superbe. Sarah era impresionată de alegerile pe care le făcuseră.

De data asta renunţă să se mai contrazică totuşi cu William în privinţa naşterii acasă. Se duse la Paris şi, cu două zile înainte de termen, se internă în clinica din Neuilly. După cele petrecute ultima oară cu Isabelle, William îi atrase atenţia că se putea considera norocoasă că o lăsase acasă până atunci. Se plictisea cumplit în clinică şi insista mai ales asupra faptului că avea aproape de două ori vârsta majorităţii mamelor de acolo. Nostim însă, lucrul acesta îi distra pe amândoi, iar William stătea cu ea ore în şir, jucând cărţi şi discutând despre afaceri. Julian şi Isabelle rămăseseră la castel, cu servitorii. Trecuse deja aproape o săptămână de la Crăciun.

În ziua de Anul nou, după cinci zile de internare, Sarah şi William beau şampanie. Sarah era atât de sătulă de statul în spital, încât îi declară lui William că dacă nu năştea nici a doua zi, era hotărâtă să se ducă la Whitfield's. William nu era întru totul împotriva acestei idei, numai că în după-amiaza aceea lui Sarah i se rupse apa. Seara, durerile deveniră mai puternice şi ea se chinuia mult. Când au venit s-o ia în sala de naşteri, îl apucă de mână pe William şi-i spuse:

— Îţi mulţumesc… că m-ai lăsat să fac acest copil.

William ar fi vrut foarte mult să rămână cu ea, dar doctorii se opuseră categoric. Nu intra în uzanţele spitalului să procedeze aşa; în plus, având în vedere vârsta doamnei şi marele risc implicat, medicii considerau că e mai bine ca William să aştepte în altă sală.

Se făcuse douăsprezece noaptea, iar William nu primise încă nicio veste. La patru dimineaţa începu deja să între în panică. Trecuseră şase ore de când o duseseră în sala de naşteri. I se părea ciudat acest lung răstimp, ştiind cât de repede o născuse pe Isabelle, dar ştia totodată că la fiecare naştere putea fi altfel.

O întrebă din nou pe asistentă dacă nu cumva aflase ceva. Ar fi vrut să se ducă lângă Sarah şi să vadă ce face. I se răspunse că nu aveau deocamdată nicio noutate şi că îl vor informa de îndată ce soţia lui năştea copilul.

La şapte dimineaţa, când doctorul îşi făcu în sfârşit apariţia, William era înnebunit. Nu ştiuse ce să mai facă pentru a-i trece timpul mai repede, ba chiar se şi rugase. Se întreba dacă nu cumva fusese nesăbuit lăsând-o să facă acest copil. Poate că era mult prea mult pentru ea. Dacă murea?

Când intră în cameră, doctorul avea o figură gravă, iar William simţi că se sufocă la vederea lui.

— S-a întâmplat ceva rău?

— Nu, clătină el din cap, hotărât. *Madame la Duchesse* se simte foarte bine. În fine, atât de bine pe cât ne putem aştepta în starea ei. Aveţi un fiu minunat, *Monsieur*. Un băiat mare, peste patru kilograme şi jumătate. Din păcate, a trebuit să-i facem cezariană. Soţia dumneavoastră s-a străduit din răsputeri să nască normal, dar nu s-a putut.

Exact ca la naşterea lui Phillip, îşi reaminti William. Şi atunci doctorul pomenise ceva de cezariană. Iar Sarah reuşise totuşi să scape de operaţie şi avea cinci copii. Acum, în cele din urmă, la patruzeci şi opt de ani, zilele de maternitate ale lui Sarah luaseră sfârşit. Frumoasă performanţă, zâmbi William uşurat, după care se uita la doctor.

— Cum e ea? Se simte bine?

— Este foarte obosită… Va mai avea dureri de la operaţie. Vom face tot ce se poate, desigur… ca s-o ajutăm. Va putea pleca acasă peste o săptămână sau două.

Doctorul ieşi din cameră, iar William rămase acolo gândindu-se la ea, la cât de mult însemna Sarah pentru el, la fel ca şi copiii făcuţi cu ea… ca şi acesta născut acum.

Nu o văzu decât mai târziu după amiază. Era pe jumătate adormită, dar îi zâmbi. Ştia de copil.

— E băiat, îi şopti ea, iar el încuviinţă dând din cap, zâmbi şi o sărută. Cum se simte?

— Minunat, o asigură el. Sarah aţipi din nou, dar apoi deschise brusc ochii. Vrei să-l botezăm Xavier? întrebă ea.

— E-n regulă, se arătă el de acord. Sarah îi spuse că îi plăcuse dintotdeauna acest nume. Îl botezară Xavier Albert, în amintirea vărului lui, regele defunct, tatăl reginei Elizabeth, la care William ţinuse foarte mult.

Sarah rămase în spital timp de trei săptămâni. Când aduseră victorioşi copilul acasă, William o mai tachina încă pentru faptul că nu mai putea face alţi copii. Îi spuse că era foarte necăjit din această

pricină, fiindcă nădăjduise ca la cincizeci de ani Sarah să mai nască al şaselea copil.

— Putem adopta unul, fireşte, îi spuse el în drum spre castel, iar Sarah îl ameninţă cu divorţul.

Copiii erau încântaţi de Xavier – un bebeluş voinic şi fericit, cu o fire foarte veselă. S-ar fi zis că nimic nu-l deranja şi se ataşa de toată lumea, fără să aibă însă acel farmec magic cu care fusese înzestrat Julian. Pe Xavier îl caracteriza firea deschisă şi veselă. Părea însă destul de încăpăţânat, dar, din fericire nu chiar atât de mult ca sora lui Isabelle.

În vara următoare, Xavier mergea cu ei peste tot, fie că era vorba de fraţii lui, Julian şi Isabelle, fie de părinţi.

Atenţia lui Sarah nu se concentra însă în totalitate asupra copilului, aşa cum şi-ar fi dorit. William nu se simţea prea bine, iar la sfârşitul verii o preocupa aproape numai sănătatea lui. Avea din nou probleme cu inima, iar doctorul din La Marolle nu era mulţumit de felul cum arăta. Artrita, de care suferea mai de mult, evolua şi ea.

— Ce absurd că sunt o asemenea povară pentru tine, se plângea el. Când era în stare, îl lua pe Xavier în pat cu el, dar adevărul este că de cele mai multe ori avea dureri prea mari pentru a se bucura efectiv de el.

În anul acela, Crăciunul a coincis cu o perioadă tristă şi încordată. Sarah nu mai fusese la Paris de două luni, iar la Londra – din timpul verii. N-avea cum să se ocupe de afaceri, fiind nevoită să se bizuie pe ceea ce făceau Phillip, Nigel şi Emanuelle. Nu-şi dorea altceva decât să-şi dedice tot timpul lui William.

Julian îşi petrecu întreaga vacanţă cu el. Până şi Phillip veni de la Londra în Ajun. Reuşiră să organizeze în sufragerie un dineu frumos şi chiar să meargă şi la biserică, deşi William nu se simţea suficient de bine pentru a-i însoţi. Văzându-l, Phillip remarcă de îndată că parcă se mai chircise.

William părea fragil şi sfrijit, deşi îşi păstrase spiritul, puterea, delicateţea şi simţul umorului. În felul lui, William era un om cu totul excepţional, ceea ce remarcă, pentru scurtă vreme, şi Phillip în ziua aceea.

Emanuelle veni şi ea de la Paris în ziua de Crăciun, dar nu-i spuse lui Sarah cât de tare o şocase înfăţişarea lui William. Plânse însă tot drumul înapoi spre Paris.

Phillip plecă a doua zi. Julian se ducea la schi în Courchevel, deşi nu-i plăcea deloc ideea de a pleca. Îi spuse mamei lui că, dacă va avea nevoie de el, se va întoarce imediat. Nu trebuia decât să-l cheme. Isabelle se duse să-şi petreacă restul vacanţei la o prietenă din Lyon, pe care o cunoscuse în vara precedentă. Pentru ea era o mare aventură, fiind prima oară când pleca singură de acasă pentru o perioadă atât de lungă de timp. Dar Sarah era convinsă că la nouă ani îi putea da voie. Se întorcea peste o săptămână şi poate că până atunci tatăl ei avea să se simtă mai bine.

Numai că William se şubrezea pe zi ce trecea. În ziua de Anul nou era mult prea slăbit pentru a putea sărbători aniversarea de un an a lui Xavier. Îi pregătiră un mic tort, Sarah îi cântă la prânz la mulţi ani, după care se repezi sus să stea cu William.

În ultimele zile dormise mai tot timpul, dar când o auzi intrând în cameră deschise ochii, deşi Sarah încercase să nu facă zgomot. Îi plăcea s-o ştie lângă el. Intenţiona să-l ducă la spital, dar doctorii îi spuseseră că n-avea niciun sens, nu mai puteau face nimic pentru el. Trupul, care fusese atât de chinuit în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, începea să cedeze, rănile vindecate o perioadă de timp îşi spuneau acum cuvântul. Dar Sarah nu putea concepe să-l piardă. Ştia că William era extrem de puternic din punct de vedere psihic şi că până la urmă îşi putea reveni.

În seara zilei de naştere a lui Xavier, Sarah stătea întinsă lângă William, în patul lor, şi îl ţinea în braţe. Deodată simţi cum se agaţă de ea, aproape ca un copil, la fel cum făcuse odinioară şi Lizzie. Cu inima zdrobită, înţelese ce se întâmpla. Îl ţinu lipit la pieptul ei, îl acoperi cu pături, încercând să-i transmită toată puterea şi dragostea ei. Cu câteva minute înainte de revărsatul zorilor, ridică ochii spre ea, o sărută pe buze şi scoase un suspin. Sarah îl sărută cu blândeţe pe faţă, în timp ce William îşi dădea ultima suflare, murind liniştit în braţele soţiei care îl iubise atât de mult.

Rămase aşa multă vreme, ţinându-l în braţe; lacrimile îi şiroiau pe obraji. Nu voia să-i dea drumul, nu putea trăi fără el. La un moment, îşi dori să plece o dată cu el, dar îl auzi pe Xavier scâncind şi înţelese că nu era cu putinţă. Copilaşul simţise parcă moartea tatălui său. Ce pierdere cumplită pentru el, pentru ei toţi!

Sarah îl aşeză binişor pe pat şi îl sărută încă o dată. În timp ce soarele urca sus pe cer, iar razele de lumină scăldau încăperea, Sarah îl părăsi pe William, închizând încet uşa în urma ei. Plângea. Ducele de Whitfield murise. Era văduvă.

23

Înmormântarea se desfăşură sobru, în biserica din La Marolle. Corul din localitate cânta *Ave Maria,* în timp ce Sarah stătea îndurerată împreună cu copiii. Erau de faţă prietenii apropiaţi din Paris, dar principala slujbă de pomenire urma să aibă loc la Londra, peste cinci zile.

Îl îngropară lângă Lizzie, la Château de la Meuze, după ce Sarah avusese toată noaptea o discuţie în contradictoriu cu Phillip, care susţinea că de şapte veacuri toţi ducii de Whitfield fuseseră îngropaţi la Whitfield. Dar Sarah nu putea fi de acord cu aşa ceva. Voia să-l ştie aici, cu ea, cu fiica lor, în locul pe care el îl iubise atât de mult, unde trăise şi muncise împreună cu Sarah.

Convoiul ieşi în tăcere din biserică. Sarah o ţinea de mână pe Isabelle, iar Julian o cuprinsese cu braţul pe după umeri. Emanuelle venise şi ea de la Paris, iar acum ieşi din biserică la braţul lui Phillip. Formau un grup mic. După înmormântare, Sarah oferi un prânz la castel pentru toţi cei prezenţi. Localnicii veniseră să-şi aducă şi ei un ultim omagiu. Sarah îi pofti şi pe ei la masă, pe acei oameni care îl slujiseră pe William, îl cunoscuseră, îl iubiseră. Nu-şi putea imagina viaţa fără el.

Umblând de colo colo prin salon, oferindu-le oamenilor vin sau dând mâna cu ei, ascultându-i povestind despre *Monsieur le Duc,* Sarah umbla ca în transă. Trăia acum cu totul altceva decât viaţa pe care o făuriseră şi o împărtăşiseră amândoi vreme de peste douăzeci şi şase de ani. I se părea imposibil de conceput că acum totul se sfârşise.

Nigel, venit şi el de la Londra, plânse la înmormântare, ca şi Sarah. Julian o ţinea îmbrăţişată. Era sfâşiată de durere, văzându-l acum lângă Lizzie. Parcă ieri fuseseră amândoi acolo şi stătuseră de vorbă… despre ea… despre hotărârea

de a-l avea pe Xavier, care acum reprezenta pentru Sarah o mare bucurie. Tragedia era însă că băieţelul n-avea să-şi cunoască niciodată tatăl. Deşi toată familia urma să-i poarte de grijă – doi fraţi, mama, sora – totuşi, lui Sarah i se frângea inima de durere ştiind că Xavier nu avea să-l cunoască niciodată pe omul care fusese William.

După două zile plecară cu toţii la Londra pentru slujba de pomenire. Serviciul divin se desfăşură cu mare pompă şi protocol. Din asistenţă făceau parte toate rudele lui, inclusiv regina şi vlăstarele regale. După aceea, toată lumea se deplasă la Whitfield, la ceaiul de după-amiază participând patru sute de persoane.

Sarah umbla ca un automat, dând mâna cu toată lumea. La un moment dat se întoarse, auzind pe cineva în spatele ei spunând „Înălţimea voastră". Dar o voce de bărbat dădu răspunsul. O clipă, avusese senzaţia că William intrase în cameră, dar observă, tresărind, că era vorba de Phillip. Înţelese atunci pentru prima oara că fiul ei devenise acum ducele de Whitfield.

Trecură cu toţii printr-o perioadă foarte grea, pe care Sarah n-avea s-o uite nicicând. Nu ştia unde să se ducă sau ce să facă pentru a scăpa de chinul care o tortura. Dacă se ducea la Whitfield, îi simţea prezenţa acolo, iar la castel, cu atât mai mult. Dacă locuia la hotelul din Londra, nu putea decât să se gândească mereu la el, iar apartamentul din Paris o îngrozea, fiindcă fuseseră amândoi nespus de fericiţi acolo. La „Ritz" stătuseră în luna de miere… Pur şi simplu n-avea unde să se ducă, n-avea unde să se refugieze. Îl simţea peste tot, în inimă, în suflet, în minte, în fiecare dintre copii, atunci când îi privea.

— Ce-ai de gând să faci? o întrebă Phillip liniştit, într-o bună zi, la Whitfield, când ea privea ţintă pe fereastră. Sarah n-avea nici cea mai mică idee. Dintr-odată, n-o mai interesau nici afacerile lor. Ar fi fost în stare să renunţe bucuroasă la ele.

Phillip avea, însă, numai douăzeci şi şase de ani şi încă foarte multe de învăţat, iar Julian, care avea cincisprezece ani, mai avea încă mult până să se poată ocupa de magazinul din Paris.

— Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. William se prăpădise deja de o lună, dar ea tot nu-şi putea reveni. Tot încerc să-mi dau seama, dar nu izbutesc. Nu ştiu unde să mă duc sau ce să fac. Mă tot întreb ce i-ar fi plăcut lui să fac acum.

— Cred că i-ar fi plăcut să mergi mai departe, replică deschis Phillip, în toate… mă refer la afaceri… şi cu tot ceea ce făceai împreună cu el. Nu se poate să încetezi să mai trăieşti. Dar lui Sarah îi venea uneori şi acest gând.

— Uneori aşa simt.

— Ştiu, dar nu se poate, zise el liniştit. Avem cu toţii o obligaţie. Răspunderea lui era acum cea mai apăsătoare. Moştenise domeniul Whitfield, din care Julian nu avea nicio parte. Avea dreptul în schimb la castel, pe care urma să-l împartă cu Isabelle şi Xavier, dar asta era nedreptatea sistemului britanic. Aşa că, acum, Phillip avea pe umerii lui povara titlului nobiliar, cu tot ceea ce implica acesta. Tatăl lui îl purtase cu mare cinste, bine, dar Sarah nu era atât de sigură că Phillip îi va putea urma întru totul exemplul.

— Şi tu? îl întrebă ea cu blândeţe. Tu ce-ai să faci acum?

— Aceleaşi lucruri ca şi înainte, răspunse el ezitând, după care se hotărî să-i spună ceva ce nu-i mărturisise încă. În curând aş vrea să-ţi prezint pe cineva. Părea un moment nepotrivit pentru un asemenea anunţ, acesta fiind motivul pentru care nu o făcuse până atunci. Intenţionase să le spună despre Cecily de Crăciun, dar tatăl lui fusese bolnav, încât renunţase.

— Cineva deosebit?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse el evaziv, înroşindu-se.

— Poate că putem cina împreună înainte să plec din Anglia.

— Mi-ar face mare plăcere, mărturisi el, sfios. Deşi se purta altfel decât restul familiei, Phillip o trata pe Sarah cum se cuvenea s-o facă faţă de mama lui.

Sarah îi reaminti de acest proiect două săptămâni mai târziu, când se gândea deja să se întoarcă la Paris. Emanuelle avusese nişte probleme cu magazinul, iar Isabelle trebuia să reînceapă şcoala. O reţinuse la Whitfield cu ea, deşi Julian se întorsese deja de câteva săptămâni pentru a merge la şcoală.

— Parcă spuneai de o prietenă cu care ai vrea să luăm masa? Îl iscodi ea cu blândeţe. Dar Phillip ezită.

— Oh, da… dar probabil că nu ai timp înainte de plecare.

— Ba da, am, îl contrazise ea. Am întotdeauna timp pentru tine. Când ai vrea să ne vedem cu ea?

Lui Phillip îi părea rău că nu deschisese mai demult acest subiect, dar, Sarah îl ajută să treacă peste dificultatea momentului. Stabiliră să meargă la cină la Connaught. Fata pe care o cunoscu acolo, a doua zi seara, nu o surprinse deloc, deşi ar fi dorit. Era tipic britanică. Înaltă, subţire, palidă, aproape că nici nu vorbea. Era extrem de bine crescută, întru totul respectabilă, dar totodată şi cea mai plictisitoare fată din câte se aşteptase Sarah să întâlnească la masa aceea. Era lady Cecily Hawthorne. Tatăl ei era un ministru important, dar Sarah nu-şi dădea seama cum de-i plăcea lui Phillip. Era lipsită de orice farmec feminin, n-avea nimic cald, şi indiscutabil, nu era o persoană cu care să poţi râde în voie. A doua zi, înainte de a pleca în Franţa, Sarah încercă să-i spună toate astea lui Phillip, alegându-şi cu grijă cuvintele.

— E o fată drăguţă, începu ea, la micul dejun.

— Mă bucur că îţi place. Phillip părea încântat, iar Sarah începu să se întrebe cât de serioasă era toată povestea asta şi dacă era cazul să înceapă să-şi facă griji. După ce că avea pe cap un bebeluş în scutece, mai trebuia să-şi facă gânduri şi în privinţa unei nurori, şi asta tocmai acum, când nu mai avea nici sprijinul lui William. Nu există dreptate pe lumea asta, îşi zise ea în gând, încercând să pară degajată faţă de Phillip.

— E ceva serios? întrebă ea, străduindu-se să nu se înece cu bucata de pâine prăjită atunci când Phillip încuviinţă dând din cap. Foarte serios?

— S-ar putea să fie. E clar că reprezintă genul de fată cu care să vrei să te însori.

— Înţeleg de ce eşti de părerea asta, zise ea, încercând să-şi păstreze calmul faţă de el şi întrebându-se totodată dacă Phillip o şi crede. Şi e o fată tare drăguţă, continuă ea, dar crezi că e suficient de nostimă? Este un aspect la care trebuie sa te gândeşti. Tatăl tău şi cu mine ne-am distrat întotdeauna de minune. Este un lucru important într-o căsnicie.

— Nostimă? exclamă el, părând uimit. Nostimă? Nu înţeleg ce vrei să spui? Mamă, zău dacă te înţeleg.

— Phillip, zise ea, hotărând să vorbească deschis cu el şi sperând să nu regrete acest pas. Buna creştere nu este de ajuns. E nevoie de ceva mai mult… puţină personalitate, un om cu care să-ţi vină să sari mereu în pat. Phillip era suficient de mare pentru a se confrunta cu acest adevăr. În plus, trăiau în anul 1966, la urma urmei, nu 1923. Vremurile se schimbaseră. Tinerii mergeau la San Francisco cu păturile pe ei şi, cu flori în păr, nu se putea ca Phillip să fie atât de încuiat. Uluitor era însă faptul că Phillip chiar avea aceste trăsături. Se uită la maică-sa de parcă era îngrozit.

— Mda, îmi dau seama că tu şi tata v-aţi tot îndeletnicit cu lucruri de genul ăsta, dar asta nu înseamnă că şi eu trebuie să-mi aleg nevasta după

astfel de criterii. Sarah înţelese în clipa aceea că Phillip făcea o greşeală enormă căsătorindu-se cu fata aceea, dar ştia tot atât de bine că şi dacă i-ar spune acum lucrul ăsta, tot n-ar folosi la nimic.

— Tot mai crezi în principiul vieţii duble, Phillip? Că te distrezi cu o fată în timp ce te însori cu alta? Sau îţi place, într-adevăr, genul de femeie serioasă, cu o educaţie aleasă? Fiindcă, dacă îţi place să faci dragoste cu fetele nostime şi atrăgătoare, dar te însori cu o femeie respectabilă, s-ar putea să ai mult de furcă. Nu putea face mai mult în aceste condiţii, dar remarcă totuşi că băiatul pricepuse sensul spuselor ei.

— Trebuie să ţin seama şi de poziţia mea, răspunse Phillip, oarecum iritat.

— Aşa a fost cazul şi cu tatăl tău, Phillip. Şi s-a însurat cu mine. Şi nu cred că a regretat. În fine, aşa sper. Îi zâmbi trist fiului ei cel mare, pe care îl simţea ca pe un străin.

— Proveneai dintr-o familie foarte bună, chiar dacă erai divorţată. Sarah le spusese de multă vreme tuturor, nevrând ca ei să afle de la altcineva că mai fusese măritată cândva. Să înţeleg atunci că nu-ţi place de Cecily? întrebă el glacial, ridicându-se şi pregătindu-se să plece de la masă.

— Ba îmi place foarte mult. Mă gândeam numai că dacă intenţionezi să te însori cu ea, trebuie să analizezi bine ce aştepţi din partea viitoarei tale soţii. E o fată tare drăguţă, dar foarte sobră şi nu prea comunicativă. Sarah ştia de multă vreme că Phillip avea o adevărată pasiune pentru fetele de viţă nobilă, „printre altele”, din câte i se povestise la Londra şi la Paris. Îi plăcea să fie văzut şi fotografiat cu fetele din lumea bună, dar în acelaşi timp gusta şi momentele petrecute cu persoane de condiţie mai dubioasă. Nu încăpea nicio îndoială că Cecily făcea parte din categoria fetelor din lumea bună. Dar asta nu o făcea mai puţin anostă decât era.

— Ar fi foarte potrivită pentru rolul de ducesă de Whitfield, spuse Phillip sever.

— E ceva important, desigur. Dar şi suficient totodată? simţi ea nevoia să-l mai întrebe.

— Cred că sunt în măsură să judec cel mai bine, zise el, iar Sarah încuviinţă din cap, sperând ca fiul ei să aibă dreptate. Era convinsă, însă, că Phillip greşea în această privinţă.

— Vreau tot ce-i mai bun pentru tine, îi zise ea, sărutându-l. Se despărţiră, Phillip plecând în oraş, iar ea întorcându-se în după-amiaza aceea la Paris, împreună cu cei doi copii mai mici. Îi duse pe amândoi la castel, unde îi lăsă cu Julian, iar ea se întoarse pentru câteva zile la Paris, să se ocupe de afaceri. Nu mai era însă cu tot sufletul la magazin, singurul lucru pe care şi-l dorea fiind să se întoarcă la castel şi să meargă la mormântul lui, ceea ce Emanuelle găsea cu totul morbid.

Lui Sarah îi trebui mult timp ca să revină pe linia de plutire. În vară ajunsese să se simtă cât de cât mai normal. Phillip îi anunţă că se va însura cu Cecily Hawthorne. Lui Sarah îi părea rău pentru el, dar nu i-ar fi spus-o niciodată, în ruptul capului. Urmau să locuiască în apartamentul lui din Londra şi să petreacă mult timp la Whitfield. Cecily avea să-şi ţină caii acolo, dar Phillip o asigură pe mama lui că putea folosi oricând dorea pavilionul de vânătoare. El şi Cecily intenţionau să locuiască în clădirea principală, firește. Phillip nu pomeni niciodată despre ceilalţi copii.

Sarah nu trebui să se ocupe de planurile de nuntă. Familia Hawthorne preluă toate obligaţiile în acest sens. Nunta urma să aibă loc la reşedinţa familială din Staffordshire. Familia Whitfield sosi în grup, Sarah la braţul lui Julian. Nunta avea cu un taior de lână bej, făcut la Chanel.

Isabelle purta o rochie albă de catifea, cu un mantou asortat bordisit cu blană de hermină, iar Xavier era îmbrăcat într-un costumaş de catifea neagră, lucrat la Paris, la firma La Châteleine.

Julian era nespus de chipeş în costumul de zi cu care se îmbrăcase, iar Phillip nu arăta nici el mai prejos. Mireasa era şi ea foarte drăguţă, în rochia de dantelă a bunicii ei. Era însă cam prea înaltă pentru această toaletă, iar vălul îi stătea ciudat pe cap. Dacă Sarah ar fi avut cu cine bârfi, pe cineva ca Emanuelle, care nu venise însă la nuntă, ar fi declarat că fata arăta oribil, uscată ca un băţ, fără pic de şarm sau feminitate. Nu-şi dăduse nici măcar osteneala de a se farda. Phillip, însă, părea foarte încântat de ea. Nunta se celebră cu o săptămână înainte de Crăciun, tânăra pereche urmând să-şi petreacă luna de miere în Bahamas.

Sarah se tot întreba care ar fi fost părerea lui William dacă ar mai fi trăit. Când se întoarse în seara aceea la „Claridge's", se simţi deprimată. Nu era deloc mulţumită de prima ei noră şi se întrebă dacă va avea oare mai mult noroc cu celelalte.

Ce existenţă ciudată! Copiii aceştia făceau tot felul de lucruri neaşteptate. Îşi alegeau singuri modul de viaţă alături de fiinţe care, în afară de ei, nu plăceau nimănui. Pe timpul zborului înapoi la Paris, începu să-i simtă şi mai acut lipsa lui William. Îndreptându-se apoi spre castel, se gândea că era primul Crăciun pe care îl petreceau fără el… Trecuse un an de la moartea lui… iar Xavier împlinea doi ani pe întâi ianuarie. O năpădiră amintirile. Când trase maşina în faţa castelului, pe înserate, văzu stând acolo un bărbat care i se părea foarte cunoscut şi totuşi nu. Uitându-se atent la el, se întreba dacă nu cumva visează. Nu, nu visa. Era el… iar pentru câteva clipe lui Sarah i se păru că e aproape acelaşi de odinioară, neschimbat. Veni agale spre ea, zâmbindu-i. Sarah nu-şi putea lua ochii de la el… Era Joachim.

24

Când coborî din Rolls în faţa castelului, Sarah arăta de parcă văzuse o stafie, ceea ce într-un sens chiar aşa şi era. Trecuseră aproape douăzeci şi trei de ani de când nu-l mai văzuse. Douăzeci şi trei de ani de când o sărutase, luându-şi rămas bun şi plecând cu trupele în Germania. De-atunci nu mai auzise niciodată nimic despre el şi nici nu aflase dacă mai trăieşte sau nu. Se gândea însă adesea la el, mai ales în legătură cu Lizzie.

Sarah coborî încet din maşină; Joachim o privea intens. Sarah se schimbase foarte puţin. Era tot frumoasă. Părea mai demnă acum, cu câteva fire albe în păr. Împlinise cincizeci de ani, dar, nu i-ai fi dat această vârstă.

— Cine e ăsta? şopti Julian. Bărbatul arăta foarte ciudat. Bătrân şi slab, se uita fix la mama lor.

— Stai liniştit, dragul meu. E un vechi prieten. Du copiii în casă.

Julian îl luă pe Xavier în braţe şi o chemă pe Isabelle să vină cu ei. Intrară în castel, uitându-se mereu în spate. Sarah se apropie încet de el.

— Joachim? şopti ea, în timp ce el venea agale în întâmpinarea ei, zâmbindu-i ca altădată. Ce-i cu tine aici?

Se hotărâse atât de greu să vină, abia după mulţi ani. Şi de ce acum? Aveau atâtea să-şi spună, atâtea să-l întrebe.

— Bună, Sarah, zise el liniştit, cuprinzându-i mâinile. A trecut atât de mult timp… dar arăţi foarte bine. Numai văzând-o, inima lui Joachim bătea mai repede.

— Îţi mulţumesc. Ştia că Joachim avea acum şaizeci de ani, dar vârsta îşi lăsase amprenta asupra lui. Însă el supravieţuise, în timp ce William murise. Nu vrei să vii înăuntru? Acum ne-am întors din Anglia, de la nunta lui Phillip, îi explică

ea, purtându-se dintr-odată ca o gazdă care întâmpină un musafir mult aşteptat. Sarah zâmbi. Se iscodeau amândoi cu privirea, încercând să desluşească mai mult decât sensul simplu al cuvintelor rostite de ea.

— Phillip? S-a însurat?

— Are douăzeci şi şapte de ani acum, îi reaminti ea, în timp ce el deschidea uşa, galant, intrând după ea. Brusc, îşi dădură seama amândoi, cu aceeaşi strângere de inimă, că Joachim locuise cândva aici.

— Şi ai mai avut şi alţi copii?

— Trei, încuviinţă ea dând din cap, după care surâse. Cel mai mic, Xavier, împlineşte doi ani săptămâna viitoare.

— Aşa de mic? făcu el surprins şi izbucni în râs.

— Oricum, văd că nu eşti atât de mirat pe cât am fost eu. William a fost nemaipomenit de drăguţ când a aflat. Nu voia să-i spună că William murise, cel puţin nu deocamdată. După care îşi dădu seama că Joachim nici măcar nu ştia că William se mai întorsese. Avea atât de multe să-i povestească.

Îl pofti să ia loc în salonul principal. Joachim privea atent această încăpere, care îi stârnea atâtea amintiri. Mai important însă era să o privească pe ea. Apoi îşi dădu brusc seama că, dacă ar fi venit cu o zi mai devreme, nici nu ar fi găsit-o.

— Ce te aduce aici, acum, Joachim?

Îi venea să-i spună „tu”, dar se abţinu.

— Am un frate la Paris. Am venit la el de Crăciun. Suntem singuri amândoi, aşa că m-a poftit la el. E multă vreme de când tot vreau să te văd, Sarah.

— Nu mi-ai scris niciodată, spuse ea, aproape în şoaptă; nici ea nu-i scrisese de altfel. Privind însă acum înapoi, nu era convinsă că i-ar fi scris chiar dacă ar fi ştiut unde să dea de el. Poate o dată, dar tot i s-ar fi părut incorect faţă de William.

— Imediat după război, situaţia a fost foarte dificilă, o lămuri el. În Berlin a fost multă vreme

ca la casa de nebuni, iar când în sfârşit am izbutit să mă eliberez şi să vin aici, am citit în ziare despre extraordinara supravieţuire a ducelui de Whitfield. Am fost foarte fericit pentru tine, fiindcă ştiam cât de mult îţi doreai să se întoarcă. După aceea, am considerat că nu se cade să-ţi mai scriu sau să vin să te văd. Am avut intenţia de câteva ori, când am mai fost în Franţa de-a lungul anilor, dar nu mi s-a părut corect, aşa că am renunţat.

Sarah încuviinţă dând din cap. Îl înţelegea perfect. Din multe puncte de vedere, ar fi fost foarte straniu să se vadă cu el. Sentimentele lor de odinioară nu puteau fi tăgăduite. Reuşiseră însă să se controleze amândoi, din fericire, dar chiar şi aşa nu te puteai preface în privinţa trecutului.

— William a murit anul trecut, îi spuse ea, îndurerată. Sau, mai bine zis, anul ăsta, pe doi ianuarie.

Şi, din nou, Joachim nu se prefăcu că nu ştie. Era de altfel, motivul pentru care se hotărâse să vină până la urmă. Nu dorise niciodată să se amestece în existenţa lor, ştiind cât de mult îşi iubea Sarah soţul, dar acum, după ce acesta dispăruse pentru totdeauna, simţise nevoia să vină şi să-şi împlinească visul de-o viaţă.

— Ştiam, am citit şi eu în ziare.

Sarah dădu din cap. Tot nu înţelegea de ce venise, dar cu toate acestea era fericită să-l revadă.

— Te-ai recăsătorit în cele din urmă?

Joachim clătină din cap.

— Niciodată. Nu putuse s-o uite în toţi aceşti peste douăzeci de ani şi nu mai întâlnise niciodată o femeie ca ea.

— Ştii, acum mă ocup de afaceri cu bijuterii, zise ea încântată, iar el ridică din sprânceană.

— Nu zău? De data asta părea efectiv uimit. Asta e ceva nou, nu-i aşa?

— Acum nu mai e. A fost, după război.

Îl povesti despre toţi oamenii care veniseră la ei pentru a-şi vinde bijuteriile şi cum, plecând de aici, se gândiseră să se lanseze în afaceri. Îi povesti despre magazinul din Paris, de care se ocupa Emanuelle, şi despre magazinul din Londra.

— E de-a, dreptul uluitor ceea ce-mi spui. Am să mă duc pe la Emanuelle, la Paris. Dar după aceea se răzgândi, aducându-şi aminte că fata nu-l simpatizase niciodată. Presupun că preţurile sunt destul de piperate pentru buzunarul meu. Noi am pierdut tot, zise el, pe un ton neutru. Tot pământul nostru este acum în Germania de est.

Îi era milă de el. Omul ăsta inspira ceva teribil de trist. Dădea impresia unei fiinţe înfrânte şi singuratice. Îi oferi un pahar cu vin şi se duse să vadă ce făceau copiii. Isabelle şi Xavier mâncau în bucătărie, cu servitoarea, iar Julian se dusese sus să-i telefoneze prietenei sale. Voia să le facă cunoştinţă cu Joachim, dar prefera să mai stea întâi de vorbă singură cu el. Avea strania senzaţie că Joachim venise cu un scop anume.

Când se întoarse în salon, îl găsi uitându-se la cărţi. După câteva clipe, văzu că găsise cartea pe care i-o dăruise de Crăciun, în urma cu douăzeci de ani.

— Văd că ai păstrat-o, zise el încântat, iar ea îi zâmbi. Şi eu am în continuare fotografia ta pe birou, în Germania.

Afirmaţia aceasta o întristă însă pe Sarah. Trecuse atât de mult timp! Poate că ar fi fost mai bine ca Joachim să păstreze chipul altei femei.

— Şi eu mai am fotografia ta. Numai că aceasta nu-şi găsise niciun loc în existenţa ei alături de William, ceea ce ştia şi Joachim foarte bine. Cu ce te ocupi acum? Arăta distins, deloc sărac, dar nici ca şi cum ar fi avut grămezi de bani.

— Sunt profesor de literatură engleză la Universitatea din Heidelberg. Joachim zâmbi, amintindu-şi amândoi de lungile lor conversaţii despre Keats şi Shelley.

— Sunt convinsă că eşti foarte bun în acest domeniu.

Joachim puse jos paharul de vin şi se apropie de ea.

— Poate că am greşit venind aici, Sarah, dar m-am gândit tot timpul la tine. Parcă ieri eram aici… Din păcate, adevărul este că trecuse de atunci o viaţă de om. Trebuia să te văd… să aflu dacă n-ai uitat, dacă pentru tine mai însemn la fel de mult ca odinioară. Simţea nevoia să-i pună o sumedenie de întrebări. Viaţa ei fusese atât de plină, iar a lui, după toate aparenţele, atât de goală şi searbădă.

— A trecut mult timp, Joachim… mi-am adus aminte mereu de tine. Trebuia să fie sinceră cu el. Atunci, te-am iubit. Da, şi poate dacă situaţia ar fi fost diferită, dacă nu eram măritată cu William… dar eram… iar el s-a întors acasă. Şi l-am iubit foarte mult. Nu-mi imaginez să mai pot iubi vreodată un alt bărbat.

— Chiar dacă ar fi vorba de cel pe care l-ai mai iubit cândva? În ochii lui se desluşeau speranţa şi visele pierdute, dar Sarah nu-i putea da răspunsul pe care şi-l dorea el.

Sarah clătină din cap cu tristeţe.

— Chiar dacă ar fi vorba de tine, Joachim. N-am putut atunci şi nu pot nici acum… Sunt măritată pe veci cu William.

— Bine, dar el nu mai este acum, replică el blând, întrebându-se dacă nu cumva se pripise venind aşa de repede.

— Nu şi în sufletul meu, aşa cum era şi atunci, de mult. Am fost plină de recunoştinţă atunci, aşa cum sunt şi acum… Nu mă pot schimba, Joachim.

— Îmi pare rău, zise el, arătând ca un om distrus.

— Şi mie, recunoscu ea.

Copiii intrară în cameră. Isabelle, adorabilă, îi făcu o reverenţă. Xavier alerga de colo-colo, dărâmând tot ce-i ieşea în cale. În cele din urmă apăru şi Julian, care o întrebă dacă îi dă voie să

iasă în oraş cu nişte prieteni. Sarah i-l prezentă lui Joachim.

— Ce familie frumoasă ai, îi zise el după plecarea copiilor. Cel mic seamănă puţin cu Phillip.

În timpul Ocupaţiei, Phillip era exact de vârsta lui Xavier. Sarah citea în ochii lui Joachim toată afecţiunea pentru fiul ei cel mare… şi pentru Lizzie. Ştia că şi el se gândea acum la ea, aşa că dădu din cap, încuviinţând.

— Mă gândesc uneori la ea… într-un fel, parcă a fost fetiţa noastră, spuse Joachim.

— Ştiu. Şi William avusese aceeaşi senzaţie. Îi spusese că fusese gelos pe Joachim, fiindcă el avusese bucuria de a o cunoaşte pe Elizabeth. Era atât de dulce… Julian seamănă oarecum cu ea. Şi Xavier, din când în când… Isabelle, însă, e deja o persoană foarte sigură pe ea.

— Se vede, zâmbi el. Şi tu eşti la fel, Sarah. Tot te mai iubesc. Te voi iubi mereu. Eşti exact cum mi-am imaginat că ai să fi acum… doar poate ceva mai frumoasă chiar… şi la fel de bună. Uneori mi-aş dori să nu fi chiar atât de perfectă.

— Îmi pare rău, râse ea delicat.

— William a fost un bărbat foarte norocos. Sper că şi-a dat seama.

— Desigur, e un lucru pe care l-am ştiut amândoi. Numai că timpul a fost prea scurt… Mi-aş fi dorit să trăiască mai mult.

— Cum s-a simţit după război? În ziare scria că supravieţuirea a fost un miracol.

— Aşa e. Sănătatea i-a fost foarte afectată, a fost schingiuit.

— S-au purtat oribil, admise el, fără ezitare. Într-un timp, mi-era ruşine că sunt german.

— Tu n-ai făcut decât să-ţi ajuţi oamenii cât timp aţi stat aici. Ceilalţi au făcut tot răul. N-ai de ce să te simţi ruşinat.

Sarah îl iubise şi îl respectase, în ciuda poziţiilor lor diferite.

— Ar fi trebuit să încetăm mult mai de mult. Lumea nu ne va ierta niciodată pentru ceea ce am făcut, şi este absolut corect. S-au săvârşit crime atroce.

Nu putea să nu-i dea dreptate, dar măcar ştiau amândoi că Joachim era cu conştiinţa curată. Era un om bun şi se purtase ca un soldat de onoare.

În cele din urmă, Joachim se ridică şi privi din nou toată încăperea, ca şi cum ar fi vrut să reţină cele mai mici detalii.

— Acum ar trebui să mă întorc la Paris; fratele meu mă aşteaptă deja.

— Mai treci pe-aici, îi spuse ea, conducându-l la plecare, dar ştiau amândoi că Joachim n-avea să mai vină. Îl însoţi la maşină, iar când se opriră, Joachim o privi îndelung. Se citea în ochii lui cât de mult ar fi vrut să o mângâie.

— Mă bucur că am reuşit să te revăd… îmi doream de atâta timp s-o fac.

Îi zâmbi şi o atinse uşor pe obraz, aşa cum făcuse şi odinioară. Sarah se aplecă şi îl sărută pe obraz, după care făcu un pas înapoi, de parcă ar fi reintrat din nou în prezent, lăsând trecutul în urmă.

— Ai grijă de tine, Joachim…

Şovăind câteva clipe, el se sui în cele din urmă în maşină. Sarah nu văzu lacrimile din ochii lui. Nu vedea decât maşina care se îndepărta… şi pe omul de odinioară. Mintea ei era plină de amintiri legate de William. Joachim ieşise de mai de mult din viaţa ei. Acum nu mai era niciun loc pentru el în existenţa lui Sarah. Când maşina dispăru complet, Sarah intră în casă şi se duse la copii.

25

Când Julian absolvi, în 1972, cursurile de la Sorbona, cu o diplomă în filosofie şi *lettres,* Sarah se simţi foarte mândră de el. Luară parte cu toţii la ceremonie, cu excepţia lui Phillip, care era ocupat la Londra cu achiziţionarea unei colecţii fabuloase de bijuterii, printre care şi o superbă diademă. Emanuelle apăru la festivitate cu un aer foarte demn. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin, de la Givenchy, şi îşi pusese un set de bijuterii cu safire de la Whitfield's. Ajunsese deja o femeie importantă. Legătura ei cu ministrul de Finanţe încetase de mult să mai fie un secret. Erau împreună de câţiva ani, iar el se purta plin de afecţiune şi respect. Soţia lui era bolnavă de ani de zile, copiii crescuseră, aşa că nu făcea niciun rău nimănui. Erau foarte discreţi, el se purta frumos, iar Emanuelle ţinea sincer la el. Cu ani în urmă îi cumpărase un apartament frumos pe Avenue Foch. Primeau acolo musafiri amândoi, lumea aşteptând cu nerăbdare să fie invitată la petrecerile lor. Toate persoanele importante din Paris veneau să-i viziteze, iar poziţia ei ca director al magazinului Whitfield's stârnea fascinaţie şi interes. Emanuelle se îmbrăca impecabil, iar bunul ei gust devenise deja renumit, la fel ca şi bijuteriile pe care le achiziţionase cu multă atenţie ani de-a rândul, precum şi cele primite în dar de la el.

Sarah îi era recunoscătoare pentru că mai lucra încă la ea, mai cu seamă acum, când Julian urma să intre şi el în afaceri.

Julian avea gust şi un simţ extraordinar în ceea ce priveşte creaţia de bijuterii, dând dovadă de multă pricepere în acest domeniu, dar mai avea de învăţat până să devină apt să gestioneze afacerile. De multă vreme Emanuelle nu se mai ocupa direct de vânzări; avea biroul ei la etaj, fiind *„directrice générale"* biroul ei era vizavi de cel al lui Sarah.

Deseori lăsau amândouă uşile deschise şi strigau peste hol una la cealaltă, ca două fetişcane într-un pension când îşi fac temele. Rămăseseră bune prietene. Prietenia ei cu Emanuelle, copiii şi munca tot mai acaparantă o ajutaseră, de altfel, pe Sarah să supravieţuiască mai uşor morţii lui William. Trecuseră mai bine de şase ani de atunci, ani groaznic de singuratici pentru ea.

Viaţa nu mai era aceeaşi pentru Sarah, în nicio privinţă. Îi lipseau momentele de bună dispoziţie şi partidele de haz împreună cu el, toate gesturile mărunte pline de semnificaţie, zâmbetele, florile, profunda înţelegere, chiar şi punctele de vedere diametral opuse sau adeseori cele împărtăşite, modul lui impecabil de a gândi, nemărginita înţelepciune. Toate astea dispăruseră acum, iar durerea pe care o resimţea Sarah era aproape fizică prin intensitatea ei.

Copiii constituiseră şi o preocupare majoră şi permanentă în toată această perioadă. Isabelle avea şaisprezece ani, iar Xavier şapte. Era foarte neastâmpărat, iar Sarah se temea adesea să nu păţească până la urmă ceva grav. Îl găsea unde nici nu te aşteptai – pe acoperişul castelului, în văgăuni pe care şi le săpase lângă grajduri, făcând experienţe cu cabluri electrice sau inventând tot felul de obiecte ce ar fi putut oricând să-l nenorocească. Reuşea însă, nu se ştie cum, să scape teafăr de fiecare dată. Energia şi ingeniozitatea lui constituiau un permanent motiv de uimire pentru Sarah. Avea, de asemenea, pasiunea pietrelor, fiind convins mereu că descoperise aur, argint sau diamante. Cum vedea ceva sclipind pe jos, se şi năpustea, declarând că descoperise o bijuterie pentru Whitfield's.

Phillip avea deja şi el copii, un băiat de cinci ani şi o fetiţă de trei, Alexander şi Christine, însă Sarah recunoştea doar faţă de Emanuelle că aceştia semănau atât de mult cu Cecily, încât pe ea aproape că nici nu o interesau. Erau drăgălaşi, dar

foarte şterşi şi palizi. Nu puteai să te entuziasmezi văzându-i şi nici să faci o pasiune pentru ei. Copiii erau distanţi şi sfioşi, chiar şi cu Sarah. Îl duse de câteva ori pe Xavier la Whitfield, să se joace cu ei, dar băiatul era mult mai zburdalnic decât ei şi mereu făcea câte o boroboaţă, aşa că Sarah îşi dădu seama până la urmă că lui Phillip nu-i prea plăceau aceste vizite.

De fapt, Phillip nu ţinea la fraţii şi la sora lui şi nici nu se prea interesa de ei. Julian, însă, era o excepţie, iar lui Sarah i se părea uneori că Phillip chiar îl urăşte.

Gelozia faţă de Julian era exagerată, Sarah temându-se uneori ca Phillip să nu-i facă vreun rău, cu atât mai mult cu cât acum fratele mai mic intra şi el în afaceri. Avea senzaţia că şi Emanuelle se temea de acelaşi lucru, aşa că o rugase deja să fie cu ochii-n patru în această privinţă. Phillip fusese cândva prieten cu ea, Emanuelle îi purtase de grijă pe vremea când viaţa ei nu era atât de complicată, or Sarah ştia că în multe privinţe ea îl cunoştea chiar mai bine decât ea însăşi. Ştia de câtă răutate era în stare, care erau aluziile de care se temea el, dar şi câtă răzbunare putea pune la cale când avea impresia că este contrazis. De fapt, Emanuelle era uluită că, după atâţia ani, Phillip se mai înţelegea încă atât de bine cu Nigel. Legătura dintre ei era ciudată, o potrivire de interese meschine, dar cert rămânea faptul că încă mai funcţiona.

Phillip nu putea suferi gândul că Julian era atât de iubit de familie, de prieteni şi chiar de femei. Ieşea cu cele mai atrăgătoare fete din oraş, întotdeauna frumoase, nostime şi sclipitoare; toate îl adorau. Chiar şi înainte de a se însura, Phillip ieşise întotdeauna în lume cu fete cam de proastă calitate. Iar Emanuelle ştia foarte bine că, în absenţa nevestei, tot acest gen de femei îl atrăgea. Îl văzuse la un moment dat cu o femeie de acest fel, iar el pretindea că era secretara lui şi că

veniseră acolo pentru afaceri. Locuiau la Piaza Athénée şi o rugase pe Emanuelle să-i împrumute câteva bijuterii sclipitoare ca să i le dea acelei femei să le poarte pe perioada sejurului lor acolo. O rugase totodată să nu pomenească nimic despre asta mamei sale. Numai că acele bijuterii, purtate de ea, nu erau deloc de efect, ea fiind o femeie obosită şi trecută, caraghioasă cu rochiile scurte cu care se îmbrăca, care nici măcar nu erau de bun gust. Arăta efectiv de condiţie proastă, iar Phillip s-ar fi zis că nu observa nimic. Lui Sarah îi părea rău de el. Acum se vedea limpede că Phillip nu era fericit în căsnicie.

Nimeni nu duse însă lipsa lui Phillip la ceremonia de absolvire a lui Julian.

— Ei bine, prietene, îl întrebă Emanuelle pe Julian, când plecau cu toţii de la Sorbona, cam când ai vrea să începi să lucrezi? Mâine, *n'est-ce pas?* Julian ştia ca îl tachina, fiindcă venea şi ea la petrecerea pe care mama lui o dădea în cinstea sa la castel în aceeaşi seară şi unde erau invitaţi toţi prietenii lor.

Băieţii urmau să stea la grajduri, fetele în casa principală şi în vilă, iar restul oaspeţilor la hotelurile din localitate. Aşteptau cam trei sute de musafiri. După petrecere, Julian pleca pentru câteva zile pe Riviera, dar îi promisese mamei să înceapă lucrul de luni.

— Luni, promit, făcu el spre Emanuelle, rotindu-şi ochii imenşi care înmuiaseră multe inimi. Semăna grozav cu tatăl lui. Jur… Ridică mâna solemn, iar Emanuelle pufni în râs. Ar fi fost nostim să-l aibă la Whitfield's. Era atât de chipeş, încât femeile erau în stare să cumpere orice de dragul lui. Spera, însă, să nu fie viceversa. Era neobişnuit de mărinimos, la fel cum fusese şi William la viaţa lui.

Până să-şi găsească un apartament, Sarah îi oferise locuinţa ei de la Paris, iar Julian abia aştepta să se mute acolo. Primise în dar de la

mama lui, la sfârşitul studiilor, o Alfa Romeo, cu care era convins că putea impresiona toate fetele. Îi propuse lui Emanuelle să o ducă cu noua lui maşină până la castel, după încheierea dejunului la Relais, în „Plaza", dar aceasta îi făgăduise deja lui Sarah să meargă împreună.

Îl însoţi în schimb până la castel Isabelle, iar Julian o tot tachină pentru picioarele ei lungi şi fustele scurte pe care le purta. De fapt, fata arăta mai degrabă a douăzeci şi cinci de ani decât a şaisprezece, câţi avea.

Şi aşa cum spusese adesea Julian despre ea, Isabelle crea peste tot probleme. Flirta cu toţi prietenii lui şi ieşise deja în oraş cu mai mulţi dintre ei. Julian se mira mereu cum de mama lui nu lua în privinţa asta o atitudine mai fermă. Dar, de la moartea tatălui lor, Sarah începuse să fie mai blândă cu ei. Ca şi cum nu ar fi avut nici dorinţa şi nici forţa de a se certa cu ei. Julian era de părere că şi pe Xavier îl lăsa cam de capul lui, numai că băiatul nu făcea lucruri grave, punea doar petarde prin grajduri şi speria caii, sau fugărea vitele prin vie. Năzbâtiile făcute de Isabelle erau mult mai discrete, dar şi mai periculoase, dacă dădea crezare celor relatate de prietenul lui, Jean-François. Isabelle îl scosese pur şi simplu din minţi pe Jean-François în timpul unui weekend la schi, după care îi trântise uşa în nas, ceea ce lui Julian îi convenea de minune când era vorba de sora lui, deşi ştia că în curând, dimpotrivă, Isabelle avea să lase uşile deschise în asemenea situaţii.

— Ei, ia spune, i se adresă el, în timp ce mergeau cu maşina pe Route 20, spre Orleans, cu ce te mai lauzi, ce prieteni ai mai cucerit?

— Nimeni mai deosebit. Părea destul de rece, lucru neobişnuit la ea. În general, îi plăcea să se laude cu ultimele ei cuceriri. În ultima vreme devenise însă secretoasă, dar şi tot mai frumuşică. Semăna cu mama ei, mai pătimaşă însă, mai insinuantă. Totul la ea inspira pasiune. Iar

nevinovăţia ei intrinsecă o făcea şi mai ademenitoare.

— Cum merge cu şcoala? Isabelle continua să urmeze cursurile şcolii din La Marolle, ceea ce lui Julian i se părea cu totul greşit. Considera că ar fi trebuit să meargă la şcoală în altă parte, poate la vreo mănăstire. Cel puţin el fusese destul de isteţ la vârsta ei, comportându-se cu multă discreţie; făcea pe nevinovatul şi pretindea că juca tenis după ore, când de fapt avea o aventură cu una dintre profesoare. Nimeni nu bănuise niciodată ceva, numai că în final femeia luase lucrurile în serios, ameninţând să se sinucidă, ceea ce pe Julian îl necăjise teribil. După aceea, urmase mama unuia dintre prietenii lui, legătură la fel de complicată ca şi precedenta. Aşa că, până la urmă, ajunsese la concluzia că era mai bine totuşi să facă curte domnişoarelor decât să aibă de-a face cu femei mai în vârstă decât el. Oricum, genul acesta de femeie continua să-l incite şi acum. Era de o aviditate nemărginită la capitolul feminin. Îi plăceau toate femeile – bătrâne, tinere, frumoase, simple, inteligente, ba chiar şi urâte uneori. Isabelle îl acuza că e lipsit de gust, iar prietenii lui spuneau că e veşnic excitat, ceea ce era adevărat, dar lui Julian nu i se părea un mare păcat. Aşa era el, fericit să iubească oricând orice femeie.

— Ce chestie tâmpită şi plictisitoare, îi răspunse Isabelle arţăgoasă, slavă Domnului însă că a venit vacanţa de vară şi am scăpat la timp. Era furioasă şi pentru că nu plecau nicăieri înainte de luna august. Mama îi promisese o excursie la Capri, dar până atunci voia să rămână la castel. Spunea că are multe lucruri de rezolvat – modificări pe care dorea să le facă la magazinul din Paris, reparaţii la fermă şi la vie.

— E groaznic de plictisitor aici, se vaită ea, aprinzându-şi o ţigară. Trase câteva fumuri şi o azvârli pe geam. Julian ştia că Isabelle nu fuma, voia doar să-l impresioneze.

— La vârsta ta, mie îmi plăcea. Sunt atâtea lucruri de făcut aici, iar mama te lasă să-ţi inviţi prietenii să stea la castel.

— Nu băieţi, se răţoi ea. Isabelle îl adora, dar avea impresia uneori că Julian nu pricepea nimic, mai cu seamă în ultima vreme.

— Hm, ciudat, o tachină el fără milă, pe mine mă lasă întotdeauna să chem băieţi.

— Foarte ciudat, ce să-ţi spun, îngână ea.

— Mulţumesc. În fine, oricum, bine măcar că diseară n-o să fie plictiseală, draga mea. Dar fă bine şi poartă-te cum se cuvine, altfel te plesnesc.

— Mii de mulţumiri. Isabelle închise ochii şi se tolăni pe scaun. Apropo, îmi place maşina ta, făcu ea zâmbind. Uneori îi plăcea şi el.

— Şi mie. Drăguţ din partea mamei că mi-a făcut-o cadou.

— Daa, pe mine probabil că o să mă lase să aştept până la nouăzeci de ani. Isabelle considera că mama ei era absurdă cu ea. Dar oricine stătea în calea dorinţelor ei era un monstru.

— Poate că n-ar strica să-ţi iei carnet de conducere până atunci.

— Oh, tacă-ţi gura! Toată familia făcea glume pe seama ei, ştiind cât de prost conducea. Stricase deja două rable de maşini de la castel, susţinând că nu era vina ei, ci că maşinile acelea erau imposibil de condus. Julian ştia însă ce vorbeşte, aşa că pentru nimic în lume n-ar fi lăsat-o să pună mâna pe volanul preţioasei lui maşini.

Ajunseră la castel cu mult înaintea oaspeţilor. Julian se duse iute să înoate puţin, apoi o căută pe mama lui să vadă dacă nu avea nevoie de ajutor. Sarah angajase un furnizor local. Puseseră peste tot mese lungi, de bufet, câteva baruri şi un coviltir uriaş peste ringul de dans. Erau două formaţii, una din localitate, şi alta renumită din Paris. Julian era emoţionat şi înduioşat de faptul că mama lui organizase pentru el o petrecere aşa de formidabilă.

— Mulţumesc, *maman,* zise el, cuprinzând-o cu braţul încă ud. Era înalt şi frumos, aşa cum stătea acolo, în costumul de baie. Emanuelle, care stătea lângă Sarah, se prefăcu că leşină la vederea lui.

— Îmbracă-te, dragă. Nu ştiu cum am să mă descurc cu tine la birou, aşa arătos cum eşti.

Emanuelle îşi propuse să fie cu ochii pe fetele de la magazin.

Îl vedea în stare pe Julian să le poftească la el la apartament, după masă. Ştia că avea reputaţia de a fi cam destrăbălat.

— Va trebui să născocim ceva la birou, să le facem să pari mai urât, mai adăugă Emanuelle. Adevărul e că aşa ceva era imposibil, căci Julian radia un farmec deosebit. Exact opusul fratelui său, care era stăpânit şi înfrânat din fire.

— Ar fi bine să te îmbraci înainte să-ţi sosească musafirii, zâmbi mama lui.

— Oh, poate că nu, şopti Emanuelle. Îi plăcuseră întotdeauna bărbaţii bine făcuţi, iar acum se distra tachinându-l pe Julian. Total inofensiv de altfel, fiindcă Emanuelle era o veche prietenă, acum în vârstă de cincizeci de ani, pentru care Julian era doar un copil.

Julian coborî din nou la parter, cu mult înainte de sosirea oaspeţilor. Îmbrăcându-se, petrecuse o jumătate de oră cu Xavier, căruia îi spuse întâmplări cu cowboy din Vestul Sălbatic. Nu ştia de ce, dar Xavier era obsedat de Davy Crockett. Îl fascina tot ce avea legătură cu America, iar la şcoală îi spusese cuiva că el era de fapt din New York, aflându-se în Franţa doar pentru un an, cât timp părinţii erau ocupaţi aici cu afacerile.

— Ei bine, mama *chiar este!* se justificase el după aceea. Îşi dorea mai mult decât orice să fie american. Întrucât nu-şi cunoscuse tatăl, iar pe Phillip îl vedea foarte puţin în ultima vreme, s-ar fi zis că Xavier nu avea niciun fel de înrudire cu spiritul britanic. Aşadar, în timp ce Julian era evident francez, lui Xavier i se părea mult mai

pasionant să pretindă că era din New York, sau Chicago, sau chiar California. Pomenea permanent despre mătuşa Jane şi verii pe care nu-i cunoscuse niciodată, ceea ce pe Sarah o amuza teribil. Vorbea adesea englezeşte cu el, iar băiatul ştia limba foarte bine, la fel ca şi Julian de altfel, dar totuşi cu accent franţuzesc. Julian vorbea mult mai bine decât el englezeşte, dar oricine îşi putea da seama că era francez, spre deosebire de Phillip, care avea o pronunţie indubitabil britanică. Lui Isabelle nici nu-i păsa de unde era, cu condiţia să fie un loc cât mai îndepărtat de toate rudele ei. Ar fi vrut să nu aibă nicio legătură cu nimeni, ca să poată face exact cea ce-şi dorea.

— Te rog să fi băiat cuminte astă-seară, îl povăţui Julian pe Xavier, plecând să-şi întâmpine prietenii. Fără pozne şi trăsnăi, fără să loveşti pe careva. Vreau ca la petrecerea asta să mă distrez. Ce-ar fi să te uiţi mai bine la televizor?

— Nu pot, răspunse el sec, n-am televizor.

— Poţi să te uiţi la cel din camera mea, îi zâmbi Julian. Aşa imposibil cum era, îl iubea efectiv. Julian îi fusese ca un tată, iar lui Xavier îi plăcea să stea cu el. Cred că se transmite un meci de fotbal.

— Grozav! strigă Xavier şi porni spre camera fratelui său fredonând ceva din David Crockett.

Julian mai zâmbea încă în sinea lui când dădu nas în nas cu Isabelle, pe scări. Era îmbrăcată cu o rochie albă, aproape transparentă, care abia dacă îi acoperea fundul, iar pe abdomen se rezuma la un fel de plasă cu găurele.

— Cardin? o întrebă el, încercând să pară rece.

— Courrèges, îl corectă ea. Avea un aer cochet şi mult mai periculos decât bănuia ea. Cine o vedea îşi pierdea liniştea.

— Mai învăţ şi eu.

Când o văzu, Sarah o trimise sus să-şi pună altă toaletă. În drum spre camera ei, Isabelle trânti

toate uşile de furie. Emanuelle se uita uimită la ea. Sarah oftă şi îşi luă un pahar cu şampanie.

— Fata asta o să mă bage în mormânt. Iar dacă n-o s-o facă ea, Xavier o să izbutească în mod sigur.

— Aşa spuneai şi despre ceilalţi copii, îi reaminti Emanuelle.

— Ba nu, o corectă Sarah. Phillip mă dezamăgea mereu fiindcă era prea distant şi rece, iar Julian mă îngrijora fiindcă se culca tot timpul cu mamele tuturor prietenilor lui, crezând că eu habar n-am. Isabelle, însă, e o fiinţă cu totul diferită. Refuză să se lase condusă sau să se comporte raţional, şi nu ascultă de nimeni.

Emanuelle nu putea decât să-i dea dreptate. Ar fi fost îngrozită să aibă o asemenea fată. Văzând-o pe Isabelle, era fericită că nu avusese niciodată copii. Xavier însă era cu totul altceva, un băieţel imposibil, e drept, dar atât de afectuos şi de tandru, că nu-i putea rezista nimeni. Semăna cu Julian, dar era mai independent şi mai aventurier. Ceata de copii din familia Whitfield forma un grup tare interesant. Niciuna dintre ele nu o văzu pe Isabelle când îşi făcu din nou apariţia, îmbrăcată cu un maiou în dungi foarte mulat pe bust şi cu o fustă din piele, o toaletă şi mai teribilă decât cea iniţială.

— Te distrezi bine? îl întrebă Sarah pe Julian câteva ore mai târziu, zărindu-l. Părea cam ameţit de băutură, dar ştia că n-avea cum să i se facă rău. Merita toată această petrecere, unde nimeni nu făcea nimic necuviincios.

— *Maman,* eşti senzaţională! În viaţa mea n-am fost la o petrecere mai reuşită. Părea fericit, deşi era cam ciufulit şi înfierbântat. Dansase ore în şir cu două fete, fiindu-i imposibil să se decidă la care să se oprească. Pentru el, seara era plină de dileme încântătoare.

La fel ca şi pentru Isabelle, de altfel. Stătea lungită în tufişurile de lângă grajduri, cu un băiat pe care atunci îl cunoscuse. Ştia că e prieten cu

Julian, dar nu-şi aducea aminte numele lui. Săruta însă ca nimeni altul şi tocmai îi declarase că o iubeşte.

În cele din urmă, una dintre servitoare o zări acolo şi îi şopti ceva discret ducesei, care apăru ca prin minune pe cărarea ce ducea la grajduri, împreună cu Emanuelle, prefăcându-se că se plimbă discutând tot felul de nimicuri. Când o auzi, Isabelle o tuli la fugă, iar cele două femei se uitară una la cealaltă şi izbucniră în râs, simţindu-se amândouă tinere şi bătrâne în acelaşi timp. În august, Sarah urma să împlinească cincizeci şi şase de ani, deşi nu-şi arăta deloc vârsta.

— Tu nu făceai chestii din astea? o întrebă Emanuelle. Eu da.

— Ai făcut aşa doar cu nemţii, în timpul războiului, o tachină Sarah, dar Emanuelle ţinu să o corecteze sec:

— Asta era ca să obţin informaţii de la ei, zise ea mândră.

— E o minune că n-am murit toţi din cauza ta, o mustră Sarah acum, după treizeci de ani.

— Mi-ar fi plăcut să-i omor eu pe toţi, răspunse ea cu patimă.

Sarah îi povesti despre vizita lui Joachim, imediat după nunta lui Phillip. Nu-i spusese nimic despre asta, iar Emanuelle se arătă plictisită.

— Mă mir că mai e în viaţă. Mulţi au fost ucişi când s-au întors la Berlin. Deşi ca nazist era destul de cumsecade, dar un nazist rămâne tot un nazist, orice ar fi…

— Arăta atât de bătrân, atât de trist… şi cred că l-am dezamăgit amarnic. Presupun că îşi închipuia că ar putea să se întoarcă aici, acum, după moartea lui William. Dar aşa ceva ar fi fost imposibil. Emanuelle încuviinţă din cap. Ştia cât de mult îl iubise Sarah pe William. Nu se uitase la niciun alt bărbat de la moartea lui William, şi ştia că n-avea s-o facă vreodată. Încercase totuşi, discret, să-i facă cunoştinţă cu câţiva prieteni după trecerea

câtorva ani, dar se vedea limpede că n-o interesează nimic în acest sens. Nu o preocupau decât afacerile şi copiii.

Petrecerea luă sfârşit la patru dimineaţa, când orchestrele plecară, iar ultimii tineri rămaşi se aruncară în piscină. În cele din urmă ajunseră la castel, unde în zori Sarah le pregăti omlete şi cafea. Prezenţa lor o amuza. În ultima vreme, ajunsese să fie bucuroasă că făcuse copii la o vârstă atât de înaintată. Multe prietene de-ale ei sufereau de urât şi singurătate, pe când ea îi avea mereu în preajmă. O scoteau din minţi, dar cei care o cunoşteau ştiau că în fond îi plăcea.

Se duse în camera ei la ora opt şi zâmbi văzându-l pe Xavier care dormea buştean pe patul lui Julian. Televizorul era tot aprins, dar pe ecran nu se vedeau decât punctişoare, în acordurile „Marseiezei". Intră în cameră şi închise televizorul, îi scoase lui Xavier pălăria de Davy Crocket, îl mângâie pe păr, după care se duse în dormitorul ei şi se odihni până la amiază.

Înainte ca Emanuelle să plece înapoi la Paris, Sarah luă prânzul împreună cu ea. Aveau multe lucruri de discutat. Făceau lucrări de extindere a magazinului din Paris, iar în ultima vreme Nigel îi tot spusese că ar trebui să ia în considerare acelaşi lucru şi la Londra. Aveau în continuare emblema regală, fiind acum oficial Bijutierii Coroanei. În ultimii ani, vânduseră bijuterii multor şefi de state, regi şi regine, ca şi la nenumăraţi arabi. Afacerile prosperau în ambele magazine, iar Sarah era entuziasmată de implicarea lui Julian.

Acesta începu lucrul, aşa cum promisese, în săptămâna următoare, totul decurgând fără probleme până la vacanţa de o lună, care începea în august, când magazinul se închidea. Julian plecă în Grecia cu un grup de prieteni, iar Sarah se duse la Capii, cu Xavier şi Isabelle. Se simţiră excelent acolo.

Le plăcură Marina Grande şi Marina Picola, piaţa,

cluburile de pe plajă, ca de pildă Canzone del Mare, dar şi altele, mai populate. Isabelle studiase italiana la şcoală, iar cu spoiala de spaniolă pe care o mai ştia se considera o mare lingvistă.

Petrecură foarte bine cu toţii. Locuiau la Quisisana, obişnuiau să mănânce îngheţată în piaţă, iar Sarah nu se putea abţine să nu cerceteze şi magazinele de bijuterii. Preţurile i se păreau ridicole, dar unele piese erau foarte frumoase. Sarah n-avea mare lucru de făcut acolo, în afară de a mânca, a citi şi a se relaxa, petrecându-şi timpul cu copiii. Nu vedea nimic rău ca Isabelle să se ducă singură cu taxiul la clubul de pe plajă. Se întâlni cu ea mai târziu, acolo, împreună cu Xavier, care voia să meargă tot timpul la măgăruşi.

În altă dimineaţă, când Isabelle se dusese înainte pe plajă, Sarah şi Xavier zăboviră ceva mai mult în piaţă, să facă nişte cumpărături. Ajunseră la Canzone del Mare exact la timp pentru masa de prânz, dar Sarah nu reuşi să-şi găsească fata pe nicăieri. Începuse să intre în panică, când Xavier găsi sandalele lui Isabelle sub un scaun şi descoperi că sora lui se afla într-o căsuţă pe plajă. O găsiră înăuntru, fără sutienul de la costumul de baie, cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea, care gemea ţinându-i sânii în mână, în timp ce ea mângâia proeminenţa ameninţătoare din slipul lui.

Sarah rămase câteva clipe uitându-se îngrozită la ei, după care o înşfăcă pe Isabelle şi o trase afară.

— Ce făceai acolo, pentru numele lui Dumnezeu? tună şi fulgeră Sarah, iar Isabelle izbucni în plâns când îl văzu pe bărbat ieşind din căsuţă şi încercând, fără succes, să se înfăşoare într-un prosop şi să pară stăpân pe sine. Nu-ţi dai seama că fata mea are numai şaisprezece ani? i se adresă ea bărbatului pe un ton veninos, reuşind cu greu să-şi păstreze cumpătul. Aş putea chema poliţia. Deşi ştia că vinovată era de fapt fiica ei,

încerca doar să-l sperie, pentru a nu mai repeta tentativa şi altădată: şi, după expresia de pe chipul lui înţelese că izbutise. Era un bărbat foarte atrăgător, din Roma. Arăta ca un *play boy.*

— *Signora, mi dispiace*… mi-a zis că are douăzeci şi unu de ani. Vă rog să mă scuzaţi, făcu el, uitându-se cu părere de rău la Isabelle, care plângea isterizată lângă maică-sa.

Se întoarseră la hotel, iar Sarah îi sugeră pe un ton glacial să-şi petreacă restul după-amiezii în camera ei, urmând să discute mai târziu despre ceea ce se întâmplase pe plajă. Ducându-se însă din nou la plajă cu Xavier, îşi dădu seama că o simplă discuţie nu era de-ajuns. Phillip şi Julian aveau dreptate. Isabelle trebuia să plece la şcoală în altă parte. Dar unde? Asta era problema.

— Ce făceau amândoi acolo? întrebă Xavier, curios, când trecură din nou pe lângă căsuţă. Sarah se înfiora aducându-şi aminte de ce văzuse.

— Prostii, scumpule, făceau prostii..

După acest incident, o ţinu pe Isabelle din scurt tot restul vacanţei. Atmosfera nu mai era la fel de amuzantă. A doua zi, Sarah reuşise deja să dea câteva telefoane. Găsise o şcoală minunată, lângă graniţa cu Austria, aproape de Cortina. Putea face schi toată iarna, avea ocazia să vorbească atât italieneşte, cât şi franţuzeşte şi să înveţe totodată să se stăpânească mai bine. Era o şcoală numai de fete, fără alt aşezământ de acest gen pentru băieţi prin împrejurimi. Sarah verificase totul cu multă atenţie.

Îi vorbi lui Isabelle despre acest proiect în ultima zi de vacanţă, iar fata, aşa cum şi era de aşteptat, reacţiona violent, dar Sarah rămase fermă pe poziţie chiar şi atunci când fiica ei începu să se smiorcăie. Era spre binele ei. Dacă nu pleca acolo, era convinsă că Isabelle putea face cine ştie ce prostie rămânând chiar însărcinată.

— Nu vreau să mă duc! tuna ea. Ba chiar îi telefonă lui Julian la magazin, la Paris. Însă de

data asta băiatul îi ţinu partea mamei sale. După Capri, plecară la Roma să-i cumpere cele necesare. Trimestrul şcolar începea peste câteva zile şi nu avea niciun rost să o mai ducă înapoi în Franţa, unde ar fi putut face cine ştie ce năzbâtii. Sarah şi Xavier o conduseră la şcoală, iar Isabelle făcu o mutră de parcă i se înecaseră toate corăbiile când văzu despre ce era vorba acolo. Localul era drăguţ, iar ea avea o cameră mare şi însorită, de una singură. Celelalte fete erau foarte simpatice – franţuzoaice, englezoaice, nemţoaice, italience, două braziliene, o argentiniană şi o fată din Teheran. Cu totul, erau cincizeci de fete, întregul grup părând foarte interesant. Cei de la şcoala lui Isabelle din La Marolle recomandaseră cu mult entuziasm această instituţie de învăţământ, iar directorul o felicitase pe Sarah pentru buna alegere pe care o făcuse.

— Nu-mi vine să cred că mă abandonezi aici, se văicări Isabelle, dar Sarah rămânea de neclintit în hotărârea ei. O lăsară acolo, iar Sarah plânse tot drumul până la aeroport. Se duse împreună cu Xavier la Londra, să-l viziteze pe Phillip. După ce îşi lăsă fiul împreună cu nepoţii, Sarah se duse direct la magazin. Aici, totul părea în foarte bună ordine. Luă prânzul cu Phillip şi rămase neplăcut surprinsă de aluziile răutăcioase la adresa lui Julian.

— Ce-nseamnă toate astea? întrebă Sarah, candid. Ce-a făcut de eşti aşa de pornit împotriva lui?

— Ei na, are nişte idei cretine în materie de creaţie. Nu-mi dau seama de ce se amestecă în treburile astea, declară el îngâmfat, dar Sarah îi răspunse foarte calm:

— Fiindcă l-am rugat eu. Are mult talent pentru creaţia de bijuterii. Mult mai mult decât mine sau decât tine. Simte ce se poate şi ce nu se poate face cu fiecare piatră preţioasă.

Recent, hotărâse să monteze un smarald de peste o sută de carate, întreg, deşi oricine altcineva ar fi preferat să-l taie. Julian însă înţelesese perfect ce era mai potrivit de făcut şi supraveghease în atelier fiecare etapă.

— Nu văd ce e rău în chestia asta. Tu eşti bun la alte lucruri, îi reaminti Sarah. Se descurca de minune cu membrii diferitelor familii regale, ştiind cum să şi-i păstreze drept clienţi. Aşa rigid cum era, nobilii îl agreau.

— Nu ştiu de ce îi tot iei apărarea, replică Phillip arţăgos.

— Dacă lucrul ăsta te consolează, Phillip, spuse ea, refuzând să muşte din momeală, dar dezamăgită de gelozia lui, şi ţie îţi iau mereu apărarea. Vă iubesc pe amândoi, să ştii.

Phillip nu mai răspunse nimic, dar se mai îmbună oarecum când o întrebă despre Isabelle. Îi spuse mamei lui că auzise lucruri foarte bune despre şcoala aceea.

— Să sperăm că vor săvârşi un miracol, spuse Sarah, pe un ton nu prea convins.

Când ajunseră înapoi la biroul lui, Sarah observă o tânără foarte drăguţă care ieşea din clădire. Avea picioare lungi şi frumoase, purta o fustă scurtă, aşa cum i-ar fi plăcut şi lui Isabelle. Fata îi arunca lui Phillip o privire plină de subînţeles, care spunea multe. Phillip, furios, se prefăcu brusc că nu o cunoaşte. Fata era nouă şi habar n-avea că Sarah era mama lui. Ce târfă tâmpită, se gândi el, dar Sarah remarcase deja schimbul de priviri dintre ei, hotărându-se însă să nu comenteze în vreun fel cele întâmplate. Phillip se simţi însă obligat să-i dea o explicaţie, ceea ce confirmă şi mai bine legătura dintre ei.

— Nu contează, Phillip. Ai treizeci şi trei de ani, te priveşte ce faci. După care adăugă cinic: Dar cu Cecily cum rămâne? Pe Phillip îl şocă întrebarea. Şi se înroşi.

— Cum adică, e mama copiilor mei.

— Atâta tot? făcu Sarah, privindu-l cu răceală.

— Bineînţeles că nu, eu… ea… e plecată deocamdată. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă… n-a fost decât o glumă, fata aia care flirta cu mine…

— Lasă, dragă, nu te îngrijora. Sarah îşi dădea însă seama că Phillip revenise la vechile apucături – făcea dragoste cu tot felul de târfe, fete care îl „amuzau" cum zicea el, dar era însurat cu altă femeie. Îi părea rău că nu reuşise să găsească ambele plăceri într-o singură persoană, dar cum Phillip nu i se plânsese niciodată, renunţă la subiect, spre marea uşurare a fiului său.

A doua zi, Sarah şi Xavier plecară la Paris. Julian îi aştepta la aeroport. Pe parcursul scurtului drum spre casă, Sarah îi povesti despre vizita în Turnul Londrei, la Bijuteriile Coroanei, împreună cu tatăl lui, când abia se cunoscuseră.

— Era un bărbat foarte puternic? întrebă Xavier, fascinat ca întotdeauna când auzea povestindu-se despre tatăl său.

— Da, foarte, îl asigură ea. Şi foarte bun, foarte elegant şi afectuos. Era un om minunat, scumpetea mea, aşa cum ai să ajungi şi tu într-o bună zi. Aşa cum şi eşti de fapt, în anumite privinţe. Julian avea şi el aceleaşi calităţi.

Înainte de a porni spre casă, cinară cu Julian la Paris. Acesta era fericit să fie împreună cu ei şi să afle veşti despre Isabelle şi despre magazinul din Londra. Sarah nu-i pomeni nimic despre întâlnirea cu Phillip, şi nici despre comentariile acestuia la adresa lui. Nu voia să tulbure şi mai mult apele între ei. În cele din urmă, Sarah plecă spre castel cu maşina pe care o lăsase la Paris. Pe drum, Xavier adormi lângă ea, iar Sarah, privindu-l din când în când, îşi repeta întruna cât de norocoasă e. În timp ce alte femei îşi petreceau duminicile, când şi când, cu nepoţii, ea îl avea tot timpul în preajma ei pe acest băieţel minunat. Îşi reaminti cât de disperată fusese când aflase că e însărcinată şi cât

de liniştit fusese William… şi răposata ei soacră, care îl numea pe William o mare binecuvântare. Aşa fusese de fapt pentru toţi cei care îl cunoscuseră pe tot parcursul vieţii, iar acum acest copilaş era pentru ea… o adevărată binecuvântare.

26

Isabelle nu le scria decât foarte rar şi doar când o sileau profesorii, iar atunci când o făcea se plângea crunt de şcoală.

Adevărul este însă că, după câteva săptămâni, începuse să-i placă. Îi plăceau rafinamentul fetelor de acolo, locurile unde mergeau şi mai ales îi plăcea să schieze la Cortina. Avu chiar ocazia să întâlnească mult mai mulţi oameni interesanţi decât ar fi putut să cunoască în Franţa şi, deşi şcoala o ţinea din scurt, reuşise să-şi facă o sumedenie de prieteni, şi tot timpul primea scrisori şi telefoane de la bărbaţi. Şcoala făcea toate eforturile pentru a opri aceste contacte, dar nu izbutea să le stăvilească în totalitate.

La sfârşitul primului an petrecut acolo, Sarah şi Emanuelle remarcară la Isabelle o schimbare pronunţată. Asta nu însemna neapărat că Isabelle se purta mai frumos, dar devenise ceva mai rezonabilă şi mult mai civilizată. Învăţase mult mai bine ce putea face şi ce nu putea şi cum să se poarte cu bărbaţii fără a le da impresia că îi ademenea făţiş. Din anumite puncte de vedere, Sarah simţea o uşurare, dar din altele – nu.

— E o fată periculoasă, îi spuse ea lui Julian într-o bună zi, iar el îi dădu dreptate. Îmi tot dă senzaţia unei bombe care stă să explodeze. Numai că acum a devenit mult mai complicată… poate ca explozivele ruseşti… sau ca o rachetă sofisticată.

Julian izbucni în râs auzind-o cum o descrie pe sora lui.

— Nu cred să reuşeşti vreodată să o schimbi.

— Nici eu nu cred, să ştii. Asta mă şi sperie de altfel, recunoscu mama lui. Ei, ia spune, dar tu ce mai faci? Aştepta de săptămâni întregi să se vadă cu el. Am auzit că ai unele treburi cu una dintre cele mai bune cliente ale noastre. Ştiau amândoi la cine se referă. Julian se întreba dacă aflase de la

Emanuelle. Contesa de Brise este o femeie foarte interesantă, Julian, şi mult mai periculoasă decât sora ta.

— Ştiu, mărturisi el cu un rânjet, mă sperie de moarte, dar o ador. Răposatul conte fusese cel de-al treilea soţ al ei în cincisprezece ani, iar ea avea treizeci şi patru şi devora bărbaţii. Julian era tot ce-şi dorea acum. În ultima lună, cumpărase bijuterii în valoare de o jumătate milion de dolari, ceea ce, desigur, îşi putea permite, dar tot mai venea să achiziţioneze altele, cea mai mare bijuterie pe care şi-o dorea, ca pe o jucărie, fiind Julian.

— Crezi că ai să te descurci? îl întrebă ea deschis. Se temea ca Julian să nu ajungă să sufere, lucru de care îi era de altfel şi lui frică, făcându-l extrem de prudent.

— Un timp, da. Mă joc cu multă grijă, mamă, fi sigură.

— Bine, atunci, zâmbi ea.

Ce ocupaţi erau cu toţii, cu poznele, cu partenerii şi cu idilele lor! Spera din tot sufletul ca Isabelle să termine cu bine al doilea an de studii la şcoala din Elveţia. Aşa se şi întâmplă, Isabelle venind acasă exact când se celebra cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a magazinului Whitfield's. Sarah organizase o petrecere la castel, la care invitase şapte sute de oaspeţi din toată Europa. Fusese poftită toată presa, urmau să lanseze focuri de artificii în prezenţa majorităţii capetelor încoronate din Europa. Practic, toate personalităţile trebuiau să fie de faţă. Emanuelle şi Julian o ajutaseră să organizeze totul. La petrecere aveau să vină Phillip cu Cecily şi Nigel.

Era fantastic. Toată lumea care fusese invitată veni la petrecere, mâncarea era delicioasă, artificiile extraordinare, iar bijuteriile, majoritatea de la ei, superbe. Serata se dovedi de-a dreptul perfectă, punctând o victorie majoră pentru Whitfield's. Presa se arătă încântată şi cu toţii o felicitară pe Sarah pentru extraordinara ei

realizare. La rândul ei, Sarah mulţumi şi îi felicită pe toţi cei care o ajutaseră să organizeze această sindrofie.

— A văzut-o cineva pe Isabelle? întrebă Sarah mai târziu, pe parcursul serii. Nu putuse să o ia personal de la aeroport, dar trimisese pe cineva să o întâmpine şi să o aducă la petrecere. O văzuse şi o sărutase la sosire, înainte de a se îmbrăca, dar de atunci nu mai ştia nimic de ea. Era prea multă lume şi avea prea multă bătaie de cap ca să se ducă s-o caute. De-abia dacă izbutise să-i găsească pe Phillip şi pe Julian. Phillip îşi abandonase nevasta încă de la începutul seratei şi îşi petrecea tot timpul cu un manechin care făcuse câteva reclame pentru ei. Dansase cu ea, spunându-i cât de mult o plăcea. Julian, la rândul lui, era ocupat cu ultimele lui cuceriri, dintre care una era o femeie măritată, iar două ceva cam trecute, dar şi o serie de fete superbe, motiv pentru care îl invidiau toţi bărbaţii, dar mai cu seamă fratele lui.

Pe Xavier îl trimiseseră la nişte prieteni, ca nu cumva să facă vreo boroboaţă, deşi, la nouă ani şi jumătate, începuse să nu mai fie atât de neastâmpărat. Trecuse de faza Davy Crockett. Acum îl făcea fericit James Bond. Julian îi cumpăra toate gadgeturile posibile, şi îl băgase deja pe furiş la două filme.

Sarah îi pregătise o rochie lui Isabelle, o toaletă diafană din organdi roz, pe care o cumpărase de la Emanuelle, la Londra. Era sigură că Isabelle avea să arate în ea ca o zână. Spera că nu se tăvălea prin tufişuri cu rochia aceea frumoasă. Râse în sinea ei de ideea care îi trecuse prin minte. Când în cele din urmă o găsi, Isabelle nu era în niciun tufiş, ci dansa foarte decent cu un bărbat mai în vârstă, foarte concentrată asupra conversaţiei. Sarah o privi încântată şi îi făcu semn cu mâna, trecând mai departe. Toată familia arăta minunat în seara aceea, până şi nora ei, care se îmbrăcase cu o rochie de la Hardy Amies şi se coafase la

Alexandre. *Château de la Meuze* arăta ca un palat din basme. Ce mult şi-ar fi dorit să fie şi William lângă ea! Ar fi fost grozav de mândru de ei, ba poate chiar şi de ea… îşi dăduseră multă osteneală cu restaurarea castelului, atâta amar de ani. Nici nu-i venea să creadă, când îşi amintea, că la început era o ruină dărăpănată. Dar de atunci trecuse mult timp. Douăzeci şi cinci de ani de la inaugurarea magazinului Whitfield's. Treizeci şi cinci de ani de când descoperiseră castelul, în timpul lunii de miere. Cum de zburase timpul atât de repede?

A doua zi, presa publica articole senzaţionale despre sindrofia de la castel. Toată lumea declarase că a fost petrecerea secolului şi uraseră magazinului Whitfield's mulţi ani de prosperitate, cu condiţia să fie cu toţii poftiţi la viitoarea aniversare. În următoarele câteva zile Sarah se bucură de gloria petrecerii pe care o organizase. Nu prea reuşea să se vadă cu Isabelle, care se întâlnea tot timpul cu vechii ei prieteni. La optsprezece ani putea conduce maşina şi se bucura de mult mai multă libertate. Sarah, însă, voia să o supravegheze în continuare, iar când nu o găsi într-o după amiază, începu să se alarmeze.

— A plecat cu Rolls-ul, îi explică Xavier.

— Zău? făcu Sarah surprinsă. În mod normal, avea voie să circule cu un Peugeot pe care îl aveau la castel pentru ea şi celelalte persoane de acolo. Nu ştii cumva unde s-a dus, scumpete? îl mai întrebă Sarah, presupunând că Isabelle plecase în sat.

— Cred că s-a dus la Paris, răspunse el, luând-o din loc. Aveau un cal nou venit în grajd şi trebuia să-l vadă. Tot îi mai plăcea să se creadă cowboy, uneori. În restul timpului, făcea pe exploratorul.

Îl sună pe Julian la magazin şi îl rugă să o supravegheze pe Isabelle, în cazul în care trecea pe-acolo. Ceea ce se şi întâmplă când, după o oră de la convorbirea telefonică, Julian o văzu intrând

şi comportându-se ca o clientă. Era îmbrăcată într-o rochie verde foarte frumoasă şi purta ochelari fumurii.

Julian o zărise pe monitorul din biroul lui de la etaj şi coborâse imediat să o întâmpine.

— Cu ce vă pot fi de folos, *Mademoiselle?* o întrebă el cu un glas nespus de fermecător, ceea ce o făcu pe Isabelle să pufnească în râs. O brăţară cu diamante? Un inel de logodnă? O mică diademă?

— O coroană ar fi foarte bine.

— Dar sigur că da, continuă el jocul. Cu smaralde, ca să se potrivească toaletei pe care o purtaţi, sau cu diamante?

— Realitatea e că mi-ar plăcea şi una şi alta, îi zâmbi ea radioasă, iar Julian o întrebă degajat ce o adusese în oraş.

— Am venit să mă întâlnesc cu un prieten şi să beau un pahar.

— Ai condus două ore şi ceva doar ca să bei un pahar? o întrebă el. Trebuie că eşti însetată.

— Foarte spiritual, ce să zic. N-aveam nimic de făcut acasă, aşa că m-am gândit să vin până aici. În Italia făceam adeseori aşa. Ştii, mergeam la Cortina să luăm prânzul sau să facem cumpărături. Părea extrem de rafinată şi de frumoasă. Era chiar senzaţională.

— Foarte şic, o tachină el. Ce păcat că lumea de aici nu este la fel de amuzantă. Julian ştia că peste câteva săptămâni Isabelle urma să plece în sudul Franţei, la una dintre prietenele ei de la şcoală, la Cap Ferrat. Era încă râzgâiată, dar nu încăpea nicio îndoială că se maturizase. Unde te întâlneşti cu prietenul tău?

— La „Ritz”, să bem ceva.

— Hai cu mine, îi zise el, ieşind de după tejghea. Te las eu în drum. Trebuie să duc un colier cu diamante unei vicontese.

— Sunt cu maşina, replică ea cu răceală. În fine, de fapt, cu maşina mamei. Iar el nu-i mai puse nicio întrebare.

— Atunci, poate mă laşi tu pe mine în drum. Maşina mea s-a defectat. Voiam să iau un taxi, minţi el, dar intenţiona să vadă cu cine se întâlnea. Luă o cutie cu un ambalaj impresionant şi o puse într-un plic, după care ieşi afară şi se sui în maşina lui Isabelle, nemailăsându-i răgazul să obiecteze. Vorbi verzi şi uscate, de parcă ar fi fost perfect normal să o vadă la Paris cu maşina, după care o sărută la despărţire, în faţa recepţiei, unde se opri să discute cu portarul, care îl cunoştea foarte bine şi se preta la jocul lui.

— Renaud, prefă-te că iei cutia asta. Poţi s-o arunci după ce plec, dar să nu te vadă nimeni.

— Aş putea să i-o dau neveste-mi, îi şopti el, dar cred că n-ar fi mulţumită cu o simplă cutie. Ce faceţi astăzi?

— Mă ţin după soră-mea, îi mărturisi el, prefăcându-se în continuare că îi dă instrucţiuni. Se întâlneşte cu cineva la bar şi vreau să fiu sigur că e în regulă. E o fată foarte frumuşică.

— Am observat. Câţi ani are?

— Doar optsprezece.

— Ohoho… fluieră Renaud, înţelegător. Bine că n-am o fată ca ea… scuzaţi-mă, adăugă el repede.

— N-ai putea să te duci până acolo să vezi dacă e deja cu cineva? După care intru şi eu şi mă prefac că am dat de ei din întâmplare. Nu vreau să irosesc prilejul înainte să apară tipul.

Julian presupunea că sora lui urma să se vadă cu un bărbat, părându-i-se puţin probabil ca Isabelle să fi bătut atâta drum pentru întâlnirea cu vreo prietenă.

— Sigur că da, acceptă Renaud imediat, în timp ce strângea în palmă o bancnotă respectabilă, deşi de data asta era chiar bucuros să fie de folos. Lordul Whitfield era un tip simpatic şi dădea bacşişuri grase.

Julian se prefăcea că scrie un bilet lung la recepţie. Renaud se întoarse într-un minut.

— E acolo, şi ai dat de bucluc, prietene.

— *Merdé,* făcu Julian pe franţuzeşte. Cine e? Îl cunoşti?

Se temea să nu fie cine ştie ce mafiot.

— Sigur că da. E aici tot timpul sau, oricum, de mai multe ori pe an, făcând curte câte unei femei. Uneori mai bătrână, alteori mai tânără.

— Îl cunosc şi eu?

— Poate. Emite cecuri fără acoperire cel puţin de două ori pe sejur, şi nu dă niciodată bacşiş decât dacă simte că se uită cineva la el.

— Pare fermecător, mârâi Julian.

— E complet lefter. Cred că umblă după bani.

— Splendid. Exact ce ne trebuia. Cum îl cheamă?

— O să vă placă – principe de Venezia şi San Tebaldi. Susţine că este unul dintre prinţii veneţieni. O fi, mai ştii! Sunt vreo zece mii din ăştia pe-aici. Cu totul altfel decât la englezi sau la francezi. Italienii aveau mai mulţi prinţi decât stomatologi. E o hahaleră, dar arată bine, iar ea e tânără. Nu-şi dă seama de realitate. Cred că numele lui mic e Lorenzo.

— Ce distins! Julian era complet debusolat de ceea ce auzise.

— Nu-i nimic de capul lui, îi reaminti recepţionerul, iar Julian îi mulţumi din nou şi se îndreptă spre bar. Avea un aer degajat şi foarte preocupat, extrem de aristocratic. Se vedea că e de viţă nobilă, cum îi spunea mereu Renaud, lucru pe care îl ştia şi el. Cu totul altfel decât prinţul de Pasta, cum îi zicea el.

— Oh, aici erai… scuză-mă… făcu Julian, zâmbind cu gura până la urechi şi prefăcându-se surprins că dă peste ea, ca din întâmplare. Voiam să te sărut de rămas bun. Cu un surâs larg, îi aruncă o privire bărbatului de lângă ea, simulând o încântare deosebită de a-l fi întâlnit. Bună… scuze pentru întrerupere… sunt fratele lui Isabelle, Julian Whitfield, zise el dezinvolt. Îi întinse mâna, degajat şi relaxat. Sora lui se foia pe scaun. Prinţul

însă nu era deloc jenat. Avea într-adevăr farmec şi era onctuos şi linguşitor.

— *Piacere…* Lorenzo di San Tebaldi… Sunt fericit să vă cunosc. Aveţi o soră de-a dreptul fermecătoare.

— Mulţumesc. Sunt întru totul de aceeaşi părere. O sărută delicat şi se scuză că trebuie să plece, dar avea o întâlnire la magazin. Ieşi fără să se mai uite în urmă şi, cu toată comportarea lui strălucită, Isabelle înţelese imediat că dăduse de bucluc.

Ieşind din hotel, Julian îi făcu cu ochiul portarului, după care se întoarse în grabă la birou. De îndată ce ajunse acolo, o sună pe mama lui. Conversaţia n-avu deloc un ton liniştitor.

— *Maman,* cred că s-ar putea să avem niţel de furcă.

— Ce e? Sau mai bine zis, cine?

— Era cu un domn cam de cincizeci de ani care, potrivit spuselor portarului de la „Ritz”, care îl cunoaşte bine, e un prăpădit vânător de zestre. E foarte drăguţ, dar cam lefter din câte se spune.

— Fir-ar să fie! exclamă Sarah la capătul firului. Ei, acum ce mă fac eu cu ea? S-o închid iar în casă?

— E cam mare pentru aşa ceva. De data asta n-o să-ţi fie uşor.

— Ştiu, oftă Sarah exasperată. Isabelle nu venise acasă decât de două zile şi avea deja probleme cu ea. Efectiv, nu ştiu ce să mă mai fac.

— Nici eu, zău aşa. Dar tipul ăsta nu-mi place deloc.

— Cum îl cheamă? de parcă lucrul acesta ar mai fi contat acum.

— Principele Lorenzo di San Tebaldi. Cred că e din Veneţia.

— Iisuse! Asta ne mai lipsea. Un prinţ italian. Dumnezeule, cum poate fi atât de proastă!?

— Îţi dau perfectă dreptate. Dar trebuie să recunoşti că fata noastră arată senzaţional.

— Cu atât mai rău! exclamă mama ei disperată.

— Spune-mi, ce-ai vrea să fac? Să mă întorc acolo şi s-o scot de păr afară?

— Probabil că asta ar trebui să te rog să faci. Dar cred că e mai bine s-o laşi în pace. Vine ea acasă până la urmă şi am să încerc să-i bag minţile în cap.

— Eşti tare de treabă.

— Nu, îi mărturisi Sarah. Sunt obosită.

— Ei, nu te descuraja. Eşti nemaipomenită, pe cuvânt.

— Asta-i părerea ta. În realitate, era mişcată de cuvintele lui amabile, căci avea nevoie de îmbărbătare pentru înfruntarea cu Isabelle. Aceasta apăru acasă la miezul nopţii, cu Rolls-ul. Asta însemna că plecase din Paris pe la zece seara, ceea ce părea destul de rezonabil. Sarah coborî s-o întâmpine, dar era foarte supărată când fata intră în holul principal al castelului. O auzise venind şi o aştepta.

— Bună seara, Isabelle. Te-ai distrat bine?

— Foarte, mulţumesc. Era agitată, dar rece, pregătită să-şi înfrunte mama.

— Cum e cu maşina mea?

— Foarte drăguţă… scuză-mă, am vrut să-ţi cer voie. M-am gândit că nu ai nevoie de ea.

— Într-adevăr, îi spuse Sarah calmă, n-am avut nevoie. Hai în bucătărie să bei o cană cu ceai. Cred că eşti obosită după atâta condus.

Exact de ce se temea Isabelle mai mult. Suna de rău augur. Mama ei nu zbiera, dar tonul ei era glacial. Se aşezară amândouă la masa din bucătărie. Sarah îi pregăti o infuzie de mentă, care pe Isabelle o lăsa indiferentă.

— M-a sunat Julian după-amiază, îi spuse Sarah după câteva momente, privindu-şi fiica drept în ochi.

— Eram sigură, replică Isabelle, nervoasă, tot sucind cana între degete. M-am întâlnit cu un vechi prieten din Italia… unul dintre profesori.

— Da? făcu mama ei. Ce interesant. Am verificat lista de invitaţi şi am constatat că a fost şi el la sindrofie la noi, poftit de altcineva. Principele de San Tebaldi. Parcă te-am văzut dansând cu el, nu-i aşa? E un bărbat foarte chipeş.

Isabelle încuviinţa din cap, neştiind ce să mai spună. De data asta nu îndrăznea să o contrazică; aştepta doar să vadă ce pedeapsă o aşteaptă. Numai că mama ei avea mult mai multe să-i spună, iar aşteptarea asta i se părea lui Isabelle de-a dreptul chinuitoare.

— Din păcate, continuă mama ei, reputaţia lui este destul de proastă… Vine la Paris din când în când… umblând după doamne cu avere. Uneori îi merge, alteori nu. Dar, în orice caz, draga mea, nu-i deloc o persoană recomandabilă pentru tine.

Sarah nu obiectă în privinţa vârstei lui şi nici pentru faptul că Isabelle plecase la Paris fără permisiunea ei. Se străduia să-i vorbească raţional şi să-i atragă atenţia că tipul era un vânător de zestre. Spera ca astfel s-o impresioneze, dar situaţia nu era aşa.

— Oamenii spun mereu lucruri de genul ăsta despre prinţi fiindcă sunt invidioşi, răspunse ea cu candoare, încă speriată de confruntarea făţişă cu mama sa. În plus, simţea că, de data astă, şansele de a o convinge erau minime.

— Ce te face să crezi asta?

— Aşa mi-a spus el.

— Ţi-a spus el *aşa ceva?* Sarah părea îngrozită. Dar nu ţi-a trecut prin minte că a făcut-o tocmai pentru a se disculpa, în cazul în care lumea ar vorbi astfel despre el?! Pentru numele lui Dumnezeu, Isabelle, astea sunt vorbe goale, doar nu eşti proastă.

Numai că în privinţa bărbaţilor Isabelle era într-adevăr foarte naivă. Aşa fusese întotdeauna, iar acum cu atât mai mult.

Julian dăduse mai multe telefoane în după-amiaza aceea şi toată lumea îi confirmase

zvonurile despre noul prieten al lui Isabelle. Omul era un adevărat pericol.

— Nu e un tip de calitate, Isabelle. Ascultă-mă pe mine, se foloseşte de tine.

— Eşti geloasă.

— Nu fi ridicolă!

— Ba da! zbieră ea la maică-sa. De când a murit tati, n-ai mai avut pe nimeni şi de-aia te simţi bătrână şi urâtă, ceea ce aşa şi e… vrei să pui tu mâna pe el.

Sarah rămase stupefiată la auzul unor asemenea învinuiri, uitându-se fix la fiica ei. Îşi păstră totuşi calmul.

— Sper că nu crezi nici tu ce vorbeşti. Ştim amândouă că nu e adevărat. Tatăl tău îmi lipseşte tot timpul, în fiecare clipă, în fiecare ceas… zise ea, cu ochii plini de lacrimi – dar pentru nimic în lume nu l-aş înlocui cu un vânător de zestre din Veneţia.

— Acum locuieşte la Roma, preciză Isabelle, de parcă lucrul ăsta ar fi avut vreo importanţă.

Mama ei cugetă la cumplita nesăbuinţă a tineretului. Uneori era consternată văzând cum tinerii îşi distrugeau viaţa cu inconştienţă. Pe de altă parte şi ea, la aceeaşi vârstă, nu fusese mai brează în relaţia cu Freddie, îşi reaminti Sarah în timp ce încerca să-şi facă fiica să revină cu picioarele pe pământ.

— Puţin îmi pasă unde locuieşte, făcu Sarah, care începuse să-şi cam piardă cumpătul. Pricepi sau nu? exclamă ea, fără să primească niciun răspuns. Iar dacă te mai prind că îmi iei maşina, să ştii că pun poliţia pe urmele tale, Isabelle. Bagă-ţi minţile în cap, altfel vezi tu ce păţeşti. Ai înţeles?

— Nu mai poţi să-mi dictezi ce să fac. Am optsprezece ani.

— Şi te porţi ca o proastă. Bărbatul ăsta urmăreşte să pună mâna pe banii tăi, Isabelle, şi pe numele tău, care este mult mai important ca al lui. Fereşte-te! Nu te mai întâlni cu el.

— Şi dacă nu vreau? o luă ea peste picior.

Sarah nu ştia ce să-i răspundă. Poate că n-ar face rău s-o trimită la Whitfield pentru un timp, să stea cu nora ei cea anostă şi cu nepoţii. Numai că Phillip nu putea fi un exemplu prea bun pentru sora lui, având în vedere viaţa lui dezordonată şi aventurile cu tot felul de târfe. Ce se întâmpla oare cu ei toţi'? Phillip se însurase cu o femeie la care nu ţinea şi nici nu ţinuse vreodată, pentru simplul fapt că era o persoană respectabilă; Julian se culca mereu cu absolut orice femeie, ba chiar şi cu mama acesteia dacă se putea; iar Isabelle era înnebunită după un terchea-berchea din Veneţia. Cum de putuseră, ea şi William, să zămislească nişte copii atât de nesăbuiţi?

— Să nu te prind că se mai repetă, o avertiză ea.

Urcă în camera ei, iar după un timp o auzi pe Isabelle intrând în dormitorul ei şi trântind uşa.

Isabelle se purtă frumos timp de o săptămână, după care dispăru din nou, de data asta cu Peugeot-ul. Susţinea că se dusese la o prietenă, la Garches. Deşi nu avea probe în sens contrar, Sarah nu o credea. Atmosfera rămase încordată până la plecarea lui Isabelle la Cap Ferrat. După aceea Sarah oftă uşurată, deşi nu-şi dădea seama prea bine de ce. Coasta de Azur nu era atât de departe. Dar măcar stătea la nişte prieteni, şi nu cu dobitocul ăla din Veneţia.

Când Julian se duse în sudul Franţei pentru un sfârşit de săptămână, îi trimise de acolo maică-si ziarele din Nisa, Cannes şi Monte Carlo. Erau pline de articole despre prinţul de San Tebaldi şi lady Isabelle Whitfield.

— Ce ne facem cu ea? îl întrebă Sarah, disperată.

— Nu ştiu, răspunse Julian, sincer. Dar cred că n-ar strica să mergem până acolo.

Plecară într-adevăr săptămână următoare, când îşi găsiră amândoi puţin timp liber, şi încercară să o convingă să-şi bage minţile în cap. Isabelle

refuză însă să-i asculte, spunându-le pe şleau că îl iubeşte, iar el o adoră.

— Normal că te adoră, prostuţo, ştiind cât eşti de bogată, încercă să-i explice fratele ei. Dacă pune laba pe tine, s-a aranjat pe viaţă.

— Mă dezgusti! ţipă Isabelle. Amândoi, de fapt.

— Nu fi proastă! se răţoi el.

O luară să stea cu ei la hotelul „Miramar", dar Isabelle izbuti să fugă. Dispăru efectiv de pe faţa pământului timp de o săptămână, iar când se întoarse, era cu Lorenzo. Se scuză insistent pentru faptul că fuseseră amândoi atât de necugetaţi, pentru că nu se gândise ca măcar să-i sune… Sarah îl săgetă cu privirea. Fusese bolnavă de spaimă, dar nu îndrăznise să anunţe poliţia de teama scandalului. Îşi închipuia că Isabelle era cu Lorenzo…

— Isabelle a fost atât de supărată… continuă el… cerându-le umil iertare.

Isabelle îl întrerupse însă, adresându-se direct mamei sale:

— Vrem să ne căsătorim.

— Exclus, răspunse Sarah, tăios.

— Atunci o să fugim iar. De fiecare dată. Până ai să mă laşi să mă mărit.

— Îţi pierzi vremea degeaba. N-am să-ţi îngădui niciodată aşa ceva, făcu Sarah, îndreptându-şi apoi atenţia spre Lorenzo. Şi, mai mult, am să-ţi tai orice subvenţie materială. Isabelle avea însă deja o replică.

— Nu poţi. Nu poţi să-mi tai toţi banii. Ştii bine că tot ce mi-a lăsat tati îmi revine automat când împlinesc douăzeci şi unu de ani.

Lui Sarah îi părea rău că o luase gura pe dinainte în privinţa asta; ar fi preferat să nu-i fi spus niciodată de condiţiile acestei moşteniri. Lorenzo însă păru brusc extrem de îmbărbătat de această veste. Julian era scârbit. Situaţia era mai mult decât limpede pentru toată lumea. Cu excepţia lui Isabelle, prea tânără pentru a-şi da

seama. Era o tânără de optsprezece ani, cu niciun fel de experienţă de viaţă, şi în plus şi foarte senzuală, ceea ce avea ca rezultat o combinaţie afurisită.

— Am să mă mărit cu el, anunţă ea din nou.

Sarah era intrigată de faptul că Lorenzo nu spunea nimic. Îşi lăsa viitoarea mireasă să se bată de una singură şi pentru el.

— N-am să te las niciodată să te măriţi cu el.

— N-ai cum să mă împiedici s-o fac.

— Ba am să fac tot ce-mi va sta în putinţă, jură Sarah.

Lui Isabelle îi scăpărau ochii de furie şi ură.

— Nu vrei să fiu fericită. Niciodată n-ai vrut. Mă urăşti.

De data asta, Julian interveni răspicat:

— Încearcă refrenul ăsta cu alţii. În viaţa mea n-am auzit o nerozie mai mare.

Se întoarse apoi spre viitorul lui cumnat, sperând să poată face apel la raţiunea şi decenţa lui, ceea ce se vedea însă că îi lipsea cu desăvârşire.

— Chiar vrei să te însori cu ea în aceste condiţii, Tebaldi? Nu văd sensul.

— Fireşte că nu. Mi se rupe inima văzând toate astea, făcu el dându-şi ochii peste cap. Era ridicol, ceea ce observa oricine, în afară de Isabelle. Dar ce să spun… O ador. A vorbit şi în numele meu. Ne vom căsători.

Mai avea puţin şi începea să cânte. Julian nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Nu te simţi caraghios? Isabelle are optsprezece ani. Ai putea, la o adică, să-i fi chiar bunic.

— E femeia vieţii mele, declară el.

Singurul lucru cu adevărat remarcabil în privinţa lui era faptul că nu fusese niciodată însurat. Îi convenise să zboare din floare în floare. De data asta, însă, profiturile aflate în joc erau mai mari. Se gândea ce bine ar fi să pună mâna pe micuţa lady

Whitfield, a cărei familie avea cele mai spectaculoase afaceri cu bijuterii din Europa, asta pe lângă domenii, titluri şi restul averii. O adevărată bogăţie. Captură de profesionist, şi Lorenzo ştia.

— De ce nu vreţi să mai aşteptaţi, dacă sunteţi amândoi atât de siguri? mai încercă Julian, dar amândoi scuturară vehement din cap.

— Nu se poate… şi pe urmă… dezonoarea! Încă puţin şi Lorenzo începea să plângă! Am petrecut o săptămână cu ea. Gândiţi-vă la reputaţia ei… şi dacă rămâne însărcinată?

— Oh, Dumnezeule, făcu Sarah, prăbuşindu-se pe scaun. Numai gândindu-se la o asemenea eventualitate şi simţea că i se face rău. Un copil cu tipul ăsta, în familia ei, ar fi chiar mai groaznic decât cei doi copii anoşti ai lui Cecily.

— Eşti însărcinată? o întrebă ea direct pe Isabelle.

— Nu ştiu. Nu ne-am luat nicio măsură de precauţie.

— Splendid. Abia aştept să aflu rezultatul peste câteva săptămâni.

Rămânea, desigur, soluţia unui avort, dar nu voia să se gândească acum la această variantă. Varianta posibilă era căsătoria.

— Vrem să ne căsătorim în vara asta… sau cel mai târziu de Crăciun. La castel, zise Isabelle, de parcă ar fi repetat instrucţiunile lui Lorenzo, ceea ce era perfect adevărat. Voia o nuntă impozantă şi somptuoasă, ca să nu se poată descotorosi de el prea uşor. Ceea ce oricum nu se putea. Dacă se căsătoreau, era pe veci. Lorenzo fiind catolic, intenţiona să se însoare cu Isabelle la biserica catolică din Roma, după ce făceau nunta la castel. Îi spusese deja lui Isabelle că nu accepta altfel. Singurul lucru care conta pentru el era să fie uniţi în faţa Domnului. Ba chiar plânsese când îi spusese aceste lucruri. Noroc că nu-l auzise şi Sarah…

Se certară, discutară, se contraziseră şi ţipară până noaptea târziu. Julian răguşise, Sarah avea deja o migrenă înfiorătoare, iar Isabelle era cât pe-aci să leşine, moment în care Lorenzo ceruse să li se aducă nişte gheaţă, săruri şi prosoape ude. În cele din urmă, Sarah cedă. N-avea de ales. Ar fi fugit oricum şi s-ar fi căsătorit pe ascuns dacă nu le dădea consimţământul. Încercă să-i convingă să mai aştepte un an, dar nici nu voiau să audă. Lorenzo insista că era preferabil să o facă acum, în cazul în care Isabelle ar fi rămas deja însărcinată.

— Ce-ar fi să aşteptăm să vedem dacă e aşa? sugeră Sarah, calmă. Dar la sfârşitul serii nu mai erau de acord să aştepte nici măcar până la Crăciun. Perspicace, Lorenzo sesizase cât de mult îl urau şi ştia că, dacă nu forţa acum nota, aveau să găsească o modalitate de a scăpa de el.

În cele din urmă, căzură de acord pentru sfârşitul lui august, la castel, cu câţiva prieteni apropiaţi, fără nimeni altcineva şi fără ziarişti. Lorenzo era dezamăgit că nu putea avea marea nuntă visată – pe care ar fi meritat-o, pretindea el – dar îi făgădui lui Isabelle să dea o petrecere fabuloasă în Italia, pentru care Sarah nu era însă dispusă să aloce niciun ban.

Seara fusese plină de amărăciune pentru ea şi pentru Julian. Isabelle plecă şi se duse cu Lorenzo la hotelul lui. Acum nu mai exista nicio posibilitate de a o opri. Era hotărâtă să meargă până-n pânzele albe spre propria-i distrugere.

*

Organizară o nuntă restrânsă, dar cu mult gust, la *Château de la Meuze,* în prezenţa unor prieteni apropiaţi. Isabelle era foarte frumoasă, îmbrăcată cu o rochie albă scurtă, făcută de Marc Bohan de la Dior, şi cu o pălărie asortată. Sarah era nespus de mulţumită că măcar nu rămăsese însărcinată.

Phillip şi Cecily veniră şi ei din Anglia. Julian o însoţi la altar, iar Xavier ţinu inelul, pe care Sarah şi-ar fi dorit să-l piardă.

— Pari emoţionată, îi spuse Emanuelle în şoaptă, în timp ce sorbeau din şampanie în grădină.

— Cred că am să vărs în curând, răspunse Sarah, lugubru.

Căsătoria fusese oficiată în grădină, de un preot catolic şi un episcop protestant. Dublă ceremonie religioasă, dar şi dublu dezastru pentru Isabelle. Lorenzo se arătă entuziasmat pe tot parcursul zilei, surâzând, încercând să farmece pe toată lumea, ţinând toasturi şi afirmând mereu că regretă enorm că nu avusese plăcerea de a-l cunoaşte pe duce, tatăl lui Isabelle.

— Nu crezi că exagerezi puţin? întrebă Phillip, făcând-o şi el o dată în viaţă să râdă pe mama lui. Patetic, mai adăugă el.

— Ba bine că nu.

În comparaţie cu el, Cecily era Greta Garbo. Avea acum două persoane în familie pe care le detesta. Numai că Cecily o plictisea doar. Pe Lorenzo îl ura, ceea ce îi frângea inima, fiindcă ştia că atâta vreme cât Isabelle era măritată cu el nu se mai putea apropia de ea. Sentimentele ei faţă de soţul acesteia nu erau un secret pentru nimeni.

— Cum de-şi poate închipui că îl iubeşte? se întrebă Emanuelle, disperată. Numai când te uiţi la el… şi vezi cât e de alunecos…

— E tânără. Nu ştie încă nimic despre bărbaţii de genul ăsta, spuse Sarah cu nesfârşită înţelepciune. Din păcate, îi va fi dat să afle multe în scurtă vreme.

Situaţia în care se afla Isabelle îi reamintea de experienţa pe care o trăise ea însăşi cu Freddie Van Deering. I-ar fi plăcut să o scutească pe Isabelle de acest gen de necazuri şi chiar încercase să o facă să renunţe, dar fără niciun rezultat. Isabelle făcuse o alegere despre care toată lumea ştia că era nepotrivită, numai ea nu.

Nunta şi petrecerea se prelungiră până spre seară, când Isabelle şi Lorenzo plecară. Se duceau pentru luna de miere într-o nouă staţiune din

Sardinia, la prietenul lui, Aga Khan, sau cel puţin aşa pretindea el. Sarah îşi imagină însă că existau mulţi oameni pe care el susţinea că îi cunoaşte foarte bine, dar care aveau să se facă nevăzuţi în câţiva ani, dacă Lorenzo rezista atât de mult. Ceea ce Sarah spera din tot sufletul să se întâmple.

Au plecat spre aeroport într-un Rolls-Royce de închiriat, iar familia a rămas melancolică în grădină, gândindu-se cu toţii la ceea ce făcuse Isabelle şi dându-şi seama că o pierduseră pentru totdeauna. Numai lui Phillip părea să nu-i pese prea mult, ca de obicei. Sporovăia liniştit cu o prietenă a lui Emanuelle şi a lui Sarah. Pentru restul familiei însă fusese mai degrabă o înmormântare, nu o nuntă. Sarah simţea într-un fel că dăduse greş faţă de fiica ei, dar şi faţă de soţul ei. William ar fi fost distrus dacă l-ar fi văzut pe Lorenzo.

Sarah avu cu ea o convorbire scurtă, când Isabelle şi Lorenzo ajunseră la Roma, după care nu mai află nimic de fiica ei până la Crăciun. Sarah telefonă de câteva ori şi îi trimise mai multe scrisori, fără ca Isabelle să-i răspundă vreodată. Se vedea că e supărată pe toţi. Julian izbuti să comunice cu ea de câteva ori, aşa că Sarah aflase măcar că Isabelle e bine. Niciunul dintre ei n-avea habar însă dacă e fericită. Nu veni deloc pe-acasă în anul următor şi nici nu o pofti pe Sarah pe la ea. Julian se duse la un moment dat la Roma, ca s-o vadă. Îi povesti lui Sarah că Isabelle i se păruse foarte sobră şi foarte frumoasă, foarte italiancă totodată, iar potrivit băncii lor comune, cheltuia o avere. Isabelle cumpărase un mic *palazzo* la Roma şi o vilă în Umbria. Lorenzo îşi luase un iaht, un nou Rolls şi un Ferrari. Şi, din câte constatase Julian, la orizont nu se profila niciun copil.

După un an de absenţă, se întoarseră de Crăciun la castel, deşi cam în silă. Isabelle nu spuse nimic nimănui, dar îi dărui mamei ei o brăţară din aur foarte frumoasă, cu perle, de la Buccellati. Apoi

Isabelle şi Lorenzo plecară pe 26 decembrie la schi, la Cortina. Sarah nu reuşea să-şi dea seama cum le mergea şi nu îndrăznea nici să abordeze acest subiect în faţa lui Julian. Până la urmă, însă, Emanuelle dibui adevărul. După o călătorie de afaceri la Londra, pentru a se întâlni cu Nigel şi Phillip, Emanuelle se duse la Roma. La întoarcere îi povesti lui Sarah că, după părerea ei, Isabelle arăta îngrozitor. Avea cearcăne mari, era oribil de slabă şi nu mai râdea deloc. Şi, de fiecare dată când o văzuse, Lorenzo nu era cu ea.

— Cred că are mari probleme, dar nu ştiu dacă e dispusă deocamdată să recunoască faţă de tine. Stai pregătită să o primeşti acasă, fiindcă sunt convinsă că se va întoarce.

— Sper să ai dreptate, zise Sarah cu tristeţe. Pierderea lui Isabelle o apăsa cumplit de doi ani de zile.

27

Mai trecură încă trei ani chinuitori înainte ca Isabelle să se întoarcă la Paris. Veniră, poftiţi de Sarah, la cea de-a treizecea aniversare a magazinului Whitfield's. Petrecerea avea loc la Luvru, unde închiriaseră o parte din palat. Lucrul acesta nu se mai întâmplase niciodată, iar Emanuelle a trebuit să apeleze la relaţiile ei guvernamentale pentru a obţine aprobarea necesară. Întreaga zonă din jur urma să fie închisă.

Sute de gardieni şi de jandarmi aveau să asigure paza, garantând succesul sindrofiei. Sarah ştia că avea să fie o reuşită. Lorenzo ştia şi el că era un eveniment ce nu trebuia ratat, dar Sarah rămase uluită când află că acceptaseră invitaţia. Isabelle şi Lorenzo erau căsătoriţi deja de cinci ani, iar Sarah se resemnase de multă vreme să-şi ştie fata la o asemenea distanţă. Îşi concentra energia şi afecţiunea asupra lui Xavier şi Julian, chiar şi asupra lui Phillip într-o oarecare măsură, deşi îl vedea destul de puţin. Era căsătorit de treisprezece ani cu Cecily, iar aventurile lui amoroase făceau adesea obiectul unor aluzii în presă, fără a fi însă vreodată confirmate, probabil că din respect faţă de poziţia lui, după cum presupunea Sarah. După părerea unora, se hazarda cam tare.

Parisul nu văzuse nicicând petrecere mai extraordinară decât aceea organizată de Sarah la Luvru. Doamnele invitate erau teribil de frumoase, iar domnii atât de importanţi, încât ai fi putut forma cinci guverne din personalităţile prezente la masa ei. Dintre invitaţi făceau parte preşedintele Franţei, familia Onassis, familia prinţului Rainier, arabi, greci, toate notabilităţile americane şi toate capetele încoronate din Europa. Toată lumea care purtase vreodată vreo bijuterie de preţ era acolo, la fel ca şi multe tinere care aspirau la aşa ceva.

Întâlneai curtezane şi regine, oameni bogaţi şi celebri. În comparaţie cu sindrofia de acum, petrecerea din urmă cu cinci ani părea modestă. Nu se precupeţise nimic pentru a se garanta succesul seratei, Sarah însăşi fiind entuziasmată de rezultatul obţinut. Şedea liniştită, savurându-şi victoria, privindu-i pe cei o mie de oaspeţi cum mâncau, dansau, beau, făceau mii de graţii pentru cei din jur şi pentru presă. Ba unii, fără îndoială, îşi făceau probabil de cap, însă fără ca lucrul acesta să se observe.

Julian venise cu o tânără foarte drăguţă, o actriţă despre care Sarah citise că fusese implicată într-un scandal. Oricum, era ceva interesant şi nou în ceea ce îl privea. În ultima vreme umblase cu un manechin brazilian, uluitor de frumoasă. Nu ducea niciodată lipsă de fete, dar ştia întotdeauna să se poarte cuviincios. Toată lumea îl plăcea. Lui Sarah i-ar fi plăcut să-şi găsească o nevastă, dar la douăzeci şi nouă de ani Julian nu dădea deloc semne că ar vrea să se însoare.

Phillip îşi adusese nevasta, fireşte, dar petrecu cea mai mare parte a seratei cu o fată care lucra la Saint Laurent. O cunoscuse la Londra cu un an înainte şi, după toate aparenţele, aveau multe lucruri în comun. Phillip arunca priviri fetelor cu care era Julian, aşa că remarcă şi de astă dată prezenţa actriţei, fără să facă însă cunoştinţă cu ea. După aceea îi trebui multă vreme să o găsească pe Cecily, care tăifăsuia fericită cu regele Greciei despre caii ei.

Sarah constată cu satisfacţie că Isabelle era una dintre cele mai frumoase femei de acolo. Avea o rochie neagră, foarte mulată pe corp, luată de la Valentino, care îi scotea minunat în evidenţă silueta superbă. Purta părul ei negru lung pe spate şi îşi pusese nişte bijuterii cu diamante – colier, brăţară şi cercei asortaţi, împrumutate de la Julian. N-avea însă nevoie de bijuterii pentru a atrage privirile tuturor. Era efectiv atât de frumoasă, încât

toată lumea se uita la ea şi o admira. Sarah era încântată că Isabelle venise acasă pentru această petrecere. Nu se amăgea în privinţa motivului pentru care veniseră. Lorenzo se agita prin mulţime, umblând după membrii diferitelor familii regale şi pozând tot timpul pentru ziare. Bineînţeles, Sarah remarcase acest lucru, la fel ca şi soţia lui, care îl privea calmă. Sarah nu spuse nimic. Intuia că aveau probleme, dar aştepta ca Isabelle să vorbească prima, ceea ce nu se întâmplă. Isabelle stătu până târziu şi dansă cu vechi prieteni, în special un binecunoscut prinţ francez care o plăcuse întotdeauna. Mulţi bărbaţi erau gata să o curteze pe Isabelle, care avea douăzeci şi trei de ani şi era foarte frumoasă. Numai că era măritată cu Lorenzo de cinci ani.

A doua zi, Sarah îi duse pe toţi la masă la „Le Fouquet's", dorind să le mulţumească pentru ajutorul dat la organizarea petrecerii. Îi poftise, aşadar, pe Emanuelle, Julian, Phillip şi Cecily, Nigel, prietenul lui creator de modele, Isabelle şi Lorenzo. Xavier era deja plecat. Se rugase luni de zile de Sarah să-l lase să se ducă în vizită la nişte vechi prieteni de-ai lui, în Kenya. Iniţial, Sarah se opusese acestui proiect, dar băiatul insistase, aşa că până la urmă, fiind şi foarte ocupată cu pregătirea sindrofiei, îl lăsase să plece. La paisprezece ani, Xavier nu-şi dorea decât să vadă lumea largă, cât mai departe cu putinţă. Îi plăcea să stea cu Sarah şi se simţea bine în Franţa, dar era totodată foarte pasionat de lucrurile exotice şi necunoscute. Citise de patru ori cartea lui Thor Heyerdahl şi s-ar fi zis că ştia totul despre Africa şi Amazon, precum şi despre tot felul de locuri din lume pe care niciun membru al familiei sale nu-şi dorise vreodată să le viziteze. Era un om hotărât, semănând puţin cu William, puţin cu Sarah; avea ceva şi din căldura sufletească a lui Julian, şi ceva din harul lui William. Dar avea, totodată, şi simţul aventurii şi o pasiune pentru viaţa aspră pe care

nimeni din familie nu Ie împărtăşea. Majoritatea membrilor ei preferau Parisul, Londra, Antibele sau chiar Whitfield.

— Suntem foarte anoşti în comparaţie cu el, zâmbi Sarah.

Xavier îi scrisese deja şase scrisori despre animalele fabuloase pe care le văzuse. Şi începuse să se roage de ea să-l mai lase şi altădată să se ducă acolo.

— E clar că în privinţa asta nu seamănă cu mine, zâmbi Julian. Se simţea mult mai fericit pe o sofa decât într-un safari.

— Şi nici cu mine, glumi Phillip pe seama lui, iar Lorenzo se lansă imediat într-o poveste nesfârşită, care plictisi pe toată lumea, despre un bun prieten de-al lui, maharajahul din Jaipur.

Se simţiră foarte bine la dejun, în ciuda prezenţei lui Lorenzo, iar după aceea fiecare plecă la treburile lui, membrii familiei Whitfield luându-şi rămas-bun de la mama lor. Julian se ducea la Saint Tropez cu nişte prieteni, să se odihnească după osteneala implicată de pregătirile sindrofiei-mamut, iar Phillip şi Cecily se suiră în avionul de Londra. Nigel mai rămânea câteva zile. La Paris, împreună cu prietenul lui, Emanuelle şi Sarah se întorceau la lucru. Numai Isabelle intenţiona să mai zăbovească după dejun. Lorenzo spuse că avea de luat ceva de la Hermes şi că voia să se vadă cu nişte prieteni. Nu plecau decât a doua zi şi, pentru prima oară de atâţia ani, s-ar fi zis că Isabelle dorea să stea de vorbă cu mama ei. Atunci când rămaseră în sfârşit singure, mai şovăia încă. Sarah o întrebă dacă mai vrea o cafea.

Comandară amândouă un *espresso,* iar Isabelle veni să se aşeze lângă Sarah. Până atunci stătuse în celălalt capăt al mesei. În ochii ei se citea o nefericire profundă. Ridică amărâtă privirea spre mama ei, încercând să-şi înfrâneze lacrimile.

— Cred că n-am dreptul să spun nimic acum, aşa-i? întrebă ea necăjită. Sarah o mângâie cu

blândeţe pe mână, vrând parcă să-i aline toată durerea de care voise să o ferească de la bun început. Fusese însă imposibil. Nu mă pot văita, având în vedere că tu m-ai avertizat la ce să mă aştept, continuă Isabelle.

— Ba da, poţi, zâmbi Sarah. Ai tot dreptul. Eşti nefericită, nu-i aşa? se hotărî ea să spună.

— Foarte, recunoscu Isabelle, ştergându-şi o lacrimă de pe obraz. N-am avut nici cea mai mică idee că aşa va fi… eram atât de tânără şi de proastă… tu ţi-ai dat seama. Am fost orbită…

Tot ce-i spunea acum era adevărat, dar Sarah se necăji oricum, deşi se aşteptase la aşa ceva. Nu găsea nicio consolare în faptul că avusese dreptate. Nu când era vorba de fetiţa ei. I se rupea inima văzând-o atât de nefericită. Încercase de ani de zile să se împace cu gândul că nu o mai vedea, dar durerea persistase în sufletul ei. Iar acum, constatând cât suferea, toată înstrăinarea lui Isabelle i se părea şi mai inutilă.

— Erai foarte tânără, încercă Sarah să-i găsească o scuză. Şi foarte încăpăţânată. Iar el foarte perfid. Isabelle încuviinţă din cap amărâtă, fiindcă ştia prea bine că aşa stăteau lucrurile. S-a jucat cu tine cum a vrut, ca să-şi atingă scopul.

De altfel, îi manipulase pe toţi, forţându-le mâna şi amăgind-o pe Isabelle să se mărite cu el. Îi era uşor s-o ierte pe Isabelle, dar nu şi pe Lorenzo.

— A ştiut foarte bine ce urmăreşte, continuă Sarah.

— Exact. Cum am ajuns la Roma şi a obţinut ce voia, totul s-a schimbat. Am avut senzaţia că alesese deja acel *palazzo,* spunea că toată lumea bună are unul şi că aşa trebuie să facem şi noi, pentru copiii noştri. La fel a făcut şi cu vila din Umbria. Apoi a cumpărat Rolls-ul… iahtul… Ferrari… după care, brusc, am început să nu-l mai văd. Ieşea tot timpul cu prietenii şi am început să citesc tot felul de chestii prin ziare despre el şi zicea că sunt vechi prietene sau verişoare. De ai fi

zis că e înrudit cu jumătate din Europa, completă ea, deznădăjduită, privind-o pe Sarah drept în ochi. Mă înşală de ani de zile. Acum, nici măcar nu se mai ascunde. Face tot ce are el chef şi îmi spune că eu nu pot acţiona nicicum. În Italia, divorţul nu este acceptat. Lorenzo e rudă cu trei cardinali şi susţine că nu o să divorţeze de mine.

Isabelle era disperată. Sarah nu se aşteptase ca lucrurile să fi mers atât de departe şi nici ca Lorenzo să se poarte atât de revoltător. Ce tupeu pe el să vină aici şi să stea cu ei, să ia parte la petrecerea ei şi să curteze toate cucoanele. După ce o înşelase pe Isabelle. Sarah era lividă.

— I-ai mai spus că vrei să divorţezi? o întrebă Sarah îngrijorată, mângâind-o pe mână. Isabelle încuviinţă dând din cap.

— Încă de acum doi ani, când avea o aventură pătimaşă cu o femeie renumită din Roma. Pur şi simplu nu mai suportam. Apăreau în toate ziarele. Nu vedeam ce sens avea să mă mai pretez la jocul ăsta. Începu să plângă de-a binelea. Mi-a fost atât de urât şi m-am simţit atât de singură! Sarah o strânse la pieptul ei. Isabelle îşi sufla nasul şi continuă trista poveste. I-am mai spus o dată şi anul trecut. Dar de fiecare dată îmi răspunde că nu se poate, că trebuie să mă împac cu gândul că suntem căsătoriţi pe veci.

— Cu contul tău în bancă vrea el sa fie însurat, nu cu tine.

Asta urmărise dintotdeauna şi, potrivit lui Julian, fusese extrem de norocos. Tocase o grămadă din banii pe care i-i dăduse Isabelle, şi continua să o pună să plătească pentru tot. Lui Isabelle nici nu i-ar fi păsat, în fond, prea mult, dacă l-ar fi iubit. Dar nu-l mai iubea de ani de zile. Când pasiunea iniţială s-a stins, ceea ce s-a întâmplat foarte repede, nu a mai rămas nimic în loc.

— Bine măcar că n-ai făcut copii cu el, reluă Sarah. Fiindcă dacă reuşeşti să scapi până la urmă

de el, e mai puţin complicat aşa. Eşti încă tânără, poţi face copii mai târziu.

— Nu cu el, decretă Isabelle pe un ton sumbru, coborând vocea. Chelnerii stăteau la o distanţă discretă. Nici măcar nu putem face copii.

De data asta Sarah rămase perplexă. Până acum, nimic din ceea ce auzise nu o surprinsese prea mult.

— De ce?

Îşi aducea aminte de ameninţările lui Lorenzo când voia să se însoare cu ea – cum că Isabelle ar putea fi însărcinată, acesta constituind şi principalul motiv pentru care nu fusese de acord să aştepte până la Crăciun. Or Lorenzo nu era chiar atât de bătrân. Avea cincizeci şi patru de ani. William fusese mult mai în vârstă când îl avuseseră pe Xavier, şi totodată nu atât de sănătos.

— Are vreo problemă? se interesă Sarah.

— A avut o formă foarte gravă de oreion când era mic. Şi e sterp. Mi-a spus unchiul lui. Enzo nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta. Şi când îl întreb, râde. Spune că sunt foarte norocoasă cu acest mijloc de contracepţie natural. M-a minţit, mamă… Mi-a spus că o să avem o droaie de copii. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Cred că aş fi în stare să rămân măritată cu el, oricât de mult l-aş urî, numai să avem copii.

Nimic nu putea umple aleanul din inima lui Isabelle. De cinci ani de zile nu o iubise nimeni. Şi nici nu avusese o fiinţă asupra căreia să-şi reverse dragostea. Nici măcar familia, cu care se certase din cauza lui.

— Exclus să te gândeşti la copii în situaţia asta, îi spuse Sarah calmă. Doar nu vrei să-i vezi crescând într-o atmosferă de necazuri şi suferinţe.

Totuşi, nu putea accepta ideea ca fiica ei să continue această existenţă.

— Oricum, nu mai dormim împreună. Şi asta de trei ani. Nici nu mai trece pe-acasă, decât să-şi mai ia câteva cămăşi şi să bage în buzunar nişte bani.

Lui Sarah îi reţinuse atenţia ceva din ceea ce îi spusese Isabelle şi îşi propuse să se gândească mai târziu la acest aspect. Poate că principele de San Tebaldi nu era, în fond, atât de şmecher pe cât se credea.

— Nici nu mai îmi pasă, de fapt, continuă Isabelle. Nu-mi mai pasă de nimic. Parcă aş fi la închisoare.

Aşa şi arăta de altfel. La lumina zilei, Sarah constată că Emanuelle avusese dreptate când îi povestise cum o găsise la Roma. Isabelle era palidă şi stoarsă, îngrozitor de nefericită, şi asta pe bună dreptate.

— Vrei să te întorci acasă? Probabil că aici ai putea să obţii un divorţ. V-aţi căsătorit la castel.

— Ne-am mai căsătorit din nou în Italia, îi spuse Isabelle, deznădăjduită. La biserică. Dacă obţin un divorţ aici, nu ar fi legal şi în Italia şi, oricum, nu m-aş mai putea recăsători. Ar fi ilegal. Lorenzo îmi tot spune că trebuie să mă resemnez. Oricum, el n-are de gând să se clintească.

Şi de astă dată, aşa cum procedase şi înainte, Lorenzo îi luase pe nepregătite, ceea ce lui Sarah nu-i plăcea deloc. Era cu mult mai rău decât în cazul primei ei căsnicii. Atunci, tatăl ei o scosese din impas. Ştia că şi ea trebuia să găsească o soluţie pentru a-şi ajuta fiica.

— Cum să te ajut? Ce vrei să fac, iubito? întrebă Sarah tristă. Am să discut imediat cu avocaţii, dar până una alta cred că va trebui să mai ai răbdare un timp. Găsim noi ceva până la urmă care să-l atragă mai mult decât ideea de a fi însurat cu tine, şi poate reuşim să negociem cu el.

Trebuia să recunoască însă că nu va fi deloc uşor. Lorenzo era un tip dur.

Isabelle o privi dintr-odată ciudat. Îşi dorea ceva foarte mult. Nu la fel de mult ca un divorţ sau ca un copil, dar oricum ceva ce putea să dea un sens existenţei ei. Se tot gândise de o bucată de vreme,

dar ţinând seama de răceala intervenită între ele, nu îndrăznise să o roage.

— Mi-ar plăcea să am un magazin, şopti ea, iar Sarah rămase surprinsă.

— Ce fel de magazin? Sarah credea că se gândea la un fel de butic.

— Whitfieid's. Era absolut convinsă.

— La Roma? Sarah nu se gândise niciodată la aşa ceva.

Italienii îşi aveau bijutierii lor – Buccellati şi Bulgari. Nu îi trecuse niciodată prin minte să deschidă un magazin la Roma, dar, desigur, ideea era incitantă, deşi Isabelle i se părea cam prea tânără pentru a se ocupa de afaceri. E o idee interesantă. Dar eşti sigură că vrei într-adevăr?

— Absolut.

— Şi ce facem dacă reuşeşti să divorţezi sau pur şi simplu te hotărăşti să-l părăseşti, cu divorţ sau nu?

— N-am de gând să plec de acolo. Italia îmi place. Ce urăsc este viaţa mea cu Lorenzo şi persoana lui. Se lumină la faţă pentru prima oară. Am prieteni minunaţi, iar femeile sunt atât de elegante, poartă tone de bijuterii fabuloase. Mamă, ar fi un succes imens, crede-mă.

Sarah îi dădea dreptate în privinţa italiencelor, numai că ideea era prea nouă pentru ea. Trebuia să o rumege bine mai întâi.

— Dă-mi răgaz să mă mai gândesc. Şi mai gândeşte-te şi tu. Nu te pripi. Este o treabă care presupune foarte multă muncă şi o implicare totală. Trebuie să lucrezi enorm, ore în şir. Un magazin de genul ăsta înseamnă mult mai mult decât să te îmbraci cu toalete elegante. Stai de vorbă cu Emanuelle… stai de vorbă cu Julian… Trebuie să fi foarte sigură înainte de a te avânta în acest proiect.

— Numai la asta mă tot gândesc de un an de zile, doar că n-am ştiut cum să te rog.

— Ei bine, acum mi-ai spus, zâmbi Sarah. Acum lasă-mă şi pe mine să mă gândesc şi stai de vorbă cu fraţii tăi. Apoi redeveni gravă. Şi lasă-mă să mă gândesc şi cum te pot scăpa de Lorenzo.

— Nu poţi, răspunse Isabelle, cu tristeţe.

— Nu se ştie niciodată.

În adâncul inimii ei, Sarah ştia că banii puteau rezolva totul. Folosiţi cum trebuie, la momentul oportun. Spera numai ca această clipă să vină mai repede, pentru ca Isabelle să nu mai fie nevoită să-l suporte multă vreme.

Mai discutară încă o oră, după care porniră amândouă, pe jos, spre magazin. Sarah era fericită s-o simtă din nou aproape de ea, aşa cum nu se mai întâmplase de ani de zile. O durea sufletul amintindu-şi de adolescenţa ei şi de momentul în care o pierduse, în urma căsătoriei ei cu Lorenzo. Uneori avusese aceeaşi senzaţie ca atunci când o pierduse pe Lizzie, fiindcă de mulţi ani Isabelle fusese ca şi moartă pentru ea. Acum însă se întorsese, iar lui Sarah i se luase o piatră de pe inimă.

Isabelle se despărţi de ea în faţa magazinului şi se duse să se întâlnească la ceai cu o veche prietenă cu care fusese colegă la şcoală şi care acum urma să se mărite. Isabelle o invidia pentru inocenţa ei. Ce mult i-ar fi plăcut şi ei să o ia de la capăt. Ştia însă că nu putea nutri nicio speranţă în această privinţă. Existenţa ei, goală şi deşartă, avea să se sfârşească tot cu Lorenzo. Măcar dacă mama ei îi dădea voie să deschidă un magazin, va avea şi ea ceva de făcut, ceva la care să se gândească, în loc să stea acasă şi să-l urască, plângând de fiecare dată când vedea un copilaş. Ar fi putut trăi şi fără copii dacă l-ar fi iubit, sau şi fără dragostea lui dacă ar fi avut un copil care să o aline, dar neavând niciuna, nici alta, calvarul era dublu. Se întreba adesea cu ce păcătuise ca să aibă parte de atâta suferinţă.

— E prea tânără, declară Phillip răspicat, când Sarah îi telefonă. Discutase deja cu Julian, căruia ideea i se păruse incitantă. Îi plăceau multe dintre piesele vechi de la Buccellati, dar şi noile creaţii realizate de unii bijutieri italieni mai tineri. Julian era de părere că putea realiza la Roma ceva foarte atrăgător, diferit de magazinul din Paris, ca şi de cel din Londra, fiecare avându-şi stilul şi clienţii săi. Londra avea familia regală şi vechea gardă, iar Parisul lumea extravagantă şi mondenă, persoanele elegante şi foarte bogate, noua aristocraţie. La Roma era plin de italieni stilaţi, avizi de bijuterii.

— Nu-i aşa de grav, am putea găsi pe cineva care să o ajute să administreze magazinul, îi contracară Sarah obiecţiile. Problema care se pune, însă, este dacă Roma reprezintă într-adevăr o piaţă adecvată.

— Cred că da, încuviinţă Julian pe un ton liniştit, aflându-se şi el în legătură telefonică simultană cu ei.

— Ba eu cred că habar n-ai ce vorbeşti, ca de obicei, se răţoi Phillip, îndurerând-o pe Sarah cu brutalitatea lui.

Aşa se întâmpla de fiecare data. Julian era în ochii lui Phillip modelul de om la care visa şi el, fără să fi reuşit vreodată să-l ajungă. Tânăr, chipeş, fermecător, adorat de toată lumea, şi mai cu seamă de femei. Cu anii, Phillip devenise un tip închistat şi rigid, iar în loc să pară senzual, cum şi-ar fi dorit, dădea mai degrabă impresia de viclenie. Avea patruzeci de ani, dar spre regretul lui Sarah arăta mai degrabă a cincizeci. Căsătoria cu Cecily nu-i priise deloc, dar fusese alegerea lui, ea reprezentând în continuare genul de soţie pe care şi-o dorea – respectabilă, mohorâtă, bine crescută, dar de obicei aproape inexistentă. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la ţară, ocupându-se de caii ei. Cumpărase recent o fermă de cai în Irlanda.

— Cred că ar fi bine să ne întâlnim şi să discutăm, zise Sarah pe un ton sec. Vii tu cu Nigel

aici sau vrei să venim noi la Londra?

În cele din urmă, ajunseră la concluzia că era mai simplu ca Nigel şi Phillip să vină la Paris. Isabelle şi Lorenzo plecaseră deja. Discutară toţi cinci, timp de trei zile, iar în final Emanuelle avu câştig de cauză. Sublinie cu mult tact că dacă William şi Sarah n-ar fi avut curajul să încerce, la vremea respectivă, o formulă nouă şi diferită, aproape scandaloasă pe atunci, Whitfield's n-ar fi existat şi dacă n-ar fi continuat să dezvolte această afacere, într-o bună zi totul s-ar fi terminat. Intrau în deceniul al optulea, o perioadă de mari extinderi şi dezvoltări. Părerea ei era că trebuiau să se îndrepte spre Roma, poate chiar spre Germania… New York… lumea nu începea şi nu se sfârşea cu Londra şi Parisul.

— Punct bine lovit, remarcă Nigel.

În ultima vreme, Nigel arăta foarte bine, distins ca de obicei; Sarah se temea de momentul când el avea să se retragă din activitate. Avea deja aproape şaptezeci de ani. Dar, spre deosebire de fiul ei, Nigel era receptiv la viitor, la noi idei şi avea îndrăzneala de a se lansa în noi întreprinderi.

— Cred că Emanuelle are dreptate, adăugă şi Julian. Nu putem sta cu braţele în sân şi să ne mulţumim cu ce avem. Ar fi modul cel mai sigur de a ne distruge afacerile actuale. De fapt, părerea mea este că ar fi trebuit să ne gândim la asta mai de mult, chiar dacă nu venea propunerea lui Isabelle. Cred că e un moment foarte propice.

La lăsarea serii căzuseră deja de acord, deşi Phillip încă mai bombănea, nemulţumit. Considera că deschiderea unui nou magazin în Anglia ar fi fost un lucru mult mai înţelept. Dar respinseră cu toţii propunerea lui. În mintea lui, era convins că niciun loc de pe pământ nu se putea asemui cu Anglia.

Sarah o sună în aceeaşi seară pe Isabelle şi îi dădu vestea cea bună. Isabelle era în al nouălea cer de fericire. Biata fată tânjea după dragoste, după o

viaţă plină, după afecţiune şi un sens al existenţei. Sarah îi promise să vină pe la ea în săptămâna următoare, pentru a discuta planurile legate de magazin. În timpul vizitei de cinci zile la fiica ei, Sarah nu-l văzu niciodată pe Lorenzo.

— Dar unde e? se încumetă Sarah să o întrebe în cele din urmă.

— În Sardinia, cu nişte prieteni. Am auzit că are o nouă amantă.

— Drăguţ din partea lui, spuse Sarah pe un ton caustic, aducându-şi brusc aminte de Freddie, care îşi adusese târfele la petrecerea lor aniversară. Îi povesti pentru prima oară lui Isabelle despre acest episod din viaţa ei, iar fata se uită la ea, uluită.

— Ştiam că ai mai fost măritată şi că ai divorţat. Dar habar n-aveam de ce. De fapt, când m-am făcut mai mare, nici nu m-am mai gândit la asta. Nu mi-am închipuit niciodată că ai fi putut face şi tu cândva o greşeală şi că ai fost nefericită…

Sau că fusese căsătorită cu un bărbat care îşi aducea prostituatele în casa părinţilor ei! Chiar şi după patruzeci de ani, povestea asta tot mai părea incredibilă.

— Oricine poate greşi, iar eu am făcut-o din plin. La fel ca şi tine. Dar, în cele din urmă, am scăpat cu ajutorul tatălui meu. Apoi l-am cunoscut pe tatăl tău. Şi tu ai să întâlneşti într-o bună zi un om minunat. Ai răbdare şi ai să vezi că aşa o să fie.

O sărută pe obraz şi se întoarse la, ”Excelsior”, unde locuia.

În anul următor, lucrară cu frenezie pentru amenajarea spaţiului pe care îl închiriaseră, pe Via Condotti. Localul era mai mare decât celelalte două magazine şi extrem de impozant. Clădirea reprezenta un adevărat punct de atracţie pentru orice vizitator, iar Isabelle nu-şi mai încăpea în piele de fericire. Se simţea de parcă ar fi avut un copilaş, obişnuia să le spună prietenilor ei. Nu se mai gândea decât la asta, orice ar fi făcut, şi nici măcar nu-i mai păsa că nu-l vedea niciodată pe

Enzo. Acesta îşi bătea joc de ea şi îi spunea că avea să dea un mare chix. Dar Lorenzo nu o cunoştea pe Sarah şi nu ştia de ce era ea în stare.

Angajă o firmă de publicitate, menită să vrăjească presa italiană. O puse pe Isabelle să dea recepţii, să se implice în viaţa mondenă din Roma într-un fel la care fiica ei nu se gândise niciodată. Făcea opere filantropice, organiza dejunuri şi lua parte la toate evenimentele importante din Roma, Florenţa şi Milano. Dintr-o dată, lady Isabelle Whitfield, principesa de San Tebaldi, devenise una dintre persoanele cele mai căutate din Roma. În preajma inaugurării, până şi soţul ei începuse să-i dea atenţie. Le povestea prietenilor lui despre magazin, lăudându-se cu bijuteriile alese de el şi cu faptul că lumea cumpărase deja de la el. Isabelle auzi şi ea de minciunile lui Lorenzo, dar nu le dădu nicio atenţie. Era mult prea ocupată tot timpul, verificând planurile, discutând cu arhitecţii, angajând personalul. În ultimele două luni, Emanuelle venise la Roma să o ajute. Angajară un tânăr capabil, fiul unui vechi prieten de-al ei care lucrase în ultimii patru ani la Bulgari, într-o funcţie importantă. Nu le fusese greu să-l convingă să renunţe la slujba pe care o avea şi să o ajute pe Isabelle în conducerea noului magazin. Tânărului nu-i venea să creadă că avea un asemenea noroc. O venera pe Isabelle, iar în scurt timp se împrieteniră, Isabelle plăcându-l şi ea. Era deştept, avea un suflet bun, era drăguţ şi cu mult simţ al umorului. Era însurat şi avea patru copii. Îl chema Marcello Scuri.

Petrecerea de inaugurare a fost un eveniment senzaţional la Roma, fiind prezentă toată lumea bună din Italia, la fel ca şi mulţi dintre clienţii lor leali din Londra şi Paris. Veniră invitaţi din Veneţia, Florenţa, Milano, Napoli, Torino, Bologna, Perugia. Oaspeţi din toată Italia. Munca temeinică şi meticuloasă pe care o depuseseră timp de un an de zile era acum răsplătită. Previziunile

lui Sarah fuseseră strălucite. Până şi Phillip trebui să admită cu părere de rău că magazinul era fabulos, iar Nigel declară că, dacă ar fi să moară în momentul acela, ar muri fericit că avusese parte să vadă această splendoare. Magazinul se potrivea perfect cu Roma, bijuteriile erau frumoase, într-o combinaţie ideală de vechi şi nou, ostentativ şi discret, nefiind nici chiar foarte scumpe. Isabelle şi mama ei erau entuziasmate de succesul repurtat.

Tânărul director, Marcello, şi Isabelle făcuseră o treabă excelentă. Emanuelle era foarte mândră de amândoi. Cei doi fraţi ai lui Isabelle o felicitară pentru excelentele rezultate obţinute. După trei zile, când plecară să se ocupe de magazinele lor, localul din Roma funcţiona deja din plin.

Emanuelle plecase la Paris cu o zi înainte să rezolve o mică problemă ce se ivise la magazinul de acolo. Avusese loc o spargere, dar în mod miraculos, graţie excelentului sistem de securitate prevăzut cu geamuri antiglonţ şi dispozitive perfecte de închidere a uşilor, nu se furase nimic. Emanuelle dorise însă să ajungă mai repede acolo pentru a îmbărbăta tot personalul, destul de zguduit de acest incident neplăcut. Devenise tot mai complicat să asigure un sistem de protecţie antifurt. Până acum, însă, datorită unei securităţi excelente, ambele magazine fuseseră scutite de spargeri.

Pe parcursul zborului spre Paris, împreună cu Julian, Sarah se gândea încă la reuşita inaugurării magazinului din Roma.

Îl întrebă pe fiul ei dacă se simţise bine, iar el îi confirmă. Îl văzuse stând de vorbă cu o tânără principesă foarte drăguţă, iar apoi cu un manechin renumit de la Valentino. Femeile din Roma erau desigur foarte frumoase, dar lui Sarah i se părea că Julian se mai potolise la acest capitol. Avea aproape treizeci de ani şi începuse deja să ducă o viaţă mai echilibrată. Într-o vreme fusese de nestăpânit, dar, potrivit relatărilor din ziare, acum

se schimbase. Înainte de a ateriza la Orly, Julian îi explică mamei lui motivul noii lui atitudini.

— O mai ţii minte pe Yvonne Charles? o întrebă el candid, iar Sarah clătină din cap. Până atunci discutaseră despre afaceri, aşa că nu-şi dădea seama dacă era vorba de vreo clientă de-a lor.

— Doar după nume. De ce? Am cunoscut-o şi eu?

— E actriţă. Ai cunoscut-o la petrecerea de aniversare de anul trecut.

— Da, printre alţi o mie de invitaţi probabil. Bine că nu m-a lăsat memoria, cum mă temeam.

Brusc, însă, îşi aminti de ea, dar nu de la petrecere, ci din ceea ce citise la un moment dat în ziare.

— N-a fost implicată într-un divorţ scandalos acum câţiva ani… după care s-a recăsătorit? Parcă am citit undeva despre ea… Dar de ce?

Julian se simţi foarte încurcat, regretând că mama lui avea o memorie atât de bună. La cei şaizeci şi patru de ani ai ei era la fel de ageră la minte, la fel de puternică, deşi ceva mai blândă, şi la fel de drăguţă ca întotdeauna. O iubea nespus, dar uneori şi-ar fi dorit parcă să nu dea atâta atenţie tuturor detaliilor nesemnificative.

— Cam aşa ceva… răspunse el. De fapt, acum divorţează iarăşi. Am cunoscut-o între două căsnicii – ba poate chiar în timpul lor, îşi zise Sarah în gând, cunoscându-şi fiul – şi ne-am reîntâlnit recent, din întâmplare, acum câteva luni.

— La momentul potrivit, cum s-ar spune, îi zâmbi Sarah. Uneori, Julian i se părea încă teribil de tânăr. Ai avut noroc.

— Da, aşa e.

Ceva în privirea lui o înspăimânta pur şi simplu.

— E o fată cu totul deosebită, mai adăugă el.

— Fireşte, cu două căsnicii la activ… Câţi ani are?

— Douăzeci şi patru. Dar e foarte matură pentru vârsta ei.

— Te cred. Sarah nu prea ştia ce să-i mai spună şi nici nu-şi dădea seama unde voia el să ajungă, dar presimţea că finalul avea să-i displacă.

— Vreau să mă însor cu ea, spuse Julian calm. Sarah simţi că se prăbuşeşte direct pe pistă, ca şi cum avionul ar fi rămas fără carcasă.

— Oh! exclamă ea, încercând să nu pară uimită. Dar inima îi bătea cu putere. Şi când ai luat hotărârea asta?

— Săptămâna trecută. Numai că am fost atât de prinşi cu inaugurarea magazinului, că n-am vrut să-ţi spun până ce nu scăpam de grija asta. „Ce drăguţ din partea ta", comentă Sarah în gând. Era minunat că se gândise să se însoare cu o fată divorţată de două ori şi că îi spusese totuşi şi ei. O să-ţi placă, ai să vezi, continuă Julian. Sarah spera ca Julian să aibă dreptate, deşi până acum nu-i plăcuse niciunul dintre partenerii de viaţă aleşi de copiii ei. Începuse să renunţe la speranţa de a mai avea vreodată nurori sau gineri care să i se pară cât de cât suportabili, darmite să-i mai şi îndrăgească. Până acum situaţia nu fusese deloc fericită la acest capitol.

— Când am s-o cunosc şi eu?

— Curând.

— Ce-ai zice de vineri seara? Am putea cina la „Maxim's", înainte să plec la Paris.

— Ar fi splendid, zâmbi el afectuos.

Sarah se încumetă apoi să-l întrebe ceva ce poate ar fi fost mai bine să treacă sub tăcere.

— Chiar eşti hotărât în privinţa asta?

— Absolut. De asta se temuse şi Sarah. Apoi, uitându-se la ea, Julian pufni în râs. Mamă… ai încredere în mine…

Sarah şi-ar fi dorit din tot sufletul să fie aşa, însă senzaţia neplăcută din capul pieptului îi spunea că Julian făcea o greşeală. Iar când se întâlniră la „Maxim's", vineri seara, intuiţia deveni certitudine.

Nu se putea tăgădui că fata era frumoasă – o frumuseţe blondă, rece, glacială, aşa cum vezi la suedeze. Era înaltă, subţire, cu pielea albă, ochi mari albaştri, păr blond deschis, pe care îl purta desfăcut pe umeri. Îi povesti că fusese manechin de la paisprezece ani, dar apoi se apucase de film, fiind actriţă de la vârsta de şaptesprezece ani. În şapte ani jucase în cinci filme, iar Sarah îşi aminti vag de un scandal în care fusese la un moment dat implicată pe motiv că se culcase cu regizorul, deşi era încă minoră. Mai fusese apoi ceva legat de primul ei divorţ, când era măritată cu un actor la fel de tânăr şi de nesăbuit ca şi ea. Cel de-al doilea soţ fusese o alegere mai interesantă. Se măritase cu un *playboy* german, de la care încercase să pună mâna pe o sumă fabuloasă de bani. Julian susţinea însă că, în privinţa asta, lucrurile erau acum rezolvate. Aşa că putea să se căsătorească de Crăciun.

Lui Sarah nu-i prea venea deloc să sară în sus de bucurie, ci mai curând să se ducă acasă şi să plângă. Povestea se repeta. Din nou, unul din copiii ei cădea orbeşte în capcana întinsă de altul, refuzând să vadă realitatea. De ce nu se mulţumea să trăiască doar o aventură cu ea? De ce se amăgea singur că fata asta era soţia potrivită pentru el? Fata era frumoasă, extrem de atrăgătoare din punct de vedere fizic, dar ochii ei erau reci, părând foarte calculată. Fiinţa ei nu sugera nimic spontan, sincer sau afectuos. După felul cum se uita la el, Sarah intui că fata îl plăcea, îl dorea, dar fără să-l iubească. Totul îi sugera că avea de-a face cu o profitoare. Iar Julian se amăgea amarnic văzând în ea o fetiţă adorabilă, pe care o iubea.

— Ei bine? întrebă el, fericit, când Yvonne se duse să-şi refacă machiajul, la sfârşitul mesei. Nu-i aşa că e nemaipomenită? Nu-ţi place?

Julian era orbit. Sarah se simţea sfârşită. Aşa păţise şi cu ceilalţi copii. Îl bătu uşor pe mână şi recunoscu că fata este frumoasă, asta fără să mintă.

A doua zi, când Julian îi aduse câteva ziare, încercă să discute lucrurile cu multă discreţie.

— Căsnicia este ceva foarte serios, începu ea, simţindu-se ca o babă pisăloagă.

— Este şi părerea mea, confirmă el, amuzat de introducerea pedantă a mamei sale. Dar nu era genul ei. De obicei era foarte directă, dar acum se vedea că se teme oarecum. Mai trecuse o dată prin aşa ceva, iar acum nu voia să-l piardă şi pe Julian. Cu el, ştia prea bine că era altceva. Isabelle fusese pătimaşă şi tânără; Julian însă îşi adora mama, fiind mai puţin probabil să o respingă cu totul. Cred că vom fi foarte fericiţi, reluă el optimist, ceea ce o ajută pe Sarah să continue.

— Nu sunt chiar atât de sigură. Yvonne nu-i o fată ca oricare, Julian. Are o carieră şi îşi poartă singură de grijă de zece ani.

Fugise de-acasă la paisprezece ani, renunţând la şcoală pentru a deveni manechin.

— Ştie să răzbească în viaţă, continuă Sarah. Îşi urmăreşte în primul rând propriul ei interes, poate chiar mai mult decât binele vostru comun. Nu sunt convinsă că o interesează ce faci şi că vrea de la căsnicie acelaşi lucru pe care îl vrei şi tu.

— Asta ce înseamnă? Că umblă după banii mei?

— Posibil.

— N-ai dreptate, făcu el supărat. N-avea nici un drept să se amestece, se gândea el. Părerea lui Sarah era însă diferită, ştiind că avea tot dreptul să intervină în calitatea ei de mamă. A obţinut o jumătate de milion de dolari de la soţul ei din Berlin, mai spuse el.

— Drăguţ din partea ei, comentă Sarah cu răceală. Şi cât timp au fost căsătoriţi?

— Opt luni. S-a despărţit de el fiindcă a silit-o să facă un avort.

— Eşti sigur? În ziare scria parcă, dacă mi-aduc eu bine aminte, că l-a părăsit pentru fiul unui antreprenor grec miliardar, care i-a dat însă papucii

pentru o franţuzoaică oarecare. Tare complicaţi mai sunt indivizii ăştia cu care ai tu de-a face!

— E o fată de treabă, care a avut o viaţă grea. Nu a cunoscut niciodată bucuria de a fi iubită. Mama ei a fost o femeie de moravuri uşoare, iar pe tatăl ei nu l-a cunoscut niciodată. A părăsit-o pe maică-sa înainte ca ea să se nască, iar mama s-a descotorosit de ea când avea doar treisprezece ani. Cum ai fi vrut, mă rog, să urmeze cine ştie ce şcoală înaltă, ca soră mea?

Cu toate astea, sora lui făcuse o grămadă de greşeli, pe când fata asta nu. Făcea în schimb calcule abile. Julian era una din prăzile ei.

— Sper să ai dreptate. Nu vreau să te văd nefericit mai târziu.

— Trebuie să ne laşi să trăim cum vrem noi, replică el, supărat. Nu e cazul să ne spui ce să facem.

— Încerc să n-o fac.

— Ştiu, făcu Julian, străduindu-se să se calmeze. Nu voia să se certe cu ea. Era doar trist că Yvonne nu-i făcuse mamei sale o impresie mai bună. Fusese nebun după ea de cum o văzuse. Mă deranjează că ai mereu senzaţia că ştii ce e bine pentru noi, ceea ce nu este întotdeauna aşa. Deşi trebuia să admită în sinea lui că lucrul acesta nu se întâmplase prea des. Oricum, considera că avea dreptul să facă aşa cum dorea el.

— Sper ca de data asta să mă înşel, răspunse ea cu tristeţe.

— Ne dai binecuvântarea ta? Lucrul acesta însemna foarte mult pentru el. O adorase întotdeauna.

— Dacă vrei tu. Se aplecă şi îl sărută, cu lacrimi în ochi. Te iubesc atât de mult… nu vreau să suferi vreodată.

— N-am să sufăr. Radia de fericire.

Julian plecă, iar Sarah rămase singură în apartamentul ei, gândindu-se. La William, la copiii

ei, şi întrebându-se de ce erau cu toţii atât de nesăbuiţi.

28

Julian şi Yvonne s-au căsătorit la primăria din La Marolle, de Crăciun. A urmat apoi un dejun somptuos la castel, în prezenţa a patruzeci de oaspeţi. Julian părea nespus de fericit. Yvonne purta o rochie scurtă bej, de dantelă, făcută la Givenchy, care i se părea lui Sarah o variantă mai modernă a rochiei ei de mireasă la căsătoria cu William. Dar aici se opreau toate similitudinile. Fata avea un aer rece şi o duritate care efectiv o speriau pe Sarah.

Emanuelle observase şi ea acelaşi lucru, iar cele două femei stăteau acum liniştite într-un colţ şi râdeau amar.

— De ce avem noi parte mereu de situaţii de felul acesta? spuse Sarah, clătinând din cap şi uitându-se la prietena ei, care îi puse blând mâna pe umăr.

— Ţi-am mai spus… de fiecare dată când văd ce păţeşti, mulţumesc cerului că n-am avut niciodată copii.

Lucrul acesta nu era însă întru totul adevărat. Erau momente când o invidia totuşi, mai ales acum, la bătrâneţe.

— Mă tot întreb uneori, poate că nu-i înţeleg eu. Uite, ea e un sloi de gheaţă, iar el îşi închipuie că îl adoră.

— Sper să nu-şi dea seama niciodată de adevăr, zise Emanuelle pe un ton liniştit. Nu-i mai spuse lui Sarah că Julian îi cumpărase viitoarei lui neveste un inel cu un diamant de treizeci de carate, cadou de nuntă, şi că mai comandase şi două brăţări asortate. Fata se descurca aşadar foarte bine, iar Emanuelle era convinsă că acesta era doar începutul.

Isabelle venise şi ea la nuntă, de astă dată fără Lorenzo. Era pregătită să le povestească o mulţime de minunăţii despre magazinul din Roma. Totul

mergea strălucit, singurul lucru care o deranja fiind faptul că trebuiau să cheltuiască foarte mulţi bani pe paznici. Situaţia în Italia era dificilă, din cauza acţiunilor teroriştilor şi ale Brigăzilor Roşii. Afacerile însă prosperau spectaculos. Phillip recunoscuse până la urmă că se înşelase în această privinţă. Dar nu acceptase să vină la nunta fratelui său. Lui Julian însă nici nu-i păsa. N-avea ochi şi urechi decât pentru Yvonne. Acum era a lui.

Plecau în Tahiti pentru a-şi petrece luna de miere. Yvonne îi spusese că-şi dorise dintotdeauna să ajungă acolo, dar că nu izbutise niciodată. La întoarcere urmau să se oprească la Los Angeles, la mătuşa Jane, sora lui Sarah. Sarah nu o mai văzuse de ani de zile, dar continuaseră să păstreze legătura, iar Julian ţinea foarte mult la spiritul de familie. Şi lui Yvonne îi convenea această oprire, pentru că voia să-şi facă o serie de cumpărături la Beverly Hills.

Sarah îi conduse la plecare, împreună cu oaspeţii. Isabelle mai rămase la castel până la Anul nou, ceea ce lui Sarah îi făcu o mare plăcere. Sărbătoriră împreună ziua de naştere a lui Xavier, care împlinea şaisprezece ani. Isabelle spunea că nici nu-i venea să creadă că timpul trecuse atât de repede, în mintea ei Xavier fiind tot copil. Sarah râse amuzată de aceste reflecţii.

— Gândeşte-te numai ce simt eu când mă uit la tine, la Julian şi la Phillip. Parcă ieri eraţi nişte copilaşi, iar acum… Gândul îi zbură la anii tinereţii, şi la William. Ce fericiţi fuseseră…

— Tot îi mai simţi lipsa, nu-i aşa? întrebă Isabelle cu blândeţe, iar Sarah încuviinţă din cap.

— E un sentiment ce îţi rămâne pe viaţă, trebuie numai să te obişnuieşti cu el. Aşa fusese şi când o pierduse pe Lizzie. Nu încetase nicio clipă să o iubească sau să nu-i mai simtă lipsa, dar se obişnuise până la urmă cu această durere zilnică, până când, în cele din urmă, ajunsese o povară suportabilă. Isabelle nu ştia însă nimic despre

aceste lucruri. Faptul că nu avea copii constituia pentru ea un motiv permanent de suferinţă. O cuprindea atunci ura faţă de Lorenzo, deşi în ultima vreme nu se mai gândise atât de mult la asta. Din fericire, era mult prea ocupată cu magazinul pentru a mai avea timp de altceva. Sarah era foarte încântată de faptul că reuşiseră să deschidă un magazin la Roma, condus de fata ei.

Îi păru rău când Isabelle plecă; iar viaţa îşi continuă cursul ei tihnit. Anul trecu repede. Dintr-odată, se trezi că era vară. Veniseră cu toţii în vizită de ziua ei. Împlinea şaizeci şi cinci de ani, ceea ce o cam speria. Insistaseră însă cu toţii să vină să o sărbătorească la castel, ceea ce pentru Sarah era o adevărată mângâiere.

— Nu suport gândul că sunt atât de bătrână, recunoscu ea faţă de Isabelle. De data asta venise şi Lorenzo, ceea ce nu prea îi convenea. Isabelle era întotdeauna mai încordată când îl ştia prin preajmă. Aveau însă multe de discutat despre magazin, aşa că Isabelle mai uita de prezenţa lui.

Veniră, desigur, şi Phillip şi Cecily. Cecily era foarte bine dispusă şi povestea tuturor despre noul ei cal. Era implicată în activitatea echipei olimpice britanice de echitaţie, iar ea şi prinţesa Anne tocmai fuseseră împreună la vânătoare, în Scoţia. Erau bune prietene încă din vremea anilor de şcoală. Cecily nu părea să-şi dea seama de faptul că Phillip nu vorbea cu ea şi nici nu o asculta. Vorbea întruna, fără să-i pese. Veniseră şi copiii lor. Alexander şi Christine. Aveau paisprezece şi doisprezece ani, iar Xavier, deşi mai mare decât ei, încerca să-i distreze. Îi duse la înot, în piscină, jucă tenis cu ei, tachinându-i mereu pentru că îi spuneau „unchiul” Xavier, ceea ce pe copii îi amuza copios.

În cele din urmă îşi făcură apariţia Julian şi Yvonne, în noul lui Jaguar ultimul tip. Yvonne era mai drăguţă decât oricând, dar destul de apatică, Sarah nereuşind să-şi dea seama dacă era din cauza

căldurii sau a plictiselii. După toate probabilităţile, weekend-ul nu avea cum să-i entuziasmeze prea mult pe niciunul, reflecta Sarah, simţindu-se vinovată că îi adusese pe toţi acolo. Oricum, era un bun prilej de a le vorbi despre călătoria ei în Botswana cu Xavier. Fusese o excursie fascinantă, în timpul căreia avusese ocazia să viziteze, şi nişte rude de-ale lui William, la Cape Town. Adusese mici cadouri pentru fiecare. Xavier venise cu fosile extraordinare şi cu roci de tot felul, nişte nestemate rare, neşlefuite, şi o colecţie întreagă de diamante negre. Avea o adevărată pasiune pentru pietre şi se pricepea să le aleagă, intuind fără greş valoarea lor, chiar aşa cum erau, în stare brută. Intuia de asemenea modul optim de prelucrare, menit să le păstreze farmecul natural. Îi plăcuseră în mod deosebit minele de diamante pe care le văzuseră la Johannesburg şi încercase să o convingă pe mama lui să ia acasă un tanzanit de mărimea unui grepfrut.

— N-aveam nici cea mai mică idee ce să fac cu el, le explică ea după ce termină de povestit.

— Sunt foarte la modă acum la Londra, zise Phillip, care nu era însă prea bine dispus. Nigel fusese cam bolnav în ultima vreme şi intenţiona să se retragă la sfârşitul anului, ceea ce pentru Phillip era o perspectivă îngrijorătoare. Îi spuse mamei lui că va fi imposibil să-l înlocuiască după atâţia ani, iar Sarah renunţă să-i aducă aminte cât de mult îl urâse la început. Toţi aveau să-i ducă lipsa, dar nădăjduia ca Nigel să-şi amâne hotărârea.

Continuară să discute despre excursia în Africa şi, la dejun, Sarah se scuză în cele din urmă dacă îi plictisise cumva cu poveştile ei. Enzo se uita mereu în sus, iar Yvonne dădea semne de nerăbdare.

După prânz, Cecily dori să vadă grajdurile, dar Sarah o informă că nu avea acolo nimic nou, decât aceiaşi cai bătrâni şi obosiţi. Cecily insistă totuşi să-i vadă. Lorenzo se duse să tragă un pui de

somn; Isabelle se pregătea să-i arate mamei sale nişte schiţe pe care le făcuse, iar Julian îi promise lui Xavier şi copiilor lui Phillip să-i ia la o plimbare cu maşina lui cea nouă. În felul acesta, Phillip şi Yvonne rămaseră singuri, simţindu-se oarecum ciudat. De când se căsătorise cu Julian, Phillip nu o întâlnise decât o singură dată. Recunoştea că fata arăta senzaţional. Avea părul atât de blond, încât sub razele soarelui de amiază părea aproape alb. Phillip o invită să facă un tur prin grădini. În timpul plimbării, Yvonne i se adresă cu „Înălţimea voastră", ceea ce lui Phillip nu i se părea deloc deplasat. Se vedea însă oricum că era încântată de titlul de lady Whitfield. Îi povesti despre scurta ei experienţă la Hollywood, iar Phillip părea fascinat. Mergând şi discutând întruna, Yvonne se apropiase tot mai mult de el. Phillip simţea mirosul părului ei şi, când privea în jos, îi zărea sânii. Aflându-se lângă ea, aproape că nu se mai putea stăpâni, copleşit de senzualitatea ei.

— Eşti foarte frumoasă, îi zise el, deodată, în timp ce ea îl privea sfioasă. Ajunseseră în capătul parcului cu trandafiri. Aerul era atât de fierbinte şi de calm, încât lui Yvonne i-ar fi plăcut să se dezbrace.

— Mulţumesc, spuse ea, coborând pleoapele. Genele lungi îi atingeau obrajii. Brusc, Phillip întinse mâna şi o îmbrăţişă. Nu se putea stăpâni, copleşit de o dorinţă pe care nu şi-o mai controla. Îşi strecură mâna sub rochia ei, iar Yvonne gemu, lipindu-se de el. Oh, Phillip spuse ea încet, ca şi cum l-ar fi îndemnat să continue. Îi cuprinse sânii între mâini, frământându-i.

— Dumnezeule, eşti adorabilă, şopti el, trăgând-o uşor pe iarbă, lângă el. Rămaseră aşa, până când pasiunea lor ajunse aproape de punctul culminant.

— Nu… nu se poate, zise ea în şoaptă, trăgându-şi rochia peste genunchi. Aici nu se poate…

Obiecta, aşadar, în privinţa locului, nu a actului în sine sau a persoanei. Numai că Phillip nu se mai putea abţine. Trebuia să o aibă. Fremăta de dorinţă, iar aşa cum stăteau întinşi acolo, sub soarele strălucitor, nimic nu l-ar mai fi oprit. Se cufundă încet în ea, dureros, apoi cu o pasiune nestăvilită. Yvonne se lipea de el, îndemnându-l, ademenindu-l, chinuindu-l, aţâţându-i dorinţa şi tachinându-l, până când strigătul lui Phillip răsună în aerul neclintit din jur. Se terminase.

Zăceau amândoi alături, gâfâind. Phillip o privea, nevenindu-i să creadă ceea ce se petrecuse şi cât de nemaipomenit fusese totul. Nu mai întâlnise o femeie ca ea. Şi ştia că o doreşte, că vrea să mai facă dragoste cu ea… mereu… şi mereu… Doar privind-o, şi dorinţa îl năpădi iarăşi. Excitat, se cufundă din nou în ea, fără un cuvânt. Nu se auzeau decât gemetele ei, până ce ajunseră amândoi la orgasm.

— Dumnezeule, eşti nemaipomenită, îi şopti el, întrebându-se dacă nu cumva îi auzise cineva. Practic, însă, nu-i mai păsa. Totul îl lăsa insensibil, cu excepţia acestei femei care îl scotea din minţi.

— Şi tu la fel, suflă ea, simţindu-l pulsând încă în adâncul ei. N-am mai simţit niciodată aşa ceva, zise femeia, iar el o crezu. Apoi îi trecu ceva prin minte şi se trase uşor înapoi pentru a o privi mai bine.

— Nici chiar cu Julian? Yvonne scutură din cap, ceva din privirea ei spunându-i parcă mai mult. E vreo problemă între voi? întrebă el plin de speranţă. Yvonne ridică din umeri şi se lipi de fratele mai mare a lui Julian. Intuise ea de multă vreme că un lord e altfel decât un duce, şi că al doilea născut nu e totuna cu fratele lui mai mare. Or ei îi surâdea ideea de a fi ducesă şi nu doar „lady”.

— Nu… nu-i acelaşi lucru, zise ea cu tristeţe. Nu ştiu. Ridică din umeri, părând deznădăjduită. Poate că ceva nu e în regulă cu el… n-avem o

viaţă sexuală… şopti ea. Phillip o privea uluit, zâmbind de fericire.

— Chiar aşa? Ce surpriză! Julian era un impostor. Reputaţia lui era egală cu zero. Şi când se gândea că în toţi aceşti ani îl urâse pentru asta. Degeaba. E de-a dreptul uluitor, comentă el.

— M-am întrebat chiar dacă nu e cumva… homosexual. Yvonne făcea pe ruşinata. Pe Phillip îl înduioşă farmecul ei ingenuu. Dar nu, cred doar că nu e bun de nimic. Sute de femei ar fi hohotit la auzul acestei afirmaţii, numai că Yvonne era o actriţă desăvârşită, mai cu seamă în prezenţa lui Phillip.

— Îmi pare rău, zise Phillip, ceea ce de fapt nu era adevărat. Era entuziasmat. Îi displăcea ideea că trebuia să se ridice de lângă ea şi să se îmbrace amândoi. Tocmai îşi trăsese fermoarul la pantaloni când observară că trebuiau să caute chiloţii lui Yvonne prin tufele de trandafiri. Se prăpădeau de râs imaginându-şi ce ar fi spus mama lui dacă i-ar fi găsit azvârliţi acolo. Cred că şi-ar fi zis că s-a distrat puţin şi grădinarul, rânji Phillip.

Yvonne izbucni atât de tare în râs, încât căzu iar pe jos, tăvălindu-se prin iarba mătăsoasă. Ademenit de coapsele ei lungi, Phillip făcu iar dragoste cu ea.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, spuse el cu regret. Toată viaţa lui se schimbase radical în numai două ore. Crezi că poţi scăpa cumva de el diseară? o întrebă Phillip gândindu-se unde să se ducă amândoi. Poate la vreun hotel din localitate. După care îi veni o idee şi mai bună: vechile bărăci de la grajduri. Mai erau încă acolo zeci de saltele şi pături pe care le folosiseră pentru cai. Nu suporta gândul de a petrece o noapte fără ea, iar faptul că era un lucru interzis îl incita şi mai mult.

— Am să încerc, răspunse ea, plină de speranţă. Niciodată nu se distrase mai bine de când se măritase… a treia oară. Era specialitatea ei. Viaţa dublă. Îi plăcea la nebunie. Primul ei soţ avea un

frate geamăn. Iar înainte de a-l părăsi, se culcase deja cu fratele lui, ba chiar şi cu tatăl. Cu Klaus fusese ceva mai complicat, dar foarte amuzant. Julian era adorabil, dar atât de naiv! Din mai se plictisea îngrozitor. Iar Phillip era lucrul cel mai frumos care i se întâmplase în ultimul an… posibil chiar vreodată.

Se întoarseră amândoi pe drum, păşind alături, atingându-se în treacăt cu mâinile, făcând aparent o conversaţie normală, deşi în şoaptă Yvonne îi tot spunea cât de mult îl iubeşte… cât de bine fusese cu el… cât de excitată era… şi cum de-abia aşteaptă să se facă noapte… Când ajunseră la castel, reuşise să-l scoată din minţi. Phillip era îmbujorat la faţă şi parcă pierdut când îl văzură pe Julian apărând cu Jaguarul lui cel nou.

— Hei! le făcu el cu mâna. Ce-aţi făcut voi amândoi până acum?

— Ne-am plimbat prin parcul cu trandafiri, răspunse ea pe un ton drăgălaş.

— Pe zăpuşeala asta? Aveţi curaj, nu glumă. Puştanii coborâră şi ei din maşină.

Julian remarcă, în fine, că fratele lui arăta foarte încins şi stors. Îi venea să râdă, văzându-l, dar se abţinu.

— Scumpete, te-a necăjit rău? o întrebă el după plecarea lui Phillip. Nu mă miră că a fost în stare să te târască prin parc pe o asemenea caniculă.

— N-a făcut-o cu răutate, şopti ea în timp ce urcau în camera lor să facă dragoste înainte de cină.

În seara aceea, cina se desfăşură într-o atmosferă de mare veselie. Toată lumea avusese o zi bună şi erau cu toţii bine dispuşi. Cecily izbutise să dibuiască prin hambar nişte vechi şei militare germane care o fascinau şi o întrebă pe Sarah dacă ar putea lua una cu ea în Anglia, la care Sarah îi răspunse că era liberă să-şi aleagă tot ce poftea. Xavier fusese lăsat să conducă noua maşină a lui Julian, copiii mai mici se simţiseră excelent şi ei,

iar în ciuda prezenţei lui Lorenzo, Isabelle era evident relaxată şi fericită. Tinerii căsătoriţi păreau, de asemenea, într-o dispoziţie excelentă. Phillip avea un aer cam rezervat, dar la el nu era ceva neobişnuit. Până şi sărbătorita părea resemnată acum cu acea „cifră îngrozitoare" care reprezenta vârsta ei. Era fericită să-i aibă pe toţi cu ea şi mulţumită totodată că aniversarea propriu-zisă trecuse parcă pe planul doi. Îi părea râu că aveau să plece cu toţii a doua zi după-amiază. Vizitele lor erau întotdeauna scurte, dar măcar acum, după ce Isabelle revenise printre ei, deveniseră mult mai plăcute.

Rămaseră multă vreme în sufragerie în seara aceea, Julian punându-i tot felul de întrebări despre perioada Ocupaţiei din timpul războiului. Părea fascinat de cele povestite de Sarah. Cecily voia să ştie câţi cai adăpostiseră acolo şi ce rase, iar Yvonne stătea tot timpul în spatele lui Julian şi îi masa umerii. Enzo moţăia într-un fotoliu confortabil, Isabelle juca pasionată cărţi cu fratele ei mai mic, în timp ce Phillip bea coniac şi fuma trabucuri, privind afară, spre grajduri.

În cele din urmă, Julian înţelese ce urmărea Yvonne, aşa că dispărură amândoi sus după ce el îşi sărută mama. Cecily plecă şi ea. Spunea că se simte istovită după excursia în Scoţia. În cele din urmă, dispăru şi Phillip. Enzo continua să moţăie, iar Isabelle şi Sarah tăifăsuiră o bună bucată de vreme după ce Xavier se dusese şi el la culcare. Casa era cufundată în linişte. Afară era lună plină. Ce noapte frumoasă de ziua ei! Mâncaseră tort şi băuseră şampanie. Sarah se simţise foarte bine înconjurată de copii.

Între timp, la etaj, Yvonne recurgea la toate cunoştinţele ei în materie de amor pentru a-şi chinui bărbatul. Erau scheme deprinse în Germania, care îl scoteau pur şi simplu din minţi pe bietul om. Aşa că după o jumătate de oră, extenuat şi satisfăcut, Julian se cufundă într-un

somn adânc. Yvonne se strecură discret din cameră, zâmbind mulţumită. Îşi pusese nişte jeanşi şi un tricou. Porni în fugă spre grajduri.

Cecily dormea şi ea. Luase nişte somnifere, aşa cum obişnuia, ca să fie sigură că poate dormi bine. Asta chiar cu riscul mahmurelii trecătoare de a doua zi de dimineaţa. Sforăia deja când Phillip ieşi din cameră, îmbrăcat cu aceleaşi haine de la cină. N-avea însă cine să-l audă. Intră în grajduri pe uşa din spate, oprindu-se o clipă pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul. Apoi o zări, la numai câţiva paşi. Frumoasă şi strălucitoare sub razele lunii, arăta ca o nălucă, goală-puşcă, călare pe o şa. Se duse în spatele ei şi o trase lângă el. Gemu de plăcere, lipit de ea, simţindu-i pielea satinată. Îl cuprinsese o dorinţă arzătoare. O trase de pe şa şi o duse în braţe spre una din saltele. Acolo locuiseră soldaţii germani. Făcea dragoste cu ea, implorând-o să nu-l părăsească niciodată. Stătură întinşi acolo ore în şir. Ţinând-o în braţe, Phillip înţelese că viaţa lui se schimbase complet. Nu putea renunţa la ea… era extraordinară… atât de deosebită… de puternică… ca un drog fără de care de acum înainte nu mai putea supravieţui.

Isabelle urcă la culcare după ora unu noaptea, după ce reuşise să-l trezească pe Lorenzo şi să-l trimită sus. Sarah rămase singură în salon, întrebându-se ce urma să se mai întâmple.

Nu putea continua aşa la nesfârşit. Mai devreme sau mai târziu, Lorenzo trebuia să accepte să se despartă de Isabelle. O ţinea ostatică, iar Sarah n-avea de gând să îngăduie ca situaţia să se perpetueze la nesfârşit. Numai gândindu-se la asta se înfuria cumplit. Isabelle era o fată atât de frumoasă şi avea dreptul la o viaţă mai bună decât ceea ce îi oferea el. Se dovedise exact atât de ticălos pe cât bănuiseră iniţial, ba poate chiar mai rău. Gândindu-se la asta, Sarah ieşi în curtea interioară, sub razele lunii. Îi veneau în minte unele nopţi de vară din timpul războiului, când

Joachim era acolo şi discutau până noaptea târziu despre Rilke, Schiller şi Thomas Mann… Încercând amândoi să uite de război, de răniţi, de teama că poate William nu mai era în viaţă. Gândindu-se la toate astea, porni instinctiv spre căsuţă. Acum nu mai locuia nimeni acolo. Clădirea era nefolosită de multă vreme. Casa noului paznic era mai aproape de poartă şi mult mai modernă. Sarah se hotărâse, însă, să păstreze şi vechea căsuţă, din raţiuni sentimentale. Acolo locuise iniţial cu William, în timp ce restaurau castelul, acolo se născuse şi murise Lizzie.

Visând încă la vremurile acelea şi făcându-şi plimbarea înainte de culcare, auzi un zgomot venind dinspre grajduri. Era un geamăt stins şi ea se întrebă dacă nu cumva era rănit vreun cal. Păstrau acolo vreo şase, în cazul în care cineva ar fi avut chef de călărit, dar majoritatea erau bătrâni şi nu prea grozavi. Deschise încetişor uşa. Totul părea în ordine, animalele erau liniştite, dar deodată auzi nişte zgomote dinspre vechile barăci. Nişte sunete ciudate. Nu-şi dădea seama ce poate fi, aşa că porni într-acolo, să se lămurească.

Nici nu-i trecuse prin minte că ar avea de ce se teme, aşa că nu luase nicio furcă pentru a se apăra în caz că ar fi fost vorba de vreun intrus sau de vreun animal turbat. Intră înăuntru şi aprinse lumina, dând cu ochii de cele două trupuri înlănţuite. Phillip şi Yvone. Erau goi amândoi şi nu încăpea nicio umbră de îndoială asupra a ceea ce făceau. Se uită câteva clipe la ei, uluită, după care văzu expresia îngrozită de pe chipul lui Phillip. Se întoarse cu spatele, ca să-i lase să se îmbrace, după care reveni la ei, furioasă.

I se adresă întâi lui Yvonne, fără să şovăie o clipă.

— Cum îndrăzneşti să-i faci aşa ceva lui Julian? Cum îndrăzneşti, târâtură, cu *fratele* lui, în *casa* lui, sub acoperişul *meu!* Cum *îndrăzneşti?!*

Yvonne scutură din cap, aruncându-şi pletele blonde pe umeri, fără să spună nimic. Nu se sinchisise nici măcar să se îmbrace. Stătea acolo, neruşinată în goliciunea ei.

— Şi tu! se întoarse spre Phillip. Tot de prostii te ţii… îţi înşeli nevasta, invidios pe fratele tău. Mi-e scârbă de tine. M-ai făcut de ruşine, Phillip.

Stătea şi se uita la ei, tremurând de durere – pentru Julian, pentru ea, pentru ceea ce făcuseră din vieţilor lor, pentru totala lipsă de respect pe care o vădeau faţă de ceilalţi.

— Dacă aflu că treaba asta continuă, dacă se mai întâmplă vreodată, *oriunde,* am să le spun imediat lui Cecily şi lui Julian. Până atunci, am să pun să fiţi urmăriţi amândoi.

N-avea nici cea mai mică intenţie să facă aşa ceva, dar nici nu avea de gând să le treacă până la urmă cu vederea infidelităţile, mai ales în casa ei şi pe socoteala lui Julian, care nu merita aşa ceva.

— Mamă… îmi pare teribil de rău, făcu Phillip, care izbutise să se acopere cu o pătură. Îl îngrozea faptul că îi prinsese. A fost ceva neobişnuit… Nu ştiu ce s-a întâmplat… izbucni el, gata să plângă parcă.

— Ştie ea foarte bine, n-ai grijă, replică Sarah brutal, privind-o pe Yvonne drept în ochi. Să nu cumva să se mai repete, îi zise ea din nou. Te previn, ţine minte.

Se întoarse apoi pe călcâie şi ieşi. Afară, se rezemă de trunchiul unui copac şi începu să plângă de mâhnire, de ruşine, de jenă pentru ei, pentru ea. Întorcându-se agale spre castel, nu se gândea decât la Julian şi la nenorocirea în care se băgase singur. Ce nesăbuiţi erau copiii ei. De ce oare nu izbutea niciodată să-i ajute?

29

Pe drumul de la castel spre casă, Yvonne fu neobişnuit de tăcută faţă de Julian. Nu părea supărată, ci pur şi simplu nu vorbea prea mult. În ziua plecării, în aer plutise o atmosferă ciudată, aproape ca ameninţarea unei furtuni, îi spuse Xavier mamei sale, când rămaseră singuri. Vremea era totuşi caniculară şi foarte însorită. Sarah nu pomenise nimănui despre ceea ce văzuse, dar faptul că Phillip şi Yvonne ştiau era deja suficient. Ceilalţi îşi vedeau aşadar de treburile lor, neavând habar de cele petrecute în grajduri în noaptea aceea. Toată lumea ar fi rămas interzisă, poate cu excepţia lui Lorenzo, care s-ar fi amuzat, şi a lui Julian, care ar fi fost distrus.

Când ajunseră la Paris, Julian o întrebă pe Yvonne dacă se întâmplase ceva care o necăjise.

— Nu, ridică ea din umeri. Numai că m-am plictisit. Însă când Julian încercă să facă dragoste cu ea în seara aceea, Yvonne se împotrivi.

— Ce s-a întâmplat? insistă el. Cu o noapte înainte fusese atât de pasionată, iar acum, dintr-odată, se purta cu atâta răceală. Era mereu imprevizibilă, schimbătoare, dar lui Julian îi plăcea. Ba uneori îi plăcea chiar mai mult când îl refuza, căci i se părea mai excitantă. Îşi închipui că şi de data asta era doar un joc, numai că acum atitudinea lui Yvonne era categorică în această privinţă.

— Încetează… sunt obosită… mă doare capul.

Nu mai recursese niciodată la o asemenea scuză. Yvonne era încă înciudată de cele petrecute în noaptea precedentă, când Sarah reacţionase de parcă era stăpâna lumii, ameninţându-i, iar Phillip se umilise ca un copil în faţa ei. Yvonne se înfuriase până într-atât, încât îl pălmuise când rămăseseră singuri, ceea ce pe el îl excitase atât de

mult, încât făcuseră din nou dragoste. Stătuseră în grajduri până la şase dimineaţa. Iar acum se simţea obosită şi enervată, văzându-i pe toţi cât erau de influenţabili când era vorba de mama lor.

— Lasă-mă în pace, repetă ea. Erau amândoi băieţii mamei, la fel ca şi snoaba aia de soră a lor. Ştia că nimeni nu o agreează. Dar puţin îi păsa. Obţinea ce voia. Iar acum, poate chiar mai mult, dacă Phillip se ţinea de promisiune şi venea de la Londra s-o vadă. Mai putea folosi încă vechiul ei studio din Île Saint Louis; sau puteau merge la hotelul unde stătea el; sau, de ce nu, puteau face amor chiar aici, în patul lui Julian, dacă voia, indiferent de ce spunea ticăloasa aia bătrână. Numai că acum n-avea chef de nimeni şi cu atât mai puţin de soţul ei.

— Te doresc acum… insistă Julian, excitat de refuzul ei. Intui totodată la ea ceva animalic şi ciudat, ca la o fiară rapace care se apropiase de el. Instinctiv, parcă adulmeca la ea mirosul altcuiva şi voia să pună din nou stăpânire pe fiinţa ei. Ce s-a întâmplat? o tot întrebă el, încercând s-o excite cu dezmierdările. Numai că de data asta Yvonne nu reacţiona.

— Am uitat să-mi iau astăzi pilula, spuse ea.

— Le iei mai târziu, şopti el răguşit, lipindu-se de ea.

Adevărul era însă că pastilele se terminaseră cu o zi înainte, iar acum trebuia să fie prudentă câteva zile. Făcuse destule avorturi la viaţa ei, iar de plozi nici nu voia să audă, cu Julian sau cu oricine altcineva. Iar dacă soţul ei ar fi insistat totuşi în această privinţă, era decisă să se ducă să-şi lege trompele, fără ştirea lui.

— Nu contează pilulele, spuse Julian, întorcându-se cu faţa la ea. Brusc, aşa cum păţise şi fratele lui cu o noapte înainte, îl cuprinse o dorinţă năvalnică. Aşa i se întâmplase lui Yvonne cu toţi bărbaţii, încă de la vârsta de doisprezece ani. Ştia perfect ce urmăreau toţi. Îşi dădea seama

ce voia Julian acum, numai că de data asta ea nu avea de gând să accepte. Prefera să-l chinuie. Stătea întinsă, cu picioarele desfăcute şi cu ochii larg deschişi, dar dacă se apropia de ea, era hotărâtă să-l lovească. Numai că Julian nu mai era în stare să se stăpânească. Îl incitase prea mult refuzându-l, aşa cum stătea lungită acolo, goală şi frumoasă, cu picioarele desfăcute, cu trupul ademenitor, prefăcându-se însă că nu-l doreşte.

Începu să facă dragoste cu ea, brutal, surprinzându-şi partenera care se înfioră de plăcere. După aceea regretă însă. Era efectiv supărată pe el.

— Fir-ar să fie! exclamă ea, răsucindu-se de lângă el.

— Ce s-a întâmplat? Julian părea jignit de purtarea ei ciudată.

— Ţi-am spus că nu vreau. Dacă rămân însărcinată?

— Ei şi? făcu el amuzat. O să avem un copil şi gata.

— Nu, nu vreau, se răţoi ea. Sunt prea tânără… nu vreau încă să am copii. Abia ne-am căsătorit. Ştia cât de mult îşi dorea el să aibă copii, dar deocamdată nu era pregătită să-i spună mai mult.

— Bine, bine. Du-te şi fă o baie fierbinte sau un duş rece sau, în fine, ia-ţi pilula. Îmi pare rău. Ceea ce nu era deloc adevărat. Nimic nu i-ar fi convenit mai mult decât să ştie că rămăsese însărcinată.

După trei săptămâni, Julian veni acasă pe neaşteptate şi o găsi vomând la toaletă.

— Oh, sărăcuţa de tine, zise el, ajutând-o să se bage în pat. Ai mâncat ceva care ţi-a făcut rău sau ai făcut vreo gripă?

Nu o văzuse niciodată atât de bolnavă. Yvonne îl privea cu ură. Ştia perfect ce se întâmplase cu ea. Era deja a şaptea oară. În ultimii doisprezece ani făcuse şase chiuretaje, iar acum trebuia să mai facă unul. Se simţise rău de la început, aşa că îşi dăduse

perfect seama ce păţise, la fel ca şi în situaţiile precedente.

— N-am nimic, insistă ea. Mă simt perfect.

Julian regretă că trebuia să o lase singură şi să se întoarcă la birou. În seara aceea îi pregăti o supă, dar Yvonne o vomă şi pe asta. Întrucât nici a doua zi dimineaţa nu se simţise mai bine, Julian se gândi să vină acasă fără să o prevină, ca să aibă grijă de ea. Cum Yvonne nu era acasă, răspunse el la telefon. Era asistenta doctorului care îi confirma că avortul era programat a doua zi dimineaţa.

— Ce? zbieră el în aparat. Anulaţi! N-o să vină.

Telefonă apoi la birou, contramandând toate întâlnirile din după-amiaza aceea. Yvonne veni acasă la ora patru, fiind luată prin surprindere de furia cu care o întâmpină Julian.

— A sunat doctorul, începu el.

Yvonne îl privi, întrebându-se o clipă dacă aflase. Înţelese însă imediat că aşa stau lucrurile când văzu cât este de supărat. Julian era livid.

— De ce nu mi-ai spus că eşti însărcinată?

— Fiindcă e prea devreme… nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva… şi… Privindu-l, se întreba dacă o va crede. Doctorul mi-a spus că e prea curând după avortul la care m-a silit Klaus.

Cât pe-aci să înghită această minciună, Julian îşi aminti însă brusc:

— Asta a fost acum un an.

— Nu mi-am revenit încă de tot. Începu să plângă. Vreau să avem un copil, Julian, dar nu încă.

— Uneori nu noi decidem în această privinţă. Nu vreau să faci niciun chiuretaj.

— Ei bine, dar eu vreau, răspunse ea, încăpăţânată. N-avea de gând să accepte hotărârea lui. În plus, nu era deloc momentul potrivit pentru o sarcină. Phillip venea să o vadă, aşa că numai asta îi mai lipsea acum. Voia să scape de fătul din pântece imediat.

— Nu te las să faci aşa ceva.

Se certară toată noaptea. A doua zi, Julian nu plecă la birou de teamă că Yvonne să nu se ducă la doctor. Când îşi dădu seama cât era de ferm pe poziţie, Yvonne începu să se poarte josnic. Era existenţa ei în joc, sau aşa credea ea. Îi spuse cuvinte urâte, dureroase.

— Ia ascultă, ce naiba! Scap de asta orice ai face tu… s-ar putea să nici nu fie copilul tău.

Julian rămase siderat, de parcă i-ar fi fugit pământul de sub picioare. Se trase înapoi, nevenindu-i să dea crezare celor spuse de ea.

— Vrei să spui că e copilul altcuiva? se uită la ea, îngrozit şi uluit.

— S-ar putea, admise Yvonne, impasibilă.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie despre cine e vorba? S-a întors cumva iarăşi javra aia de grecotei? Îl văzuse de două ori înainte să se căsătorească şi ştia că Yvonne îl considera foarte atrăgător. Brusc, pe Yvonne începu s-o amuze comicul situaţiei. Copilul ei era probabil zămislit cu ducele de Whitfield. Începu să râdă cu poftă, aproape isteric, nemaiputând să se oprească. Julian o pălmui ca să-şi vină în fire. Ce te-a apucat? Ce prostie ai făcut?

Acum Yvonne renunţase deja la tot; ştia că îl pierduse pe Julian în clipa în care refuzase să-i facă un copil. Nu mai avea ce stoarce de la el. Jocul se terminase. Era momentul să se concentreze asupra lui Phillip.

— Dacă vrei să ştii… rânji ea cu răutate… m-am culcat cu fratele tău. Aşa că probabil copilul e al lui, nu-ţi mai face griji în privinţa asta.

Julian o privi îngrozit, copleşit de mâhnire. Se aşeză pe pat şi începu să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— Foarte nostim, făcu el, ştergându-şi ochii. Nu mai râdea.

— Nu-i aşa? Asta a fost şi părerea mamei tale. Era hotărâtă să-i spună tot. Nu-i mai păsa. Nu-l iubise niciodată. Îi convenise un timp, dar acum

ştiau amândoi că se terminase. Ne-a găsit în grajduri, la castel. Făcând amor. Julian se cutremură de scârbă.

— Ştie şi mama de chestia asta? întrebă el, îngrozit. Cine altcineva a mai aflat? Soţia lui Phillip, cumva?

— Habar n-am, ridică ea din umeri. Presupun că o să trebuiască să-i spunem dacă am să fac un copil cu el. Îşi bătea joc de el, evident, fiindcă n-avea de gând să facă niciun copil, decât dacă Phillip divorţa de Cecily şi se mărita cu ea. Atunci, poate da, cine ştie?

Julian o privea distrus.

— Fratele meu şi-a făcut o vasectomie acum câţiva ani, fiindcă soţia lui nu mai voia copii. Nu ţi-a spus? Sau nu i-a păsat? Julian ştia exact când se întâmplase şi că ea purta de fapt copilul lui. Se petrecuse în noaptea în care Yvonne uitase să-şi ia pilula, iar el o silise să facă dragoste. Apoi îi trecu altceva prin minte şi îi spuse, privind-o cu furie şi ură: Nu înţeleg cum de-ai putut să-mi faci aşa ceva, de ce? Eu nu m-aş fi purtat niciodată aşa cu tine. Dar ascultă bine ce-ţi spun: Dacă te-ai măritat cu mine din interes, nu pupi un sfanţ de la mine dacă nu faci copilul ăsta. Dacă îl lepezi, am să am grijă să nu capeţi niciun ban de la mine, de la familia mea, de la nimeni. Şi nu te mai amăgi că fratele meu o să te ajute. Copilul din pântecele tău e o fiinţă… o bucăţică de viaţă… şi e al meu. Mi-l doresc. După asta poţi să pleci. Poţi să te duci la Phillip dacă vrei. N-o să se însoare niciodată cu tine. E prea laş ca să-şi părăsească nevasta. Poţi să faci însă ce pofteşti. Am să-ţi asigur o pensie frumuşică. Dar dacă îmi ucizi pruncul, Yvonne, s-a terminat cu totul. Nu vezi un sfanţ de la mine. Vorbesc serios.

— Mă ameninţi? Îl privea cu atâta ură, încât Julian nu înţelegea cum de-şi putuse închipui că îl iubeşte.

— Exact. Îţi repet, dacă nu faci copilul ăsta, ba chiar dacă îl avortezi accidental, nu-ţi dau niciun ban. Îl păstrezi, îl faci şi mi-l dai mie, atunci divorţăm şi îţi asigur o rentă… cu onoruri… Batem palma?

— Va trebui să mă mai gândesc. Julian veni spre ea şi o apucă de păr; trăgând-o violent.

— Fă bine şi gândeşte-te repede. Iar dacă îmi omori copilul, să ştii că te omor şi eu cu mâna mea.

O azvârli cu dispreţ şi plecă de-acasă. Lipsi ore în şir. Se îmbătă şi plânse, iar când se întoarse acasă era atât de cherchelit, încât aproape că uitase de ce se supărase atât de rău. A doua zi dimineaţa, Yvonne îi spuse că accepta să facă acest copil, dar că voia mai întâi să pună la punct un aranjament. Julian îi răspunse că avea să vorbească la birou cu avocaţii lui. Îi spuse însă limpede că doreşte ca Yvonne să locuiască în continuare cu el, chiar dacă se muta în camera de oaspeţi, fiindcă vrea să fie sigur că se îngrijeşte cum trebuie pe timpul sarcinii. În plus, dorea să fie de faţă la naşterea copilului.

— Te urăsc, trânti Yvonne pe un ton veninos, care nu mai lăsa nicio umbră de îndoială asupra sentimentelor pe care le nutrea la adresa lui sau a acelui copil.

Yvonne detestă fiecare moment al acestei sarcini. În primele luni, Phillip veni să o viziteze, dar în cele din urmă, de Crăciun, renunţă. În starea în care era, femeia nu-l mai amuza, iar situaţia era mult prea complicată. Nu-l deranja că Julian avea cunoştinţă de relaţia lor, ba chiar îi plăcea această idee. Numai că ştia că şi mama era la curent, iar cu ea nu voia să aibă de-a face. Îi spuse lui Yvonne că intenţionează să plece cu ea în vacanţă, în iunie, după ce se va naşte copilul. Yvonne îl ura tot mai mult pe Julian. Reuşise să strice totul, periclitând tot ce-şi dorise ea de la viaţă. Îl dorea pe Phillip mai mult decât orice pe lume, voia să fie ducesa

lui. Phillip îi spusese că ar fi posibil ca până la urmă să-şi părăsească nevasta, numai că acum nu era deloc momentul potrivit pentru aşa ceva, având în vedere că mama ei era foarte bolnavă, iar Cecily era tare necăjită; apoi, mai era şi problema copilului… O îndemnă să aibă răbdare şi să-şi păstreze calmul. Doar la auzul acestor cuvinte, Yvonne devenea şi mai isterică şi tot mai furioasă pe Julian. Începu apoi să-l sune pe Phillip mereu, tachinându-l, incitându-l, la birou, acasă, în cele mai ciudate momente, amintindu-i mereu de ceea ce făceau ei împreună.

Brusc, Phillip ardea iar de patimă, iar aşteptarea până în iunie i se părea chinuitoare. Îl scosese iarăşi din minţi. Vorbeau la telefon zilnic, ba chiar de mai multe ori pe zi, şi întotdeauna pe teme sexuale. Yvonne îi spunea mereu ce dezmierdări cunoştea şi îi vorbea despre ce vor face după naşterea copilului. Phillip era încântat.

Yvonne şi Julian aproape că nici nu-şi mai vorbeau. Ea se mutase în altă cameră. Se simţea rău şi arăta prost. Vărsăturile continuară până în luna a şasea, revenind şi la sfârşitul sarcinii. Julian era de părere că un motiv important îl constituiau furia şi ura din ea. Pe chitanţa telefonică erau evidenţiate convorbiri permanente cu Phillip, dar renunţă să mai facă vreun comentariu. N-avea habar ce avea să se întâmple până la urmă între ei şi încerca să-şi spună mereu că, de fapt, nu-i pasă, dar adevărul era că toate acestea îl mâhneau profund. Singurul lucru care îl mai înveselea era ideea că urma să aibă un copilaş. Yvonne nu formulase nicio pretenţie asupra copilului – nu ceruse să-i fie încredinţat, nu pretinsese zile de vizită. Copilul îi aparţinea lui Julian în totalitate. Şi era dispus să plătească pentru asta. *După* naştere.

Nu avu decât o singură discuţie cu mama lui, în cursul căreia îi explică motivul pentru care intenţiona să-şi vândă o parte din acţiunile pe care

le deţinea la firmă. Toate economiile lui se vor epuiza atunci când avea să o plătească pe Yvonne.

— Îmi pare rău că m-am băgat singur în porcăria asta, se scuză el faţă de Sarah, într-o bună zi. Dar mama lui îi spuse că scuzele erau absurde, fiind vorba de viaţa lui. Nu datora nimănui explicaţii.

— Tu eşti singurul care are cel mai mult de suferit. Îmi pare doar îngrozitor de rău pentru că s-a întâmplat aşa, spuse Sarah.

— Şi mie… dar măcar am să am un copil, făcu el zâmbind şi se întoarse la războiul rece din apartamentul lui. Angajase deja o doică pentru copil, îi pregătise o cameră, iar Isabelle îi promisese să vină de la Roma să-i dea o mână de ajutor. Julian n-avea nici cea mai mică idee cum să îngrijească un bebeluş, dar era dispus să înveţe sârguincios. Yvonne îi comunicase deja că de la spital urma să se ducă direct în apartamentul ei. Tranzacţia lor ajungea astfel la capăt. Iar în contul ei din bancă se adăuga suma de un milion de dolari.

Urma să nască în mai, dar la sfârşitul lui aprilie Yvonne începu deja să-şi strângă lucrurile, ca şi cum abia aştepta să plece. Julian o privea fascinat.

— N-ai niciun fel de sentiment pentru copilaşul ăsta? o întrebă el cu tristeţe. De el era inutil să mai întrebe. Cunoştea însă răspunsul la întrebare. Pe Yvonne nu o mai interesa decât Phillip.

— De ce să am? Nici măcar nu l-am văzut. N-avea niciun fel de instinct matern, niciun fel de remuşcare. Nu o preocupa decât ideea de a continua relaţia cu Phillip. Acesta îi spusese că făcuse deja rezervările necesare în Mallorca, pentru prima săptămână din iunie. De fapt, nici nu-i păsa unde mergeau. Tot ce conta era să fie cu el. Intenţiona să obţină de la el tot ce voia.

Pe întâi mai, Julian primi un telefon la birou. Lady Whitfield tocmai se internase în clinica de la Neuilly, aceeaşi unde se născuse şi el, spre

deosebire de fratele şi sora lui, care veniseră pe lume moşiţi de tatăl lor, la castel.

La plecare, Emanuelle îl întrebă dacă nu cumva doreşte să-l însoţească, dar Julian scutură din cap şi ieşi grăbit, îndreptându-se spre maşină. După o jumătate de oră ajunsese la spital şi se plimba în lung şi-n lat, nerăbdător să-l cheme în sala de naştere, fiindu-i teamă la un moment dat că Yvonne ar fi putut să se opună. După câteva minute, însă, o soră veni şi îi dădu un halat verde de bumbac şi un fel de cască de duş, spunându-i unde să se schimbe. Apoi îl îndrumă spre camera de naştere. Yvonne, în durerile facerii, îl privea cu ură.

— Îmi pare rău… făcu el, fiindu-i milă de ea. Încercă să o ţină de mână, dar ea se trase, apucându-se bine de masă. Avea contracţii puternice, dar sora spunea că totul decurge perfect şi foarte repede pentru prima naştere. Sper să se termine repede, îi şopti lui Yvonne.

— Te urăsc, îi trânti ea cu dispreţ, încleştând din dinţi şi încercând să se consoleze la gândul milionului care o aştepta în bancă.

Oribilă modalitate de a face avere!

După câtva timp, durerile se mai potoliră. Îi făcură o injecţie. Julian era neliniştit, întrebându-se daca totul era cum trebuie. Ce ciudat! Stătea acolo cu femeia pe care nu o mai iubea şi care, la rândul ei, îl ura, aşteptând să li se nască pruncul. Totul i se părea de domeniul absurdului şi regreta că nu rugase totuşi pe cineva să vină cu el. Se simţea singur şi părăsit.

Durerile se înteţiră din nou. Julian recunoştea în sinea lui că îi era teribil de milă de ea. Părea îngrozitor. Natura n-avea cum să ştie despre nepăsarea ei faţă de acest copil sau despre faptul că urma să-l abandoneze, făcând-o să plătească din plin preţul venirii lui pe lume. Yvonne se munci multă vreme, din răsputeri, iar la un moment dat, uitând de ura ei, îl lăsă pe Julian să o ajute. O ţinea

de umeri şi de mâini. Toţi cei din salon o îmbărbătau, până când, spre seară, în cele din urmă, se auzi un scâncet slab. Doctorul ţinea între mâini o feţişoară roşie şi supărată. Lui Yvonne i se umplură ochii de lacrimi, la vederea copilului, şi pentru o clipă zâmbi. Apoi întoarse capul. Doctorul îi dădu pruncul lui Julian, care plângea fără jenă, fericit, frecându-şi nasul de obrăjorii lui. O clipă, puiul lui încetă să mai plângă.

— Dumnezeule, ce frumos e! exclamă el privindu-şi fiul. După care, cu blândeţe, îl întinse spre Yvonne, dar ea clătină din cap şi se trase înapoi. Nu voia să-l vadă.

Îl lăsară pe Julian să ducă bebeluşul în salon, unde rămase câteva ore până ce o aduseră şi pe Yvonne. Aceasta îl rugă să plece, pentru a putea să-i telefoneze lui Phillip. Îi spuse asistentei să ducă pruncul în sala de nou-născuţi şi să nu i-l mai aducă. Îl privi pe bărbatul care era tatăl copilului ei, omul cu care se măritase, dar pe chipul ei nu se citea niciun sentiment.

— Cred că ne putem luă rămas-bun, zise ea, calmă. Pe Julian îl copleşi o imensă tristeţe pentru amândoi. Fusese o zi plină de emoţii pentru el. Privind-o şi încuviinţând din ochi, îl podidiră lacrimile.

— Îmi pare tău că totul s-a sfârşit prost între noi, spuse el trist. Copilaşul e tare frumos, nu-i aşa…

— Presupun, făcu ea, ridicând din umeri.

— Am să-i port de grijă, şopti el, după care se apropie şi o sărută pe obraz. După atâta efort făcut la naştere, Yvonne renunţa totuşi la copilul lor. Julian simţea că i se frânge inima. Plângea.

Înainte ca el să iasă pe uşă, Yvonne îi spuse prozaic:

— Mulţumesc pentru bani. Asta însemna Julian pentru ea, o sursă de venit. Plecă, lăsând-o să-şi trăiască existenţa după bunul ei plac.

Yvonne se externă a doua zi. Banii intraseră deja în cont. Ţinându-se de cuvânt, Julian o plătise cu un milion de dolari pentru copilul lor.

Julian duse copilul acasă cu doica. Îl botezară Maximilian. Max. Numele i se potrivea. După-amiază, Sarah veni de la castel împreună cu Xavier, iar Isabelle sosi cu un avion de la Roma, în aceeaşi seară. Şezu ore în şir în balansoar, cu el în braţe. În scurta lui existenţă pe această lume, pruncul îşi pierduse deja mama, dar câştigase în schimb o familie care îl primea cu bucurie. Isabelle se topea văzându-l.

— Ce norocos eşti, îi şopti ea fratelui ei în aceeaşi seară, privindu-l pe Max care dormea.

— N-aş fi zis acelaşi lucru acum şase luni. Dar acum, da. A meritat toată suferinţa. Se întreba pe unde era Yvonne, cum se simţea, dacă nu-i părea rău. Dar apoi, când se întinse în pat, sufletul şi mintea îi erau pline de bucuria fiului mult dorit.

30

Familia se reuni din nou în anul acela, de ziua de naştere a lui Sarah, deşi nu în totalitate. Yvonne dispăruse, desigur, iar Phillip se abţinuse discret să-şi facă apariţia, scuzându-se că e foarte prins cu treburi la Londra. Sarah auzise de la Nigel cum că Phillip şi Cecily se despărţeau, fiind deja în proces, dar nu-i spuse nimic lui Julian.

Julian veni, fireşte, cu Max şi o doică, deşi el era cel care se ocupa aproape în exclusivitate de copil. Se vedea limpede că e fericit şi mândru. Sarah îl urmărea cu admiraţie când îl schimba pe Max, îi făcea baie, îl hrănea, îl îmbrăca. Singurul aspect trist al acestui spectacol era durerea întipărită pe chipul lui Isabelle. Discutau deja mai făţiş acum, iar de data asta ea venise la castel fără Lorenzo. Pentru toţi, vara aceasta avea o semnificaţie deosebită, fiind ultima vacanţă a lui Xavier acasă. În toamnă pleca să studieze la Yale, ceea ce însemna că începea studiile universitare cu un an mai devreme, la vârsta de şaptesprezece ani. Sarah era foarte mândră de el. Obţinuse note maxime la ştiinţele politice şi, de asemenea, la geologie, ca obiect secundar. Intenţiona să-şi desăvârşească anul de practică undeva în Africa, pentru realizarea unui proiect special.

— O să ne fie tare dor de tine, îi mărturisi Sarah, şi toţi fură de acord. Intenţiona ca, în absenţa lui, să petreacă mai mult timp la Paris şi mai puţin la castel, de teamă să nu-i fie urât singură. La vârsta de şaizeci şi şase de ani îi plăcea să declare că toţi copiii ei se descurcă perfect în afaceri, dar cu toate astea continua să fie vigilentă, la fel ca şi Emanuelle, care împlinise şi ea şaizeci de ani. Lui Sarah i se părea aproape de necrezut.

Xavier era foarte entuziasmat la gândul că pleca să studieze la Yale, iar Julian promisese să treacă pe la el cu ocazia unei viitoare deplasări de afaceri

la New York. Cei doi fraţi discutau fericiţi despre aceste planuri, în timp ce Isabelle şi Sarah se retrăseseră în grădină. Isabelle o întrebă discret ce se întâmplă cu Phillip. Auzise şi ea că cei doi se despărţeau, iar despre aventura lui cu Yvonne aflase deja de la Emanuelle încă din vara precedentă.

— Urâtă treabă, spuse Sarah oftând, încă zguduită de aceste întâmplări. Bine măcar că Julian trecuse cu bine peste incidentele neplăcute, mai cu seamă după naşterea băieţelului.

— Te cam necăjim, mămico, nu-i aşa? întrebă Isabelle, mâhnită, iar Sarah zâmbi.

— Voi vă necăjiţi singuri, spuse Sarah, iar Isabelle pufni în râs.

— Vreau să-ţi spun ceva.

— Oh? Enzo a acceptat în fine să se mute?

— Nu, făcu Isabelle, clătinând din cap. Dar Sarah observă că era mai liniştită decât fusese în ultimii ani. Sunt însărcinată.

— Ce! exclamă Sarah. Ştia că nu există nicio speranţă în această privinţă. Zău? Părea entuziasmată. Vai, scumpa mea, ce minunat! continuă ea, luând-o pe după umeri. Credeam… ce-a zis Lorenzo? Cred că nu-şi mai încape în piele.

Totuşi, ideea de a şti această căsnicie cimentată astfel nu o încânta pe Sarah.

— Mamă, nu cu el.

— Doamne Sfinte! Lucrurile se complicau din nou. Se aşeză pe un parapet şi ridică privirea spre Isabelle. Ce-ai mai făcut iar?

— E un bărbat minunat. Îl cunosc de un an… Mamă… Nu s-a putut altfel… am douăzeci şi şase de ani, nu pot continua să duc aceeaşi existenţă deşartă… am nevoie de cineva pe care să-l iubesc… cineva cu care să stau de vorbă…

— Te înţeleg, spuse ea pe un ton liniştit şi sincer. Nu putea suferi gândul că Isabelle era atât

de singură şi atât de lipsită de orice speranţă. Dar un copil? Enzo ştie?

— I-am spus. Speram să se înfurie atât de rău, încât să plece, dar a zis că nu-i pasă. Toată lumea va crede că e copilul lui. De fapt, le-a şi spus unor prieteni săptămâna trecută, iar aceştia l-au felicitat. E nebun, mamă.

— Nu, lacom! replică Sarah sec. Şi tatăl copilului? El ce spune? Cine e?

— E neamţ, din München. Este preşedintele unei fundaţii extrem de importante de acolo, iar soţia lui, o persoană foarte renumită, nu vrea să divorţeze. Are treizeci şi şase de ani şi au fost nevoiţi să se căsătorească pe când el avea doar nouăsprezece. Duc existenţe complet separate, numai că ea nu vrea să treacă prin ruşinea şi jena unui divorţ. Deocamdată.

— Dar el ce părere are despre ruşinea de a avea un copil din flori? întrebă ea tăios.

— Nu prea-i pasă. Nici mie de altfel. Ce crezi că aş putea face altceva? îl vezi pe Lorenzo acceptând să plece?

— Vom încerca. Şi tu, ce ai să faci? o iscodi ea. Eşti fericită? Este ceea ce îţi doreşti?

— Da, îl iubesc, mamă. Îl cheamă Lukas von Ausbach.

— Am auzit de familia asta, ceea ce nu are prea multă importanţă în situaţia de faţă. Crezi că se va însura vreodată cu tine?

— Dacă poate, da. Era sinceră cu mama ei.

— Şi dacă nu poate? Dacă nevastă-sa nu vrea să se despartă? Atunci ce faci?

— Atunci, am să am măcar şi eu un copil. Şi-o dorise atât de mult, mai ales după ce Julian îl avusese pe Max.

— Apropo, când ar trebui să naşti?

— În februarie. Ai să vii? o întrebă Isabelle încetişor, iar Sarah încuviinţă.

— Bineînţeles. O înduioşase rugămintea lui Isabelle. Julian a aflat? Isabelle îi răspunse că îi

spusese în dimineaţa aceea. Şi ce-a zis?

— Că sunt şi eu la fel de nebună ca şi el, zâmbi Isabelle.

— E ceva genetic, comentă Sarah, ridicându-se. Porniră înapoi spre castel. Oricum, un lucru era cert: copiii ei nu-i dădeau niciodată prilejul să se plictisească.

*

În septembrie, Xavier plecă la Yale, aşa cum fusese stabilit. Julian se duse în octombrie la New Haven, să-l viziteze. Se simţea foarte bine, îi plăcea şcoala, avea doi colegi de cameră deosebit de simpatici şi o prietenă foarte atrăgătoare. Julian îi invită la cină şi petrecură cu toţii minunat. Xavier adora stilul de viaţă american, iar de ziua Recunoştinţei plănuia să-i facă o vizită mătuşii lui, în California.

Când se întoarse la Paris, Julian află că Phillip şi Cecily divorţau. De Crăciun, văzu o fotografie a fratelui său şi a fostei sale neveste în *Tatler*. I-o arătă şi lui Sarah când veni la magazin, iar aceasta se încruntă. Nu-i făcea nicio plăcere.

— Crezi că o să se însoare cu ea? o întrebă ea pe Emanuelle ceva mai târziu, când stăteau de vorbă.

— Tot ce se poate. Emanuelle nu mai avea deloc încredere în Phillip, mai cu seamă în ultima vreme. Ba s-ar putea s-o facă anume pentru a-l necăji pe Julian. Invidia şi gelozia faţă de fratele lui rămăseseră la fel de puternice, dacă nu chiar mai intense în ultimii ani.

Xavier veni acasă de Crăciun, iar zilele trecură rapid, ca de obicei. Când se întoarse înapoi la şcoală, Sarah plecă la Roma să se mai ocupe de magazin şi să o ajute pe Isabelle să se pregătească de naştere.

Marcello continua să lucreze la magazin, muncind din greu, aşa cum făcuse de la bun început. Sarah zâmbi auzind-o pe fiica ei cum dădea instrucţiuni în italiană înainte de a se retrage. Era frumoasă, numai că se făcuse absolut

imensă. Îşi aduse aminte de propriile ei sarcini, toţi copiii ei fiind foarte mari la naştere. Isabelle părea în al nouălea cer de fericire.

La puţin timp după sosirea la Roma, Sarah îşi invită ginerele la dejun. Se duseră la „El Toulà" şi, la scurt timp după felul întâi, Sarah trecu direct la subiect.

— Lorenzo, uite ce e, suntem amândoi oameni în toată firea. Era foarte aproape de vârsta ei. Isabelle şi Lorenzo erau deja căsătoriţi de nouă ani. Considera că preţul era mult prea mare pentru a răscumpăra o greşeală din tinereţe, aşa că încerca din toate puterile să-şi ajute fiica. Tu şi Isabelle nu mai sunteţi fericiţi împreună de multă vreme. Acest copil… în fine, ştim amândoi care e realitatea. Cred că e cazul să punem punct, nu eşti de aceeaşi părere?

— Nu voi înceta niciodată să o iubesc pe Isabelle, răspunse el patetic.

Sarah făcu un efort suprem pentru a-şi păstra cumpătul.

— Sunt convinsă. Dar cred că e ceva teribil de dureros pentru voi amândoi, iar pentru tine în mod special. Se hotărâse să schimbe tactica faţă de el şi să-l trateze ca pe o victimă. Şi acum a mai intervenit şi situaţia asta atât de jenantă şi de penibilă pentru tine, cu copilul pe care îl aşteaptă Isabelle. Nu crezi că e momentul prielnic să faci nişte investiţii rentabile şi să accepţi ca Isabelle să-şi ducă propria existenţă, fără tine? Nu ştia cum să-i spună altfel. „Cât vrei?" i se părea cam tăios, deşi o tenta şi formula asta. Regreta mai mult decât oricând că William nu mai era lângă ea, s-o ajute. Dar Enzo prinsese deja aluzia.

— Investiţii? întrebă el plin de speranţă.

— Da, având în vedere poziţia ta, ar fi foarte important să deţii nişte acţiuni în America, sau în Italia, dacă preferi.

— Acţiuni'? Cât de multe? Nu mai mânca şi o asculta atent pe Sarah.

— Tu cam la cât de gândeşti?

— *Ma…* făcu el cu un gest tipic italienesc… Nu ştiu… cinci… zece milioane de dolari? încerca să vadă reacţia lui Sarah, dar aceasta clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu se poate. Unu, două milioane, poate. Dar categoric nu mai mult. Începuseră tratativele, iar Sarah era mulţumită de evoluţia discuţiei. Era pretenţios, dar şi lacom totodată, încât nu-i era greu să-l facă să accepte ce voia ea.

— Şi casa din Roma?

— Ar trebui să discut întâi cu Isabelle, desigur, dar sunt sigură că ea îşi poate găsi altceva.

— Casa din Umbria? Lorenzo voia chiar tot.

— Nu ştiu ce să spun, Lorenzo. Va trebui să stăm de vorbă cu Isabelle în privinţa asta.

Lorenzo încuviinţă dând din cap, fără s-o contrazică.

— Ştii, afacerile, magazinul de bijuterii merg foarte bine.

— Da, aşa e, acceptă Sarah, fără alte comentarii.

— M-ar interesa foarte mult să devenim prieteni.

Lui Sarah îi veni să se ridice şi să-i dea o palmă, dar se abţinu.

— Aşa ceva nu va fi posibil. Vorbeam despre nişte investiţii cu banii jos, nu despre parteneriat în afaceri.

— Înţeleg. Va trebui să mă mai gândesc.

— Sper să o faci, spuse Sarah pe un ton calm, achitând nota de plată, întrucât Lorenzo nu schiţase niciun gest.

Sarah nu-i pomeni nimic lui Isabelle despre dejun. Nu voia să-i dea speranţe inutile, în cazul în care Lorenzo nu muşca din momeală şi se încăpăţâna să menţină starea de lucruri existentă. Sarah nădăjduia însă din tot sufletul să nu fie aşa.

Isabelle urma să nască peste o lună. Era nerăbdătoare să i-l prezinte pe Lukas lui Sarah. Lukas închiriase un apartament la Roma pentru

două luni, având acolo un proiect, pentru a putea fi cu Isabelle la naşterea copilului. Sarah se arătă întru totul de părerea lui Isabelle. De data asta, fiica ei făcuse o alegere bună. Singurul lui defect erau soţia şi familia din München.

Era un bărbat tânăr, înalt şi uscăţiv, brunet ca şi Isabelle, îi plăcea să stea în aer liber, să schieze, adora copiii, arta şi muzica, şi era înzestrat cu un excelent simţ al umorului.

Încerca să o convingă pe Sarah să deschidă un magazin la München.

— Acum nu mai e vorba de decizia mea, replică ea râzând, iar Isabelle o mustră, ridicând un deget.

— Oh, ba da, mamă, tu decizi, nu te mai preface că nu-i aşa.

— În fine, nu-i vorba numai de decizia mea.

— Ei, şi-atunci ce crezi? insistă fiica ei.

— Cred că e prea devreme să luăm această hotărâre. Iar dacă ai să deschizi un magazin la München, cine o să se ocupe de cel din Roma?

— Marcello îl poate conduce cu ochii închişi şi fără mine. Toată lumea îl iubeşte. Şi lui Sarah îi plăcea de el, dar totuşi un nou magazin însemna o hotărâre importantă.

Petrecură împreună o seară minunată, iar Sarah îi spuse după aceea lui Isabelle că Lukas îi plăcea la nebunie. Luă din nou masa cu Lorenzo, dar acesta nu ajunsese încă la o concluzie definitivă. Sarah o întrebase discret pe Isabelle ce părere avea despre cele două case, iar fata recunoscu sincer că nu le putea suferi şi că nu-i păsa dacă Enzo le lua pe amândouă, cu condiţia de a-i reda în schimb libertatea.

— De ce? o întrebă ea pe mama ei. Sarah îi dădu un răspuns evaziv. De data asta, însă, la dejun, Sarah scoase asul din mânecă şi-i reaminti lui Lorenzo că existau motive de anulare a căsătoriei chiar din punctul de vedere al bisericii catolice. Isabelle putea invoca drept motiv al despărţirii modul fraudulos în care aceasta fusese

încheiată, având în vedere faptul că Lorenzo se însurase cu ea ştiind că el este sterp, şi fără să-i spună acest lucru. Sarah îl studia calmă, dar fermă, pufnind-o aproape râsul la gândul panicii care îl cuprinse pe Lorenzo. Acesta încerca să nege faptul că ar fi ştiut că nu putea avea copii, dar Sarah nu se lăsă amăgită. Reduse oferta financiară de la două milioane de dolari la un milion şi îi propuse să ia el cele două case. Lorenzo îi spuse că avea să-i comunice răspunsul lui şi plecă, lăsând-o pe Sarah să achite şi această notă de plată.

Julian telefona la fiecare câteva zile, interesându-se de sănătatea lui Isabelle. Pe la mijlocul lui februarie, Isabelle era înnebunită. Lukas trebuia să se întoarcă la München peste două săptămâni, iar ea nu mai năştea o dată. Dar pe zi ce trecea se făcea tot mai mare. Încetase să mai lucreze, aşa că nu avea nimic de făcut decât să meargă la cumpărături şi să mănânce îngheţată.

— Şi de ce cumperi numai poşete? o întrebă fratele ei, nedumerit, întrebându-se dacă nu cumva avea vreo nouă idee fixă.

— Sunt singurele lucruri care mi se vor mai potrivi după aceea. Nici pantofi nu mai pot pune în picioare, atât sunt de umflată.

Julian râse amuzat, după care adoptă un ton serios şi îi spuse că îl sunase Yvonne, pentru a-i aduce la cunoştinţă că se va mărita cu Phillip în aprilie.

— O să fie foarte interesant peste câţiva ani, comentă Julian cu amărăciune. Cum am să-i explic eu lui Max că mătuşa lui e de fapt maică-sa sau viceversa?

— Nu te mai frământa atât. Poate că până atunci ai să-i găseşti altă mămică.

— Mă străduiesc, zise el, încercând să pară degajat, deşi amândoi ştiau foarte bine că Julian era încă foarte necăjit de legătura lui Yvonne cu Phillip. Fusese o lovitură grea pentru el şi o jignire gravă din partea lui Phillip. Dorinţa de a-şi răni

fratele şi pasiunea pe care i-o stârnise nevasta acestuia fuseseră de fapt motivele ce-l determinaseră pe Phillip să procedeze aşa. Probabil că m-a urât întotdeauna mult mai mult decât am bănuit eu, admise el cu tristeţe.

— Cel mai mult, de fapt, se urăşte pe sine, spuse Isabelle, înţeleaptă. Cred că ne-a invidiat pe toţi de la bun început. Cine ştie, poate fiindcă a regretat perioada din război, când a avut-o pe mama numai pentru el. Nu-mi dau seama exact. Dar un lucru ştiu sigur: nu este un om fericit. Şi nici cu Yvonne nu va fi fericit. Singurul motiv pentru care se mărită cu el este ca să ajungă ducesă de Whitfield.

— Chiar crezi că aşa stau lucrurile? Nu-şi dădea seama dacă supoziţia aceasta îi convenea mai mult, dar reprezenta măcar o explicaţie.

— Sunt sigură, spuse Isabelle fără să şovăie. Din clipa în care l-a cunoscut s-a văzut clar că asta a urmărit.

— În fine, se alege şi el cu o bucăţică bună, râse el. Iar Isabelle chicoti şi ea.

— Mă bucur că ţi-a mai trecut.

— Ai face bine să revii şi tu mai repede la normal. Haide, zău, naşte şi tu o dată, o tachină el.

— Încerc!

Isabelle făcea multă mişcare, parcurgând zilnic kilometri întregi cu Lukas. Se ducea la cumpărături cu mama ei. Făcea gimnastică, înota în piscina unei prietene. Trecuseră trei săptămâni de la termenul când ar fi trebuit să nască. Isabelle era înnebunită. Până când, în sfârşit, într-o bună zi, după o plimbare prelungită şi o farfurie de spaghetti la restaurant, simţi ceva ciudat. Erau acasă la Lukas, unde locuia şi ea. Nu mai vorbise cu Lorenzo de două săptămâni şi puţin îi păsa ce făcea şi cu ce se mai îndeletnicea.

După ce îi spuse şi lui de senzaţia ciudată, Lukas o puse să se plimbe prin apartament, susţinând că în felul acesta putea declanşa durerile facerii. Isabelle îi telefonă mamei sale la hotel, iar

aceasta veni imediat cu un taxi. Stătură împreună până la miezul nopţii, bând vin şi discutând. Isabelle, însă avea un aer distrat, nu mai râdea la glume, iar când Lukas o întrebă cum se simte, se înfurie de-a binelea.

— Mă simt bine, ceea ce nu s-ar fi zis însă după faţa ei.

Sarah nu era hotărâtă dacă să mai rămână sau să plece, nevrând să-i deranjeze. Dar tocmai când se decisese să-şi ia rămas bun, lui Isabelle i se rupse apa, iar durerile se înteţiră.

Debutul acestei naşteri îi reamintea lui Sarah de felul cum venise Isabelle pe lume, cu impetuozitate şi în mare viteză. Numai că ea fusese atunci la al patrulea copil, iar Isabelle era la primul. Nu se putea să fie la fel de rapid.

Când îi telefonară doctorului la clinica „Salvator Mundi", acesta le spuse să vină imediat, fără să mai zăbovească. Când plecară cu toţii, în maşina lui Lukas, pe via delle Mura Gianicolensi, Sarah era foarte emoţionată pentru fiica ei. Avea să se bucure în sfârşit de copilul pe care şi-l dorise atât de mult. Spera ca într-o bună zi să se poată bucura la fel şi de Lukas. Îl merita.

Asistentele de la spital erau foarte drăguţe. O instalară pe Isabelle în salonul de naşteri, o încăpere foarte modernă. În acest răstimp, le oferiră cafea lui Sarah şi lui Lukas. Isabelle începuse deja să se simtă destul de neplăcut, iar după o oră spuse că avea o apăsare teribilă. Lukas nu se dezlipi de lângă ea în tot acest timp, ţinând-o de mână, ştergând-o pe frunte cu şervete umede, tamponându-i buzele. Sarah îi privea. Era minunat să-i vadă atât de apropiaţi şi de îndrăgostiţi, amintindu-şi într-un fel de minunata relaţie pe care o avusese şi ea cu William. Lukas nu era la fel de distins, de chipeş sau înalt. Însă era un om bun, inteligent şi o iubea pe fiica ei. Îl îndrăgea din ce în ce mai mult.

În cele din urmă, Isabelle începu să împingă, în timp ce Lukas o ţinea. Din când în când, epuizată, se lăsa pe spate, iar el o ajuta, masându-i umerii. La un moment dat, după mai multe eforturi, văzură capul copilului, apoi totul se desfăşură rapid. Era fetiţă şi semăna leit cu Isabelle. Sarah începu să plângă privindu-şi fiica. Isabelle plângea şi ea de bucurie, ţinând fetiţa în braţe. Lukas le îmbrăţişă pe amândouă. Un spectacol de neuitat. În zori, când Sarah se întoarse la hotel, avea sufletul plin de dragoste pentru ei.

A doua zi dimineaţa, când îl sună pe Lorenzo şi îl chemă la ea, Sarah era hotărâtă să accepte orice condiţie ar fi pus el. Numai că Lorenzo reţinuse ameninţarea lui Sarah. Voia amândouă casele, iar în final căzură de acord pentru suma de trei milioane de dolari. Deşi preţul era mare, libertatea lui Isabelle era şi mai importantă.

Când se duse după-amiază la spital, îi comunică isprava şi lui Isabelle, care zâmbi uşurată şi fericită.

— Cum adică? Sunt liberă? Sarah încuviinţă din cap şi se aplecă să o sărute. Isabelle îi spuse că nici nu-şi putea dori un dar mai frumos. Lukas surâdea încântat, ţinând fetiţa în braţe.

— N-aţi vrea să veniţi cu mine în Germania, Înălţimea voastră? o întrebă Lukas pe Isabelle, iar Sarah râse, amuzată.

Lukas îşi prelungi şederea la Roma cu încă două săptămâni, după care însă trebui să plece şi să se ocupe de afaceri. Sarah rămase până ce Isabelle veni acasă de la spital şi o ajută să-şi găsească o locuinţă. Sarah era topită după fetiţă. Ultimii doi nepoţi îi produseseră o bucurie imensă, comenta ea cu Emanuelle. Micuţul Max era cel mai drăguţ băieţel pe care îl văzuse de când era Julian mic, iar Adrianna o frumuseţe de fetiţă.

În anul acela, de ziua lui Sarah se adună un grup foarte interesant. Isabelle cu fetiţa, Julian cu Max. Xavier îşi petrecea vara în Africa, dar îi expediase

de acolo două smaralde extraordinare, împreună cu instrucţiuni privind modul de cizelare. Urmau să comande două inele imense, pătrate, despre care Xavier era de părere că ar arăta fabulos pe mâinile lui Sarah. Aceasta îi dădu toate detaliile lui Julian, care rămase impresionat de frumuseţea acestor pietre preţioase.

Phillip apăru cu Yvonne, fiind deja căsătoriţi. Situaţia nu era uşoară pentru Julian. Sarah socotea că Phillip făcuse o josnicie venind cu ea la castel, sub nasul lui Julian. Acesta însă îşi păstră foarte bine cumpătul. Era interesant însă dezinteresul total al lui Yvonne faţă de copilul pe care îl adusese pe lume cu un an înainte. Pe timpul şederii acolo, nici măcar nu binevoi să-l vadă. Îşi petrecea tot timpul îmbrăcându-se şi fardându-se, plângându-se de camera care era ori prea călduroasă ori prea friguroasă, criticând-o pe servitoare că nu o ajută îndeajuns. Îşi punea enorm de multe bijuterii, ceea ce o intriga pe Sarah. Se vedea că îl toacă de bani pe Phillip. Pretindea ca toată lumea să i se adreseze cu „Înălţimea voastră", ceea ce îi amuza pe toţi, mai cu seamă pe Sarah. Yvonne nu-şi dădea seama că toată lumea îşi bătea joc de ea, chiar şi Julian.

Dar, ca de obicei, tot Isabelle o surprinse pe Sarah cel mai mult. Stăteau amândouă şi se jucau pe iarbă cu Adrianna. Fetiţa avea şase luni şi începuse să meargă de-a buşilea, fiind foarte interesată de nişte fire de iarbă care i se păreau tare gustoase. Isabelle îi spuse mamei sale că era din nou însărcinată şi că urma să nască în martie.

— Presupun că e copilul lui Lukas, nu? întrebă Sarah, calmă.

— Bineînţeles, râse Isabelle. Îl adora şi nu fusese în viaţa ei atât de fericită. Îşi împărţea timpul între Roma şi München, totul fiind perfect, în afara faptului că era tot însurat, chiar dacă numai de formă.

— Există vreo posibilitate să divorţeze curând? întrebă Sarah, dar Isabelle clătină din cap în semn că nu.

— Nu cred. E capabilă de orice, numai să nu se despartă de el.

— Dar nu ştie că el are deja altă familie, în altă parte? Cu doi copii? Poate că asta ar convinge-o mai uşor.

— Nu, încă n-a aflat. Dar Lukas m-a asigurat că o să-i spună dacă nu va mai avea încotro.

— Isabelle, eşti sigură? întrebă Sarah. Dacă nu o părăseşte, iar tu rămâi singură pentru totdeauna cu aceşti doi copii?

— Atunci nu mi-ar mai rămâne decât să-i iubesc, aşa ai făcut şi tu cu Phillip şi Elizabeth când tati era plecat în război, iar tu nici măcar nu ştiai dacă ai să-l mai vezi vreodată. Uneori nu poţi avea garanţii în astfel de situaţii, zise ea, cu înţelepciune. Sunt dispusă să accept şi această posibilitate. Sarah o respecta pentru atitudinea ei. Desigur, nu ducea o viaţă convenţională, dar existenţa ei era corectă şi cinstită. Până şi societatea din Roma acceptase situaţia aşa cum se prezenta. Isabelle îşi reluase lucrul la magazin, proiecta şi crea bijuterii, iar afacerile mergeau foarte bine. Mai avea încă în minte ideea unui magazin la München. Poate, dacă se mărita până la urmă cu Lukas, putea deschide un astfel de magazin acolo. Era o piaţă foarte bună pentru bijuterii şi puteau găsi totodată oameni foarte pricepuţi în acest domeniu.

Divorţul lui Isabelle urma să se încheie la sfârşitul anului, ceea ce însemna că viitorul copil n-avea să mai poarte numele lui Enzo, un obstacol pe care Isabelle era dispusă să-l treacă fără regret. Sarah nu mai era îngrijorată pentru ea când Isabelle plecă la Roma cu Adrianna. Când rămase complet singură, se gândi din nou la cât de interesante erau existenţele copiilor ei. Interesante, dar nu şi simple.

31

Trei ani mai târziu, Xavier absolvi cursurile Universităţii de la Yale cu onoruri. Majoritatea membrilor familiei veniră să asiste la eveniment. Sarah şi Emanuelle sosiră împreună, Julian venise cu Max, fireşte, care avea patru ani acum şi distrugea tot ce-i ieşea în cale; Isabelle venise şi ea, dar fără copii. Era din nou însărcinată, dar se obişnuiseră deja cu toţii s-o vadă aşa. Al treilea copil în patru ani. Adrianna şi Kristian erau la München, cu Lukas. Tot nu divorţase, dar Isabelle părea să se fi împăcat cu situaţia. Cum era şi de aşteptat, Phillip şi Yvonne nu catadicsiră să vină. Yvonne era la o staţiune din Elveţia, iar Phillip susţinea că e mult prea ocupat. Îi trimisese însă lui Xavier un ceas din noua colecţie de la Whitfield's. Ceasul era creaţia lui Julian.

După încheierea frumoasei ceremonii de la Yale, se duseră cu toţii la New York, la „Carlyle". Julian îl tachina pe Xavier, spunându-i că venise timpul să deschidă un magazin la New York, dar fratele lui, diplomat, răspunse că proiectul se putea adeveri într-o bună zi. Ştiau însă cu toţii că dorinţa lui cea mai mare era în primul rând să cutreiere lumea. Urma să plece direct în Botswana. Lua avionul până la Londra, iar de acolo pornea spre Cape Town. Dorea ca în următorii ani să găsească pietre preţioase rare pentru Whitfield's. După aceea, era posibil să se stabilească undeva, deşi nu făcu nicio promisiune fermă în acest sens. Era mult prea fericit în junglă, cu târnăcopul, puşca şi rucsacul în spinare, pentru a se gândi la responsabilitatea unui magazin de bijuterii cum erau cele din Paris, Londra şi Roma. Prefera să umble în căutarea norocului, făcând într-un fel pe exploratorul pentru ei toţi. I se potrivea mult mai bine acest stil de viaţă. Îl respectau toţi pentru

fermitatea deciziei, recunoscând că era altfel decât ei.

— Cred că ţi se trage de la pălăria aia de la Davy Crockett, de când erai puştan! îl tachină Julian.

— Se prea poate, zâmbi Xavier, imperturbabil ca de obicei. Era un băiat tare chipeş, semănând cel mai mult cu William, deşi în multe alte privinţe era foarte diferit de tatăl său. Se împrietenise la Yale cu o fată foarte interesantă. Aceasta se pregătea să urmeze cursurile de la Medical School din Harvard, dar abia din toamna acelui an, aşa că până atunci acceptase să-l însoţească pe Xavier la Cape Town. Nimic nu-l mai interesa însă prea mult deocamdată, în afară de călătorii şi pietre preţioase. La ceremonia de absolvire a cursurilor, Sarah îşi pusese cele două inele cu smaralde pe care le primise de la el.

Isabelle şi Julian găsiseră în seara aceea o îngrijitoare pentru Max. Stăteau aşadar împreună în „Bemelmans Bar", ascultând muzica lui Boby Short care cânta în încăperea alăturată, unde se aflau Sarah şi Emanuelle. Xavier se dusese să cineze cu prietena lui la „Greenwich Village".

— Crezi că o să se mai însoare vreodată cu tine? o întrebă Julian pe şleau, uitându-se la burta ei imensă. Isabelle se mulţumi să zâmbească, ridicând din umeri.

— Cine ştie? Nici nu cred că-mi mai pasă. Suntem ca şi căsătoriţi. E prezent oricând am nevoie de el, iar copiii s-au învăţat cu drumurile lui.

Isabelle petrecea multă vreme la München, cu el. Era un aranjament foarte convenabil, cu care se obişnuise până şi Sarah. Soţia lui Lukas aflase deja de doi ani despre Isabelle, cu toate astea refuza în continuare divorţul. Aveau nişte afaceri de familie foarte complicate, inclusiv nişte domenii în nord, în care investiseră împreună, iar soţia lui făcea tot

ce-i stătea în putinţă ca să-i imobilizeze fondurile şi să-l împiedice să divorţeze.

— Poate, într-o bună zi, mai adăugă Isabelle. Până atunci însă, suntem fericiţi.

— Se vede, recunoscu Julian. Te invidiez pentru puştii ăştia.

— Ei, şi tu ce faci? Am auzit nişte zvonuri la Roma, îl tachină ea.

— Nu da crezare tuturor chestiilor pe care le citeşti, spuse el, roşind. Deşi avea treizeci şi şase de ani, nu se mai recăsătorise. Exista însă o femeie de care era foarte îndrăgostit.

— Bine. Atunci spune-mi adevărul. Cum o cheamă?

— Consuelo de la Varga Quesada. Îţi spune ceva?

— Vag. N-a fost tatăl ei ambasador la Londra, acum câţiva ani?

— Exact. Mama ei e americană, cred că un fel de verişoară îndepărtată cu mama. Consuelo e minunată, am cunoscut-o iarna trecută, când am fost în Spania. E artist plastic. Dar problema e că e catolică, iar eu sunt un bărbat divorţat. Nu cred că părinţii ei au fost prea încântaţi când le-a spus.

— Dar tu nu te-ai însurat după canoanele bisericii catolice, aşa că în concepţia lor ar trebui să fi celibatar. După ce divorţase de Lorenzo, Isabelle devenise expertă în acest domeniu. Bine măcar că pusese punct acestui capitol din viaţa ei.

— Asta aşa e. Dar cred că sunt prudenţi. Consuelo are numai douăzeci şi cinci de ani şi, oh, Isabelle, e atât de dulce, dacă ai şti ce mult ţi-ar plăcea şi ţie! Îl adoră pe Max şi zice că vrea o droaie de copii. Consuelo arăta ea însăşi ca o fetiţă, constată Isabelle, văzându-i fotografia. Avea nişte ochi căprui imenşi şi părul lung, castaniu. Tenul măsliniu îi dădea un uşor aer exotic.

— E chiar aşa serios? Dacă aşa stăteau lucrurile, era prima dată când Julian se implica sentimental

după despărţirea de Yvonne. Restul nu fuseseră decât aventuri trecătoare.

— Mi-ar plăcea să fie. Dar nu prea ştiu cum vor reacţiona părinţii ei în ceea ce mă priveşte. Sau chiar şi ea.

— Ar trebui să se simtă foarte norocoşi. Eşti cel mai drăguţ bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, Julian, zise ea, şi-l sărută cu afecţiune. Ţinea foarte mult la el.

— Mulţumesc.

A doua zi dimineaţă plecară fiecare la treburile lor. Julian la Paris, apoi în Spania; Isabelle la München, ca să fie împreună cu Lukas şi copiii; Sarah şi Emanuelle înapoi la Paris. Iar Xavier la Cape Town, cu prietena lui.

— Ce păsări migratoare suntem cu toţii, răzleţiţi prin toată lumea ca nomazii, remarcă Sarah, în timp ce Concorde-ul îşi lua zborul.

— N-aş zice. Emanuelle zâmbea. Urma să plece împreună cu ministrul de Finanţe într-o lungă vacanţă. Soţia acestuia murise în anul acela, iar el o ceruse de nevastă. După atâţia ani, fusese un adevărat şoc pentru ea. Dar ideea o tenta. Fuseseră împreună multă vreme şi îl iubea.

— Ar trebui să te măriţi cu el, o îndemnă Sarah, în timp ce beau şampanie şi mâncau caviar.

— După atâţia ani, aura de respectabilitate m-ar putea şoca.

— Încearcă, făcu Sarah, bătând-o amical pe mână.

După aterizare, Sarah o porni de îndată spre castel, gândindu-se la copiii ei. Nădăjduia ca lui Isabelle să nu-i fie dat să aştepte la fel de mult ca Emanuelle pentru a se mărita. O amuza ideea să şi-o închipuie pe Emanuelle măritată acum… erau prietene de atâta vreme… realizaseră alături atâtea lucruri… învăţaseră atât de mult împreună.

32

Sarah se întoarse agale spre fereastră, să-i privească. Ce nostimi erau… cât de diferiţi… ce dragi îi erau. Zâmbea văzându-i cum coboară din maşini. Phillip şi Yvonne din Rolls; era frumoasă şi, ca de obicei, îmbrăcată ostentativ şi cu prea multe bijuterii. La treizeci şi cinci de ani, Yvonne nu-şi arăta vârsta. Părea de douăzeci de ani, dar făcea multe eforturi pentru a se îngriji. Nu se gândea decât la propria ei persoană şi la nimeni altcineva; îşi urmărea tot timpul interesul. Phillip se izbise deja de multă vreme de această problemă. După nouă ani, tot se mai simţea vrăjit de ea, numai că uneori sentimentele lui erau împărţite. Se întreba dacă nu cumva Julian fusese în fond mulţumit să scape de ea. Dar gândul acesta îl decepţiona teribil.

Isabelle sosi după ei, într-un microbuz închiriat la aeroport. Împreună cu Lukas, începu să descarce cărucioare, biciclete şi tot felul de obiecte pentru copii. Veniseră cu cinci copii, trei ai lor, iar doi ai lui, din căsătoria anterioară. Isabelle ridică privirea spre fereastra de la etaj, de parcă presimţea că Sarah e acolo, dar nu o văzu. Isabelle luă copilul cel mic de la Lukas care se pregătea să ducă bagajele înăuntru. Copiii lor urcau în fugă treptele spre etaj şi sporovăiau gălăgioşi, întrebându-se unde e bunica lor. Isabelle rămase câteva clipe zâmbindu-i lui Lukas, amuzată de ecoul glasurilor lor. Se simţea împlinită prin căsnicia cu el.

Julian sosi cu un Mercedes 600, – pe care socrul lui i-l oferise, insistând în mod deosebit să-i accepte darul. Maşina era imposibilă, având mereu nevoie de reparaţii, dar altfel frumoasă şi încăpătoare pentru toţi copiii lor. Consuelo coborî ţinând de mână cele două fetiţe, care semănau leit cu tatăl lor. Julian glumea cu Max, care la nouă ani era un băiat tare frumos. Consuelo era din nou

însărcinată, urmând să nască în toamnă. Al treilea copil în patru ani: Julian şi Consuelo nu pierduseră vremea.

Şi apoi, în cele din urmă, Xavier, cu sacul de voiaj sub braţ, într-un vechi jeep pe care îl împrumutase de cine ştie unde. Era foarte bronzat, fiind acum un bărbat puternic şi bine legat. Văzându-l, Sarah se simţi năpădită de amintiri. Dacă închidea puţin ochii, parcă îl vedea pe William venind spre ea.

Privindu-i pe toţi, se gândea la el, la viaţa trăită împreună, la lumea pe care o clădiseră, la copiii pe care îi iubiseră, care păşiseră singuri în existenţele pe care şi le aleseseră, se poticniseră şi se rătăciseră, pentru ca apoi să regăsească drumul cel drept. Erau cu toţii oameni puternici, buni, afectuoşi. Unii mai mult decât alţii, unii mai uşor de înţeles decât ceilalţi, sau mai uşor de iubit. Dar ea îi iubea pe toţi. Trecând din nou pe lângă masa cu fotografii, se opri să le privească… William… Joachim şi Lizzie… îi purta şi pe ei în suflet. Locul lor era în inima ei. Se zări apoi pe ea într-o fotografie, în braţele mamei sale… la început de viaţă… când avea cu şaptezeci şi cinci de ani mai puţin, vârstă pe care o împlinea a doua zi.

Extraordinar. Cât de repede zburaseră anii, clipele… bune şi rele, lipsite de forţă şi puternice, toate tragediile, victoriile, câştigurile şi pierderile.

Auzi un ciocănit în uşă. Era Max cu surioarele lui.

— Te căutam, spuse el emoţionat.

— Mă bucur că aţi venit, le zâmbi Sarah, îndreptându-se spre el, mândră şi puternică. Îl îmbrăţişă cu afecţiune, după care le sărută pe cele două fetiţe.

— La mulţi ani! spuseră toţi în cor, iar când Sarah ridică privirea, îi văzu în pragul uşii… Julian şi Consuelo… Lukas şi Isabelle. Phillip şi Yvonne… Xavier… iar dacă ar fi închis ochii, l-ar fi văzut şi pe William. Îl simţea acolo, printre ei,

alături de ea ca întotdeauna, în inima ei clipă de clipă.

— La mulţi ani! strigară ei la unison, iar ea le zâmbi, nevenindu-i să creadă că şaptezeci şi cinci de ani atât de extraordinari trecuseră aşa de repede.

---

[1] Royal Air Force – Forţele Aeriene Regale (n. Red.).

Table of Contents

1 5
2 11
3 30
4 48
5 83
6 95
7 106
8 124
9 130
10 161
11 189
12 213
13 235
14 256
15 266
16 287
17 305
18 321
19 332
20 354
21 366
22 378
23 384
24 392
25 399
26 417
27 436

28	457
29	469
30	481
31	495
32	499